

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Паравремевата полиция
в действие!

ФАНТАСТИКА

107

Х. БИЙМ ПАЙПЪР ПАРАВРЕМЕ

Пайпър е разказвач, който ще ви държи будни и след края!

Х. БИЙМ ПАЙПЪР ПАРАВРЕМЕ

Превод: Камен Костов

chitanka.info

Паравремевата полиция е елитна сила от мъже и жени, посветили се на защитата на милиони нищо неподозиращи Земи от техните по-развити — и по-безмилостни — съседи в паралелното време.

„Паравреме“ описва несекващите битки на пътуващите през времето герои, превземането на една алтернативна земя и представлява едно изключително преживяване в жанра на научната фантастика.

ДЖОН Ф. КАР

ВЪВЕДЕНИЕ

ПАРАВРЕМЕ

В този сборник най-после са събрани „Разкази за паравремето“ от Х. Бийм Пайпър. Те са публикувани за първи път в „Astounding Science Fiction“ в края на 40-те и началото на 50-те години на ХХ век и са причина Пайпър да си спечели репутацията на един от най-значимите приключенски писатели. Събрани на едно място, те демонстрират неговия интерес към историята, прераждането и паралелните светове, както и теориите за времето на Дж. У. Дън.

Показателно е, че още първият публикуван разказ на Х. Бийм Пайпър „Време и отново време“ е история за пътуване във времето. Той започва с това как един войник през Третата световна война малко преди да умре се връща в своето детство. Разказът описва опитите му да повлияе на бъдещите събития от живота си, а по-късно и на човечеството. Историята се основава на автобиографични мотиви и възбужда духовете в провинциална Пенсилвания, където е израснал авторът.

До края на 50-те години по-голяма част от произведенията на Пайпър имат за сюжети пътуванията във времето и паралелните светове: „Докато обикаляше впряга“, „Битие“, „Полицейска операция“, „Полет от утре“. И други писатели на научна фантастика като Филип К. Дик, Робърт Силвърбърг, Кейт Ломър, Пол Андерсън и т.н. се занимават с пътуване във времето и парадоксите, но никой от тях — може би с изключение на Ричард Мередит — не е така обсебен от тази тема.

За това има възможно обяснение. На един конгрес на научната фантастика в началото на 60-те години в Сиатъл Джери Пурнел запитва Пайпър дали вярва в прераждането. Отговорът на Бийм е положителен, като той добавя, че описаното в „Докато обикаляше впряга“ му се е случило в предишен живот. Отлично познаващ

странното му чувство за хумор, Джери продължил да му задава въпроси, но не можал да измъкне никаква информация повече. И си тръгнал с убеждението, че Пайпър е бил напълно сериозен.

Преди пет-шест години пътувах с автобус до Лос Анджелис и бях седнал до един дваисет и няколко годишен мъж с брада. Пътуването продължи дълго и след известно време се разговорихме. Разговорът се насочи към прераждането. Мъжът, бивш войник във Виетнам, твърдеше, че е прероден лейтенант от Втората световна война, починал някъде в Нормандия. Любимото му занимание като дете били военните играчки и игри, а понякога сънувал битки и продължителни походи. Никой, включително и той, не намирал в това нищо особено, тъй като било обичайно за момчетата на тази възраст. Едва след като постъпил в морската пехота, в съзнанието му започнали да изникват спомени от сраженията и пожарите през Втората световна война.

Те продължили, предимно насън, през целия му престой във Виетнам. Мислел, че ще престанат, след като се завърне в Съединените щати, но не станало така. Даже зачестили.

Каза, че работел в автомивка, живеел при родителите си и спестявал всеки цент за пътуване до Нормандия. Свободното си време прекарвал в библиотеката в проучване на Втората световна война, опитвайки се да установи самоличността на онзи млад лейтенант. Беше убеден, че ако открие името на младия офицер, той ще остави духа му на мира, а може би ще открие и действителната си самоличност. Не бе много сигурен. Призна ми, че с всяка изминала година собственият му живот все повече се смалява, а този на младия лейтенант става по-силен. Дори бе започнал да преживява отново младостта си в Средния запад. Слязох от автобуса, убеден, че той вярва на всяка своя дума и че не бих искал да съм на неговото място.

Дейвид Чембърлейн, психолог от Сан Диего, извършил изследвания с хора в състояние на хипноза, свързани със спомените от раждането, твърди, че човек може да си припомни собственото си раждане с големи подробности. По време на хипнотичната регресия във времето голяма част от участниците в сеансите си припомняли болезнените преживявания при раждането, горчиво се оплаквали от

грубото отношение на лекарите и отделянето от майката. Някои от тези преживявания били причина за продължили цял живот травми: психическа неприспособимост вследствие на случайни забележки, причинени от грубо боравене с форцепса главоболия, храносмилателни проблеми поради отказ на майката да кърми и провокирана от страха от раждането астма. При проведените с майките разговори д-р Чембърлейн установил, че в девет от десет случая те потвърждават спомените.

В интервю за „Los Angeles Times“ д-р Чембърлейн казва: „Фактът, че съзнанието на детето функционира в момента на раждането, преобръща множество теории... очевидно въобще не става дума за мозъка... Не мисля, че родилната памет има нещо общо с мозъка. Става дума за съзнанието. То е неплътна проява на всеки човек. То не се развива клетка по клетка години наред, за да е способно на шестгодишна възраст на нещо, на което не би било способно на двегодишна възраст. То не е подчинено на подобна закономерност.“

Прераждането е едно от възможните обяснения за съхраняване на спомени от раждането.

Струва ми се, че Х. Бийм Пайпър би се заинтересувал от дейността на д-р Чембърлейн. В разказа „Последният враг“ Хедърн Дала прави проучвания върху прераждането, независимо че се опитва да общува с наскоро починали, а не с новородени.

Във времепредела Акор-Неб, където Дала извършва проучванията си, съществува култура, за която прераждането е научно установена истина, а смъртта не се води за нищо повече от в известна степен разрушително събитие — по-скоро само една неприятност. Когато установява връзка с току-що починал, който все още не е избрал нова инкарнация, Дала предизвиква конфликт между волиционалистите (според които сам избираш тялото, в което да се завърнеш) и статистикалистите (според които се прераждаш в първия наличен човешки приемник). Дала не само подкопава вярата в статистикалистическото прераждане, но буквално отваря кутията на Пандора по отношение законите на наследствеността и вината за извършени в предишен живот престъпления.

Ако Х. Бийм Пайпър действително е вярвал във волиционалното прераждане, ще стигнем твърде далеч, за да обясним собственото му самоубийство. Макар и неприятност, смъртта окончателно заличава

списъка на финансовите задължения, а в момента на смъртта си Пайпър има значителни проблеми в това отношение. И си мисля, че за себе си е бил прав.

Стародавната идея за паралелните светове се среща в митологията и народните приказки, а корените ѝ са заровени във вълшебни страни и „долни земи“. Едгар Райс Бъроуз, А. Мерит и Хенри Кътнър са измежду първите, използвали темата в научната фантастика. Основен прием при боравенето с темата за паралелните светове е създаването на поредица алтернативни светове като социални и исторически разновидности на един изходен свят — най-често настояща или бъдеща версия на нашата цивилизация. Причина за различията между тях са противоположни исторически развития, протекли в миналото; например Картаген спечелва Пуническите войни с Древен Рим или Германия побеждава Съюзниците през Втората световна война. Колкото по-отдалечени в миналото са тези исторически отклонения, толкова по-невероятен е алтернативният свят за пътниците от изходния свят.

Изходният свят на Пайпър, Базовият времепредел, е развита цивилизация в Марсианска колония на Тера отпреди 75–100 хиляди години. Паравремите от Базовия времепредел използват Транспозиционното поле „Галдрон-Хестор“, за да пътуват от десет-достохилядния времепредел. Пайпър създава Паравремевата полиция най-вече за да пази тайната на Транспозиционното поле и да прилага законите на Комисията по паравремето и обществото на Базовия времепредел. Колкото до Базовия времепредел и предназначението на транспозиционното пътуване: „В продължение на повече от дванайсет хилядолетия хората от нейната раса... съществуваха като паразити из безбройните други светове на алтернативна правдоподобност в паралелното измерение на времето. Умните паразити никога не причиняват вреда на своите домакини и не разкриват съществуването си.“

Както много други писатели, Пайпър свободно използва в своите произведения автобиографични случки. В детективския роман „Убийство в оръжейната“ той ни насочва към улика за възникването на Транспозиционното поле „Галдрон-Хестор“ чрез отговора на един от

героите си — писател на треторазрядна научна фантастика — на въпроса какво пише:

„Научна фантастика. Бълвам истории за долнопробните списания... «Космически маршрути», «Други светове» и «Удивителни истории», разни такива. Повечето са шаблонни боклуци, известни в занаята като космически опери. Най-добрите ми неща са за «Поразяващо». Между другото, не съдете за тези списанийца по имената им. Изглежда, е правило да се използват хиперболизирани имена за научнофантастичните списания; останка от някакво предишно и по-недодялано време. За «Поразяващо» върша сериозна работа и това ми доставя удоволствие. В момента работя върху нещо, свързано с теориите за времето на Дж. У. Дън...“

След като установил странно смесване на минали и бъдещи събития в сънищата си, Дж. У. Дън започнал систематично да ги изследва и забелязал равностойното присъствие на минали и бъдещи случки в тях. Този предпознавателен момент в сънищата го навел на мисълта за съществуването на „свръхвреме“ на следващо ниво, което измерва скоростта на протичане на времето. Това, разбира се, предполага съществуването на други свръхвремена, което го навело на идеята за серийното време, безкрайна последователност от различни „времена“. Впоследствие Дън измислил свръхразсъдъка, за да обясни как бихме могли да оцелеем сред едно безкрайно количество „времена“.

Пайпър заимства свръхразсъдъка на Дън и го нарича свръхплътен его компонент. Транспозиционното поле „Галдрон-Хестор“ е съчетание между Галдрон (работил по създаването на трансмисия през изкривено пространство), Хестор (работил върху възможността за линейно пътуване във времето, т.е. назад към миналото) и Рогом (изследвал предпознанието). Доктрината на Рогом — основаваща се изцяло на времевите теории на Дж. У. Дън — е формулирана така: „Ние съществуваме постоянно във всички моменти на своя жизнен обхват; нашият свръхплътен его компонент преминава от съществуващото в даден момент его към съществуващото в следващия момент его. В безсъзнание СЕК (свръхплътният его компонент) е «извън времето»; може да се отдели и да се свърже в друг момент със съществуващото в друга време-точка его. Ето как

предпознаваме. Вземаме автохипно и възстановяваме извикани от бъдещето и заровени в подсъзнанието спомени.“

В „Полицейска операция“, първия „паравреме“ разказ, Пайпър постулира близка безкрайност на Първо ниво времепредел и с вариант на Въркън Вал във всяка от тях. Тя и свръхплътният его компонент се срещат и в по-късни разкази, вероятно заради парадокса, че ако съществува повече от един Базов времепредел, няма никаква транспозиционна тайна на времето. Пайпър едва ли — няма оставени доказателства за това — някога е допускал, че този първи разказ ще се превърне в начало на популярна поредица и, както постъпва Азимов със своята „Фондация“, впоследствие му се налага да видоизмени или изостави някои елементи.

Като използва теориите за времето на Дън, Пайпър обяснява идеята за времепредела по следния начин: „Всички времепредели са изцяло в настоящето, в постоянното съществуване. Според теорията за СЕК (свръхплътен его компонент) той преминава от един момент върху един времепредел към следващ момент върху следващ времепредел, така че преминаването на СЕК от момент към момент представлява двуизмерен диагонал... Това, което правим при паравремево прехвърляне, е изграждане на хипертемпорално поле, включващо времепредела, който искаме да достигнем, и прехвърляне върху него. Същата точка в материята-пространство; същата точка в първичното време — плюс изминалото първично време при механичното и електронно изоставане при прехвърлянията — но друг предел на вторично време.“

Той обяснява функционирането на полевия генератор „Галдрон-Хестор“ така: „Полевиет генератор «Галдрон-Хестор» е като всяка друга машина; той функционира единствено в обхвата на първичното време, в което съществува. Може да прехвърли и да пренесе във всеки друг времепредел всичко, което е в обхвата на полето му, но не може да функционира извън собствения си темпорален обхват на съществуване, така както куршум от ето тази пушка не може да улучи мишена една седмица преди изстрела... Предполага се, че всичко в обхвата на полето е недосегаемо за всичко извън него. Предполага се е точно казано, тъй като се случва и друго. От време на време при прехвърлянето се промъкват доста отвратителни неща.“

Транспозиционното поле е непроницаемо, освен когато два паравремени конвейера в противоположни посоки проникнат взаимно един в друг. Когато това се случи, а то се случва много по-често, отколкото би се искало на Паравремевата полиция, поради големия брой конвейери между времепределите, полето отслабва и в него могат да проникнат материални обекти и форми на живот. „Лорд Калван от друкога“ разказва какво се случва с един полицай от нашия времепредел, който попада в паратемпорално поле и чрез него в примитивен времепредел.

Пътуването между времепределите се измерва в парагодини, които се състоят от десет хиляди времепредела. Прехвърлянето от един в друг отнема половин час — необходимото време за създаването и изкривяването на транспозиционно поле. Затова е невъзможно да направиш транстемпорален скок, по-малък от десет години или сто хиляди времепредела. Това е причина за някои сериозни усложнения във „Времепрестъпление“, където паравремевите ченгета са по петите на голяма банда търговци на роби от времепредел на Първо ниво, които разполагат с бази в няколко нива и сектори.

Пайпър разделя паравремевите алтернативни светове на нива, сектори и зони. Има пет базисни нива, основаващи се на различните резултати от опита на марсианците да колонизират Тера преди 75–100 хиляди години. Зоните в различни времеви нива с общ културен произход и характеристика се наричат сектори. Секторите са донякъде условно разделени на подсектори, които, от своя страна, се подразделят на зони със сходни условия, произтекли от неотдавнашни правдоподобности.

Изчерпали ресурсите на собствената си планета, марсианците се опитват да завладеят Тера. Петте базисни нива демонстрират успеха или провала на колонизацията. На Първо ниво колонизацията е абсолютен успех и започва да повтаря грешките, опустошили планетата Марс. Въркън Вал, специален помощник на Главния на Паравремевата полиция, прави следния преглед на историята на Първо ниво в „Полицейска операция“: „Паравремираме от десет хиляди години. Когато било открито транстемпоралното поле «Галдрон-Хестор», нашите предци почти били изчерпали ресурсите на тази

планета. Населението достигнало половин милиард и това е било единственото, което са можели да направят, за да оцелеят. След като сме започнали паравремени прехвърляния, населението достигнало десет милиарда и останало толкова през последните осем хиляди години. Точно колкото да можем да ползваме богатата на нашата и останалите планети в системата изцяло; да има достатъчно от всичко за всеки, без да водим битки за каквото и да било. Източваме ресурси от други светове в други времеperiodи — малко оттук, малко оттам, без да оцетим никого. Оставили сме следи тук-там — Дакота Бедлендз и Гоби в Четвърто ниво, да речем...“

Цивилизацията в Първо ниво е всъщност паразитна култура, която черпи тайно от ресурсите и населението на други времеperiodи. Нищо чудно, че Паравремевата тайна е пазена така усърдно от Паравремевата полиция, която има един-единствен непоклатим закон за рисковете, свързани с пътуването във времето: „Тайната на паравремето прехвърляне трябва да се пази непокътната и всякаква дейност, която я излага на опасност от разкриване, е забранена“.

Обществото в Първо ниво е разумно общество и съблюдава фундаменталните закони и предписания на науката. Според думите на Пайпър те „са забравили всички табути и термини на естествената религия и сексуалните задръжки“. Управлението следва модела на британската парламентарна система без монархическата институция. Имат Изпълнителен съвет, който прокарва закони и разполага с достатъчно власт, за да контролира дейността на Паравремевата полиция. Съществува и наследствена аристокрация, която притежава известен авторитет, макар Пайпър с нищо да не намеква дали тя изпълнява, или не управленчески функции.

Става ясно, че населението на Първо ниво споделя общи прекрасни спомени и Пайпър неведнъж загатва за превъзходството им над останалите извънвремени народи. Благодарение на усилията на Бюрото за психическа хигиена е налице висока степен на социална и душевна стабилност. Чрез тази развита цивилизация в ранните си разкази Пайпър осмива някои съвременни политически и социални условности. Но за човек, убеден, че *homo sapiens* е повече или по-малко неуправляем, неговата цивилизация от Първо ниво доста прилича на някаква идеална утопия, като всяко от създадените от него научнофантастични общества.

Така или иначе, към средата на 50-те години, когато Пайпър написва „Времепрестъпление“, цивилизацията от Първо ниво започва да демонстрира някои кусури. Утопиите са задължително скучновати — в едно съвършено общество не остава много място за конфликти — и не вършат работа за една добра история. А Пайпър е преди всичко добър разказвач. Освен това — както личи от неговата кореспонденция и проза, — той има все по-цинично отношение към природата на животното-човек и бъдещето на демократичните институции.

Във „Времепрестъпление“ научаваме за стоманения юмрук, скрит в кадифената ръкавица на Психическото възстановяване, описано като „година на непрекъснато физическо и душевно страдание, по-жестоко от уредите за изтезания“, което променя самоличността на жертвата. Но въпреки усилията и хипнорегулирането на Бюрото за психическа хигиена, то е просмукано и компрометирано от престъпна конспиративна дейност. Огромна част от населението е обвързана с договори, превръщащи хората в слуги, които почти по нищо не се различават от роби. „Дотам, докъдето са стигнали нещата, каква е разликата между това [което вършат търговците на роби] и начина, по който изтегляме тези хора от Примитивния комплексен сектор в Четвърто ниво в Обслужващия сектор в Пето ниво, за да ни слугуват?“ Обяснението в Първо ниво е: „Необходимо ни е определено количество човешки труд за работа, която изисква оригинално мислене и оригинални решения, превъзхождащи способностите на роботите, и с по-голямата част от която нашите граждани просто няма да се заемат“.

Има множество предубеждения към тези слуги от Четвърто ниво и ще минат доста поколения, преди те да получат статут на гражданство в Първо ниво. Пролите имат собствена субкултура и живеят в гета. Гвардейски части предотвратяват избухването на пролски бунтове. На финала на „Времепрестъпление“ обществото на Първо ниво, което вече далеч не е някаква идеална утопия, напомня изкривено огледално отражение на съвременното общество.

Цивилизацията във Второ ниво е почти толкова солидна, колкото тази в Първо ниво, макар и опетнена от протекли в мрачните ѝ периоди събития. Както в Първо ниво, в повечето от секторите ѝ е установена връзка с Венера и Марс. В някои от секторите, с изключение на паравремевата транспозиция, технологията е по-

развита, отколкото в Първо ниво — в няколко времепредела се работи по създаването на трансмисия през изкривено пространство.

Правдоподобността на Трето ниво е резултат от неуспелия опит на няколко оцелели да колонизират Тера. Колонизаторите загубват всички следи на марсианската цивилизация и култура, дори спомена за света, от който са пристигнали, докато на Марс цивилизацията се разпада и изчезва. Тази цивилизация е по-млада и е поела в посоки, различаващи се от тези на Първо и Второ ниво.

На Четвърто ниво попадаме в нашия времепредел: Евро-американския сектор. Тук първите колонизатори са претърпели някаква катастрофа и цялата цивилизация и технология са унищожени. Повечето обитатели на Четвърто ниво са убедени, че са туземна раса, преживяла дълъг исторически период на дивачество. Четвърто ниво е най-голямото и най-правдоподобното. В повечето сектори цивилизацията се е зародила в долините на Нил и Тигър и Ефрат или на Инд и Яндзъ. Цивилизацията на Четвърто ниво е в широкия диапазон от копията и мускетите до термоядреното оръжие.

Някои от споменатите от Пайпър сектори са: Александрийско-римски, Александрийско-пунически, Сино-индуски, Индо-уралоалтайски и Арийските сектори — Арийско-ориенталски, Протоарийски и Арийско-транстихоокеански. Пайпър споменава достатъчно на брой причудливи комбинации от култури, които да подразнят любопитството на всеки любител на историята и да го накарат да очаква следващите разкази. С неговите десет-до-сто-хиляди възможни времепредела Пайпър би могъл да обоснове всевъзможни исторически правдоподобности, както в Арийско-транстихоокеанския сектор, към който насочва арийската миграция в противоположна посока, като снабдява арийците с кораби и ги изпраща към бреговете на Северна Америка, където изколват американските индианци и поставят началото на цивилизация, която няма да се промени в продължение на хиляди години. Като се има предвид размахът на неговата „Теро-човешка бъдеща история“ и личният му интерес към историята, е учудващо, че Пайпър няма още разкази за секторите в Четвърто ниво.

Наред с много други писатели от края на 40-те и началото на 50-те години като Лий Брекит и Рей Бредбъри, Пайпър е заинтригуван от „Червения“ свят и неговите изчезнали цивилизации. Освен в разказите за паравремето, за древните марсианци се споменава и в някои от небивалиците му в „Теро-човешка бъдеща история“, включително и „Всеезиков“, където една археологическа експедиция на Марс се опитва да разчете древни марсиански надписи. Някои изследователи на Пайпър, например Джон Ф. Костело в своята „Х. Бийм Пайпър: Безкрайност от светове“, използват марсианците, за да свържат поредицата „Паравреме“ и „Теро-човешка бъдеща история“. Като допълнително доказателство изтъкват обстоятелството, че в двете поредици се споменават едни и същи напреднали технологии — антигравитация и огъване на пространството.

Моето лично мнение е, че двете поредици са обособени. Ако Пайпър е възнамерявал да ги обедини, би го направил по много по-категоричен начин — като подчертае общия им произход или като включи паравремите в своята „бъдеща история“. Ако Пайпър действително споменава времепредел, в който работят върху огъването на пространството, това е по-скоро свят на Второ ниво, отколкото Евро-американски времепредел на Четвърто ниво — какъвто е светът от „Теро-човешка бъдеща история“, който определено не се разграничава от нашия времепредел докъм 70-те години на ХХ век. Това, разбира се, е по-скоро проблем на съобразяване на времето в поредиците, отколкото опит на Пайпър да създаде „алтернативен“ времепредел. Нещо повече, когато „Когато през времето на...“ (разказ от „Теро-човешка бъдеща история“, препечатан във „Федерация“ от Х. Бийм Пайпър, Ейс Букс) е разширен и преработен в „Лорд Калван от друкога“, всички препратки към „Федерация“ и „Теро-човешка бъдеща история“ са изоставени и той изцяло е разположен в „паравремето“.

При подробно изследване на цялостното творчество на Пайпър не издържа критика и аргументът, че употребата на общи теми в двете поредици е доказателство за взаимовръзката им. Доста от по-ранните разкази като „Битие“, „Полет от утре“, „Наемник“, „Ловен патрул“ и „Денят на малоумните“ очевидно не принадлежат към нито една от двете поредици, макар в тях да се срещат общи идеи и теми.

Какво всъщност казва самият Х. Бийм Пайпър по този въпрос? В писмо до Чарли и Мърсия Браун от 14 юни 1964 г. Пайпър заявява:

„Паравреме“ разкази до този момент са:

„Полицейска операция“

„Последният враг“

„Смут в храма“

„Времепрестъпление“.

Камбъл закупи наскоро още един „паравреме“ разказ, „Барутният бог“, а след това завърших още един, за който засега никой не знае („Стифон“), а в момента работя върху трети. (Това са трите разказа, от които се състои поведтта „Лорд Калван от друкога“.)

От писмото става ясно, че Пайпър ясно разграничава разказите „паравреме“ от онези в „Теро-човешка бъдеща история“. Освен ако не изникне някакво ново доказателство, предполагам, че това ще сложи точка на неестественото свързване на двете поредици.

ДОКАТО ОБИКАЛЯШЕ ВПРЯГА

През ноември 1809 г. един англичанин, Бенджамин Батърст, изчезва необяснимо и безследно.

Той пътувал от Виена за Хамбург, където служел като дипломатически пратеник със специална мисия в двора на останалото от Австрийската империя след Наполеон. Докато наблюдавал смяната на конете на каретата си в една странноприемница в Перлебург в Прусия, неочаквано изчезнал от погледите на своя секретар и своя камериер. Никой не го видял да напуска двора на странноприемницата. Оттогава не го е виждал никой.

Не и в този континуум...

(От барон Йожен фон Крутц, министър на полицията, до Негово превъзходителство граф фон Берхтенвалд, канцлер на Негово величество Фридрих Вилхелм III Пруски.)

25 ноември 1809 г.

Ваше превъзходителство,

На вниманието на Министерството е доведено едно обстоятелство, чиято важност не съм в състояние да определя, но тъй като то, по всяка вероятност, засяга държавнически интереси, както вътрешни, така и външни, убеден съм, че е от изключително значение да го доведе до Вашето лично внимание. Честно казано, нямам желание да предприема каквито и да било по-нататъшни действия по случая без Вашия съвет.

Накратко, ситуацията е следната: в Министерството на полицията е задържано едно лице, представящо се като

Бенджамин Батърст, което твърди, че е британски дипломат. Лицето е задържано от полицията в Перлебург вчера в резултат на възникване на пререкания в една местна странноприемница; било е арестувано по обвинение за причиняване на безредици на публично място и като заподозрян. В момента на ареста е имало на разположение куриерска чанта, съдържаща голям брой документи; те са от такова необикновено естество, че местните власти отказаха да поемат каквато и да било отговорност, освен изпращането му тук в Берлин.

След като разпитах лицето и прегледах документите, трябва да призная, че и аз се оказах в почти същото положение. Убеден съм, че това не е обикновен полицейски случай; налице е нещо твърде странно и обезпокоително. Сами по себе си твърденията на лицето са толкова невероятни, че спокойно биха могли да послужат като основание за обвинение в налудничавост. Все пак не бих могъл да се съглася с подобно обяснение, като имам предвид напълно разумното му поведение, а така също и наличието на тези документи. Цялата работа е налудничава; непонятна!

Въпросните документи и копията от взетите в Перлебург свидетелски показания се придружават от лично писмо до мен от племенника ми лейтенант Рудолф фон Тарлбург. Последното заслужава специално внимание от Ваша страна — лейтенант фон Тарлбург е напълно здравомислещ млад офицер, лишен от каквато и да било склонност към фантазии и небивалици. Би било твърде трудно да му се повлияе, както твърди и самият той.

Мъжът, който нарича себе си Бенджамин Батърст, понастоящем е настанен в един апартамент тук в Министерството; оказани са му всички необходими грижи и, като се изключи правото на свободно придвижване, са му гарантирани всички права.

Очаквам с огромна загриженост Вашите съвети, и т.н., и т.н.

Курц

(Доклад от Траугот Зелер, обервахмистър, държавен полицаи, съставен в Перлебург на 25 ноември 1809 г.)

Около два часа и десет минути в събота, 25 ноември, когато се намирах в полицейското управление, в него влезе мъж, когото познавам като Франц Бауер, прислужник на Кристиан Хаук в странноприемница „Мечът и скиптърът“ тук в Перлебург. Посоченият Франц Бауер подаде жалба на полицейски капитан Ернст Хартенщайн, твърдейки, че някакъв луд създава проблеми в странноприемницата, където той, Франц Бауер, работи. Поради тази причина бях изпратен от полицейски капитан Хартенщайн да отида в странноприемница „Меча и скиптър“ и да предприема необходимите мерки за възстановяване на спокойствието.

Когато пристигнах в странноприемницата, придружен от Франц Бауер, заварих в общото помещение значителна тълпа, наред която съдържателят Кристиан Хаук водеше спор с някакъв чужденец. Чужденецът беше с порядъчна външност, облечен в костюм за пътуване, а под мишницата си държеше малка кожена куриерска чанта. Когато влязох, го чух да говори на немски със силен английски акцент, като ругаеше съдържателя, гореспомнатия Кристиан Хаук, и го обвиняваше, че е поставил приспивателно в неговото, на чужденеца, вино, че е откраднал неговата, на чужденеца, карета, и че е отвлякъл неговите, на чужденеца, секретар и прислуга. Това споменатият Кристиан Хаук гръмогласно отричаше, а останалите присъстващи в странноприемницата бяха на неговата страна и се подиграваха с чужденеца като с умопобъркан.

С влизането си наредих на всички да запазят тишина в името на краля, след което, тъй като той се явяваше оплакващата се страна в спора, накарах чужденеца да изложи пред мен проблема. Той повтори обвиненията си срещу съдържателя Хаук, като заяви, че Хаук или по-скоро

друг мъж, който приличал на Хаук и твърдял, че е съдържателят, поставил приспивателно във виното му, откраднал каретата му и изчезнал със секретаря и прислугата му. В този момент съдържателят и всички присъстващи се развикаха, като отричаха и опровергаваха думите му, поради което се наложи да ударя с палката по една от масите, за да въдвоя тишина.

Тогава накарах съдържателя Кристиан Хаук да отговори на отправените от чужденеца обвинения; това той стори, като ги отхвърли всички до едно, заявявайки, че чужденецът не е пил вино в странноприемницата му и че не е бил в нея допреди няколко минути, когато се втурнал вътре, крещейки обвиненията си, и че не е имало никакъв секретар, никакъв камериер, никакъв кочияш и никаква карета в странноприемницата, и че господинът е буйствал като умопобъркан. Накрая се обърна към присъстващите в общото помещение да свидетелстват.

След това накарах чужденеца да се представи. Той каза, че името му е Бенджамин Батърст, че е британски дипломат, който се връща в Англия от Виена. Като доказателство извади от куриерската си чанта няколко документа. Един от тях беше открит лист, издаден от канцеларията на посолството на Прусия на името на Бенджамин Батърст. Другите документи бяха на английски, имаха печати и приличаха на официални документи.

Съобразно с всичко това аз го помолих да ме придружи до полицейското управление заедно със съдържателя и трима души, които съдържателят посочи за свидетели.

Траугот Зелер
Обервахмистър

Докладът одобрен,

Ернст Хартенщайн
Полицейски капитан

(Показания на самоименувалия се Бенджамин Батърст, дадени в полицейското управление, на Перлебург, 25 ноември 1809 г.)

Казвам се Бенджамин Батърст и съм пратеник за специални поръчения и пълномощен министър на правителството на Негово британско величество при двора на Негово величество Франц I, император на Австрия, или поне бях такъв, докато събитията, последвали капитулацията на Австрия, ме принудиха да се завърна в Лондон. Напуснах Виена в понеделник сутринта на 20-и, за да отида в Хамбург и да взема кораб за Англия; пътувах в собствената си карета с моя секретар г-н Бъртрам Жарден и моя камериер Уилям Смол, и двамата британски поданици, както и с кочияша Йозеф Бидек, австрийски поданик, когото наех за пътуването. Поради присъствието на френски войски, среща с които предпочитам да избегна, бях принуден да се отклоня в западна посока до Залцбург, преди да поема на север към Магдебург, където пресякох Елба. Нямах възможност да сменя конете на каретата след напускането на Гера, докато не пристигнах в Перлебург, където спрях в странноприемницата „Меч и скипър“.

След като пристигнах, оставих каретата в двора на странноприемницата и заедно с моя секретар г-н Жарден влязохме в нея. Един мъж, не този тук, а друг мошеник с по-голяма брада и по-малък търбух, както и с по-опърпани дрехи, който много приличаше на него, сякаш бе негов брат, се представи като съдържател и аз се разбрах с него да подмени конете и поръчах бутилка вино за себе си и моя секретар, а така също и по халба бира за моя камериер и кочияша, които да им бъдат занесени отвън. След това двамата с Жарден седнахме да изпием виното си на една маса в общото помещение и останахме там, докато мъжът, който твърдеше, че е съдържателят, се върна и ни каза, че новите коне са впрегнати в каретата и готови да потеглят. След което отново излязохме навън.

Огледах двата коня от едната страна, след което обиколих впряга отпред, за да огледам двата коня от другата страна, и в същия момент усетих да ми се завива свят, сякаш всеки момент щях да падна, и пред очите ми причерня. Помислих си, че ще припадна, което никога не ми се е случвало, и протегнах ръка, за да се хвана за кола за връзване на коне, но не успях да го достигна. Сега съм сигурен, че известно време съм бил в безсъзнание, защото когато главата ми се избистри, каретата и конете ги нямаше, а на тяхно място имаше голям фермерски фургон, чийто преден край бе вдигнат във въздуха и двама селяни смазваха сваленото предно дясно колело.

Погледнах ги за момент, без да мога да повярвам на очите си, и им заговорих на немски:

— По дяволите, къде е каретата ми?

Двамата се изправиха сепнати; този, който държеше колелото, едва не го изтърва.

— Извинете, ваше превъзходителство — каза той, — откакто съм тук, не е имало никаква карета.

— Да — добави другият, — а сме тук още от обяд.

Не се опитах да споря с тях. Предположих — каквото е мнението ми и досега, — че съм жертва на заговор; че са сложили приспивателно във виното ми, че известно време съм бил в безсъзнание, през което време са откарали каретата ми и са поставили този фургон вместо нея и че са оставили тези селяни да го поправят, като са ги инструктирали какво да отговарят на въпросите. Ако са ме очаквали да пристигна в странноприемницата и всичко е било подготвено, цялата работа не би отнела повече от десет минути.

Затова влязох в странноприемницата, решен да изясня въпроса с мошеника съдържател, но когато се върнах в общото помещение, не можах да го намеря никъде, а другият, който се представи като Кристиан Хаук, заяви, че е съдържателят и че не знае абсолютно нищо за всичко, което изложих по-горе. Нещо повече, на масата, където пиехме виното си с Жарден, четирима кавалерийски

улани пиеха бира и играеха карти и твърдяха, че са там от няколко часа.

Нямам никаква представа кому би могла да е нужна такава сложна конспирация, в която са били ангажирани толкова много участници, освен ако нейни подстрекатели не са французите. Ако е така, не разбирам защо са замесени пруски войници.

Бенджамин Батърст

(Показания на Кристиан Хаук, съдържател, дадени в полицейското управление в Перлебург, 25 ноември 1809 г.)

С ваше разрешение, името ми е Кристиан Хаук и съм съдържател на странноприемница „Меч и скиптър“ вече петнайсет години, а преди мен баща ми и неговият баща от петдесет години и никога не е имало подобно оплакване срещу странноприемницата ми. Ваше благородие, твърде тежко е за един мъж, който поддържа почтена къща, плаща данъците си и съблюдава законите, да го обвинят в подобни престъпления.

Не знам нищо за този господин, нито за каретата му, нито за секретаря му, нито за прислугата му; не съм го виждал до момента, в който не нахлу от двора в странноприемницата, като крещеше и беснееше като луд, и не се развика:

— Къде, по дяволите, е този мошеник съдържателят?

Аз го попитах:

— Аз съм съдържателят; каква причина имате да ме наричате мошеник, господине?

Чужденецът отговори:

— Ти не си съдържателят, с когото сключих сделка преди няколко минути, а тъкмо този мошеник искам да видя. Искам да знам какво, по дяволите, са направили с каретата ми и какво се е случило с моя секретар и прислугата ми.

Опитах се да му обясня, че не знам нищо за това, което ми говори, но той не искаше да ме чуе и ме обвини, че е бил упоен и обран, а хората му били отвлечени. Дори си позволи дързостта да заяви, че той и секретарят му преди по-малко от петнайсет минути седели и пиели вино на масата, на която седяха от обяд четирима подофицери от Трети улански. Всички в стаята ме защитиха, но той не искаше да чуе и само крещеше, че всички сме крадци, мошеници, френски шпиони и не знам още какво, докато не дойде полицията.

Ваше благородие, този човек е луд. Всичко, което ви казах, е истина и е всичко, което знам за този случай, да ме пази Бог.

Кристиан Хаук

(Показания на Франц Бауер, прислужник в странноприемницата, дадени в полицейското управление в Перлебург, 25 ноември 1809 г.)

С Ваше разрешение, казвам се Франц Бауер и съм прислужник в странноприемница „Меч и скиптър“, собственост на Кристиан Хаук.

Днес следобед, когато излязох на двора на странноприемницата, за да изхвърля кофа отпадъци върху купчината тор до конюшната, чух гласове и се обърнах, и видях този господин да разговаря с Вилхелм Бейк и Фриц Херцер, които смазваха фургона си на двора. Той не беше на двора, когато отидох да изхвърля кофата, и си помислих, че трябва да е дошъл от улицата. Господинът питаше Бейк и Херцер къде му е каретата и когато те му казаха, че не знаят, той се обърна и се втурна в странноприемницата.

Доколкото ми е известно, този човек не е бил в странноприемницата преди това, нито пък е имало някаква карета или някои от хората, за които говори той, са били в странноприемницата, нито пък са се случвали някои от

нещата, за които говори, тъй като в противен случай щях да знам, защото цял ден бях в странноприемницата.

Когато се върнах вътре, го намерих в общото помещение да крещи на моя стопанин и да твърди, че бил упоен и ограбен. Разбрах, че е луд, и се уплаших да не направи някоя пакост, затова отидох в полицията.

Франц Бауер
неговият (х) знак

(Показания на Вилхелм Бейк и Фриц Херцер, селяни, дадени в полицейското управление в Перлебург, 25 ноември 1809 г.)

С Ваше разрешение, името ми е Вилхелм Бейк и съм арендатор в имението на барон фон Хентиг. Днес с Фриц Херцер ни изпратиха в Перлебург да закараме картофите и зелето, които съдържателят на „Меч и скиптър“ беше купил от управителя на имението. След като ги разтоварихме, решихме да смажем фургона, преди да потеглим обратно, затова свалихме колелата и започнахме работа. Бяхме работили около два часа, като започнахме веднага, след като се наобядвахме, и през цялото това време не е имало никаква карета в двора на странноприемницата. Тъкмо привършвахме, когато този господин ни заговори, като настоя да узнае къде му е каретата. Казахме му, че откакто сме там, не е имало никаква карета на двора, а той се обърна и се втурна в странноприемницата. Тогава си помислих, че преди да ни заговори, е излязъл отвътре, защото знам, че не може да е дошъл от улицата. Сега не знам откъде е дошъл, но знам, че не бях го виждал до този момент.

Вилхелм Бейк
неговият (х) знак

Чух горните показания и те отговарят на истината, каквато ми е известна, и нямам какво да добавя към тях.

Фриц Херцер
неговият(х)знак

(От полицейски капитан Ернст Хартенщайн до Негово превъзходителство барон фон Круц, министър на полицията)

25 ноември 1809 г.

Ваше превъзходителство,

Приложените копия от показанията, които взехме днес, обясняват как затворникът, самоименуван се Бенджамин Батърст, бе задържан от мен. Обвиних го за причиняване на безредици и в качеството му на заподозрян го задържах до събирането на допълнителна информация за него. Така или иначе, тъй като се представя за британски дипломат, нямам намерение да поемам по-нататъшна отговорност и затова го изпращам на Ваше превъзходителство в Берлин.

Преди всичко, Ваше превъзходителство, изпитвам огромни съмнения към разказаното от този мъж. Показанията, които направи и подписа пред мен, са твърде несъстоятелни, с карета, превърнала се във фермерски фургон като превърналата се в тиква карета на Пепеляшка, и трима души, които изчезват, сякаш са потънали в земята. Но всичко това е напълно приемливо и правдоподобно в сравнение с нещата, които ми каза и които не бяха протоколирани.

Ваше превъзходителство ще да е забелязал в неговите показания известни намеци за австрийска капитулация и за присъствие на френски войски в Австрия. След като показанията му бяха записани, забелязах тези намеци и се

поинтересувах за каква капитулация става дума и каква работа имат френски войски в Австрия. Той ме погледна със съчувствие и отговори:

— Очевидно тук новините пристигат със закъснение; мирът бе подписан във Виена на 14-и миналия месец. А колкото до това какво правят френските войски в Австрия, те правят същото, което вагабонтите на Бонапарт вършат навсякъде в Европа.

— А кой е този Бонапарт? — попитах го аз.

Той ме изгледа така, сякаш го бях попитал кой е Йехова. След известно време на лицето му се появи израз на разбиране.

— Вие прусаците му признавате титлата император и го наричате Наполеон — започна той. — Така е, но мога да ви уверя, че правителството на Негово британско величество никога не е и няма да му я признае; не и докато остане един-единствен англичанин, който да дръпне спусъка. Генерал Бонапарт е узурпатор; правителството на Негово британско величество не признава никаква друга върховна власт във Франция, освен на династията на Бурбоните.

Всичко това изрече съвършено сериозно, сякаш ме упрекуваше.

Отне ми малко време, за да възприема казаното и да осъзная всичките му значения. Та този човек всъщност бе убеден, че френската монархия е съборена от някакъв военен авантюрист, някой си Бонапарт, който нарича себе си император Наполеон, и същият е обявил война на Австрия и я е принудил да капитулира. Не си направих труда да споря с него — да спориш с луд е губене на време, но щом като този човек е способен да повярва на такива неща, превръщането на една карета във фургон за зеле е просто дреболия. Та за да му угодя, го попитах дали смята, че шпионите на генерал Бонапарт са отговорни за случката в странноприемницата.

— Без съмнение — отвърна той. — По една случайност не са ме познавали и са взели Жарден за

министъра, а мен за секретаря и затова са отвлekli нещастния Жарден. Чудя се все пак, че са ми оставили куриерската чанта. Което ми напомня да си я поискам обратно. Дипломатически документи, нали разбирате.

Отговорих му напълно сериозно, че ще трябва да проверим акредитивните му писма. Обещах му да положа всички усилия, за да открия неговия секретар, прислугата и кочияша, взех подробно описание на всеки от тях и го убедих да се качи в една стая на горния етаж, където го поставих под стража. Действително започнах да събирам сведения, привиквайки всичките си информатори и агенти, но, както очаквах, не успях да науча абсолютно нищо. Не открих нито един човек, който да го е срещал, преди да се появи в „Меч и скиптър“, и това твърде ме учуди, тъй като все някой би трябвало да го види да влиза в града или да се разхожда по улиците.

В тази връзка нека напомня на Ваше превъзходителство за несъответствията в показанията на слугата Франц Бауер и двамата селяни. Първият е убеден, че мъжът е влязъл в двора на странноприемницата от улицата; другите двама са точно толкова убедени, че не е. Ваше превъзходителство, никак не обичам подобни загадки, тъй като съм сигурен, че те и тримата казват истината съобразно онова, което знаят. Признавам, че са обикновени неграмотни хорица, но би трябвало да са наясно какво са видели и какво не.

След като поставих затворника под стража, се заех да проуча неговите документи и мога да Ви уверя, Ваше превъзходителство, че бях потресен. Почти не обърнах внимание на приказките му за детронирането на краля на Франция или за този генерал Бонапарт, който наричал себе си император Наполеон, но за същите тези неща ставаше дума в неговите документи и депеша, които по всичко приличаха на официални документи. На няколко места се споменаваше за превземането на Виена от французите миналия май и за капитулацията на австрийския император пред този генерал Бонапарт, както и за битки, които се

водят из цяла Европа, и за какви ли не още фантастични неща. Ваше превъзходителство, чувал съм за какви ли не луди — един вярва, че е архангел Гавриил или Мохамед, или върколак, друг е убеден, че костите му са от стъкло или че го преследват и измъчват дяволи — но, да ме пази Бог, за първи път чувам за луд, който притежава документални доказателства за своите самозаблуди! Учудва ли се тогава Ваше превъзходителство, че не желая да се занимавам с този случай?

Но положението с акредитивните му писма е още по-невероятно. Той разполага с документи с печата на Британското министерство на външните работи, които изглеждат напълно автентични — но са с подписа на външния министър някой си Джордж Кенинг, а целият свят знае, че министър на външните работи от пет години е лорд Кесълри. А на всичко отгоре има и открит лист, подпечатан от пруската канцелария — с автентичния печат, тъй като го сравних с мощно увеличително стъкло с един, който съм сигурен, че е истински, и те се оказаха идентични! — но все пак този лист е подписан с канцлерския подпис не на граф фон Берхтенвалд, а на барон Щайн, министър на земеделието, и подписът, доколкото успях да установя, изглежда истински! Това за мен е прекалено много, Ваше превъзходителство; налага се да помоля да бъде освободен от този случай, преди да съм полудял като моя затворник!

Съобразно с това взех мерки с полковник Кайтел от Трети улански да осигуря офицер за ескортирането на този човек до Берлин. Каретата, с която пристигат, е собственост на местното полицейско управление, а кочияшът е мой служител. Той следва да получи пари, за да се върне в Перлебург. Охрана е улански капрал, ординарец на офицера. Той ще остане с господин оберлейтенанта и двамата ще се завърнат тук, когато намерят за добре и на собствени разноски.

Имам чест, Ваше превъзходителство, да остана и т.н., и т.н.

Ернст Хартенщайн

(От оберлейтенант Рудолф фон Тарлбург до барон Йожен фон Круц)

26 ноември 1809 г.

Скъпи вуйчо Йожен,

Това в никакъв случай не е официален доклад; направих го в Министерството, когато предадох англичанина и неговите документи на един от твоите офицери — червенокос мъж с лице като на булдог. Но има някои неща, които би трябвало да знаеш и които не биха изглеждали добре в официален доклад, за да разбереш що за рядка риба се е заплела в мрежата ти.

Вчера тъкмо се бях върнал от взводни учения, когато ординарецът на полковник Кайтел ми каза, че полковникът иска да ме види в квартирата си. Заварих стария тип неглиже в дневната да пуши лулата си.

— Влизай, лейтенант, влизай и сядай, момчето ми! — поздрави ме той с онзи безцеремонен и свойски тон, който използва винаги с младшите офицери, когато има да им възложи някоя особено противна работа. — Как би ти се отразило едно малко пътуване до Берлин? Имам поръчка, която няма да отнеме и половин час, а можеш да останеш там, колкото искаш, само трябва да си тук до четвъртък, когато е нарядът ти за пътния патрул.

— Е — помислих си, — това е стръвта. — Изчаках да видя как ще изглежда въдицата, като заяви, че от моя страна няма никакъв проблем, и попитах каква е поръчката.

— Не е свързано с мен, Тарлбург — отвърна той. — Става дума за онова приятелче Хартенщайн, тукашния полицейски капитан. Има нещо за свършване в Министерството на полицията и си помислих за теб, защото съм чувал за роднинските ти връзки с барон фон

Круц. Роднини сте, нали? — попита той, сякаш не знаеше абсолютно всичко за роднинските връзки на всички свои офицери.

— Точно така, полковник, баронът е мой вуйчо — казах. — Какво иска Хартенщайн?

— Ами има един затворник, който трябва да бъде закаран в Берлин и предаден в Министерството. От теб се иска само да го качиш на каретата, да внимаваш да не избяга по пътя и да получиш разписка за него и за някакви документи. Това е много важен затворник; не мисля, че Хартейнщайн има доверие на някой друг да свърши тази работа. Затворникът твърди, че е британски дипломат, и доколкото е осведомен Хартенщайн, може би наистина е такъв. Освен това е луд.

— Луд? — повторих аз.

— Да, точно така. Поне така ми каза Хартенщайн. Поисках да разбера що за луд — има различни видове лудост и за всяка от тях трябва да се предприемат различни мерки, — но всичко, което пожела да ми каже Хартенщайн, беше, че имал нереалистични възгледи за положението на нещата в Европа.

— Ха! Че кой дипломат няма нереалистични възгледи? — възкликнах аз.

Старчето Кайтел се изхили с нещо между кучешки лай и грачене на гарван.

— Да, точно така! Заради нереалистичните възгледи на дипломатите умират войниците — каза той. — Казах го и на Хартенщайн, но той не сподели нищо повече. Дори сякаш съжеляваше, че ми е казал и толкова. Приличаше на човек, който е видял особено ужасен призрак. — Известно време старчето пафкаше прочутата си лула, изпускайки дим през мустаците си. — Руди, този път Хартенщайн е извадил горещ картоф от пепелта и иска да го прехвърли на твоя вуйчо, преди да си е изгорил пръстите. Мисля, че това е една от причините да ме накара да уредя охрана за неговия англичанин. Виж сега: трябва да откараш в Берлин този нереалистичен дипломат или недипломатичен

умопобъркан, или какъвто е там, да го вземат мътните. И разбери следното. — Той насочи лулата си към мен, сякаш държеше пистолет. — Наредено ти е да го откараш там и да го предадеш в Министерството на полицията. Не е казано нищо по въпроса дали да го предадеш жив или мъртъв, или наполовина жив и наполовина мъртъв. Не знам нищо по този въпрос и не искам да знам; щом Хартенщайн иска от нас да бъдем затворническа охрана, трябва да е доволен от начина, по който охраняваме, нали така!

Та, за да съкратя разказа си, огледах каретата, която ми бе предоставил Хартенщайн, и реших да вържа лявата врата с вериги от външната страна, за да не може да се отваря отвътре. Реших да поставя моя затворник от лявата си страна, така че единствената му възможност да излезе да е покрай мен. Реших да не нося оръжия, които би могъл да ми измъкне, затова свалих сабята си и я заключих в сандъка под седалката заедно с куриерската чанта с документите на англичанина. Беше достатъчно студено, за да ми е добре с шинела, затова го облякох, а в десния страничен джоб, който затворникът не би могъл да достигне, пъхнах малка оловна палка, а така също и два джобни пистолета. Хартенщайн искаше да ми даде часови и кочияш, но казах, че ще си взема прислужник, който ще действа като часови. Прислужникът, разбира се, беше моят ординарец Йохан; дадох му да носи моята ловна двуцевка, заредена до откат със сачми за глиган в едната цев и куршум от една унция в другата.

Въоръжих се и с голяма бутилка коняк. Помислих си, че ако по-често стрелям по затворника с нея, няма да ми създава неприятности.

Както и стана, тъй че всичките ми предпазни мерки — с изключение на коняка — се оказаха излишни. Мъжът изобщо не ми приличаше на луд. Беше доста солиден господин над средна възраст с червендалесто и интелигентно лице. Единственото необичайно нещо бе шапката му, някаква чудновата измишльотина, която приличаше на гърне. Настаних го в каретата и му

предложих глътка от бутилката си, след което отпих два пъти по-малка глътка. Той млясна с устни и каза:

— Ето това е истинско бренди; каквото и да си мислим за отвратителната им политика, не можем да критикуваме французите за спиртните им напитки. — След което добави: — Доволен съм, че ме изпращат под опеката на военен вместо на някой противен жандарм. Кажете ми истината, лейтенант, арестуван ли съм за нещо?

— Че как — отвърнах аз, — капитан Хартенщайн би трябвало да ви е информирал по този въпрос. Онова, което знам, е, че ми е наредено да ви закарам в Министерството на полицията в Берлин и да не ви разреша да избягате по пътя. Тези заповеди твърдо съм решен да изпълня. И се надявам, че не възнамерявате да ми попречите.

Увери ме, че не възнамерява, и по този повод отпихме още по глътка — като отново сторих необходимото неговата да е двойно по-голяма от моята, — след което кочияшът изплющя с камшика и потеглихме към Берлин.

Сега, помислих си, да видим що за умопобъркан е това и защо Хартенщайн прави държавен проблем от една кръчмарска свада. Така че реших да проуча нереалистичните му възгледи относно положението на нещата в Европа.

След като завъртях разговора в нужната ми посока, го попитах:

— Каква, хер Батърст, по ваше мнение е истинската, дълбока причина за настоящото трагично положение в Европа?

Въпросът според мен беше достатъчно безопасен. Посочете ми поне един ден от времето на Юлий Цезар насам, когато положението в Европа да не е било трагично! И наистина свърши великолепна работа.

— По мое мнение — отвърна англичанинът, — цялата бъркотия е резултат от победата на непокорните колонизатори в Северна Америка и проклетата им република.

Е, както можете да си представите, това наистина ме стресна. Целият свят знае, че американските Патриоти загубиха войната за независимост с Англия; че армията им бе разбита, че водачите им бяха изпратени в изгнание. Колко пъти, когато бях малко момче, съм оставал дълго след времето за лягане, когато барон фон Щаубен гостуваше в замъка Тарлбург, и съм слушал с отворена уста и ококорени очи разказите му за това достойно поражение! Как се разтрепервах, когато разказваше за ужасния зимен лагер, или изтръпвах, когато описваше битките, или плачех, когато слушах как е държал в ръцете си умирация Вашингтон, който му прошепнал последните си благородни думи по време на битката в Дойлстаун! А сега този мъж ми разправяше, че Патриотите всъщност били извоювали победата и били основали републиката, за която бяха воювали! Бях подготвен за онова, което Хартенщайн бе нарекъл нереалистични възгледи, но не и за подобни фантазмагории.

— Мога да го изложа още по-точно — продължи Батърст. — Всичко е заради разгрома на Бъргойн при Саратога. Направихме добра сделка, когато успяхме да накараме Бенедикт Арнолд да се „пребоядиса“, но не го направихме навреме. Ако той не бе излязъл този ден на полесражението, Бъргойн щеше да се вреже в армията на Гейтс като горещ нож в масло.

Но Арнолд изобщо не бе приближавал Саратога. Знаех го, изчел съм много неща за Американската война. Арнолд е бил застрелян навръх новата 1776 година при превземането на Квебек. А Бъргойн беше направил тъкмо онова, което каза Батърст — бе се врязъл в Гейтс като нож и бе продължил по Хъдсън, за да се присъедини към Хоув.

— Но, хер Батърст — попитах го аз, — как би могло това да повлияе на положението в Европа? Америка е на хиляди мили отвъд океана.

— Идеите прекосяват океаните по-бързо от армиите. Когато Луи XVI реши да се притече на помощ на американците, той обрече себе си и своя режим. Успешното

противопоставяне срещу кралската власт в Америка беше достатъчно насърчение за френските републиканци. Разбира се, Луи също трябва да бъде обвинен за слабостта си. Ако беше накарал тълпата да усети миризмата на барута, когато се опита да щурмува Версай през 1790 година, нямаше да има никаква френска революция.

Но той го бе направил. Когато Луи XVI обърна огъня към тълпата във Версай, а след това изпрати драгуните да стъпчат оцелелите, републиканското движение бе смазано. Това се бе случило, когато кардинал Талейран, който тогава бе само епископ на Отон, излезе напред и придоби влиянието, което има днес във Франция — най-великият кралски министър след Ришельо.

— След което смъртта на Луи бе така неминуема, както неминуемо настъпва нощ след деня — продължаваше Батърст. — И понеже французите нямаха никакъв опит в самоуправлението, републиката им бе обречена. Ако Бонапарт не бе грабнал властта, щеше да го направи някой друг; когато французите убиха своя крал, сами се оставиха в ръцете на диктатурата. А един диктатор, който е лишен от кралския авторитет, няма друг избор, освен да поведе народа си на война с външните врагове, за да не тръгне срещу него.

И така по целия път до Берлин. На дневна светлина всички тези неща изглеждат глупаво, но докато седях в тъмнината на клатушкащата се карета, бях почти убеден в правдоподобността на онова, което ми разказваше. Казвам ти, вуйчо Йожен, беше ужасяващо, сякаш разкриваше пред очите ми гледката на ада. Да пази бог от нещата, за които говореше! Армии из цяла Европа; плячкосване и кланета, опожарени градове; блокади и глад; детронирани крале и рухващи като кегли тронове; сражения между всички нации, в които биват поносени като зряло жито десетки хиляди войници; и над всичко това сатанинската фигура на нисък мъж в сив сюртук, който диктува условията за мир на австрийския император в Шонбрун и откарва папата като затворник в Савона.

Луд ли? Нереалистични възгледи ли, както твърди Хартенщайн? Е, добре, под луд разбирам някой, на когото му текат лиги и пяна от устата и който бълва неприлични богохулства. Но не и този добре изглеждащ господин, който седеше до мен и редеше тези ужаси със спокоен и възпитан тон, докато отпиваше от коняка ми.

Но не изпи всичкия! Ако твоят подчинен в Министерството — онзи с червената коса и лице на булдог — ти каже, че съм бил пиян, когато доведох англичанина, по-добре е да му повярваш!

Руди

(От граф фон Берхтенвалд до британския пълномощен министър)

28 ноември 1809 г.

Достопочтени господине,

Приложеното досие ще Ви запознае с проблема, пред който е изправено нашето Канцлерство, без излишно преповтаряне от моя страна. Бих желал да Ви уверя, че правителството на Негово величество Фридрих Вилхелм III никога не би си позволило да навреди на интересите или да засегне достойнството на правителството на Негово британско величество Джордж III. Никога не бихме предприели проверка на документите или задържането под арест на лице, което изпълнява задълженията на специален пратеник на вашето правителство. В случая обаче имаме най-сериозни съмнения, казано по възможно най-деликатния начин, че това лице, което твърди, че се казва Бенджамин Батърст, е подобен пратеник, и не смятаме, че би било от полза на правителството на Негово британско величество да разрешава на един самозванец да пътува из Европа под прикритието на британски дипломатически представител. Ние със сигурност не бихме поднесли благодарности на правителството на Негово британско

величество, ако пропусне да предприеме мерки, за да се справи с някой, който фалшиво се представя за пруски дипломат в Англия.

Този случай ни засяга не по-малко сериозно, отколкото засяга вашето правителство; това лице има на разположение открит лист, който ще намерите в приложената куриерска чанта. Той е върху редовен формуляр, каквито издава нашата Канцелария, и е подпечатан с нейния печат или с много точно негово фалшифицирано копие. Но е подписан от името на канцлера на Прусия с подпис, който е напълно еднакъв с този на барон Щайн, който е настоящият министър на земеделието. Подписът бе показан на барон Щайн, като захрихме останалата част от писмото, и той без каквото и да било колебание потвърди, че е неговият. Но когато открихме и му показахме писмото, неговата изненада и ужас бяха такива, че само перото на Гьоте или Шилер би могло да ги опише, а и той категорично отрече да е виждал документа преди това.

Нямам друг избор, освен да му вярвам. Невъзможно е да се предположи, че достоен и сериозен човек като барон Щайн би могъл да е съучастник във фалшифицирането на подобни документи. Като при това аз лично съм забъркан не по-малко от него; ако подписът е неговият, то документът е подпечатан с моя печат, който не съм преставал лично да съхранявам в продължение на десетте години, откакто съм Канцлер. Всъщност думата „невъзможно“ би могла да се използва при описанието на целия случай. Невъзможно е въпросният Бенджамин Батърст да е влязъл в двора на странноприемницата — и все пак го е направил. Невъзможно е да носи подобни документи в куриерската си чанта, както е невъзможно и съществуването им въобще — и все пак аз Ви ги изпращам заедно с това писмо. Невъзможно е барон фон Щайн да е подписал подобен документ или той да бъде подпечатан от Канцеларията — и все пак върху него са и подписът на Щайн, и моят печат.

В куриерската чанта ще намерите също така акредитивни писма от подобен характер, привидно издадени от Британското министерство на външните работи, подписани от лица, които нямат нищо общо с Министерството или с правителството, но подпечатани с очевидно автентични печати. Представям си, че ако изпратите тези документи в Лондон, там ще възникне аналогична ситуация на тази, която възникна тук поради споменатия открит лист.

Изпращам Ви и една скица с въглен на лицето, нарекло себе си Бенджамин Батърст. Този портрет беше направен без негово знание. Племенникът на барон фон Курц, лейтенант фон Тарлбург, който е син на общия ни приятел граф фон Тарлбург, има приятелка, много способна млада дама, която е, както сам ще видите, специалист в тази област; тя бе заведена в една стая в Министерството на полицията и поставена зад един параван, откъдето успя да скицира лицето на нашия затворник. Ако изпратите тази рисунка в Лондон, съществува вероятност той да бъде разпознат. Гарантирам, че приликата е отлична.

Казано откровено, ние сме в пълна безизходица. Не мога да проумея как е било възможно да бъдат направени такива отлични имитации на всички тези печати, а подписът на барон фон Щайн е най-съвършената фалшификация, която съм виждал през тридесетгодишния си опит като държавник. Това предполага, че някой е работил изключително внимателно и старателно; как в такъв случай да си обясним такива груби пропуски, каквито би забелязал всеки първокласник, като подписите на барон Щайн като канцлер на Прусия или на г-н Джордж Кънинг, който е член на опозиционната партия и не е служител във вашето правителство, като секретар на Министерството на външните работи.

Подобни грешки би допуснал само умопобъркан. Има хора, които смятат нашия затворник за луд заради очевидните му заблуди по отношение на великия

завоевател генерал Бонапарт, тъй наречения император Наполеон. Известно е, че има луди, които фабрикуват доказателства в подкрепа на заблудите си, но тръпки ме побиват, като си помисля, че един луд би могъл да разполага със средства да измайстори документите, които ще намерите в тази куриерска чанта. Още повече, че някои от най-изтъкнатите ни медици, специалисти по мозъчни разстройства, разговаряха с въпросния Батърст и твърдят, че, като оставим настрана категоричната му убеденост в една несъществуваща ситуация, той е напълно здравомислещ.

Лично аз смятам, че цялата тази работа е една гигантска мистификация, извършена с някаква скрита и пъклена цел, вероятно за да предизвика объркване и да подкопае доверието, което съществува между нашите две правителства, както и да противопостави едни срещу други свързани с двете правителства фигури, или пък като прикритие на друга конспиративна дейност. Припомнете си, че само преди няколко месеца разкрихме якобински заговор в Кьолн.

Но каквото и да предвещава, този случай не ми се нрави. Бих искал да го разнищя възможно по-скоро и ще бъда благодарен на Вас, уважаеми господине, и на вашето правителство, за всякаква помощ, която намерите за възможна.

Имам чест, господине, да остана и т.н., и т.н.

Берхтенвалд

ОТ БАРОН ФОН КРУЦ ДО ГРАФ ФОН
БЕРХТЪНВАЛД
СПЕШНО
ОТ ОСОБЕНА ВАЖНОСТ
ДА СЕ ВРЪЧИ НЕЗАБАВНО И ЛИЧНО,
НЕЗАВИСИМО ОТ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА

28 ноември 1809 г.

Граф фон Берхтенвалд,

Преди половин час, което ще рече около единадесет часа тази вечер, човекът, който наричаше себе си Бенджамин Батърст, бе застрелян и убит от караулния в Министерството на полицията при опит да избяга от ареста.

Дежурният караулен в задния двор на Министерството забелязал мъж да прави опит да напусне сградата по подозрителен и потаен начин. Караулният, комуто беше строго наредено да не разрешава на никого да влиза или излиза без писмено разрешение, му извикал да спре; когато мъжът се опитал да побегне, караулният стрелял с мускета и мъжът паднал на земята. Чул изстрела, в двора се втурнал сержантът по охраната заедно с наряда и установил, че застреляният от караулния мъж е англичанинът Бенджамин Батърст. Бил улучен в гърдите с куршум от една унция и починал преди пристигането на лекаря, без да дойде в съзнание.

Разследването установи, че затворникът, който бе заключен на третия етаж на сградата, е направил въже от завивките, шнура на леглото и кожената връв на камбанката. Това въже стигнало само до канцеларията на втория етаж точно под него, но той успял да влезе в нея, като счупил стъклото на прозореца. Опитвам се да разбера как го е направил, без никой да чуе. Уверявам ви, че ще има наказания за случилото се тази вечер. Колкото до караулния, той е действал съгласно заповедите; похвалих го за изпълнение на дълга и за точната стрелба, а от своя страна поемам цялата отговорност за смъртта на затворника от неговите ръце.

Нямам никаква представа защо назоваващият сам себе си Бенджамин Батърст, който до този момент се държеше благоприлично и като че ли гледаше философски на задържането си, внезапно е предприел този необмислен и фатален опит, освен ако не е заради тези проклети дръвници лекарите, които непрекъснато го тормозеха. Днес

следобед те умишлено му връчиха цял куп вестници — пруски, австрийски, френски и английски, — всички от последния месец. Искали, както твърдяха те, да видят как ще реагира. Е, да им прости Господ, видяха! Какво ще кажете по въпроса за погребението?

Курц

(От британския пълномощен министър до граф фон Берхтенвалд)

20 декември 1809 г.

Многоуважаеми граф фон Берхтенвалд,

От Лондон най-после пристигна отговор на писмото ми от 28-и, което изпратих заедно с куриерската чанта и останалите документи. Тези от тях, които искахте да Ви върна — копията от дадените в Перлебург показания, писмото до барон фон Круц от полицейски капитан Хартенщайн, личното писмо на племенника на Круц, лейтенант Тарлбург, както и намерения в куриерската чанта открит лист, — прилагам тук. Не знам какво са направили в Уайтхол с останалите документи; според мен са ги хвърлили в най-близката камина. Ако съм на Ваше място, същото бих сторил с документите, които Ви връщам.

Не съм получил все още никакъв отговор на депешата ми от 29-и относно смъртта на нареклия себе си Бенджамин Батърст, но силно се съмнявам, че ще има някаква официална реакция по този повод. Вашето правителство имаше пълно право да задържи лицето и при тези обстоятелства то е предприело опит за бягство на свой собствен риск. В края на краищата караулните не носят заредените си мускети само и само за да не държат ръце в джобовете си.

Като поемам риск да споделя лично мнение, не мисля, че в Лондон са особено разочаровани от получената се развръзка. Правителството на Негово величество се

състои от прагматични и трезво мислещи господа, които нямат вкус към мистерии, а още по-малко към такива, чието изясняване би довело до по-големи неприятности от самите тях.

Информацията е строго конфиденциална, но документите в куриерската чанта предизвикаха огромна неразбория в Лондон, принуждавайки половината високопоставени особи в правителството да се кълнат в невинност, а останалите да се обвиняват взаимно за съучастие в мистификацията. Ако такова е било намерението, успехът на инициаторите е грандиозен. В един момент дори се появиха опасения, че ще се стигне до прения в Парламента, но впоследствие тази досадна ситуация се успокои.

Предайте на сина на граф Тарлбург, че малката му приятелка е твърде талантлива млада дама; скицата ѝ бе оценена високо от такъв авторитет като сър Томас Лорънс и именно тук възниква най-обърканият момент в цялата тази объркана история. Портретът веднага бе разпознат. Налице е много близка прилика с Бенджамин Батърст или по-точно със сър Бенджамин Батърст, който е кралски лейтенант-губернатор в коронованата колония Джорджия. Тъй като сър Томас Лорънс е направил неговия портрет преди няколко години, той има отличната възможност да оцени работата на младата приятелка на лейтенант фон Тарлбург. Така или иначе, известно е, че сър Бенджамин Батърст е изпълнявал служебните си задължения в саваната в присъствието на други хора, докато в същото време неговият двойник се е намирал в Прусия. Сър Бенджамин Батърст няма брат-близък. Допуска се, че лицето би могло да му бъде природен брат, но доколкото ми е известно, не съществуват никакви доказателства за подобна вероятност.

Въпросният генерал Бонапарт, тъй нареченият император Наполеон, който толкова често се споменава в депешите, изглежда, също има двойник в реалния живот; във френската армия има артилерийски полковник с такова име — корсиканец, който пофренчил истинското си име

Наполионе Буонапарте. Той е великолепен военен теоретик; сигурен съм, че някои ваши офицери като генерал Шарнхорст биха могли да ви разкажат за него. Неговата лоялност към френската монархия никога не е била поставяна под въпрос.

Подобно съответствие на факти се среща навсякъде в тази изумителна колекция от псевдодепеши и псевдодокументи. Ще си спомните, че в Декларацията от Филадельфия разбунтувалите се колонии наричаха себе си тъкмо Съединени американски щати. Въпросният Джеймс Мадисън, който е упоменат като настоящ президент на Съединените щати, в момента е в изгнание в Швейцария. Набеденият за негов предходник Томас Джеферсън бе авторът на бунтовническата Декларация; след разгрома на бунтовниците той избяга в Хавана и преди няколко години почина в Лихтенщайнското княжество.

Много се развеселих, като видях, че на нашия стар приятел кардинал Талейран — без свещеническата титла — е отредена ролята на главен съветник на узурпатора Бонапарт. Винаги съм си мислил, че Негово височество е от онези приятелчета, които могат да се измъкнат от всяка ситуация и без никакви скрупули биха станали премиер-министри както на Негово сатанинско величество, така и на Негово всехристиянско величество.

Озадачи ме едно-единствено име, което се споменава често в тези фантазмагорични документи. Това на английския генерал Уелингтън. Нямам абсолютно никаква представа кой би могъл да е той.

Имам чест, Ваше превъзходителство, и т.н., и т.н.

Сър Артър Уелзли

ПОЛИЦЕЙСКА ОПЕРАЦИЯ

„... вероятно има нещо в природата на една секретна полицейска сила, която провежда операции за отклоняване подозренията на хората и дава подходящи за всичко обяснения, нещо в начина на мислене на човешките същества — или че, ако съществуват мистериозни вредители и злосторници, те биха могли да бъдат от свят на други същества, които ги контролират и се опитват да ги проумеят, не доброжелателно, а за да отклонят вниманието от себе си, тъй като и те може би използват живота върху тази земя, но по изтънчен, методичен и организиран начин.“

Чарлз Форт: „О, чудо!“

Гневен, облечен в овехтелия си комбинезон и избелялата от пот черна риза, Джон Стромайър бе застанал встрани от останалите, с гръб към порутените фермерски постройки, жълтеещата гора и набразденото от перести облаци синьо октомврийско небе. Сега протегна обвинително мазолестата си ръка и викна:

— Чи таз телица струваше двест', двест' и пейсе долара! И туй куче беше кат член на семейството ни; а с'га я ги виж! Не обичам да ругая, ама ш'трябва да напрайте нещо!

Стив Паркър, областният пазач на дивеча, насочи обектива към трупа на кучето, щракна го и отсече:

— Вече правим каквото трябва.

След това направи десет крачки наляво, като заобиколи изкормената телица, за да избере ракурс за снимката.

След като разбраха, че Паркър е приключил с кучето, двамата мъже в сиви полицейски униформи пристъпиха към него и приклекнаха да го огледат. Единият с трите обърнати „V“ на ръкавите го хвана за предните крака и го обърна по гръб. Беше голям звяр от неопределима порода с рунтава черно-кафява козина. Нещо го бе издрало дълбоко с огромните си нокти по главата, бе разсякло неколkokратно напречно шията му и го бе изтърбушило с един удар от гърдите до опашката. Огледаха го внимателно, след което се приближиха и застанаха до Паркър, който фотографираше мъртвата телица. Също като кучето и тя бе издрана от едната страна на главата и гърлото ѝ бе прерязано на няколко места. Освен това от единия ѝ хълбок бяха откъснати огромни ивици плът.

— Аз не мога да утрепя мечка извън сезона, нали! — не спираше да се оплаква Стромайър. — Но мечката идва и утрепча стоката и кучето ми и в това няма нищо нередно! Ей т'ва му'й писано на фермера в тая държава! Не обичам да ругая...

— Ами не ругай! — прекъсна го ядосано Паркър. — И стига си мърморил. Подай иск и млъквай! — После се обърна към двамата с високите широкополи шапки: — Всичко ли видяхте, момчета? Да вървим тогава.

Прекошиха с бързи крачки селския двор, преследвани от Стромайър, който продължаваше да подвиква зад тях, оплаквайки неволите на един фермер, предизвикани от циничното и корумпирано правителство. Качиха се в полицейската кола, сержантът и войникът на предната, а Паркър на задната седалка — той остави фотоапарата до една карабина „Уинчестър“.

— Не беше ли малко рязък с това приятелче, Стив? — запита сержантът, когато войникът запали двигателя.

— Не прекалено. Не обичам да ругая — изимитира пострадалия собственик на телицата Паркър, след което уточни: — Абсолютно съм сигурен, че е застрелял най-малко четири сърни незаконно през годината. Когато и ако река да се захвана с него, ще съжалява много повече, отколкото в момента.

— Тези приятелчета много обичат да се оплакват — съгласи се сержантът. — Мислиш ли, че, каквото и да е това, което го е направило, е като в другите случаи?

— Да. Сигурно кучето се е нахвърлило, докато онова е ядяло телицата. Същите повърхностни одрасквания около главата и дълбоки разрези по шията и корема. Колкото по-едро е животното, толкова по-напред са големите рани. Явно нещо ги сграбчва за главата с предните лапи и ги дера с ноктите на задните; затова си мисля, че е рис.

— Да ви кажа — обади се войникът, — виждал съм много подобни рани през войната. Моята група се приземи в Минданао, където действаха партизаните. Прилича ми на работа на умопобъркан.

— Складовете са пълни с мачете и ножове за джунглата — отбеляза сержантът. — Мисля да се обадя на доктор Уинтърс в районната болница и да разбера дали всичкият му инвентар е налице.

— Но повечето добитък беше нахапан, както телицата — възрази Паркър.

— По правило ненормалните имат странен вкус — отвърна сержантът. — Или пък са ги яли по-късно лисици?

— Надявам се да е така, че да се отърва — каза Паркър.

— Ха, само го чуи! — възкликна войникът и спря колата на края на пътя. — Мисли си, че един смахнат с мачете и Тарзанов комплекс е шега работа. Сега накъде?

— Да видим.

Сержантът бе разгънал някакъв лист; пазачът на дивеч се наведе напред, за да надникне над рамото му. Сержантът прокара пръст по отбелязаните с различен цвят кръстчета върху картата.

— В понеделник през нощта ето тук в планината Копърхед бе утрепана кравата. Следващата вечер около десет часа ето тук по склоновете на Копърхед бе нападнато стадото овце. В сряда привечер в гората зад фермата Уестън пострада мулето. Едва е засегнато — сигурно е сритало нещото и е избягало, но нещото не е пострадало особено, защото няколко часа по-късно е нападнало пуйките във фермата на Раймър. А тази вечер и това тук. — Той посочи с палец през рамо към фермата на Стромайър. — Виж, движи се на югоизток успоредно на хребета, като избягва открити места и убива само вечер. Значи може и да е рис.

— Или лудият с мачетето на Джинк — съгласи се Паркър. — Да минем край котловината Хиндман — да проверим дали ще видим нещо.

След малко завиха по един прорязан от коловози кален път, който след известно време се превърна в обрасла с трева пътечка през гората, още по-невъзможна за придвижване с кола. Накрая спряха и войникът върна на заден до пътя. Слязоха. Паркър със своя уинчестер, сержантът провери барабана на един томпсън, а редникът напълни с гилзи патронника на една пушка. Следващия половин час вървяха покрай обраслия с храсти бряг на малка рекичка; на едно място подминаха тъмносив джип, спрял край пътеката. Накрая стигнаха над котловината.

Мъж в сако от туид, обут в щавени ловджийски ботуши и бричове в цвят „каки“, бе седнал на един дънер и пушеше лула; напреко на коленете му лежеше пушка, а на врата му висеше бинокъл. Изглеждаше около трийсетгодишен, а някой екранен идол на млади момичета би му завидял на правилните и странно неподвижни красиви черти. Когато Паркър и двамата полицаи се приближиха, той се надигна, праметна пушката си на рамо и ги поздрави.

— Сержант Хейнс, ако се не лъжа? — запита с вежлив тон. — И вие ли се тръгнаха по дирите на създаването, господа?

— Добър ден, господин Лий. Мисля, че видях джипа ви малко по-надолу на пътя. — Сержантът се обърна към останалите. — Господин Ричард Лий; отседнал е в старото селце Кинчуолтър от другата страна на Ратър Форт. Това е господин Паркър, местният пазач на дивеча. И редник Зинковски. — Той погледна пушката. — И вие ли сте тръгнаха на лов?

— Да. Помислих си, че може да открия нещо тук горе. Какво предполагате, че е?

— Не знам — призна сержантът. — Може да е рис. Американски или канадски. Нашият Джинк има теория, че е беглец от фабриката за хартиени кукли с мачете. Надявам се да не е, но не отхвърлям и тази вероятност.

Мъжът с лице на идол кимна.

— Би могло да е рис. Разбирам, че ги има в този край.

— Миналата година платихме премия за залавянето на два в областта — поясни Паркър. — Странна пушка имате; ще възразите ли, ако я погледна?

— В никакъв случай. — Представеният като Ричард Лий мъж свали пушката и я подаде. — Заредена е — предупреди той.

— Никога не съм виждал такава — добави Паркър. — Чуждестранна ли е?

— Предполагам. Не знам подробности; на мой приятел е, зае ми я. Мисля, че механизъмът е немски или чешки; останалата част е изработена по поръчка от някакъв майстор от западното крайбрежие. Пригодена е за свръхбързи диви котки.

Пушката премина от ръка на ръка; тримата мъже я огледаха внимателно, без да скриват възхищението си.

— Открихте ли нещо, господин Лий? — попита сержантът, докато му я връщаше.

— Нито следа. — Лий метна пушката на рамо и се зае да изтупа пепелта от лулата си. — Разходих се по хребета от двете страни на пропастта и надолу по склона до котловината Хиндман; не открих никакви следи или останки от убито животно.

Пазачът на дивеч кимна и се обърна към сержант Хейнс.

— Излишно е да ходим по-нататък. Обзалагам се, че е тръгнало през гората зад фермата на Стромайър и е прекосило към отсрещния рид. Предполагам, че най-голямата вероятност е дупката под върха над котловината Лоури. Какво ще кажете?

Сержантът се съгласи. Ричард Лий започна методично да пълни лулата си.

— Мисля да поостана тук, но предполагам сте прав. Котловината Лоури или долината Кун оттатък пещерата Лоури — каза той.

След като Паркър и полицаите си тръгнаха, мъжът, когото бяха нарекли Ричард Лий, седна на дънера, постави пушката върху коленете си и запали лулата. От време на време поглеждаше ръчния си часовник и се ослушваше. Най-накрая дочу далечния шум на запален двигател.

Моментално извади от кухня дънер, върху който бе седнал, малка брезентова чантичка и се изправи. Отиде с бързи крачки до влажната земя до потока, подпря пушката на едно дърво и отвори чантичката. Първо извади ръкавици от зеленикава каучукоподобна материя и си ги постави, опъвайки дългите им краища над ръкавите си. След това извади бутилка и разви тапата. Като внимаваше да не накапе дрехите си, отля от прозрачната течност на няколко места върху земята. От местата, където бе отсипал, се надигнаха белезникави

изпарения, а тревата и клонките се сгърчиха и се превърнаха в кафеникав прах. След като постави отново капачката и прибра бутилката в чантата, той изчака няколко минути и извади една шпатула, с която изрови от местата, където бе отлял течността, четири черни бучки с неправилна форма. Отнесе ги до потока и ги изми внимателно, после ги уви и прибра и тях в чантата заедно с ръкавиците. След това метна чантата и пушката си през рамо и тръгна по пътеката към джипа си.

Половин час по-късно, след като прекоси малкото фермерско селце Ратър Форт, мъжът вкара джипа в двора на една полусрутена ферма и влезе на заден ход през отворената врата на обора. Затвори двете крила на вратата и ги залости отвътре. След това с две-три крачки отиде до задната стена — оборът беше доста по-малък отвътре, отколкото изглеждаше отвън.

Извади от джоба си някакъв черен предмет, който приличаше на автоматичен молив, напипа с ръка в горния край на дървената стена малка дупка, вкара заострения край на молива в нея и натисна. В първия миг не се случи нищо. След това един участък от десет квадратни стъпки от стената се отдръпна две стъпки навътре и безщумно се плъзна встрани. Подвижната врата беше от три пръста дебела стомана, обкована с тънки дъски; маскираната по същия начин стена беше от дебел две стъпки бетон. Мъжът бързо влезе през входа.

Опипа вдясно, намери ключ и го завъртя. Масивната метална плоча моментално се плъзна на мястото си с глухо, мазно изщракване. В същия момент тайната стаичка се обля в светлина и се видя голяма полусфера от фина метална мрежа с диаметър трийсетина стъпки и петнайсетина стъпки висока. От едната ѝ страна имаше плъзгаща се врата; така нареченият Ричард Лий я отвори, мина през нея и я затвори зад гърба си. В центъра на купола имаше кресло зад малък пулт пред голямо контролно табло. Апаратурата по таблото, както и лостовете, ключовете и бутоните не бяха обозначени и номерирани нито с римски букви, нито с арабски цифри, а върху писалището лежеше подобно на пистолет оръжие. То имаше стандартен спусък за показалеца и удобна ръкохватка, но вместо цилиндрична цев стърчаха две десетинасантиметрови тънки метални пръчки, които завършваха с аеродинамичен накрайник от светлосиня керамика или пластмаса.

Мъжът с красивото неподвижно лице постави пушката и чантичката на пода до креслото и седна. Първо взе подобното на пистолет оръжие и го огледа, след което провери множеството прибори на таблото пред себе си. Накрая щракна един от ключовете.

Някъде отгоре се чу приглушено бръмчене. Шумът се поколеба, извисявайки се до писък, след което се превърна в равномерно и монотонно бучене. Целият купол се обля в странна, преливаща във всички цветове на дъгата светлина и бавно изчезна. Тайната стаичка също изчезна и той остана в сумрачната вътрешност на празния обор. Оборотът изчезна; отгоре се появиха сини небеса, нашарени от високи перести облаци. Есенният пейзаж потрепна някак призрачно. За миг се появяваха и изчезваха сгради. Полуразличими силуети прелитаха и се стопяваха в далечината.

В един момент във вътрешността на купола изникна фигурата на мъж. Имаше гневно, свирепо изражение и беше облечен в черна туника, общита със сребърни кантове, черни бричове и лъскави черни ботуши, а на шапката му имаше емблема от кръст и мълния. Държеше автоматичен пистолет.

Мъжът зад бюрото моментално грабна собственото си оръжие и свали предпазителя, но преди да успее да го вдигне и насочи, натрапникът залитна и изскочи извън силовото поле, което обграждаше креслото и контролното табло.

Известно време наоколо бушуваха огънове, след това мъжът се оказа наред огромна хол с висок сводест таван, през който прелитаха и изчезваха силуети. След това се замъркаха изгледи на дълбоки гори на фона на едни и същи планини и под едни и същи нарязани от перести облаци сини небеса. След това запремигва ослепителна синьо-бяла светлина. Миг по-късно мъжът попадна във вътрешността на огромна завод. Прелитащите наоколо силуети забавиха скорост и станаха по-отчетливи. Мъжът в креслото се усмихна, когато за миг попадна наред просторна къпалня, където високо русо момиче вземаше душ, а дребничка червенокоса пъргавелка енергично се подсушаваше с хавлиена кърпа. Куполът отново стана видим, окъпан в множество светлини, бученето постепенно утихна и той се превърна хладна, неподвижна конструкция от бяла метална мрежа. На тавана ритмично премигваше зелена светлина.

Мъжът натисна бутон и завъртя ключ, след което се изправи, взе пушката и чантата, бръкна под ризата си и извади мрежеста чантичка, от която измъкна малък син пластмасов диск. Отключи някакво чекмедже на контролното табло, извади малка ролка солидографски филм и го пъкна в чантата. След това отвори вратата и изплува в собствените си време-пространствени измерения.

Намираше се в обширен хол с бледозелен под и още по-бледозелени стени. Таванът бе в зеленикаво-светлосиви нюанси. Голяма вдлъбнатина служеше за гнездо на купола, а от противоположната страна на хола имаше пулт, зад който беше седнал облечен в бледосиня туника служител, който тъкмо изваждаше слушалките на мюзикбокса от ушите си. Двама полицаи в зелени униформи се закачаха с група момичета, облечени в ярки оранжеви, червени и зелени комбинезони. Полицайте бяха въоръжени с ултразвукови парализатори, които висяха на закачени за китките на левите им ръце ремъци, и с пъкнати в кобури сигма-лъчеви иглери като този върху пулта в купола. Една от девойките, облечена в яркозелен комбинезон, беше копие на момичето, което бе зърнал да си прави фрикция с хавлиената кърпа.

— Шефът ви пристига — каза на полицайте едно от момичетата, докато той крачеше към тях.

Двамата се обърнаха и го поздравиха небрежно. Мъжът, който напоследък използваше името Ричард Лий, отвърна на поздрава им и продължи към пулта. Полицайте хванаха в ръце парализаторите, извадиха иглерите и бързо тръгнаха към купола.

Мъжът извади пластмасовия диск и го подаде на служителя зад пулта, който го пъкна в един жлеб на таблото пред себе си. В същия миг се обади механичен глас:

— Въркън Вал, благородник със син печат, наследствен Маврад от Нерос. Специален помощник, Паравремева полиция, специални поръчки. Изпълняващ единствено заповедите на Торта Карф, Главен на Паравремевата полиция. Да му бъде оказвано цялото внимание и съдействие в рамките на Кодекса за паравремево прехвърляне и Кодекса на полицейските пълномощия. Други подробности?

Служителят натисна бутона „не“. Синият диск изскочи от жлеба и бе връчен обратно на приносителя, който в този момент навиваше ръкава си.

— Предполагам, ще искате да се убедите, че съм *вашият* Въркън Вал? — запита той, протягайки ръка.

— Точно така, сър.

Служителят докосна ръката му с малък прибор, който направи антисептична промивка, изтегли кръвна проба и дезинфекцира иглата, като цялата процедура бе почти напълно безболезнена. Постава капката кръв върху стъкълце и го пъхна в сравнителен микроскоп, като непрекъснато кимаше. Микроскопът показва същия постоянен отличителен колоиден модел като взетата за сравнение проба; взетата с инжекция през детството проба от човека, който стоеше пред служителя, която го разграничаваше от безбройното количество Въркън Валовци във всяко друго правдоподобно паравреме.

— Всичко е наред, сър — каза служителят.

Двамата полицаи излязоха от купола с прибрани в кобурите иглери, изпълнили задълженията си, които повеляваха нормите за бдителност. И двамата палеха цигари.

— Всичко е наред, сър — каза единият. — При днешната екскурзия не сте домъкнали нищо.

Другият се изкикоти.

— Помните ли оня побъркан от Пето ниво, който пристигна с товарния конвейер в Жандар миналия месец?

Ако си мислеше, че някое от момичетата ще прояви интерес за какъв побъркан става дума, надеждите му бяха напразни. В присъствието на един Маврад със син печат какъв ли шанс имаха двамата обикновени полицаи? Момичетата вече се трупаха около Въркън Вал.

— Кога ще махнете това чудо от залата ни за отдих — попита го червенокосата палавница със зеления комбинезон. — Ако не беше то, в момента щях да си вземам душ.

— Току-що си взе един, само преди около петдесет парасекунди, когато пристигах — подхвърли Въркън Вал.

Момичето го изгледа с очевидно престорено възмущение.

— Ах, вие... *паравоайор* такъв!

Въркън Вал се изкикоти и се обърна към служителя.

— Искам страторакета и пилот до Дергабар веднага. Обадете се на Паравремевата полиция на площадката в Дергабар и им дайте моя ЕТА; поръчайте да ме чака аеротакси и уведомете Главния, че

пристигам. Извънреден доклад. Охранявайте конвейера; мисля, че скоро ще ми трябва отново. — След това се обърна към червенокосата и я попита: — Искаш ли да ме изпратиш до ракетната площадка?

На откритата площадка Въркън Вал вдигна очи към небето, след което погледна часовника си. Бяха изминали само двайсет минути, откакто бе вкарал джипа на заден ход в обора в онзи отдалечен времепредел; същите нежни линии на белите перести облаци бяха гравирани върху синьото отгоре. Тази еднаквост на времето, дори през двеста хиляди парагодини перпендикулярно време, винаги го впечатляваше. И издължената планинска верига бе същата, и склоновете бяха нашарени в същите есенни цветове, но там където в онзи друг времепредел на правдоподобността се намираше малкото селце Ратър Форт, тук се издигаха белите кули на градските апартаменти — жилищните комплекси на заводския персонал.

Ракетата, която щеше да го откара до щаба на централното управление, бе вдигната с кран и поставена върху стартовата платформа и той се приближи с бързи крачки до нея, метнал пушката и чантата си през рамо. Пилотът с момчешка физиономия му отвори вратата да влезе, след това го последва и хереметизира вратата. През това време пътникът му подреди багажа си, седна и закопча ремъците.

— Дергабарски търговски терминал, сър? — попита пилотът, докато се настаняваше на седалка зад контролния пулт.

— Паравремевият полицейски отдел зад Паравремевата административна сграда.

— Разбрано, сър. Двайсет секунди за излитане, когато сте готов.

— Готов съм.

Въркън Вал се отпусна и заброи несъзнателно секундите.

Ракетата трепна и Въркън Вал усети леко притискане към седалката. Седалките и пилотският пулт за управление пред тях се олюляха в кардановите си скоби, а стрелката на индикатора бавно се завъртя нагоре, докато ракетата се издигаше и заемаше хоризонтално положение. Високите перести облаци, които Въркън Вал бе наблюдавал над площадката за излитане, се озоваха далеч под тях — бяха навлезли в горните слоеве на стратосферата.

Предстояха три часа, през които нямаше да има какво да правят, докато ракетата прелети над северния полюс и се спусне на юг към Дергабар; управлението ѝ бе изцяло в електронните ръце на робота. Въркън Вал измъкна лулата си и я запали; пилотът запали цигара.

— Странна лула, сър — вметна пилотът. — Извънвремеви артикул?

— Да. Ниво Четвърта правдоподобност; типичен за целия паравремеви пояс, в който работех. — Въркън Вал му я подаде да я разгледа. — Чашката е от естествен корен на шипка; мундщукът е от смолата на някакво тропическо дърво. Малката бяла точка е търговската марка, тя е от слонова кост.

— Звучи ми доста грубичко, сър. — Пилотът му я подаде обратно. — Но е красива изработка. Прилича на машинна.

— Да. Секторът, в който бях, е наистина доста напреднал за една електрохимическа цивилизация. Оръжието, което донесох — газовият пистолет за твърди снаряди, е типично за културата на Четвърто ниво. Подвижните части са изработени много прецизно и са взаимозаменяеми с аналогичните части на всички аналогични оръжия. Снарядът представлява покрита с медна сплав малка оловна стрела и се изстрелва с газове, които се разширяват при запалването на някаква нитроцелулозна смес. По-голяма част от научния им напредък е осъществен през последното столетие и най-вече през последните четиридесет години. Разбира се, продължителността на живота на това ниво е само около седемдесет години.

— Хм! Последният ми рожден ден беше седемдесет и осмият — изсумтя пилотът с момчешкото лице. — Медицината им е сигурно по-скоро магьосничество!

— До съвсем скоро беше така — съгласи се Въркън Вал. — Същата история като с всичко останало — бързо развитие през последните няколко десетилетия след хиляди години културен застой.

— Знаете ли, сър, нещо не мога да я разбера тази паравремева история — призна си пилотът. — Знам, че цялото време е тотално настояще и че всеки миг притежава своя собствена минало-бъдеща причинно-следствена последователност, и че всички събития във време-пространството възникват според максимума на правдоподобността, но изобщо не мога да я проумея тази паралелна правдоподобност. Ако нещо съществува, то съществува, защото е

максимум-правдоподобният резултат на предшестващи причини; защо съществува и нещо друго в някакъв друг времепредел?

Въркън Вал издиша пушека срещу въздухоосвежителя. Една лекция по теория на паравремето чудесно би запълнила трите часа до кацането в Дергабар. Пък и момчето задаваше интелигентни въпроси.

— Е, познаваш принципа на времевия коридор, предполагам? — започна той.

— Да, разбира се: доктрината на Рогом. Основата на по-голяма част от нашата наука за психиката. Ние съществуваме постоянно във всички моменти на своя жизнен обхват; нашият свръхплътен его компонент преминава от съществуващото в даден момент его към съществуващото в следващия момент его. В безсъзнание СЕК (свръхплътният его компонент) е „извън времето“; може да се отдели и да се свърже в друг момент със съществуващото в друга време-точка его. Ето как предпознаваме. Вземаме автохипно и възстановяваме извикани от бъдещето и заровени в подсъзнанието спомени.

— Точно така — продължи Въркън Вал. — А дори и без автохипно значително количество предпознание се процежда от подсъзнанието в съзнателния разум предимно в изопачен вид, довеждайки до „инстинктивни“ действия, чиято мотивация не е на рационално ниво. Например да предположим, че се разхождаш по Северната алея в Дергабар, минаваш покрай кафене „Марсиански палат“, влизаш вътре за едно питие и срещаш някаква девойка, с която завързваш приятелство. Тази случайна среща прераства в любовна връзка и след година тя те облъчва дузина пъти с иглер от ревност.

— Същото се случи неотдавна с мой приятел — вметна пилотът. — Продължете, сър.

— Та значи в микросекундата преди да умреш — или след това, което е от значение, защото знаем, че свръхплътният компонент загива — твоят СЕК се връща няколко години назад и отново установява връзка в някой момент в миналото на първата ви среща с момичето и носи със себе си спомени за всичко до момента на откъсването, които до един са неизличително фиксирани в подсъзнанието ти. И когато отново преживееш момента на минаването покрай кафене „Марсиански палат“, изпитвайки жажда, ти продължаваш до „Звезден път“ или „Нергал“, или някой друг бар. И в двата случая в двата времепредела ти следваш линията на максималната правдоподобност; във втория

случай твоите подсъзнателни бъдещи спомени са допълнителен каузален фактор.

— И когато се връщам назад, след като съм бил иглиран, генерирам нов времепредел? Това ли е?

Въркън Вал изсумтя малко раздражено.

— Нищо такова! — възкликна той. — Семантично недопустимо е да говорим едновременно за тотално присъстващо време и генериране на нови времепредели. *Всички* времепредели са изцяло в настоящето, в постоянно съществуване. Според теорията за СЕК той преминава от един момент върху един времепредел към следващ момент върху следващ времепредел, така че преминаването на СЕК от момент към момент представлява двуизмерен диагонал. Та в нашия случай влизането ти в „Марсиански палат“ е случка от един времепредел, а продължаването ти до „Звезден път“ е случка от друг, но и двете са в реалното съществуване. Това, което правим при паравремево прехвърляне, е изграждане на хипертемпорално поле, включващо времепредела, който искаме да достигнем, и прехвърляне върху него. Същата точка в материя-пространството; същата точка в първичното време — плюс изминалото първично време при механичното и електронно изоставане при прехвърлянията, — но друг предел на вторично време.

— А защо не можем да осъществяваме „минало-бъдеще“ пътуване във времето в собствения си времепредел? — поинтересува се пилотът.

Това беше въпрос, на който на всеки параврем се налага да отговори, щом отвори дума за паравремето с лаици. Въркън Вал го очакваше; и отговори изчерпателно.

— Полевият генератор „Галдрон-Хестор“ е като всяка друга машина; той функционира единствено в обхвата на първичното време, в което съществува. Може да прехвърли и да пренесе във всеки друг времепредел всичко, което е в обхвата на полето му, но не може да функционира извън собствения си темпорален обхват на съществуване, така както куршум от ето тази пушка не може да улучи мишена една седмица преди изстрела — обясни той. — *Предполага се*, че всичко в обхвата на полето е недосегаемо за всичко извън него. Предполага се е точно казано, тъй като се случва и друго. От време на време при прехвърлянето се промъкват доста отвратителни неща. —

Той си спомни за човека с черната туника. — Ето защо сме поставили въоръжена охрана на терминалите.

— Да предположим, че се промъкне взрив от нуклеонна бомба — запита пилотът — или нещо нажежено, или радиоактивно?

— В Централното управление на Паравремевата полиция в Дергабар има паметник, върху който са изписани имената на наши служители, които не са успели да се завърнат. Това е голям паметник; през последните десет хиляди години са вписани доста имена.

— Ето затова ще си остана на ракетите! — възкликна пилотът. — Кажете ми още нещо. Какво означават всички тези нива, сектори и пояси? Каква е разликата между тях?

— Чисто условни термини. Има пет базисни нива на правдоподобност, основаващи се на петте възможни изхода от опита да се колонизира тази планета преди 75 хиляди години. Ние сме на Първо ниво — пълен успех и напълно изградена колония. Пето ниво е правдоподобността на абсолютен провал — не се установява никакво население на планетата, а се е развил местен квазичовешки живот. На Четвърто ниво колонизаторите очевидно са се сблъскали с някаква катастрофа и са загубили цялата памет за своя извънтерестриален произход, както и цялата си извънтерестриална култура. Онова, което помнят, е, че са местна раса, преживяла дълъг предисторически период на дивачество през Каменната ера. Секторите са паравремеви зони във всяко времево ниво, в които господстващите култури имат общ произход и общи характеристики. Разделени са донякъде условно на подсектори. Поясите са зони в рамките на подсекторите, условията в които са резултат от неотдавнашни алтернативни правдоподобности. Например току-що пристигам от Евро-американския сектор в Четвърто ниво, зона с около десет хиляди парагодини дълбочина, чиято господстваща цивилизация се е развила върху северозападния континент на основния сухоземен масив и оттам се е разпространила върху по-малките сухоземни масиви. Пределът, в който работех, е и част от подсектор с три хиляди парагодини дълбочина и пояс, развил се от един измежду няколко вероятни изхода на приключила преди три хиляди години война. В онзи предел площадката на Хаграбанския синтетичен завод, от която излетяхме, представлява изоставена ферма; на мястото на град Хаграбан има малко фермерско селище. Тези неща в момента са си там, едновременно в първичното време и във

времерпространството. Те са на около двеста и петдесет хиляди парагодини перпендикулярно едно спрямо друго и всяко е от същия общ порядък на реалността.

Червената крушка над главите им присветна. Пилотът погледна към визъора и постави ръце върху ръчното управление, за да го поеме, ако възникне проблем с автоматичното. Но ракетата се приземи гладко; чу се само леко драцене, докато я закачаха на крана, за да я изправят, а седалките се люшнаха върху кардановите си стойки. Пилотът и пътникът освободиха ремъците и забързаха през охладения изход, отдалечавайки се от нажежената ракета.

Чакаше го аеротакси с герба на Паравремевата полиция. Въркън Вал си взе довиждане с ракетния пилот и седна до пилота, който издигна превозното средство над покривите на сградите и го спусна към площадката за приземяване на Паравремевата полиция. Един асансьор-експрес понесе Въркън Вал надолу към средните етажи; пред вратата на Торта Карф той показва знака си на охранителя и бе приет веднага.

Главният на Паравремевата полиция се надигна иззад полукръглото си бюро, отрупано с клавиатури, видеоекрани и комуникатори. Беше едър мъж, отдавна прехвърлил двестате; косата му бе металносива и доста оредяла над челото; беше започнал да затлъстява в кръста и спокойните му черти бяха типични за средната възраст. Бе облечен в тъмнозелената униформа на Паравремевата полиция.

— Здравей, Вал — поздрави той. — Всичко спокойно ли е?

— Не съвсем, сър. — Въркън Вал заобиколи бюрото, остави пушката и чантата на пода и седна на един от свободните столове. — Ще се наложи да се върна.

— Така ли?

Главният запали цигара и зачака.

— Проследих Гавран Сарн. — Въркън Вал извади лулата си и започна да я пълни. — Но това е само началото. Налага се да проследя още нещо. Гавран Сарн е превишил паравремевето си разрешително и е взел със себе си един от любимците си. Нощна хрътка от Венера.

Торта Карф не промени изражението си, но то стана някак по-напрегнато. Като типичен представител на раса, забравила всички табута и термини на свръхестествената религия и сексуалните задръжки, той употреби един от кратките непристойни изрази, които вършеха работата на клапан за освобождаване на емоционална енергия.

— Сигурен си в това, разбира се. — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

Въркън Вал се наведе и извади увитите в плат неща от чантата, разгъна ги и ги постави върху бюрото. Бяха отливки от твърда черна пластмаса на отпечатъците на някакво едро животно с три пръста.

— Това на какво ви прилича, сър?

Торта Карф ги докосна с пръст и кимна. След което даде външен израз на гнева си до степента, до която мъж от неговата цивилизация и с неговата култура можеше да си позволи.

— Този глупак за какво си мисли, че имаме Паравремеви кодекс? — възкликна той. — Абсолютно забранено е да прехвърляш каквито и да било извънтерестриални животни или предмети във времепредел, в който пътуване през пространството е непознато. Не ме интересува дали е Таврад със зелен печат; за тази работа ще предявя иск срещу него, когато се върне!

— Той беше Таврад със зелен печат — поправи го Въркън Вал. — И няма да се върне.

— Надявам се, че не ти се е наложило да действаш по късата процедура — изсумтя Торта Карф. — С неговата титла и обществено положение, както и фамилна политическа значимост това би могло да създаде затруднения. Не че не бих бил съгласен, разбира се, но изглежда, все не успяваме да накараме Управата и обществото да приемат крайните мерки, към които сме принудени да прибегваме понякога. — Той въздъхна. — И вероятно никога няма да успеем.

Въркън Вал се усмихна едва-едва.

— О, не, сър, нищо такова. Той бе мъртъв още преди да се прехвърля в онзи времепредел. Починал при авария на самодвижещо се превозно средство, което използвал. Един от онези автомобили на Четвърто ниво. Представих се за роднина и се опитах да изискам тялото му за погребална церемония, каквито се извършват на онова културно ниво, но ми казаха, че било напълно унищожено от огъня,

тъй като резервоарът с горивото на автомобила се запалил. Сам се уверих в последствията от пожара; намерих значката му скрита в нещо като табакера. — Той извади от чантата зелен диск и го остави на бюрото. — Няма съмнение: Гавран Сарн е загинал при катастрофата в автомобила.

— А нощната хрътка?

— Била е с него в колата, но е избягала. Знаете колко са бързи тези създания. Намерих тази следа — той посочи една от черните отливки — в засъхнала кал близо до мястото на аварията. Както виждате, отливката е леко повредена. Другите бяха пресни тази сутрин, когато ги направих.

— И какво си предприел до този момент?

— Наех една стара ферма близо до мястото на аварията и инсталирах полевия си генератор там. Той стига до Хаграбанския синтетичен завод на стотина мили източно от Тална-Джарвизар. Терминалът ми на това ниво е в почивната стая на момичетата във фабриката за дълготрайна пластмаса; уредих го с писмена заповед на тамошната полиция. Оттогава преследвам нощната хрътка. Мисля, че мога да я намеря, но се нуждая от специална екипировка и от хипномех индоктриниране. Затова се върнах.

— Привлякла ли е нечие внимание? — запита обезпокоен Торта Карф.

— Като избива добитъка в местността, причинява значително вълнение. За щастие това е район с гористи планини и ферми в равнините, а не индустриален. Местната полиция и служителите по защита на дивеча са загрижени; всички фермери са възбудени и се движат въоръжени. Предположенията са, че е или някаква дива котка, или въоръжен с хладно оръжие умопобъркан. И двете отговарят на характера на нанесените поражения. Но никой не е виждал извършителя.

— Това е добре! — Торта Карф въздъхна. — В такъв случай ще трябва да отидеш и да я измъкнеш оттам или да я убиеш и да унищожиш тялото.

И Въркън като началника си знаеше причината за това. В една примитивна култура подобна поява би намерила свръхестествено обяснение и би била внедрена в нейната официална религия. Но точно тази култура, макар привидно религиозна, на практика бе

изключително рационална. Типичният за бързо развиваща се култура изоставащ ефект. Само допреди сто и петдесет години обитателите на евро-американския сектор дори не знаеха как да използват енергията на парата.

— Знаехте ли — попита Вал, — че вече са започнали да освобождават ядрената енергия по няколко недодялани начина?

Торта Карф тихичко подсвирна.

— Това вече е напредък. В този сектор ще има проблеми през следващите няколко столетия.

— Там също го разбират, сър. — Въркън Вал се съсредоточи за момент върху повторното запалване на лулата си, след което продължи: — Предвиждам появата на пътуване в пространството в този сектор до половин столетие. Може дори в следващия четвърт век, най-малкото до Луната. Отлично е развито изкуството на препарирането. Представете си, че някой фермер застреля онова нещо; какво би направил с него, сър?

Торта Карф изсумтя.

— Добра логика, Вал. Доста неприятна вероятност. Ще го качи на някакъв постамент и ще го сложи в някой музей. А щом първият им звезден кораб достигне Венера и видят тези хрътки в диво състояние, ще идентифицират екземпляра в музея.

— Точно така. И вместо да си блъскат главите откъде се е появила, ще се запитат *от кога* се е появила. Напълно са способни за подобни разсъждения, дори сега.

— Сто години не са особено много — каза замислено Торта Карф. — Дотогава ще съм се пенсионирал, но ти ще си поел работата ми и главоболията ще са твои. По-добре да изчистиш всичко сега, докато все още може да се оправи. Какво смяташ да направиш?

— В момента не съм сигурен, сър. Първо искам хипномех индоктринация. — Въркън посочи комуникатора на бюрото. — Може ли?

— Разбира се. — Торта Карф плъзна комуникатора по бюрото. — Всичко, което ти трябва.

— Благодаря, сър. — Въркън Вал щракна шифъра, намери необходимата парола и я набра с клавиатурата. — Въркън Вал, специален помощник на Главния — идентифицира се той. — Говоря от кантората на Торта Карф, Главен на Паравремевата полиция. Искам

пълен хипномех на венерианска нощна хрътка с акцент диво състояние, специален акцент домашни нощни хрътки, върнати към диво състояние в терестриална среда, свръхспециален акцент приложими ловни техники. Думата „хрътка“ ще се използва за парола. — Той се обърна към Торта Карф. — Може ли да го получа тук?

Торта Карф кимна и посочи редицата кабинки до отсрещната стена на кантората.

— Направете копие за телеграфна трансмисия; ще го получа тук.

— Разбрано, сър; след петнайсет минути — отвърна глас от комуникатора.

Въркън Вал плъзна комуникатора обратно към Карф.

— Между другото, сър, Имах стопаджия на връщане. Повозих го около стотина парагодини; качи се на около триста парагодини от стартовия терминал. Доста противно приятелче в черна униформа; приличаше на онези кавалеристи-щурмоваци, които са на всяка крачка в онзи сектор. Въръжен и враждебен. Тъкмо си помислих да го облъча и той излетя почти моментално от полето. Имам запис, ако си дадете труда да го погледнете.

— Да, включи го. — Торта Карф посочи солидографския проектор. — Настроен е за миниатюрни репродукции направо върху бюрото; става ли?

Въркън Вал кимна, извади филма и го постави в проектора. Натисна един бутон и върху пулта се появи лъчист свод две стъпки широк и една висок. В центъра му изникна малко солидографско изображение на вътрешността на конвейера с пулта и контролното табло и седналия пред него Въркън Вал. Появи се и дребната фигура на щурмовака-кавалерист с пистолет в ръка. Миниатюрният Въркън Вал грабна иглера; щурмовакът-кавалерист направи крачка встрани и изчезна.

Въркън Вал чукна едно копче и изключи образа.

— Да. Не знам каква е причината, но понякога се случва — каза Торта Карф. — Обикновено в началото на прехвърлянето. Спомням си, когато бях още момче, преди около сто и петдесет години — сто тридесет и девет, за да бъда точен, — прихванах някакъв тип на Четвърто ниво, където ти действаш в момента, и го мъкнах със себе си двеста-триста парагодини. Върнах се да го намеря и да го върна в собствения му времепредел, но преди да успея да го открия, местните

власти го бяха арестували като подозрителен и го бяха застреляли при опит за бягство. Почувствах се зле, но... — Торта Карф повдигна рамене. — Други произшествия по пътя имаше ли?

— Попаднах на пояс с периодични нуклеонни бомбардировки във Второ ниво.

Въркън Вал спомена някакво приблизително паравремево местонахождение.

— Ааа! Цивилизацията Кифтан — наричана така от учтивост! — Торта Карф направи гримаса. — Предполагам, че вътрешните семейни вражди на династията Хвадка отново са стигнали критичната си маса. Ще извършат сума глупости, преди да се върнат в Каменната ера.

— Интелектуално в момента са някъде там. Веднъж трябваше да действам в този сектор... О, да, сър. Тази пушка. — Въркън Вал я вдигна, изпразни патронника и я подаде на Главния. — В „Доставки“ са допуснали грешка; не отговаря на моя предел на действие. Чудесна е, но е около двеста процента по-напред в сравнение със съществуващите там устройства. Събуди любопитство у двама полицаи и един охранител на дивеч, които би трябвало да познават оръжията в своя времепредел. Измъкнах се, твърдейки, че не е моя и че не знам никакви подробности, което, изглежда, ги удовлетвори, но се притесних.

— Да. Произведена е в нашите копирни работилници тук в Дергабар. — Торта Карф я отнесе до фотографския щанд зад пулта. — Ще я проверя, докато вземаш хипномех. Искаш ли да я смениш с нещо автентично?

— О, не, сър. Вече са я виждали и ще събудя по-малко подозрение с нея, отколкото ако изчезне и по неведом начин се снабдя с друга. Искях само проверка и да предупредите „Доставки“ да бъдат по-внимателни в бъдеще.

Торта Карф кимна одобрително. Младият Маврад от Нерос Въркън Вал разсъждаваше като истински параврем.

— Я повтори как беше наименованието на твоя предел?

Въркън Вал му го каза. Представляваше кратък цифров термин от шест знака, но изразяваше номера в редицата от десета до четиридесета степен с точност до последната цифра. Торта Карф го повтори върху своя стено-мемограф с обяснителен коментар.

— Изглежда, доста неща не са както трябва в тази зона — каза той. — Да видим сега.

Той чукна наименованието върху клавиатурата; то моментално се появи върху прозрачен екран пред него. Написа друга комбинация и в горната част на екрана под номера се появи:

СЪБИТИЯ ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ПЕТ ГОДИНИ

Отново чукна клавиатурата; отдолу се появи подзаглавие:

СЪБИТИЯ, СВЪРЗАНИ С ПАРАВРЕМЕВО ПРЕХВЪРЛЯНЕ

Следващата шифрова комбинация добави трети ред:

(ПРИВЛИЧАНЕ ВНИМАНИЕТО НА ЖИТЕЛИТЕ)

Той натисна бутона „старт“; заглавията изчезнаха и на тяхно място се заредиха една подир друга страници с текст, които двамата изчитаха внимателно. Описваха странни и очевидно несвързани събития — необясними пожари и експлозии; безследно изчезнали хора; непонятни самолетни катастрофи. Имаше множество описания на масово появили се мистериозни дископодобни обекти в небето — поединично и на групи. Всяко описание беше номерирано. От време на време Торта Карф или Въркън Вал извикваха съответния номер и преглеждаха на съседния екран допълнителните коментари.

Накрая Торта Карф се отпусна назад и запали нова цигара.

— Да, действително, Вал; определено ще се наложи да предприемем мерки с избягалата нощна хрътка на покойния Гавран

Сарн — заключи той. — Бях забравил, че това е времепределът, в който експедицията „Ардрат“ спусна онези антигравдискове. Ако това извънтерестриално чудовище се окаже случайно по петите на историята с „лятящите чинии“, всеки малко по-интелигентен от кретен ще заподозре някаква връзка.

— Какво точно се случи с „Ардрат“? — поинтересува се Въркън Вал. — Тогава бях в Трето ниво по повод операция „Лувейрианска империя“.

— Вярно, ти пропусна това. Беше съвместна акция. Паравремевата комисия и Космическият патрул провеждаха опити с нова техника за изпращане на космически кораби в паравремето. Използваха кръстосвача „Ардрат“ под командването на Калзарн Джан. Излязоха в открития космос на половината път до Луната и влязоха в орбита, придържайки се откъм огряната от слънцето страна, за да не бъдат забелязани. До този момент всичко беше наред. Но тогава капитан Калзарн разпореди полет на антигравдискове с пълен екипаж, за да направят снимки, а накрая разреши кацане върху Западната планинска верига, Северен континент, Малка сухоземна маса. От този момент започнаха проблемите.

Той натисна бутона „назад“ и намери нужната му страница. Въркън Вал прочете за някакъв авиатор от Четвърто ниво, който забелязал от самолета си девет летящи на голяма височина подобни на чинии обекта.

— Така се започна — продължи Торта Карф. — Не след дълго, тъй като подобни инциденти зачестиха, нашите хора в този предел започнаха да изпращат съобщения, за да разберат какво става. Естествено от различните описания на тези „чинии“ разпознаха обектите като антигравдискове от космически кораб. Тогава отидох в Комисията и вдигнах страхотен скандал по този повод и на „Ардрат“ бе наредено да ограничи операциите в по-ниските зони на Пето ниво. Тогава хората ни на този времепредел предприеха коригиращи действия. Ето.

Той изчисти екрана и започна да вкарва комбинации. Започнаха да се появяват страница подир страница, пълни с твърденията на хора, че са видели тайнствените дискове, и всяко описание беше по-невероятно от предишните.

— Стандартната тактика на потушване — ухили се Въркън Вал. — Чух единствено някакъв виц за „летищи чинии“. В този културен порядък винаги можеш да дискредитираш една истинска история, като разпространиш успоредно с нея десет фалшиви. Това не беше ли времепределът, за който Тармакс Трейдинг Корпорейшън едва не загубиха лиценза си?

— Точно така! Изкупиха на едро всички цигари, което доведе до подозрителен недостиг, след като цигарите от Четвърто ниво бяха внедрени в нашия времепредел и станаха популярни. Трябваше да разпределят покупките си върху няколко предела и да ги съобразяват с местните условия на търсене и предлагане. Навлякоха си и проблеми с местното правителство заради продажбата на нелицензиран бензин. Наложих да изпратим група за специални операции и като си помисля, че бяха на косъм да се намесят в тамошната политика, и сега ми настръхва косата. — Тората Карф цитира един стих от популярна напоследък песен за неволите на полицаите. — Ние сме направо фокусници, Вал; опитваме се да предпазим търговците и социологическите наблюдатели, и туристите, и пълни идиоти като починалия Гавран Сарн от всички възможни проблеми, да предотвратим паника, бъркотии и разстройства в местната икономика заради нашите операции — и през цялото време, с цената на всякакви опасности и с всички средства да запазим тайната на паравремето прехвърляне. Понякога ми се ще Галдрон Карф и Хестор Гром да се бяха задушили в детските си креватчета!

Въркън Вал поклати глава и каза:

— Не, Главен. Не можете да искате такова нещо, наистина не можете. Паравремираме от десет хиляди години. Когато било открито трансемпоралното поле „Галдрон-Хестор“, нашите предци почти били изчерпали ресурсите на тази планета. Населението достигнало половин милиард и това е било единственото, което са могли да направят, за да оцелеят. След като сме започнали паравремени прехвърляния, населението достигнало десет милиарда и останало толкова през последните осем хиляди години. Точно колкото да можем да ползваме богатата на нашата и останалите планети в системата изцяло; да има достатъчно от всичко за всеки, без да водим битки за каквото и да било. Източваме ресурси от други светове в други времепредели — малко оттук, малко оттам, без да оцетим никого.

Оставили сме следи тук-там — Дакота Бедлендз и Гоби в Четвърто ниво, да речем, — но никъде не сме направили големи поразии.

— Освен взривяването на половината Южен островен континент в Трето ниво преди повече от петстотин парагодини — вметна Торта Карф.

— Абсолютно достоен за съжаление инцидент — съгласи се Въркън Вал. — Но вижте колко много научихме от опита на други парапредели. По време на Кризата след Четвъртата междупланетарна война можехме да приложим Диктатурата на Палнар Сарн по Избраната система, ако не бяхме видели какво бе сторила подобна система с Цивилизацията Джак Хака на Второ ниво. Когато Палнар Сарн научи за това, влезе в паравремето, за да се убеди сам, и се ужаси от предложението си.

Торта Карф кимна. Нямахше да сбърка, ако предадеше поста си в ръцете на Маврада от Нерос, когато се оттегли.

— Да, Вал, знам — отстъпи той. — Но когато човек е прекарал зад този пулт, колкото мен, понякога се вкисва.

Над една от кабинките до отсрещната стена примигна синя светлина. Въркън Вал се изправи, свали палтото си и го закачи на облегалката на стола, след което прекоси стаята, като навиваше левия ръкав на ризата си. В кабинката имаше кресло-релаксатор със син пластмасов шлем. Той погледна индикаторния екран, за да се убеди, че ще получи поръчаната индоктринация, след което седна в креслото, приближи шлема към главата си, пъхна слушалките в ушите си и затегна подбрадника. След това закрепил на лявата си ръка поставения върху ръчката на креслото инжектор и щракна стартера.

В слушалките зазвуча нежна тиха музика. Ловките пръсти на упойката блокираха едно по едно сетивата му. Музиката затихна и думите на хипнотичната формула постепенно го приспаха.

Събуди го енергична танцова мелодия. Известно време той остана легнал в креслото. След малко изключи бутона, извади слушалките, бутна нагоре шлема и се надигна. Дълбоко в подсъзнанието му се бе натрупала цялата информация за венерианската нощна хрътка. Произнесе мислено думата и информацията мигновено започна да прелива в съзнанието му. Вече познаваше еволюционното развитие на животното, неговата анатомия, особени характеристики, хранителните и възпроизводителните му

рефлекси, ловните и самозащитни характеристики, как се спасява при преследване и как най-лесно може да бъде открито и ликвидирано. Кимна. В главата му започна да се оформя план за справяне с избягалия любимец на Гавран Сарн.

Взе пластмасова чаша от автомата, напълни я от охладителното кранче с ароматизирано вино с кехлибарен цвят, изпи го и хвърли чашата в кошчето за смет. Постави нов инжектор върху ръчката на креслото за следващия потребител. След което излезе, като погледна ръчния си часовник от Четвърто ниво и пресметна часа по времевата скала в Първо ниво. Бяха изминали три часа; имаше да научи повече неща за издирвания обект, отколкото бе предполагал.

Торта Карф седеше зад пулта и пушеше цигара. Сякаш не бе помръдвал, откакто Въркън Вал го бе оставил, но специалният агент знаеше, че е обядвал, присъствал е на няколко конференции и е свършил куп други неща.

— Проверих за твоя стопаджия, Вал — съобщи Главният. — Няма да се занимаваме с него. Член е на някакви Християнски отмъстителни — от онези типични евро-американски расови и религиозни фанатици. Принадлежи към пояс, който е последица от победата на Хитлер през 1940, каквото и да е било това. Нещо неприятно, смее да кажа. Не му дължим нищо; подобни типове трябва да бъдат стъпквани като хлебарки. Няма да създава в предела, където си го оставил, повече проблеми от тези, които вече си имат. Това е пояс на абсолютна социална и политическа анархия; вероятно някой го е застрелял още при появата му, защото не е носел точния тип униформа. Хиляда деветстотин и четирийсет какво, между другото?

— Изминали години от раждането на религиозен водач — обясни Въркън Вал. — А разбрахте ли нещо за пушката?

— О, да. Репродукция на нещо, което се казва „Шарп модел’37 235 Ултрабърз-Експрес“. Произведена е на съседен паравремеви пояс от компания, която е прекъснала бизнеса си преди шейсет и седем години изминало време в твоя предел на дейност. Причината за разликата е Втората война между Щатите. Това също не знам какво означава — не съм много наясно с историята на Четвърто ниво, — но каквото и да е, в твоя предел на дейност я няма. Вероятно за тяхно добро, макар че е твърде възможно да са имали нещо друго, също толкова или още по-лошо. Отправих оплакване до „Доставки“ по този

повод и получих допълнителни амуниции. Сега ми разкажи как смяташ да се справиш с тази нощна хрътка.

След като Въркън Вал млъкна, известно време Торта Карф не каза нищо.

— Излагаш се на ужасен риск, Вал — промълви накрая той. — Начинът, по който си го планирал, предоставя всички предимства на хрътката. Тези същества могат да виждат толкова добре нощем, колкото ти денем. Предполагам, че го знаеш — вече си експерт по нощни хрътки.

— Да. Но те са свикнали с топли мочурища, а през последните две седмици времето в целия североизточен сектор на Северния континент е сухо. Ще успея да я чуя дълго преди да ме приближи. А ще нося и електрическа лампа на главата. Когато светна, тя за момент ще се обърка.

— Е, както казах, ти си специалистът. Ето ти комуникатора — поръчай всичко, което ти трябва. — Той запали нова цигара от фасата на предишната, след което го смачка. — Но бъди внимателен, Вал. Отне ми почти четирийсет години да направя параврем от теб; не ми се ще да повтарям цялата процедура с някой друг, преди да се оттегля.

Въркън Вал — напомни си, че тук се казва Ричард Лий — газеше през мократа трева. Вървеше към порутения обор в ранния есенен сумрак. Сутринта, когато страторакетата от Дергабар се приземи в Хаграбанския синтетичен завод в Първо ниво, валеше; неповлиян от правдоподобностите в човешката история, същият дъжд се сипеше върху старата ферма Кинчуолтър близо до Ратър Форт в Четвърто ниво. И продължаваше да ръми неспирно през целия ден.

Това не му харесваше. Влагата щеше да заличи следите на неговия обект и да премахне единственото му предимство пред нощния хищник, който преследваше. Така или иначе, нямаше никаква възможност да отложи лова. Дъждът всъщност го принуждаваше още повече да ликвидира веднага нощната хрътка. През този сезон температурите много скоро щяха да паднат. Хрътката, свикнала с горещите мочурища на Венера, нямаше да понесе студа и години наред обучавана да търси топлината на човешките жилища, щеше да нападне някоя отдалечена ферма или — още по-зле — някое малко селце в

долината. Ако не я убиеше тази нощ, нещастиято, което бе пристигнал да предотврати, неминуемо щеше да се случи.

Влезе в обора, разстла един овехтял конски чул върху седалката на джипа, постави пушката върху него и изкара на заден ход джипа навън. След това свали палтото си, като извади лулата и тютюна от джобовете си, и го просна върху влажната трева. Разгъна един пакет и извади малък пластмасов спрей, който носеше от Първо ниво, насочи го към палтото и натисна бутона, докато не го изпразни. Понесе се отвратителна воня на гранясало — миризмата на отровна венерианска хлебарка — нощната хрътка изпитваше вродена, непреодолима ненавист към тези същества. Тъкмо заради този неин несекващ нагон да напада и убива смъртоносните отровни хлебарки първият заселил се на Венера човек бе опитомил преди хиляди години опасната и свирепа нощна хрътка. Вал си спомни, че титлата на рода Гавран произхождаше от техните обширни имения в горещите земи; че Гавран Сарн, който бе докарал това същество в Четвърто ниво, бе роден именно на онази планета. Щом навлечеше палтото, Въркън Вал щеше да се превърне в жива стръв за кръвожадната ярост на издирваното от него създание. В момента, докато обличаше палтото и преодоляваше отвращението, го занимаваше не толкова тази опасност, колкото противната воня, за чието получаване предишната вечер бяха пожертвали ценен образец в Музея за извънтерестриална зоология в Дергабар.

Отнесе пакета и спрея до близкото огнище и щракна със запалката. Нещата бяха силно запалими и моментално изчезнаха в лумналия пламък. Вал изпробва електрическата лампа на козирката на шапката си; провери пушката; извади тежкия револвер, автентичен артикул от предела на операцията, освободи и отново щракна барабана. Накрая се качи в джипа и потегли.

Следващия половин час караше с висока скорост по шосето през равнината. От време на време минаваше покрай някое стопанство и изненаданите и раздражени от непознатата миризма от палтото му кучета се разлайваха яростно. След известно време зави по един черен път, а оттам по едва различима горска пътека. Дъждът бе спрял и за да е готов да стреля във всяка посока и във всеки момент, той свали гюрука на джипа. Сега се налагаше да се привежда, за да избягва провисналите клони. На едно място пред него изскочиха елен и две

кошути, спряха и го изгледаха за миг, след което побягнаха, показвайки му белите петна под опашките си.

Придвижваше се бавно, оставяйки зад себе си противната воня. Предишната нощ, докато беше в Първо ниво, беше паднала нова жертва. Местоположението на последното нападение потвърждаваше изчисленията му за придвижването на звяра и подсказваше къде би могло да се случи следващото. Сигурен беше, че хрътката е наблизко — рано или късно щеше да усети миризмата.

Накрая спря и изключи фаровете. Беше избрал мястото внимателно, след като цял следобед бе изучавал картата за геологически проучвания. Намираше се върху стара железопътна линия, служила допреди петдесет години за прекарване на трупи. Релсите отдавна бяха вдигнати. Планината се издигаше стръмно от едната му страна, а от другата се спускаше. Ако нощната хрътка беше в ниското, трябваше да се изкатери по четиридесет и пет градусовия склон и не можеше да не бутне някой камък или да не причини някакъв друг шум. По-добре беше да слезе от тази страна. Ако беше над него, джипът щеше да го предпази при нападението. Излезе от колата, освобождавайки предпазителя на пушката, и в следващия миг разбра, че е направил грешка, която като нищо би могла да му струва живота. Грешка, която нито логиката му, нито придобитата с хипноза информация за навиците на звяра не бяха успели да предотвратят.

Щом стъпи на земята и застана с лице към предницата на джипа, чу зад себе си тихо скимтене и шум от препускащи стъпки. Извърна се, светна лампата с лявата си ръка и рязко насочи пушката с дясната. За част от секундата зърна препускащия към него звяр, озъбената му издължена гущероподобна муцуна и протегнатите му ноктести предни лапи.

Стреля напосоки. В следващия момент пушката излетя от ръката му. Той вдигна инстинктивно лявата си ръка, за да предпази очите си. Ноктите се забиха в нея и рамото му, нещо тежко се метна отгоре му и лампата угасна; той се свлече на земята, за да се изтърколи под джипа, присви крака и затърси револвера.

В същия момент проумя къде е сбъркал. Беше разчитал твърде много на успех. Хрътката го бе надушила, докато се придвижваше по старото железопътно трасе, и бе препускала на стотина крачки зад джипа, а двигателят бе заглушавал шума от стъпките ѝ. Докато спре

колата и слезе, хрътката се бе приближила достатъчно, за да се нахвърли отгоре му.

Както биха постъпили всички обитателите на Първо ниво при подобни обстоятелства, Въркън Вал не изгуби нито секунда за самосъжаления или паника. Още докато се изтъркулваше под джипа, съзнанието му бе заето с мисълта как да излезе от ситуацията. Нещо докосна тока на ботуша му и той замря неподвижен, като същевременно се опитваше да освободи огромния „Смит & Уесън“. Установи, че презраменният кобур е съдран, макар да бе от изключително здрава кожа, а пружината, която държеше оръжието, се бе откопчала и изкривила и трябваше да го извади с две ръце. Нощната хрътка го бе раздрала с дългия почти педя нокът на десния си среден крайник; единствено това, че бе вдигнал инстинктивно ръка и че носеше револвера си на презраменен кобур, бе спасило живота му.

Хрътката обикаляше около джипа и виеше като побесняла. Беше абсолютно объркана. Виждаше отлично въпреки плътния мрак на беззвездната нощ; очите ѝ имаха естествена способност да възприемат инфрачервените лъчи като светлина. А източници на такива имаше доста: двигателят на джипа, който допреди малко работеше на четвърта скорост, беше все още горещ. Ако беше сам сред влажната и студена нощ, от плътната си топлина Въркън Вал щеше да свети като ярък фенер. Сега топлият двигател над него прикриваше собственото му излъчване. А и вонята на отровна хлебарка се процеждаше през пода на колата, смесвайки се с тази върху седалката, но въпреки това нощната хрътка не можеше да открие дългото две крачки и половина насекомоподобно, което би трябвало да излъчва миризмата. Въркън Вал лежеше, без да помръдва, и се питаше какво ще предприеме звярът. В този момент чу над себе си някакъв тъп звук, последван от рязко раздиране — хрътката бе разкъсала чула и започваше да дере тапицерията на седалката.

„Дано си заклеци лапата в пружината на седалката“, помисли си Въркън Вал. Междувременно беше напипал два камъка, единия голям колкото двата му юмука, другия малко по-малък, и беше успял да ги напъха в страничните джобове на палтото си и да свали разкъсания презраменен кобур. Като пълзеше като червей по гръб, той се измъкна между задните колела и седна зад джипа. Завъртя натежалото палто

над главата си и го метна напред над хрътката и джипа, като в същия момент измъкна револвера.

Подмамена от рязкото прелитане на основния източник на миризмата, хрътката моментално изскочи от джипа, хвърли се към палтото и в храстите под трасето се разнесе гръмотевична тупурдия. Въркън Вал се вмъкна светкавично в джипа и запали фаровете.

Замисълът му бе успешен. Вонящото палто се бе закачило на върха на висок храст на десетина стъпки пред джипа. Изправена на задните си крака, хрътката се опитваше да го свали с предните си лапи, като го разкъсваше яростно с еднокостестите си средни крайници. Беше с гръб към Въркън Вал.

Фаровете осветяваха ярко мишената и паравремето насочи мушката към гръбнака ѝ, точно над вторичните ѝ рамене, и внимателно натисна спусъка. Огромният 0.357 Магнум изрита в ръката му, избълва пламък и трясък — само да не бяха така ужасяващо шумни тези оръжия на Четвърто ниво! — и нощната хрътка изскимтя и се свлече. Въркън Вал вдигна дулото на револвера и изчака за момент, след което кимна удовлетворен. Гръбнакът на звяра бе счупен и задните, както и средните му атакуващи крайници бяха парализирани. Прицели се внимателно и стреля в основата на черепа. Създанието се разтресе и издъхна.

Присветвайки с лампата, той намери пушката, забита с дулото в калта малко зад и вдясно от джипа и изруга на местния говор, тъй като Въркън Вал беше мъж, който обича качествените оръжия, били те сигма-лъчеви иглери, неутронни разрушители или масивни газохвъргачи от по-долните нива. Раните, които му бе нанесла хрътката с ноктите си, боляха. Той свали ризата си и я метна върху капака на джипа.

Торта Карф го бе посъветвал да вземе иглер или разрушител, или невропарализираща пушка, но Въркън Вал не искаше да носи със себе си подобни оръжия на Четвърто ниво. В случай на злополука с него оръжието би могло да попадне в ръцете на човек, който лесно би използвал научните принципи на действие на механизма, които далеч бяха изпреварили общото ниво на културата в Четвърто ниво. Все пак имаше един артикул от Първо ниво, който си бе позволил да вземе, най-вече защото поставен в подходяща опаковка можеше и да не бъде разпознат като такъв. Измъкна една доста голяма чанта изпод

седалката, отвори я и извади малка бутилка с червен етикет за отрова и хавлиена кърпа. Намокри обилно кърпата с течността в шишето и започна да натрива с нея всеки сантиметър от тялото си, като внимаваше да не пропусне и най-малката драскотина от отровните нокти на нощната хрътка. Всеки път, щом влажната кърпа докоснеше разранена кожа, го пронизваше болка като от нагорещено желязо; мъките бяха направо нетърпими. Накрая, доволен, че е успял да дезинфекцира и най-малката раничка, той пусна кърпата и се облегна изтощен на джипа. Изломоти цяла серия английски проклетия с една скверна испанска ругатня за финал — беше ги научил от обитателите на Четвърто ниво на остров Нерос, където бе домът му, и изтърси на езика на Трето ниво една псувня по адрес на Мога, бога на огъня на Дул. След това загатна за изкилиферчените любовни практики на илиялайците от Трето ниво и се успокои на класическия език Дар-Халма с едно от несвързаните родословни оскърбления, предпочитани в Индо-уралоалтайския сектор на Четвърто ниво.

Междувременно болката започна да затихва и да се превръща в смъдящ сърбеж. Налагаше се да търпи, докато приключи със задълженията си и вземе гореща баня. Извади от комплекта за първа помощ друга бутилка: плоско шише с етикет, на който пишеше „Старо малцово“ — специфично лекарство местно производство за вътрешни и психически рани — и пое солидна глътка, запуши го с тапата и го пъкна в джоба си за други случаи. Вдигна скъсания презраменен кобур и го метна под задната седалка. Облече ризата, след това се приближи до мъртвата хрътка и я задърпа за късата дебела опашка нагоре по насипа.

Отвратителното създание тежеше почти сто килограма и имаше мукулести задни крака, с които се придвижваше изключително бързо, и яки предни с по три нокътя. Вторичните му крайници, разположени малко зад предните, бяха издължени и деликатни; обикновено бяха сгънати плътно до тялото и имаха по един извит нокът. Куршумът бе влязъл през основата на черепа и бе изскочил под долната челюст; главата не изглеждаше особено повредена. Въркън Вал остана доволен от този факт; искаше да я постави в трофейната зала на дома си на Нерос. Като пъшкаше и напрягаше мускули, той вмъкна създанието през задната врата на джипа и метна разкъсаното на парцали палто отгоре.

Един последен оглед го убеди, че не оставя никаква необичайна или предизвикваща подозрения следа. Върхът на храста бе прекършен от опитите на хрътката да свали палтото, но можеше да го е направила и мечка. Имаше и петна от гъстата, лепкава материя, която ѝ служеше за кръв, но те нямаше да се задържат дълго. Терестриалните гризачи обичаха кръвта ѝ, а гората гъмжеше от тези животинки. Той се вмъкна зад кормилото, направи маневра, обърна и потегли.

Въркън Вал домъкна трупа на нощната хрътка в паравреме-транспозиционния купол и заоглежда отпуснатото тяло на друго животно — жълто-кафяв канадски женски рис с къса опашка и увиснали като пискюли уши. Женската бе направила две паравремеви прехвърляния — след като бе уловена в безкрайната северноамериканска пустош на Пето ниво, бе прехвърлена в Първо ниво, където я бяха настанили в Зоологическия парк в Дергабар, откъдето бе реквизирана по нареждане на Торта Карф и прехвърлена в Четвърто ниво от Въркън Вал. Очертаваше се краят на пътешествията ѝ.

Въркън Вал докосна проснатото животно с върха на ботуша си и то едва-едва помръдна. Краката му бяха вързани на кръст с ремък, но щом разбра, че действието на упойката преминава, Въркън Вал взе една спринцовка, разроши козината в основата на врата на риса и заби иглата. След това вдигна животното и го понесе навън към джипа.

— Е, котенце — измърмори той, докато пъхаше риса под задната седалка, — това е еднопосочното пътуване. Както си упоено, няма да усетиш нищо.

Върна се и зарови из боклуците на запустелия обор. Измъкна една мотичка, но я остави, защото беше прекалено лека. Старото рало пък беше твърде неудобно. Накрая откри една брадва сред проядените от червеи дърва. Сапът ѝ беше съвсем къс. Претегли я на ръка и опита острието в един дънер, след това провери дали тайната вратичка е заключена, излезе навън и потегли.

След час се върна. Отвори секретната врата и влезе в купола със скъсания презраменен кобур заедно с ремъка, с който бяха завързани краката на риса, и оцапаната с полепнала по нея жълтеникава козина и

кръв брадвичка. След това заключи вратичката и отпи голяма глътка от бутилката в джоба на панталона.

Беше си свършил работата. Щеше да вземе гореща вана и да поспи във фермата до обяд, след което щеше да се върне в Първо ниво. Може би Торта Карф щеше да го накара да дойде пак за известно време. Ситуацията в този времепредел съвсем не бе задоволителна, въпреки че възникналата от дезертиралата любимка на Гавран Сарн заплаха бе предотвратена. Присъствието на помощник на Главния може би бе наложително.

Но имаше право да се надява на кратка отпускат. Сети се за дребната червенокоса в Хаграбанския синтетичен завод. Как се казваше? Кара... Морван Кара — така беше. Смяната ѝ изтичаше утре следобед, тъкмо когато щеше да пристигне в Първо ниво.

Раните от ноктите все още смъдяха болезнено. Една топла вана и една нощ сън... Той отпи още една глътка, лапали лулата, взе пушката и закри през двора към къщата.

Редник Зинковски приключи разговора по телефона, стана от бюрото и се протегна. Излезе от дежурното помещение и мина през хола към стаята за почивка, където бяха останалите. Сержант Хейнс, заместник-шерифът, ефрейтор Конър и един механик от сервиза, които играеха на някаква скучна игра на карти, вдигнаха очи към него.

— Е, сержант, мисля, че можем да отпишем убийствата на добитък — каза редникът.

— Така ли?

— Да. Мисля, че случаят е приключен. Току-що ми се обадиха жп ченгетата от Логанспорт. Някакъв кантонер намерил мъртъв рис до ръкава на река Логан на около миля под сигналната кула на ММИ. Бил накълцан на кайма.

— Кулата ММИ — точно под прелеза на Йодер... — Сержантът се замисли. — Предишната нощ фермата на Стромайър, снощи фермата на Армайн — да, напълно е възможно.

— Стив Паркър ще остане доволен — рисовете не са под закрила, тъй че не е негова работа. А те не са закононарушители, тъй че не е и наша — обобщи Конър. — Ти раздаваш, нали, сержант?

— Да. А, чакайте малко. — Сержантът се надигна. — Обещах на Сам Кейн, репортерчето, че ще му съобщя, ако има нещо ново. — Той тръгна към телефона. — Тайнственият убиец, ха! — И гръмко се изпърдя с уста.

— Е, вдигна се голяма шумотевица все пак — обади се заместник-шерифът. — Също като с летящите чинии.

ПОСЛЕДНИЯТ ВРАГ

Приглушеното тракане на чинии и прибори и шумът от разговорите между насядалите около П-образната маса постепенно затихнаха и приглушената музика над главите им започна да се чува по-ясно. Празненството наближаваше края си и Далона от Хедрън въртеше между пръстите си столчето на чашата за вино, притеснена от нападналите я в последния момент съмнения.

Възрастният мъж вляво от нея забеляза това и внимателно постави ръката си върху нейните.

— Мила моя, вие сте притеснена — прошепна той. — Отлично знаете, че тъкмо вие имате най-малко основания за това.

— Теорията не е завършена — отвърна тя. — Бих искала да разполагам с по-убедителни доказателства. Направо не ми се мисли, че съм ви забъркала в това...

Гарнон от Роксор се разсмя.

— Не, не! — увери я той. — Бях взел твърдо решение много преди да обявите резултатите от вашите опити. Попитайте Гирзон и той ще потвърди думите ми.

— Самата истина — обади се младият мъж вляво от Гарнон, като се приведе напред. — Баща ми отдавна е взел решение да предприеме тази стъпка. Очакваше да минат изборите, след което се реши да го направи сега, за да ви даде възможност да осъществите експериментална проверка.

Седналият вдясно от Далона мъж също се намеси. И той като останалите около масата бе среден на ръст, с кафява кожа, тъмни очи, широка уста под изпъкналите скули и къса квадратна брадичка. За разлика от тях беше въоръжен с нож и пистолет на колана, а върху предницата на черната му туника имаше яркочервена кръгла емблема с две черни крила и заострен сребърен предмет между тях.

— Да, лейди Далона, ние с лорд Гарнон обсъждахме това, ооо... поне преди две години. Действително съм изненадан, че изглежда,

искате да се откажете сега. Разбира се, вие сте родом от Венера, а порядките там вероятно са различни, но с вашите научни познания...

— Вероятно в това е проблемът — отвърна Далона. — Съмненията са обичайни за един учен и то най-вече по отношение на собствените му теории.

— Казвали са ми, че е присъщо за учените — усмихна се Дирзед. — Но аз някак си не ви възприемам като учен.

Той я огледа цялата по начин, който би накарал повечето жени, учени или не, да се изчервят. Далона от Хедрън изпита задоволство. Мъжете често я оглеждаха по този начин, особено тук в Дарш. Обяснението сигурно беше в обстоятелството, че е различна — кожата ѝ бе значително по-светла от обичайното и конструкцията на лицето ѝ бе някак особена. Приписваният ѝ венериански произход вероятно беше общоприетото обяснение за това, както и за толкова други неща.

Тъкмо щеше да отговори, когато мъж в тъмносива дреха, един от икономите, които благородниците в Акор-Неб считаха равни на себе си, се приближи към масата и кимна почтително на Гарнон от Роксор.

— Не обичам да пришпорвам нещата, сър, но момчето е готово. В момента е в състояние на транс — докладва той и посочи двете видеоплочи в дъното на залата.

Големите по десет квадратни стъпки плочи бяха активирани. Едната беше от блестяща бяла твърда материя; върху другата се виждаше изображението на дванайсет — четиринайсет годишно момче, седнало пред голяма пишеща машина. Бе в състояние на хипнотичен транс и отпуснатата долна челюст придаваше на лицето му тъпоумен израз на идиот.

— Един от най-добрите ни контактъори — обади се мъж с брада, седнал през няколко души вдясно от Далона. — Вие си го спомняте, Далона. Той осъществи контакта с безплътния дух на убиеца Сирзим. В нормално състояние е абсолютен кретен, но в състояние на транс е чудесен. А и няма спор, че осъществяваните от него контакти възникват в неговото съзнание, тъй като няма достатъчно ум, за да си служи с тази машина.

Гарнон от Роксор се надигна, а след него и всички останали. Той откачи един скъпоценен камък от предната част на туниката си и го подаде на Далона.

— Заповядайте, скъпа лейди Далона, държа да приемете това — каза той. — Притежавали са го шест поколения семейство Роксор и знам, че ще го приемете и ще го оцените по достойнство. — След това извади един тежък пръстен от безимения пръст на лявата си ръка и го подаде на сина си. Разкопча каишката на ръчния си часовник и го подаде през масата на облечения в сиво иконом. На мъжа с брадата от другата страна на Далона подаде джобна кутийка с моливи и писалка, сметачна линейка и лупа с думите:

— Нещо, което би ви вършило работа, доктор Харнош.

След това взе от ръцете на приближилия се прислужник колан с нож и пистолет в кобур и го подаде на мъжа с червения знак.

— Ето нещо и за теб, Дирзед. Пистолетът е от Фарнор от Янд, а ножът е изкован и закален на Луна.

Мъжът с крилатия знак пое оръжията с одобрително възклицание. След това свали собствения си колан и препаса подаръка.

— Пистолетът е зареден — предупреди го Гарнон.

Дирзед го извади, за да провери — мъж с неговия занаят не приемаше твърдения за каквото и да било оръжие, без да се убеди сам — и отново го пхна в кобура.

— Да го използвам ли? — запита той.

— На всяка цена. Тъкмо това имах предвид, когато го избрах за теб.

Мъжът вляво от Гирзон получи табакера и запалка. Двамата с Гарнон преплетоха ръце и докоснаха рамене.

— Не сме споделяли еднакво мнение, Гарнон — каза той, — но винаги съм оценявал високо приятелството ти. Съжалявам, че го правиш сега. Мисля, че ще се разочароваш.

Гарнон се засмя.

— Искаш ли да направим един малък облог, Нирваз? — попита той. — Знаеш какво залагам. Ако се окажа прав, ще приемеш ли волиционистката теория за доказана?

Нирваз захапа за миг мустака си.

— Да, Гарнон, ще я приема. — Той посочи пустия бял екран. — Ако върху него се покаже нещо убедително, няма да имам друг избор.

— И така, приятели — обърна се Гарнон към тези около него. — Ще дойдете ли с мен до дъното на стаята?

Прислугата отмести масата пред него, за да могат той и още няколко души да минат; останалите гости останаха прави до масата, обърнати към центъра на залата. Гирзон, синът на Гарнон, и мустакатият Нирваз от Шоа крачеха от лявата му страна; Далона от Хедрън и доктор Харнош от Хош — от дясната. Облеченият в сиво иконом и две-три дами, както и един благородник с малка брадичка и още неколцина се присъединиха към тях; от стоящите близо до Гарнон единствено мъжът с черната туника и червена емблема остана на мястото си. Той стоеше спокоен до направения проход през масата, наблюдавайки отдалечаващия се Гарнон от Роксор. В този момент Дирзед Убиеца извади пистолета, който бе получил като подарък, претегли го на ръка, освободи с палец предпазителя и се прицели в главата на Гарнон.

Почти бяха стигнали дъното на залата, когато пистолетът изтрещя. Далона от Хедрън трепна, сякаш куршумът бе улучил нея, но се окопоти и продължи напред. Само притвори очи и хвана ръката на доктор Харнош, за да я насочва, съсредоточавайки се върху един-единствен въпрос. Останалите продължиха, все едно Гарнон от Роксор продължаваше да крачи до тях.

— Гледайте! — извика Харнош от Хош и посочи изображението на видеоплочата пред тях. — Той е под контрол!

Всички се заковаха на място. Дирзед бързо се приближи към тях, прибирайки пистолета в кобура. Отзад двама прислужници се бяха приближили с носилка и наместваха в нея сгърченото тяло на онзи, който допреди малко беше Гарнон.

В момчето пред пишещата машина бе настъпила промяна. Очите му все още бяха изцъклени от хипнотичния транс, но отпуснатата челюст се бе стегнала, а зейналата уста бе стисната в решителна гримаса. Ръцете се вдигнаха към клавиатурата и започнаха да се придвижват по нея. Едновременно с движенията му върху белия екран вляво започнаха да се появяват букви:

„Гарнон от Роксор, обезпътен, контактуващ.“ Машината спря за момент и отново продължи. „До Далона от Хедрън: Въпросът, който зададе, след като станах безпътен, беше коя е последната книга, която съм чел преди празненството. Докато очаквах камериера да ми приготви ваната, прочетох първите десет стиха от четвъртата песен на «Великолепието на пространството» от Ларнов от Хорка в моята

спалня. Когато ваната бе готова, отбелязах страницата с лента от съобщение от иконома на имението ми на река Шевва относно авария в електрозавода и оставих книгата на масичката от слонова кост до голямото червено кресло.“

Харнош от Хош погледна въпросително Далона. Тя кимна.

— Отхвърлих въпроса от съзнанието си и го заместих с този след изстрела — отвърна тя.

Той се обърна рязко към иконома и му нареди:

— Веднага проверете, Кирзон.

Докато икономът напускаше с бързи крачки стаята, пишещата машина отново започна:

„И до сина ми Гирзон: Няма да използвам сина ти Гарнон като средство за прераждане. Ще остана безплътен, докато той порасне и придобие собствен син. Ако не се сдобие с мъжка рожба, ще се преродя в първото мъжко дете от фамилията Роксор или друго семейство, свързано с брачна връзка с нас. При всяко положение ще установя контакт преди прераждането.

До Нирзав от Шона: Преди десет дни, когато обядвах в твоя дом, взех един малък нож и направих от долната страна на масата три резки — двете близо една до друга, а третата малко встрани от тях. Доколкото си спомням, бях седнал през два стола вляво. Ако ги намериш, ще разбереш, че съм спечелил облога, който сключихме преди няколко минути.“

— Ще накарам иконома ми веднага да провери — обади се Нирзав.

Бе ококорил очи от изумление и се бе изпотил. Човек все пак не може спокойно да наблюдава как онова, в което е вярвал цял живот, се опровергава за броени секунди.

„До Дирзед Убиеца: От десет години ми служиш предано, но никога толкова предано, колкото с последния изстрел, с който ми послужи. След като натисна спусъка, в съзнанието ти възникна мисъл, че би искал да започнеш да служиш на лейди Далона от Хедрън, тъй като смяташ, че ще се нуждае от защитата на член на Обществото на убийците. Съветвам те да го направиш, а нея съветвам да приеме предложението ти. Откакто е в Дарш, работата ѝ не е твърде популярна в някои кръгове. Не се съмнявам, че Нирваз от Шона ще потвърди думите ми.“

— Няма да разкрия неща, които са ми казани конфиденциално или в Комисията на статистикалистите, но е прав — потвърди Нирзав. — Нуждаете се от добър Убиец, а едва ли има по-добър от Дирзед.

„Усещам, че контактърът е изтощен, — изписаха буквите върху екрана. — Тялото му не е достатъчно силно за продължителни контакти. Засега се сбогувам с всички вас. Ще се свържа отново. Лека нощ, мои приятели, и ви благодаря за присъствието на празненството.“

Момчето върху другия екран рязко се отпусна в креслото и върху лицето му изплува обичайният апатичен израз.

— Ще приемете ли предложението да ви служи, лейди Далона? — запита Дирзед. — Онова, което каза Гарнон, е точно така: създадохте си неприятели.

Далона му се усмихна.

— Не съм се занимавала толкова дълго с тази работа, за да го узная. Приятно ми е да приема предложението ви, Дирзед.

Нирзав от Шона вече бе обърнал гръб на компанията и напускаше забързан залата, за да се обади в дома си за потвърждение относно резките от долната страна на масата в трапезарията. Докато излизаше през вратата, той едва не се сблъска с иконома, който почти препусна с книга в ръка.

— Ето — възкликна той, повдигайки книгата. — „Великолепието на пространството“ на Ларнов — точно там, където каза, че би трябвало да е. Взех двама прислужници със себе си за свидетели. Мога да ги извикам, ако пожелаете. — Той подаде книгата на Харнош от Хорш. — Вижте лентата със съобщението вътре на десетия стих от четвърта песен.

Нирзав от Шона влезе в стаята. Дъвчеше мустак и си мърмореше нещо. Щом се приближи до групата пред вече помръкналите видеоплочи, каза високо, обръщайки се към всички:

— Икономът ми откри резките точно според описанието. Това решава всичко! Гарнон, ако ме чуваш, ти победи. След всичко това не вярвам на статистикалистичните доктрини и на основаващата се на тях политическа програма. Ще оповестя промяната на становището си на следващата среща на Изпълнителния съвет и ще се откажа от поста си.

Избран съм със статистикалистичен вот и нямам право да изпълнявам служебните си задължения като волиционалист.

— Вие също се нуждаете от двама-трима Убийци — обърна се към него мъжът с брадичката. — Бившите ви колеги и партийни съмишленици за съжаление са предавани на насилствено обезпльтяване от онези, които се разграничават от тях.

— Никога досега не съм наемал лични Убийци — отвърна Нирзав, — но мисля, че сте прав. Щом се прибера, ще се обадя в Палатата на убийците и ще предприема необходимите мерки.

— По-добре го направете сега — снижи глас Гирзон от Росор. — Тук има над стотина гости и не съм в състояние да гарантирам за всички. Статистикалистите положително са внедрили агент сред тях. Баща ми беше един от най-опасните им опоненти, когато беше в Съвета. Винаги са се страхували, че ще преустанови оттеглянето си и ще се кандидатира отново. Биха искали да се уверят, че действително се е обезпльтил. А щом е така, можете да сте сигурен, че промяната във възгледите ви вече е известна на стария Мирзак от Башад. Той не ще се осмели да ви разреши да направите публично отричане от статистикализма. — Гирзон се обърна към останалите благородници. — Принц Джирзин, защо не се обадите в щаба на волиционалистите, за да изпратят двама наши Убийци да придружат лорд Нирзав до дома му?

— Веднага ще го сторя — отвърна Джирзин от Старфа. — Лорд Гирзон е съвършено прав. Можем да сме сигурни, че сред гостите е имало агент, и след като се уверихте в основателността на нашите убеждения, ние сме отговорни за вашата сигурност.

И излезе, за да проведе нужните видеофонни разговори. Придружена от Дирзед, Далона се върна на мястото си на масата; към нея се присъединиха Харнош от Хош и някои от останалите.

— Резултатите са неопровержими — ликуваше Харнош. — Допускам, че момчето може да е доловило някои неща телепатично от присъствалите тук плътни съзнания, дори от съзнанието на Гарнон, преди да бъде обезпльтен. Но то не би могло да долови достатъчно данни по този начин, за да осъществи логичен и съдържателен контакт. Плъттезия може да практикува само контактър със съвършено здрав разум, а момчето е почти пълен идиот. — Той се обърна към Далона. — Вие зададохте мислено въпрос, след като Гарнон бе обезпльтен, и

получихте отговор, който би могъл да се породи единствено в съзнанието на Гарнон. Мисля, че това е категорично доказателство, че обезпътеният Гарнон бе в пълно съзнание и в състояние да контактува.

— Дирзед също зададе мислено въпрос след обезпътяването и получи отговор. Доктор Харнош, можем без съмнение да установим, че съхранената индивидуалност остава в пълно съзнание в състояние на обезпътяване, телепатично чувствителна и в състояние да осъществи телепатична връзка с други съзнания — потвърди Далона. — Предвид предишната ни работа по възвръщане на спомени, имаме основание да твърдим с положителност, че индивидът е в състояние да направи избор по отношение на носителите на прераждане.

— Баща ми обсъждаше доброволно прераждане от дълго време — намеси се Гирзон от Роксор. — Още след прераждането на майка ми. Отлагаше тази своя крачка само защото не искаше да лиши волиционалстката партия от подкрепата си. Сега ще се окаже, че чрез обезпътяването си допринесе повече за преборването на статистикализма, отколкото когато и да било по време на плътното си съществуване.

— Не знам, Гирзон — каза, присъединявайки се към групата, Джирзин от Старфа. — Статистикалистите ще отрекат всичко като предварително нагласена измама. А ако успеят да обезпътят лейди Далона, преди да е успяла да запише своите показания под истинна хипноза или с детектор на лъжата, ни най-малко не сме по-добре отпреди. Дирзед, носиш огромна отговорност за охраняването на лейди Далона. Ще се наложат допълнителни охранителни мерки.

В кабинета си на Първо ниво в град Дергабар Торта Карф, Главният на Паравремевата полиция, се приведе напред, поднасяйки запалката си на своя специален помощник Въркън Вал, след което запали и своята цигара. Беше на средна възраст — до триста му оставаха само десетина години — и бе започнал да си отглежда двойна брадичка и шкембенце. Косата му, някога черна, бе придобила металносивия цвят на полицейска униформа и бе започнала да оплешивява отпред.

— Какво знаеш за сектор Акор-Неб на Второ ниво, Вал? — попита той. — Някога работил ли си в този времепредел?

Красивите черти на Въркън Вал станаха по-неподвижни от обикновено, докато произнасяше наум паролата, която да прехвърли придобитото чрез хипноза познание в съзнанието му. След малко поклати глава.

— Трябва да е сектор с добро поведение, сър — отвърна той. — Или пък досега сме били късметлии. Никога не съм провеждал операция на Акор-Неб — и нямам дори хипномех за този сектор. Всичко, което знам, е от прочетеното тук-там.

— Като на цялото Второ ниво, времепределите му произлизат от правдоподобността един или два кораба със заселници от Марс да са пристигнали на Тера преди около седемдесет и пет до сто хиляди години и, откъснали се от родната планета, да са били принудени да развият там собствена цивилизация — продължи той. — Цивилизацията Акор-Неб е от сравнително висок културен разред дори за Второ ниво. Атомна енергия, междупланетарна култура, антигравитация, директно превръщане на атомната енергия в електрическа — такива неща. Купуваме от тях пластмаса и платове. — Той докосна с пръсти чудесно ушитата си зелена полицейска униформа. — Мисля, че този плат е от Акор-Неб. Ние им продаваме в големи количества зерфа-листа — пушат ги чисто и примесени с тютюн. Имат едно правителство за цялата система и общ език. Тази тъмнокафява раса съществува отпреди петдесет хиляди години, а настоящата цивилизация е на около десет хиляди, възникнала от останките на няколко по-ранни цивилизации, западнали или унищожени вследствие на войни, изчерпване на ресурсите и така нататък. Останали са митове, а вероятно и исторически паметници и документи за извънтерестриален произход.

Торта Карф кимна.

— Доста добре за съзнателно натрупани знания — изкоментира той. — С една дума, отваря ни се работа в този сектор — възникнали са проблеми там. Искам да отидеш и да изгладиш нещата. Знам, че напоследък ти се струпаха доста неща — историята с нощната хрътка в Евро-американския сектор на Четвърто ниво в никакъв случай не беше разходка. Но е факт, че повечето мои редови служители и заместници нямат почти никакво отношение към тъй наречената

неприкосновеност на човешкия живот, а тъкмо в тази област се налагат драстични действия.

— Някои наши хора не спазват ограниченията ли? — попита Въркън Вал.

— Данните не са много пълни, но един от нашите се е сблъскал с проблеми в този сектор и трябва да го измъкнем — физик-изследовател, млада дама, казва се Хедрън Дала. Мисля, че я познаваш, нали? — попита небрежно Торта Карф.

— Слабо — отвърна с безизразно лице Въркън Вал. — Изкарах кратък, но доста бурен пробен брак с нея преди двайсетина години. В каква каша се е забъркала сега?

— Честно казано, не знаем. Надявам се все още да е жива, но не съм прекален оптимист. Изглежда, преди около година доктор Хедрън се прехвърля във Второ ниво, за да изучи тъй наречените неопровержими доказателства за прераждането, които хората от Акор-Неб притежават според докладите. Отива при Гиндрабар на Венера и се прехвърля във Втори времепредел в една база на Извънвремевата търговска корпорация импорт-експорт — зерфа-плантация на изток от Високите хребети. Там се представя за дъщеря на плантатор под името Далона от Хедрън. Между другото, всички фамилни имена в Акор-Неб са предложни — фамилните имена произхождат от имена на местности. Предполагам, че древните брачни отношения в Акор-Неб са били твърде объркани, за да позволят точно установено бащинство. Затова всички лични мъжки имена съдържат вмъкнати по средата „-ирз-“ или „-арн-“ съставки, а всички женски имена окончават на „-итра“ или „-она“. Ти например би могъл да се наричаш Вирзал от Въркън.

— Та значи тя осъществява пътуването си до Второ ниво на редовен пътнически лайнер Венера — Тера и пристига в град Гама в горното течение на Нил в Акор-Неб — продължи той. — Установява контакт с представителя на Извънвремевата търговска корпорация Зортан Бренд, известен там като Брарненд от Зорда. Не можел да се нарича Брарненд от Зортан, тъй като на езика на Акор-Неб „Зортан“ е изключително непристойна дума. Хедрън Дала прекарва няколко седмици в неговото жилище, осведомявайки се за местните условия. След това се премества в столицата Дарш в Източна Европа и се записва като студентка в нещо, което се нарича Независим институт за

проучвания по прераждането, като представя писмо на неговия директор доктор Харнош от Хош. Почти веднага започва да изпраща доклади чрез Зортан Бренд до своята организация — Мемориална фондация за психически науки „Рогом“ — тук в Дергабар. Те са невероятно въодушевени. Запознат съм с тази проблематика съвсем профански, но доктор Волзар Дарв, директор на Фондация „Рогом“, ми каза, че дори в настоящия си незавършен вид докладите ѝ са разкрили нови хоризонти пред тази наука. Изглежда, хората на Акор-Неб действително са успели научно да обосноват, че човек се преражда след физиологическата си смърт — че твоята личност, както и моята, са съществували като такива в продължение на векове и ще съществуват още векове наред. Нещо повече, те разполагат със средства, които могат да възстановят почти при всеки човек спомени от предишни прераждания.

— Така че след около месец хората в този Институт по преражданията осъзнали, че Далона от Хедрън не е просто обикновена студентка. — Той погледна Вал многозначително. — Вероятно е имала проблеми да създава впечатление, че е на нивото на техните знания по физика. И щом усвоява техните методи, ѝ разрешават да започне собствена експериментална дейност. Представям си какъв вик е надала в този момент. Веднага щом овладява методите за възстановяване на спомени от предишни прераждания, тя започва да ги усъвършенства и ги развива до степен, за каквато местните туземци дори не са мечтали през последните хиляда години. Не мога да ти кажа какво точно е направила, защото не познавам материята, но сигурно се е справила отлично. Спечелила си е голяма популярност не само в научните списания, но и в широкото информационно пространство.

Той направи ефектна пауза.

— И преди четири дни изчезва, което, изглежда, съвпада с неуспешно покушение срещу нея. За този случай не разполагаме с обема информация, с която би трябвало. Имаме единствено отчета на Зортан Бренд. Изглежда, вечерта преди да изчезне е присъствала на празненство по повод доброволното обезпльтяване — суисидистичен прием — на изтъкнатия благородник Гарнон от Роксор. Явно щом хората на Акор-Неб се уморят от настоящото си прераждане, поканват свои приятели, организират огромен прием и поставят край на живота си сред всеобщо веселие. Доста често приемат отрова или вдишват

смъртоносен газ. Това приятелче си имало човек, който да натисне спусъка и да го простреля в главата. Дала била един от почетните гости заедно с въпросния Харнош от Хош. Били предприети доста сложни приготовления и след стрелбата осъществили доста подробен и очевидно достоверен спиритуален контакт с току-що починалия Гарнон. Изглежда, доброволното обезпльтяване е напълно рутинно обществено събитие там, но контактът предизвикал огромна бъркотия — изкачил се на върха в новинарските емисии и предизвикал буря от скандали.

— След разстрела и контакта Дала назначила главния стрелец, някой си Дирзед, на служба при себе си — продължи Карф. — За този Дирзед се твърди, че е уважаван в общи линии член на нещо, което се нарича Общество на убийците, което, от своя страна, ще ти даде представа какво състояние са нещата в този сектор и защо не искам да изпращам никой, който би могъл да получи спусъчен спазъм на пръста. Дватама с Дирзед си тръгнали от дома на господина, който току-що се бил обезпльтил, вероятно към апартамента на Дала, който се намира на стотина мили оттам. Това е последното известно нещо за тях. Покушението срещу Дала е извършено в момент, в който съпътстващият смъртта прием е продължавал. Тя живее в шестстаен апартамент с три прислужнички на един от горните етажи на висока три хиляди стъпки кула — градовете в Акор-Неб са построени вертикално със значителни разстояние между отделните участъци — и докато била на празненството, в апартамента бил доставен пакет, привидно от Института по прераждания. Изглеждал така, сякаш съдържал записи. Една от прислужничките го приела от служител на домакинството на сградата. На другата сутрин малко преди обяд доктор Харнош от Хош се обадил по видеофона, но не получил отговор, след което се обадил на управителя на сградата, който влязъл в апартамента. Намерил трите прислужнички мъртви от бомба със смъртоносен газ, която избухнала, когато една от тях отворила пакета. Така или иначе, предишната вечер Хедрън Дала изобщо не се прибрала в апартамента.

Въркън Вал седеше неподвижен и с беизизразно лице. Пресяваше разказа на Торта Карф през усложнената семантична и психологическа редакция на мисловността на Първо ниво. Обстоятелството, че Хедрън Дала е негова бивша съпруга, беше

натикано в едно ъгълче на съзнанието му и забравено там. Този факт нямаше никакво отношение към проблема и неговото обяснение.

— Пакетът е бил доставен, докато е била на въпросното суисидно парти — разсъждаваше той на глас. — Следователно е изпратен от някой, който или не е знаел, че тя не е в апартамента, или не е допускарал, че той ще задейства преди завръщането ѝ. От друга страна, ако причина за изчезването ѝ е враждебен акт, това е работа на някой, който е знаел, че тя е на празненството, и не е искал да се върне в апартамента си. Това, изглежда, изключва вероятността да е изпращачът на пакета с бомбата.

Торта Карф кимна. Сам бе стигнал до същия извод.

— Тъй че — продължи Въркън Вал, — ако изчезването ѝ е работа на неприятел, тя има двама неприятели, като всеки действа, без да знае за плановете на другия.

— Какво мислиш е направила, за да провокира подобна враждебност?

— Интимният живот на Дала по принцип е доста комплициран и не бих се учудил, ако си е докарала неприятности от подобно естество — отговори Въркън Вал, базирайки се на собствения си опит, — но се съмнявам това да е причината в момента. Бих допускарал, че в този случай са намесени политически усложнения.

— По-точно?

Торта Карф не се бе замислял за възможността за политически мотиви и зачака Въркън Вал да доразвие тезата.

— Нима не разбирате, Главен? — попита специалният помощник. — Вярата в прераждането се среща в много времеопределени като религиозна доктрина, а тези хора я възприемат като научен факт. Такова възприемане е много по-убедително и би повлияло върху цялостното мислене на хората. Пряко отражение е тяхното незачитане на смъртта — самоубийството като социален акт, въпросното Общество на убийците и неща от този сорт. Това би се отразило и на политическото им мислене, защото политиката не е нищо друго, освен дейност по гарантиране на по-благоприятни жизнени условия, а при тези хора терминът „жизнени условия“ обхваща не само настоящия живот, но и неопределен брой бъдещи животи. Мисля, че думата „независим“ институт е показателна. Независим от какво? Вероятно от партизански пристрастия.

— Все пак не би ли трябвало тези хора да са й благодарни за нейните открития, които ще им дадат възможност да планират бъдещите си прераждания по-разумно? — попита Торта Карф.

— О, Главен! — възкликна с укор Въркън Вал. — Има и по-тежки случаи! Колко пъти наши хора са имали проблеми в други времепредела за това, че са открили някакъв научен факт, който противоречи на поддържаните туземни идиотщини! Посочете ми десет души, които изповядват дадена религиозна доктрина или политическа идеология, и аз ще ви посоча девет, които са свършено глухи за всяко очевидно доказателство, противоречащо на техните вярвания, и които се отнасят към откривателя на подобно доказателство като към престъпник, който трябва да бъде изобличен. В Евро-американския сектор на Четвърто ниво например, където действях току-що, съществува една политическа секта, комунисти, които забраняват на контролираните от тях територии преподаването на определени абсолютно установени факти за генетиката и наследствеността, тъй като тези факти не обслужват изповядваните от тях политически доктрини. В същия този сектор една религиозна секта наскоро се опита, при това успешно в някои райони, да обяви извън закона учението за еволюцията чрез естествен подбор.

Торта Карф кимна.

— Спомням си някои истории, които ми е разказвал моят дядо, за това как се е отървал на косъм от някаква организация, наречена Света инквизиция, когато бил паравремеви търговец на Четвърто ниво преди около четиристотин години. Доколкото знам, тя продължава да действа в Евро-американския сектор под името НКВД. Значи ти предполагаш, че Дала може да е доказала нещо, което противоречи на тамошните теории за прераждането, и че някой с определени интереси за защитата на тези теории се опитва да й попречи?

— Вие споменахте за противоречия, възникнали след контакта с доброволно обезпътения благородник. Това подсказва за различни мнения относно естеството на прераждането или безпътното състояние. Та за да стигна до този Дарш, нужно ли е като Дала да отида първо до Венера?

— Не. Извънремевата търговска корпорация разполага с устройство за прехвърляне в Раванан на река Нил, който е пространствено коекзистентен с град Гама в сектор Акор-Неб, където

се намира Зортан Бренд. Прехвърли се през там, а Зортан Бренд ще ти осигури транспортирането до Дарш. Тук са ти нужни два дни за хипномех индоктринацията, за пигментирането на кожата и за почернянето на косата ти. Веднага ще уведомя Зортан Бренд, че ще проникнеш. Някакви специални желания?

— Да. Искам извлечение от докладите на Дала до фондация „Рогом“. Нищо чудно в тях да има някакъв ключ към въпроса кого биха могли да подразнят откритията й. Ще бъда венериански зерфа-плантатор, приятел на баща й. Искам пълна хипномех индоктринация за подобна роля. Искам освен това да се запозная с оръжията и бойните техники на Акор-Неб. Мисля, че това е всичко, Главен.

Последният от високите градски сегменти на Гама се изплъзваше от полезрението му, докато космическият кораб минаваше под него — наподобяващи стрели сгради, които се издигаха на гроздове от по три, четири или шест на височина две-три хиляди стъпки над земята, по един на всеки ъгъл на подредените една до друга площадки. Всеки сегмент се извисяваше в центъра на горски парк поне на пет мили от най-близкия си съсед. Земята между тях бе в еднообразния златистокафяв цвят на зряло жито, кръстосана от нишките на напоителните канали и осеяна тук-там със селскостопански сгради и високи като кули елеватори. На ниво петдесет хиляди стъпки имаше още няколко кораба, а под тях на различни нива според скоростта и посоката си се стрелкаха рояци по-малки въздушни корабчета. Далеч на североизток трептеше Червено море, а отвъд него се мержелееше туловището на Мала Азия.

Въркън Вал — временно лорд Вирзал от Въркън — се бе изправил до стъклената стена на наблюдателния салон и гледаше надолу. Беше някакъв друг Въркън Вал в сравнение с мъжа, който бе разговарял с Торта Карф в кабинета на последния само преди два дни. Козметиците на Първо ниво бяха направили чудеса с изкуството си. Сега кожата му бе шоколадовокафява, косата катранено-черна, а така също и очите. А в подсъзнанието му, моментално достъпно при нужда в съзнанието му, бе натрупано огромно познание за състоянието на сектор Акор-Неб, както и абсолютно овладян местен език, всичко това придобито чрез хипноза.

Знаеше, че под него е едно от по-малките провинциални градчета на порядъчно напреднала цивилизация, която строеше вертикални градове, откакто бе овладяла антигравитацията. Която все още бе зависима за изхранването си от естествените зърнени култури, но същевременно се бе научила максимално да използва ефикасно почвата си. Мрежата от язовири и напоителни канали, която виждаше, беше на нивото на неговия времепредел. Знаеше, че разпръснатите навсякъде сгради са наследство от поредица катастрофални атомни войни отпреди няколко хиляди години. Народът на Акор-Неб бе обикнал обширните равнинни и горски пространства и хората бяха продължали да издигат сградите си сред тях дори след като необходимостта от това бе отминала. Но тези стройни, извисени сгради можеше да издигне само народ, загърбил национализма, а заедно с него и заплахата от тотална война. Той ги сравни със снисжилите се към земята куполообразни градове на цивилизацията Кифтан, която отстоеше само на хиляда парагодини.

Три души излязоха от салона и се приближиха до него. Единият, подобно на него, бе маскиран параврем от Първо ниво — човекът на Извънвремевата „Импорт и експорт“ Зортан Бренд, известен тук като Брарненд от Зорда. Другите двама бяха от Акор-Неб и бяха облечени в черните туники със знака на крилатия куршум на Обществото на убийците. За разлика от Въркън Вал и Зортан Бренд, които имаха презраменни кобури под късите си туники, Убийците открито носеха пистолети и ножове на коланите си.

— Преди два дни чухме, че пристигате, лорд Вирзал — каза Зортан Бренд. — Забавихме излитането на кораба, за да пътувате колкото е възможно по-незабележимо до Дарш. Резервирах ви апартамент в хотел „Солар“ в Дарш. А това са вашите Убийци — Олирзон и Марник.

Въркън Вал склочи пръсти и чукна рамене с всеки от тях.

— Вирзал от Въркън — представи се той. — Доволен съм да ви се доверя.

— Ще се постараям възможно най-добре за вас, лорд Вирзал — отвърна по-възрастният, поколеба се за момент и продължи: — Разберете, лорд Вирзал, че се интересувам единствено от информация, полезна, за да ви служим и защитаваме. Това с лейди Далона политически въпрос ли е?

— Не и от наша страна — отговори му Въркън Вал. — Лейди Далона е учен и е абсолютно аполитична. Достопочтеният Браренд е бизнесмен и не обича да се бърка в политиката, доколкото политиците го оставят на мира. А аз съм плантатор на Венера и имам предостатъчно проблеми с тамошните жители и времето, с главнята по растението зерфа и отровните хлебарки, както и с бръмбарите, без да се налага да се забърквам в политиката. Но науката за психиката е задължително обвързана с политиката и дейността на лейди Далона очевидно заплашва с дискредитиране теорията на статистикалното прераждане.

— Често ли прибегвате до подобни съдържани изказвания, лорд Вирзал? — ухили се Олирзон. — През последната половин година тя разби статистикалното прераждане на трески.

— Вижте, аз не съм учен по психика и, както вече казах, не съм запознат особено добре с теранската политика — отвърна Въркън Вал. — Знам, че статистикалистите защитават пълното обобществяване и политическия контрол върху икономиката, тъй като биха желали всеки да разполага с еднакви възможности при всяко прераждане. Докато волиционалистите смятат, че всеки би трябвало да се прероди, както сам желае, поради което защитават запазването на настоящата система на частна собственост на благосъстоянието и на частната печалба при система на свободна конкуренция. И това е почти всичко, което знам. Естествено, като земевладелец и притежател на благородническа титла, в политическо отношение аз съм волиционалист, но въпросът с обобществяването не е от значение на Венера. Там все още има твърде много неовладени земи и твърде много възможности за индивида, така че социализмът не е за никого.

— Всичко е точно така — обърна се към него Зортан Бренд. — Не съм твърде компетентен в науката за психиката, за да знам какво точно прави лейди Далона, но тя лиши от теоретическа основа статистикалното прераждане, а тъкмо то, на свой ред, обосновава статистикалния социализъм. От това следва, струва ми се, че статистикалистката партия е отговорна за случилото се с нея, независимо какво е то.

Марник, по-младият от двамата Убийци, се поколеба, след което се обърна към Въркън Вал:

— Лорд Вирзал, не познавам нито една от замесените в този случай личности и не бих искал да засегна никого, но не е ли възможно лейди Далона и Убиец Дирзед да са отишли заедно някъде по собствено желание? Срещал съм Дирзед. Той притежава доста качества, които жените намират за привлекателни, а и в никакъв случай не е равнодушен към противоположния пол. Нали разбирате, лорд Вирзал...

— Разбирам ви съвсем точно, Марник — отвърна Въркън Вал; имаше предвид и собствения си опит. — Лейди Далона е имала приключения с доста мъже, и между другото аз съм един от тях. Но при тези обстоятелства намирам подобно обяснение за недопустимо.

Марник го изгледа с нескрито недоверие. Очевидно за него винаги, щом бяха замесени привлекателен мъж и красива жена, подобно обяснение съвсем не бе недопустимо.

— Лейди Далона е учен — уточни Въркън Вал. — Не, че не би могла да се отдаде на някое и друго любовно увлечение, но точно това са те за нея — не особено съществена форма за развлечение. А ако си спомняте, тя току-що е била участник в изключително важен опит. Можете да сте сигурни, че главата ѝ в онзи момент е била ангажирана с по-различни неща от внезапни пътешествия с приятни Убийци.

Корабът прелиташе над Кавказ, малко по-напред се виждаше Каспийско море. Няколко души от екипажа се появиха в наблюдателния салон и се заеха със спускането на екрана за защита от стрелба. Зортан Бренд попита дежурния старшина за породилата тази мярка причина.

— Получаваме доклади за проблеми в Дарш, сър — отвърна той. — Получаваме съобщения на всеки две-три минути. Вълнения в различни части на града. Започнали са вчера следобед, когато няколко статистикалисти в Изпълнителния съвет са се оттеглили и са преминали на страната на волиционалистите. Лорд Нирзав от Шона, единственият значителен благородник в статистикалистическата партия, е единият. Веднага след това е бил разстрелян, напускайки камарата, както и двамата Убийци, които били с него. Някакви хора от въздушно корабче ги застреляли с автоматична пушка, щом излезли на площадката.

Двамата Убийци възкликнаха ужасени и разгневени от новината.

— Това не е дело на членове на Обществото на убийците! — обяви Олирзон. — Дори след оттеглянето си лорд Нирзав е бил все още под имунитет до напускане на правителствената сграда. Прекалено много незаконни убийства започнаха да се случват!

— Какво е станало след това? — заинтересува се Въркън Вал.

— Каквото може да се очаква, сър. Волиционалистите не могли да приемат факта спокойно. През последните осемнайсет часа четирима изтъкнати статистикалисти бяха обезпътени насила, а в дома на Мирзарк от Башад е избухнало стълкновение, когато волиционалистки Убийци са проникнали в него. Трима от тях и четирима от Убийците на Мирзарк са обезпътени.

— Виж какво, трябва да направим нещо по този въпрос — обърна се Олирзон към Марник. — Стигна се до положение, когато стълкновенията между тези политически клики стават изцяло за сметка на членовете на Обществото. Само в Гама миналата година почти четирийсет наши членове бяха обезпътени по този начин.

— Включете новинарска видеоплоча, Карнил — каза Зортан Бренд на старшината. — Да видим какво се случва в Дарш в момента.

В Дарш, изглежда, имаше временно затишие. Въркън Вал гледаше тежковъоръжените въздушни кораби и леките бойни корабчета да патрулират между високите кули на града. Проследи потушаването на няколко по-незначителни бунта от сините униформи на конната полиция и използването на безмилостно безразборна стрелба по отношение на това кой ще бъде застрелян. Не приличаше особено на начина, по който биха толерирали да се поддържа редът на Първо ниво, но изглежда, съответстваше на условията в Акор-Неб. Изслуша и цяла серия гневни обвинения и контраобвинения на различни политици, всеки един от които струпваше вината за безредиците върху своите опоненти. Волиционалистите определяха статистикалистите като „безумни престъпници“ и „рушители на обществения ред“, а статистикалистите наричаха волиционалистите „реакционни престъпници“ и „врагове на обществения прогрес“. Отдавна бе забелязал, че речникът на политиците на различните времепредели почти не се различава.

Така продължи през цялото време, докато корабът прелиташе над Каспийско море. Когато завиха към долината на Волга, един от

служителите на кораба слезе от контролната кабина и съобщи:

— Всеки момент пристигаме в Дарш. — Въркън Вал се приближи до стъклената стена и видя белите и пастелно обагрени кули на града да се издигат над широколистните гори, които покриваха целия басейн на Волга в този сектор. — Багажът ви е прехвърлен във въздушното корабче, лорд Вирзал и почитаеми Убийци, и е готов за катапултиране, където и да сте. — Служителят погледна часовника си. — Кацаме в Комерсиалния център след дващест минути. След десет ще минем над хотел „Солар“.

Всички се изправиха и Въркън Вал склочи пръсти и чукна рамене със Зортан Бренд.

— Късмет, лорд Вирзал — каза Зортан. — Надявам се да откриете лейди Далона невредима и плътна. Ако се нуждаете от помощ, ще бъда в Комерческия дом следващите един-два дни. Ако стигнете в Гама преди мен, знаете кого да търсите там.

Същия следобед Въркън Вал, придружен от Марник, посети Независимия институт за изследвания по прераждане, из чиито коридори и кабинети се разхождаха голям брой Убийци. Някои носеха полуавтоматични пушки или нервнопаралитични газови пистолети, спираха хората и ги разпитваха. Марник само направи жест с ръка и изрече думите „Убиец-парламентър“ и двамата бяха пропуснати да минат. Влязоха в асансьорна кабина и се понесоха нагоре към кабинета на доктор Харнош от Хош, с когото Въркън Вал бе уговорил среща.

— Съжалявам, лорд Вирзал — обърна се към него директорът на института, — но нямам никаква представа какво се е случило с лейди Далона и дали въобще е все още плътна. Много съм разтревожен. Изключително я уважавах и като личност, и като учен. Истински се надявам да не е била обезпътена; това би нанесло сериозен удар на науката. За щастие тя доведе докрай доста от изследванията си, докато беше при нас.

— Следователно допускате, че вече не е плътна?

— Боя се, да. Политическите последици от нейните открития... — Харнош от Хош повдигна печално рамене. — Беше се посветила изцяло на работата си. Убеден съм, че никаква друга причина освен

обезпльтяване не би могла да я отклони в момент, когато толкова много важни експерименти все още не са завършени.

Марник кимна на Въркън Вал, сякаш искаше да каже: „Окажете се прав“.

— Все пак възнамерявам да действам, основавайки се на допускането, че е все още плътна и се нуждае от помощ, докато не се убедя в обратното — отвърна Въркън Вал. — Ако стане така, възнамерявам да открия кой я е обезпльтил и да го изпратя да поднесе извиненията си лично. Никой не може да обезпльти мой приятел безнаказано.

— Достойно поведение — одобри доктор Харнош. — Разбира се, няма категорично доказателство, че не е все още плътна. С готовност бих ви оказал подкрепа с каквото мога, ако ми кажете от какво се нуждаете.

— На първо място — започна Въркън Вал — ми обяснете точно в какво се състоеше работата ѝ. — Знаеше вече отговора от докладите, които бе изпратила в Първо ниво, но искаше да чуе версията на доктор Харнош. — И какви точно са политическите последици, за които намекнахте? Разберете ме, доктор Харнош, аз съм абсолютен дилетант в научно отношение, като изключим всичко свързано с културата зерфа, като същото се отнася и до теранската политика. Политиката на Венера се свежда най-вече до въпроса кой какъв и по колко рушвет взема.

Доктор Харнош се усмихна — очевидно бе чувал за политиците на Венера.

— О, да, разбира се. Но вие сте запознат, надявам се, с основните различия между статистикалната и волиционалната теории за прераждането?

— В най-общи линии. Волиционалистите поддържат, че обезпльтеният индивид запазва пълно съзнание и е способен на нещо аналогично на сетивна перцепция, както и да направи избор на средството за прераждане, като сам реши дали да се прероди, или да остане в безпльтно състояние. Вярват, също така, че безпльтните индивиди могат да общуват един с друг, както и с определени плътни индивиди по телепатичен път. Статистикалистите отричат всичко това. Тяхното мнение е, че безпльтният индивид е в повече или по-малко сомнамбулно състояние и че е привлечен както при тропизма от най-

близкото налично средство за прераждане и се преражда задължително в него. Наричат се статистикалисти, защото са убедени, че прераждането е абсолютно произволно или управлявано от непознати и неконтролируеми процеси, както и непредсказуемо, ако се изключи общият сбор.

— Сравнително добро обобщение — призна неохотно доктор Харнош от Хош, спестявайки си похвалите към един обикновен дилетант. Гребна с лъжичка малко изсушена зерфа и я натъпка в лулата си. — Трябва да разберете, че нашите модерни статистикалисти са интелектуални следовници на древните материалистически мислители, които изцяло отричат възможността за безплатно съществуване или за каквото и да е свръхфизическо съзнание, дори свръхсетивната перцепция. След като всички тези неща се превърнаха в доказуеми факти, материалистическата догма се разшири, като ги призна, но задължително в строгите рамки на материализма.

— Доказахме например, че човешкият индивид може да съществува в безплатно състояние и че се преражда в тялото на токущо новороден — продължи той. — Но статистикалистите не могат да признаят идеята за безплатно съзнание, тъй като възприемат съзнанието единствено като функция на физиологическия мозък. Затова постулират липса на съзнание при безплатния индивид или, както го нарекохте, сомнамбулно състояние. Налага им се да признаят съхраняването на паметта в безплатната индивидуалност, след като именно чрез възстановяване на съхранена памет от предишни прераждания бе фактически доказано безплатното съществуване и самото прераждане. Те си представят безплатната индивидуалност като материален обект или физическо явление с незначителна, но реална маса, в която може да се складира неограничено количество памет във вид на електрически заряди и която бива неудържимо привлечена от тялото на най-близкото непреродено новородено. Любопитна подробност е, че избраното средство за прераждане почти винаги е от същия пол като този на предишното прераждане, а изключенията са при индивиди с психологически сексуални отклонения.

Доктор Харнош забеляза незапалената лула в ръката си, лапна я и я запали. За момент тя остана да стърчи наред черната му брада, докато той всмукваше със задоволство.

— Тази убеденост в незабавното прераждане кара статистикалистите, когато се дуелират или осъществяват доброволно прераждане, да търсят близост до родилни домове — добави той. — Лично аз знам за един случай на възстановяване на памет при прераждане, при който субектът — статистикалист, — доброволно обезпльтен със смъртоносен газов инхалатор в секретното помещение на един родилен дом, се е преродил двацет години по-късно в град Джедул на разстояние три хиляди мили оттук.

Квадратната черна брада на учения се разтресе от смях.

— А сега за политическите последици от тези теоретически спорове. Тъй като статистикалистите са убедени, че се прераждат напълно произволно, тяхната цел е да създадат абсолютно безкласов обществен и икономически строй, при който според теорията всеки индивид ще се прероди при равностойни условия с всеки друг. Политическата им програма следователно чертае цялостно обобществяване на всички средства за производство и разпределение, премахване на наследствените титли и онаследеното благосъстояние — впоследствие и на цялата частна собственост, — както и тотален управленски контрол на всички икономически, социални и културни дейности. Разбира се — извини се доктор Харнош, — политиката не е моя специалност. Не бих си позволил да преценявам как това би функционирало на практика.

— Аз бих — отсече Въркън Вал, като си припомни всевъзможните времепредела, където бе срещал подобни действащи системи. — Никак не би ви се понарявало, докторе. А волиционалистите?

— Тъй като са убедени, че са в състояние сами да изберат обстоятелствата на следващите си прераждания, те са партията на статуквото. От само себе си се разбира, че почти всички благородници, богати търговски и фабрикантски фамилии и специалисти са волиционалисти; повечето работници и селяни са статистикалисти. Или поне бяха в по-голямата си част, преди да започнем да оповестяваме резултатите от експерименталната дейност на лейди Далона.

— Ето, че стигаме и до нея — възкликна Въркън Вал. Ситуацията започваше да му се изяснява.

— Да. Донякъде в прекалено опростена форма, но ситуацията е приблизително такава — потвърди доктор Харнош Хош. — Лейди Далона внедри голям брой усъвършенствания и някои нововъведения в нашата технология за възстановяване на паметта от предишни прераждания. По-рано бе необходимо да поставим субекта в състояние на хипноза, по време на която той или тя разказваха спомени от предишни прераждания, които бяха записвани. Когато излизаше от транса, човекът не помнеше нищо; оставаше единствено записът. Но лейди Далона създаде технология, чрез която тези спомени можеха да се съхранят в така наречената предна част на подсъзнанието на индивида, така че при желание да бъдат прехвърлени на нивото на съзнанието. Нещо повече, тя можеше да възстановява спомени от предишни безплътни състояния, което ние така и не бяхме успели да постигнем. — Доктор Харнош поклати глава. — И като си помисля, че когато я срещнах за първи път, я сметнах за поредната търсеца сензационна слава състоятелна млада дама и за малко да ѝ откажа място в института!

Не бе единственият, когото бе успяла да изненада, помисли си Въркън Вал. Той поне бе изненадан приятно.

— Както виждате, това изцяло опровергава статистикалистическата теория за прераждането. Така например получихме чудесна серия възстановени спомени от четири предишни прераждания и четири инкарнации на един пациент. При първите е бил селянин в имението на заможен благородник. За разлика от повечето си приятели, които се преродиха почти незабавно след обезпелтяването в други селски семейства, този човек изчака петдесет години в безплотно състояние възможността да се прероди като син на техник, получи техническо образование и стана физик-изследовател. За следващото си прераждане избра незаконния син на благородник. В настоящото си прераждане е член на заможно фабрикантско семейство и съпругата му е с благородническо потекло. За пет прераждания успя да се изкачи от най-ниското до съседното на най-високото стъпало на социалната стълбица. Твърде малко представители на класата, от която започна своя възход, притежават такова постоянство и целенасоченост. А сега, разбира се, и случаят с лорд Гарнон от Роксор.

И той описа последния експеримент, в който бе участвала Хедрън Дала.

— Да, всичко това звучи твърде убедително — заключи Въркън Вал. — Да разбирам ли, че ръководителите на волиционалистката партия са удовлетворени от резултатите от работата на лейди Далона?

— Удовлетворени? Уважаеми лорд Вирзал, та те не са на себе си от възторг! — възкликна Харнош от Хош. — Както посочих, статистикалистическата програма за обобществяване се основава изцяло на твърдението, че никой не може да избере обстоятелствата на следващото си прераждане, а тъкмо то се оказва абсолютна нелепост. Преди да бъдат обявени откритията на лейди Далона, те бяха господстваща партия, която контролираше мнозинството в Парламента и Изпълнителния съвет. От дълго време единствено Конституцията ги възпираше от изпълнение на програмата за цялостно обобществяване и тъкмо възнамеряваха да гласуват конституционни промени, които да вдигнат бариерата. Очакваха да са в състояние да го направят след предстоящите общи избори. Но в момента социалното неравенство е за предпочитане. То гарантира на хората очаквания за следващото прераждане. Вместо да се стреми да премахне богатството, привилегиите и благородническото съсловие, пролетариатът иска да се прероди в тях. — Харнош от Хош се разсмя доволно. — Виждате как е побесняла статистикалистическата партийна върхушка!

— В тая работа има някаква уловка — обади се за първи път Марник Убиеца. — Не могат всички да се преродят като принцове, няма достатъчно вакантни места. Пък и нито един аристократ няма да се прероди в тракторист, за да отстъпи мястото си на тракторист да се прероди като аристократ.

— Напълно вярно — съгласи се доктор Харнош. — Има уловка, която повечето хора няма да признаят дори на себе си. Твърде малко са хората с воля, интелигентност или капацитет да направят усилието, демонстрирано в цитирания преди малко случай. Интересите на обикновения човек са почти изцяло в сферата на физиологията. Той смята подобно усилие за мъчително и прави възможно най-незначителното. А това е единственото възможно усилие за един безплътен индивид. И понеже е неспособен да изтрае необходимите петдесетина години за едно добро прераждане, той се преражда след около година просто от скука в първото попаднало му средство, което обикновено не предпочита никой. — Доктор Харнош разрови недогорелия тютюн в лулата си и го издуха. — Но никой не би признал

собствената си недостатъчност дори на себе си. Сега всеки машинен оператор или земеделски работник на планетата си въобразява, че би могъл да се прероди в принц или милионер. Политиката не е моя област, но съм готов да се обзаложа, че с оборването на статистикалистическата теория за прераждането претърпя абсолютен крах и статистикалистическият социализъм.

Когато се върнаха в хотела, Олирзон беше в гостната, полуизлегнат в кресло със свалена облегалка — пушеше лулата си, заглаждаше острието на камата си с джобен брус и гледаше сладострастно някаква млада жена върху видеоплочата. Беше изключително добре оформена, с доста оскъдно облекло, и поклащаше гръд към невидимата си публика, изпадайки последователно в гняв, скръб, презрение, настойчиви молби и безброй други емоции.

„... това гнусно престъпление — произнасяше патетично с дрезгав контраалтов тембър тя, докато Въркън Вал и Марник влизаха, — гнусно дори за престъпните зверове, които са го замислили и извършили! — Тя насочи обвиняващ пръст напред. — Това убийство на прекрасната лейди Далона от Хедрън!“

Въркън Вал се закова на място, очаквайки да научи някаква новина, която не е чул. Олирзон, изглежда, разгада мислите му и се ухили, за да го успокои.

— Не очаквайте нещо от тая, лорд Вирзал. — Той насочи ножа си към видеоплочата. — Просто политически пропаганда за лапнишараните. Но пропагандаторката все пак си я бива.

„А сега — сниши благоговейно глас притежателката на разкошните природни дадености — ви показваме последното изображение на лейди Далона и Дизред, нейния предан Убиец, направено непосредствено преди да изчезнат.“

Плочата потъмня и се разнесоха звуците на бавна погребална мелодия. След малко отново просветна и изникна обширна зала, изпълнена с мъже и жени в ярки многоцветни костюми. На преден план, облечена в тясна тъмносиня пола и късо червено сако, се намираще Хедрън Дала, точно както изглеждаше на солидографите в Дергабар след направените козметични корекции в Първо ниво, за да докарат външния ѝ вид до този на малайоидните жители на Акор-Неб.

Бе хванала за ръката мъж в черна туника и с червения знак на Убиец, красив екземпляр на своята раса. „Не може да ѝ се отрече на малката Дала, че има вкус в това отношение“ — помисли си Въркън Вал. Фигурите се движеха на забавен каданс, сякаш мимолетното изображение бе удължено до възможния предел. След като запомни променената външност на бившата си съпруга, Въркън Вал съсредоточи вниманието си върху мъжа до нея. Накрая образът потъмня.

— Е, Олирзон, какво успя да измъкнеш? — попита Вал.

— Първо отидох в Камарата на Убийците — отвърна Олирзон и като нави левия си ръкав, насочи оголената си ръка срещу светлината и обръсна няколко фини косъмчета, за да пробва острието на камата. — Разбира се, там никога не изнасят информация на Убиец за клиента на друг Убиец. Такава е обичайната практика. Но аз отидох в кабинета на Ложата на секретариата, където имат достъп само Убийци. Там има голямо светлинно табло с имената на всички членове на Ложата. Така е във всички Ложи. Ако даден Убиец не е прикрепен и е свободен да приеме клиент, името му е изписано с бяла светлина. Ако има клиент, светлината е синя, а името на клиента е под неговото. Ако местонахождението му е неизвестно, светлината е кехлибарена. Ако е обезпътен, името му се отстранява, освен ако обстоятелствата по обезпътяването не са такива, че да нанасят вреда на Обществото. В такъв случай името му свети в червено, докато за него не бъде отмъстено или, както казваме ние, кръвта му не бъде изтрита. Е, името на Дирзед е в синьо, а името на Далона от Хедрън под неговото. Разбрах, че в продължение на два дни слез изчезването светлината е била кехлибарена, след което отново е била променена на синя. Схващате ли, лорд Вирзал?

Въркън Вал кимна.

— Предполагам. От самото начало допусках подобна възможност. После какво?

— После обикалях няколко часа насам-натам и черпих този-онзи — неприкрепени Убийци, полицейски детективи, политически работници, новинари. Дължите ми петнайсет системни монетни единици за тази работа, лорд Вирзал. Онова, което измъкнах, като се изхвърлят подробностите — подредих го подробно, щом се върнах, — се свежда до следното. Волиционалистите търсят под дърво и камък да

открият кой е шпионирал по време на празненството за обезпелтяването на Гарнон от Роксор, но не си мръдват пръста, за да открият лейди Далона или Дирзед. Статистикалистите предприемат всевъзможни секретни мерки, за да установят какво се е случило с нея. Полицията ги обвинява за бомбения пакет. Заинтересовани са от това заради обезпелтяването на трите прислужнички с незаконно оръжие с неизчислено действие. Твърдят, че изчезването на Дирзед и лейди Далона е обществена манипулация. Волиционалистите подготвят публично опровержение.

Въркън Вал кимна.

— Връзва се с онова, което си научил в Камарата на убийците — каза той. — Крият се някъде. Има ли някаква възможност да бъде открит Дирзед чрез Обществото на убийците?

Олирзон поклати глава.

— Ако сте прав — а и на мен ми се струва точно така, — вероятно само се е обадил и е уведомил Обществото, че двамата с лейди Далона са все още плътни, и е отменил всякакво издирване от страна на Обществото.

— А аз трябва да откроя лейди Далона колкото е възможно по-скоро. Все пак, ако не успея да го направя, може би мога да я накарам да ми изпрати съобщение — каза Въркън Вал. — Ще трябва да се направи нещо.

— А вие какво открихте, лорд Вирзал? — попита Олирзон.

Сега държеше парче мека кожа и лъскаше нежно острието.

— Хората от изследванията по прераждането не знаят нищо — отвърна Въркън Вал. — Доктор Ханош от Хош смята, че е обезпелтена. Установих, че досегашните й опити действително са опровергали изцяло статистикалната теория за прераждане. Теорията на волиционалистите е потвърдена солидно.

— Как ти се струва, Олирзон? — обади се Марник. — Имат запис на един, който за пет прераждания от земеделец е станал милионер. Обмислено при това.

И повтори казаното от Ханош от Хош. Вероятно притежаваше изключителна зрителна памет, защото повтори думите на брадатия психолог дословно, съпровождайки ги с точните му жестове и нюанси на тембъра.

Олирзон се ухили.

— Значи има шанс за лесна печалба — заключи той. — „И вие можете да се преродите в милионер! Оставете се в ръцете на доктор Нирзуц от Фуцбуц! Само 49.98 системни монетни единици за тайната, безпогрешна, автосугестивна формула.“ Ще се харчи! — Той остави настрана бруса и кожата и пъхна камата в ножницата. — Ако не бях уважаван Убиец, сам бих опитал.

Въркън Вал погледна часовника си и предложи:

— По-добре да хапнем нещо. Ще слезем в главната трапезария — Марсианската зала я наричаха, нали? Трябва да измисля някакъв начин лейди Далона да разбере, че я търся.

Марсианската зала се намиреше петнайсет етажа по-ниско. Заемаше почти половината етаж на една от ъгловите кули. Беше приспособена да наподобява една от разрушените сгради на древната изчезнала марсианска раса, прадедите на теранското човечество. Едната стена представляваше гигантски кино-солидографски екран, върху който бе проектиран пуст марсиански пейзаж. В продължение на около два часа гледката се променяше от изгрев слънце, през ден, нощ и отново изгрев.

Когато влязоха и намериха маса, беше пладне. Докато привършат обяда, нощта бе към своя край и първите зари на изгрева посребряваха далечните хълмове. Поседяха известно време, наблюдавайки усиляването на светлината, после се намериха да си тръгват.

Недалеч от тяхната маса седяха петима мъже. Бяха дошли преди звездите да избледнеят напълно и келнерите тъкмо носеха първите им блюда. Двама бяха Убийци, а останалите трима бяха от онази категория типове, които Въркън Вал се бе научил да разпознава във всеки времепредел — арогантния, надут, амбициозен политик с левичарски уклон, който знае по-добре от всеки друг кое е най-доброто за всички и който е убеден, че е неминуемо прав, а всеки, чието мнение се различава от неговото, е не само невежа, но също така продажник и негодник. Единият беше пълен мъж, облечен в украсена със злато кремава туника, с дебели устни и винаги готов да избухне в смях. Другият бе млад мъж с твърде маймунски израз; говореше многозначително, като въртеше очите си нагоре, сякаш имаше

прозрения свише. Третият бе с леко прошарена коса, което при хората в Акор-Неб бе почти единственият признак за напреднала възраст.

— Естествено, че е — цялата работа е мошеничество — заяви гневно маймуноподобният младеж. — Но не можем да го докажем.

— О, нашият Сирзоб може да докаже всичко, ако му дадеш достатъчно време — разхили се едрият. — Проблемът е, че не разполагаме с много време. Знаем, че този контакт е фалшификация, подготвена предварително от волиционалистите с техните маши доктор Харнош и тази Далона от Хедрън. Натъпкали са предварително всичко с хипноза в главата на онова идиотче, след което по сигнал то е започнало да изписва лъжливи съобщения. След това естествено Далона и този неин Убиец офейкват някъде, за да бъдем обвинени за тяхното обезпльтяване или отвличане и по този начин да не могат да бъдат накарани да свидетелстват за контакта през детектора за лъжа.

Внезапна усмивка грейна в очите на Въркън Вал и той стисна своите Убийци за ръцете и нареди:

— Марник, покривай ме откъм гърба. Олирзон, покривай всички на масата. Хайде!

След това пристъпи напред и застана между младока и мъжа с посребряващата коса с лице към едрият мъж в светлата туника.

— Ти! — изрева той. — Да, ти!!!

Едрият престана да се смее и се втренчи в него, след което скочи на крака. Посегна светкавично към лявата си подмишница, но спря и отпусна ръка, щом Олирзон насочи пистолета си към него. Останалите не помръдваха.

— Ти — продължи Въркън Вал — си абсолютен, преднамерен, злонамерен и отявлен лъжец. Лейди Далона от Хедрън е почтен учен и е неспособна да фалшифицира опитите си. Нещо повече, нейният баща е един от най-добрите ми приятели. От негово и от нейно име настоявам изцяло да оттеглите клеветите си по неин адрес.

— Знаете ли кой съм аз? — изкрещя дебелият.

— Знам какво сте — изкрещя в отговор Въркън Вал. Както повечето древни езици, акор-небианският бе богат на сочни, перфидни и крайно непристойни ругатни. Въркън Вал дълго мисли каква да подбере. — И ако не бъда разбран с думи, ще преминем към действия — добави той, грабна купата със супа пред маймуноподобния младеж и я метна през масата.

Супата беше тъмнокафява, почти черна. Съдържаше парчета месо, гъби, твърдо сварени нарязани яйца и жълт марсиански скален лишей. Ефектът върху светлата туника беше грандиозен.

За момент Въркън Вал се уплаши, че мъжът ще получи апоплектичен удар или епилептичен припадък. Все пак той успя да се овладее и рязко се поклони.

— Марнак от Башад — представи се той. — Кога и къде могат да се консултират моите и вашите приятели?

— Лорд Вирзал от Въркън — поклони се в отговор паравреъмът. — Вашите приятели биха могли да се споразумеят с моите тук и сега. Тези господа Убийци са мои представители.

— Не бих си позволил да унизя моите приятели да преговарят с тях — отвърна с язвителен тон Марнак. — Настоявам да бъдете представен от достойни за вашия и моя ранг лица.

— О, така ли? — намеси Олирзон. — Вашето неодобрение лично срещу мен ли е насочено, или срещу Убийците като съсловие? В първия случай няма да пропусна да се заема лично с вас веднага щом настоящите ми служебни ангажименти приключат; във втория ще докладвам за вашето отношение в Обществото. Ще проверя как възприема вашите възгледи нашият Генерален президент Кларнуд.

Около масата бе започнала да се трупа тълпа. Някои хора бяха във вечерни дрехи, други бяха Убийци на служба в хотела, а трети бяха неприкрепени.

— Е, няма да се наложи да го търсиш далеч — обади се един от струпалите се, разбутвайки тълпата.

Беше на средна възраст, склонен към надебеляване. Телосложението му напомни на Въркън Вал за Торта Карф. Червеният знак върху гърдите му бе в златна кръгла обшивка и вместо черни криле и сребърен куршум представляваше сребърни криле и златна кама. Той се поклони пренебрежително на Марнак от Башад.

— Кларнуд, Генерален президент на Обществото на убийците — обяви високо мъжът. — Марнак от Башад, правилно ли чух, че считате членовете на Обществото за недостойни да водят преговори по въпрос на честта с вашите приятели от името на този благороден мъж, който бе достатъчно любезен да приеме вашето предизвикателство?

Наглостта на Марнак от Башад се бе изпарила. Тонът му бе станал почти сервилен.

— В никакъв случай, уважаеми Президент-Убиец — отрече той. — Но тъй като имах намерение да помоля тези господа да ме представляват, сметнах за по-подобаващо господинът също да бъде представляван от лични приятели. Така че...

— Съжалявам, Марнак — намеси се мъжът с посребряващата коса. — Не мога да ти бъда секундант, тъй като също имам спор с лорд Вирзал. — Той се изправи и се поклони. — Сирзоб от Або. Доколкото уважаемият Марнак е гост на моята маса, обидата срещу него е обида и към мен. В качеството си на негов домакин съм длъжен да ви поискам удовлетворение, лорд Вирзал.

— С удоволствие, уважаеми Сирзоб — отвърна Въркън Вал. Всяка следваща секунда ставаше все по-добре. — Естествено вашият приятел уважаемият Марнак има предимството на предизвикателството. Ще се погрижа за вас веднага щом, така да се каже, го удовлетворя.

Сериозният фанатизиран млад мъж също се надигна и се поклони на Въркън Вал.

— Ирзол от Нарва. Аз също съм засегнат, лорд Вирзал. Не бих могъл да понеса унижението да грабнат храната ми, както сторихте вие. Аз също настоявам за удовлетворение.

— При това напълно основателно, уважаеми Ирзол — одобри Въркън Вал. — А и супата, изглежда, си заслужава. — Той погледна със съжаление туниката на Марнак. — Моите секунданти незабавно ще започнат преговори с вашите. Вашето удовлетворение естествено трябва да изчака това на уважаемия Сирзоб.

— Ако ми е позволено да се натрапя — прекъсна ги със спокоен тон Кларнуд, — мога ли да предложа следното: щом лорд Вирзал е представляван от своите Убийци, вашите могат да представляват и трима ви едновременно. С радост ще ви предложа моите отлични офиси като безпристрастен надзирател.

Въркън Вал се обърна и се поклони като на кралска особа.

— За мен е чест, господин Президент-Убиец. Убеден съм, че никой не би могъл да действа в качеството на такъв по-удовлетворително.

— В такъв случай кога ще е най-удобно да уредим подробностите? — попита Кларнуд. — Изцяло съм на ваше разположение, господа.

— Защо, тук и сега, докато сме всички заедно — отвърна Въркън Вал.

— Не съм съгласен! — изкряска Марнак от Башад. — Не можем да преговаряме тук. Всички тези служители в хотела, като започнеш от управителя до долу, не са нищо освен доносници на новинарските служби!

— Не виждам какъв е проблемът? — настоя Въркън Вал. — Вие отлично знаехте това, когато наклеветихте публично лейди Далона така, че те да ви чуят.

— Лорд Вирзал от Въркън има право — отсъди Кларнуд. — Обидите, заради които го предизвикахте, също бяха изречени публично. Моля, нека се споразумеем сега. — Той се обърна към Въркън Вал: — Като предизвикана страна, вие имате право да изберете оръжията, а вашите опоненти след това имат право да съобщят условията, при които те ще бъдат използвани.

Марнак от Башад отново запротестира на висок глас. Нападението на лорд Вирзал срещу него било преднамерено провокативно, следователно било равносилно на предизвикателство. Самият той имал правото да назове оръжията. Кларнуд се съгласи.

— Другите господа предявяват ли същата претенция? — поинтересува се Въркън Вал.

— Ако го направят, няма да разреша — отвърна Кларнуд. — Вие провокирахте преднамерено уважаемия Марнак, но оскърбленията, че го провокирахте точно на масата на уважаемия Сирзоб и че метнахте супата на уважаемия Ирзол по него, не бяха извършени с намерение да ги провокирате. Тези господа имат право да ви предизвикат, но не и да се смятат за провокирани.

— В такъв случай избирам ножове — побърза да заяви Марнак.

Въркън Вал се усмихна едва забележимо. Беше се учил на бой с ножове сред най-знаменитите майстори на това изкуство в цялото паравреме — пиратите Канга на Карибските острови на Трето ниво.

— Боси, голи до кръста и без париращо оръжие в лявата ръка — уточни Въркън Вал.

Месестият Марнак облиза устните си от нетърпение. Беше двайсет кила по-тежък от Въркън Вал и предусещаше лесна победа. Самочувствието на Въркън Вал се повиши при тези знаци на самоувереност от страна на противника му.

— А що се отнася до уважаемия Сирзоб и уважаемия Ирзол, избирам пистолети — добави той.

Сирзоб и Ирзол проведеха кратко съвещание шепнешком.

— Говорейки едновременно от името на уважаемия Ирзол и от мое име — обяви Сирзоб, — определяме разстояние дващсет метра с напълно заредени пистолети, като стрелбата е по собствена преценка след командата.

— Дващсет патрона, стрелба по собствена преценка след командата, от дващсет метра! — възкликна с насмешка Олирзон. — Сигурно си мислите, че нашият шеф е слаб стрелец като вас!

Четиримата Убийци се отделиха настрана и дълго обсъждаха нещо разпалено и жестикулирайки. Забелязал нетърпението на Въркън Вал, Кларнуд се приближи до него и прошепна:

— Това е абсолютно незаконно. Трябва да се престорим на неосведомени и да проявим търпение. Правят залагания за изхода. Трябва да се представите на висота, лорд Вирзал. Нали не искате привържениците ви да загубят парите си?

Тонът му бе съвсем сериозен, сякаш изходът беше без значение за самия Въркън Вал.

Марнак пожела да обсъдят времето и мястото и предложи и трите дуела да се проведат при изгрев слънце на четвъртата площадка на Централната болница в Дарш. Така щяха да са най-близо до родилното отделение, а статистиката сочеше, че най-много деца се раждат малко преди зазоряване.

— В никакъв случай — наложи вето Въркън Вал. — Ще се бием тук и сега. Нямам намерение да изминавам няколкостотин мили, за да се срещнем в такъв безбожен час. Ще се бием в най-близкия коридор, в който има дващсет метра разстояние за стрелба.

Марнак, Сирзоб и Ирзол шумно запротестираха. Въркън Вал ги надвика и почна да цитира придобитите си чрез хипноза знания за правилата за дуелиране в Акор-Неб.

— Кодексът изрично постановява, че удовлетворението следва да бъде предоставено незабавно, и аз настоявам за точно тълкуване. Нямам намерение да си създавам неудобства, както и на Президент-Убиеца Кларнуд и тези четирима господата Убийци, за да се съобразявам със статистикалистични суеверия.

Привлечен от гюрултията в Марсианската зала, управителят на хотела предложи коридора, който свързваше кухненските и хладилните помещения. Беше дълъг петдесет метра и пет широк, добре осветен и звуконепроницаем, а имаше и странично помещение, в което секундантите и останалите можеха да застанат по време на стрелбата.

Групата се отправи натам. Докато минаваха през кухнята, Кларнуд събра няколко души от прислугата на хотела. Въркън Вал се съблече до кръста, събу ботушите си и прегледа ножа на Олирзон. Двайсетсантиметровото острие бе идеално наточено, ръкохватката бе общита с кадифе и бе удобна за хващане и около нея бе усукана златна жица. Той кимна одобрително, стисна я — с показалеца пред кръстовидния предпазител — и пристъпи към Марнак от Башад.

Както бе очаквал, едрият политик се надяваше да го надвие с помасивната си мускулатура. Пристъпваше с широка крачка с лявото рамо напред, стиснал ножа на височината на дясното бедро и протегнал лявата си ръка напред. Въркън Вал кимна доволен — „хищната лапа“. Но след това премигна. Противникът му държеше ножа си наопаки — за забиване надолу!

Въркън Вал нападна внезапно — финтира с лявата ръка към ножа на Марнак и светкавично отстъпи вдясно. Марнак замахна да сграбчи дясната му китка и той стисна в левия си юмрук палеца на лявата му ръка, изви китката си рязко надолу и извади Марнак от равновесие.

Марнак се олюля и ножът му отхвъркна надалеч. Въркън Вал се завъртя на лявата си пета, заби острието във врата му и го усуква, докато го измъкваше. В същия момент пусна палеца му. Политикът преплете крака и рухна по очи. От врата му шуртеше кръв. Тялото му потрепна в спазъм и застина.

Въркън Вал се наведе и избърса ножа в дрехата на мъртвия — друг от пиратските жестове, — след което го върна на Олирзон.

— Добро оръжие, Олирзон — каза той. — Легна в ръката ми, сякаш съм се родил с него.

— Употребихте го, сякаш действително сте се родили с него, лорд Вирзал — отвърна Убиецът. — Само осем секунди от мига, в който почнахте.

Дойде ред на хотелската прислуга, която Кларнуд бе извикал със себе си. Те пристъпиха, хванаха Марнак за краката и го изтеглиха

настрана. Останалите наблюдаваха изнасянето му със смесени чувства. Другите двама противници не помръдваха; лицата им бяха замръзнали. Техните двама Убийци, които по всяка вероятност бяха заложили солидно на Марнак, изглеждаха разочаровани. А Кларнуд наблюдаваше Въркън Вал с очевидно повишен респект. Въркън Вал нахлузи ботушите си и отново се облече.

Последва спор за пистолетите. Накрая бе решено всеки да използва собственото си оръжие. И трите бяха почти еднакви — миниатюрни, доста по-тежки, отколкото изглеждаха, и изстрелваха малък десетграмов куршум на десет хиляди фут-секунди. При удар куршумът се раздробяваше, а улученият в която и да било част на тялото биваше убит на място от парализа на нервната система и блокиране на сърцето от вътрешното напрежение. Всеки пистолет имаше по двайсет патрона.

Въркън Вал и Сирзоб от Або заеха местата си с отпуснати встрани пистолети с лице един към друг на измерените предварително двайсет метра.

— Готови ли сте, господа? — запита Кларнуд. — Нямаме право да вдигате пистолетите преди командата за стрелба. Можете да стреляте по ваша преценка след нея. Готови. Огън!

Двата пистолета подскочиха нагоре. Въркън Вал хвана главата на Сирзоб на мушка и натисна. Пистолетът ритна в ръката му и той видя синкава огнена стрела да изскача от дулото на пистолета на Сирзоб. Двете оръжия изтрещяха едновременно, но докато куршумът на Сирзоб изсвистя край главата на Въркън Вал, лицето на Сирзоб се сгърчи и той тупна по очи. Въркън Вал щракна с палец предпазителя и застана неподвижен. Прислужниците се приближиха, хванаха Сирзоб за петите и го изтеглиха до тялото на Марнак.

— Е, уважаеми Ирзол, вие сте следващият — викна Въркън Вал.

— Лорд Вирзал стреля веднъж — възрази един от секундантите на противника, — а уважаемият Ирзол е с пълен магазин. Лорд Вирзал трябва да постави нов магазин.

— Давам му предимство. Да приключваме по-бързо — отвърна Въркън Вал.

Ирзол от Нарва пристъпи до огневата позиция. Той не се страхуваше от смъртта — никой от жителите на Акор-Неб не се страхуваше от смъртта. Езикът им не съдържаеше нито една дума, която

да изразява схващането за тотално и окончателно изчезване — а и обезпелтяването от изстрел бе почти напълно безболезнено. Но започваше да подозира, че е изпаднал в глупава ситуация, забърквайки се в тази история. Имаше още работа в настоящото си прераждане, която искаше да свърши, а и политическата му партия би претърпяла загуба и по отношение на задълженията му, и от гледна точка на престиж.

— Готови ли сте, господа? — произнесе напевно, спазвайки ритуала Кларнуд. — Нямайте право да вдигате пистолетите преди командата за стрелба. Можете да стреляте по ваша преценка след нея. Готови. Огън!

Въркън Вал улучи Ирзол от Нарва в главата преди той да е повдигнал пистолета си и наполовина. Ирзол рухна върху останеното от Сирзоб кърваво петно, а прислугата приближи и изтегли тялото му при другите две. Това заприлича на Въркън Вал на някаква промишлена операция върху конвейер. Той постави на мястото на изразходваните патрони нови два и пъкна пистолета в кобура. Двамата Убийци, чиито шефове бяха ликвидирани толкова експедитивно, започнаха да изчисляват загубата и да се разплащат с победителите.

Кларнуд, Генералният президент на Обществото на убийците, пристъпи напред, преплете пръсти и чукна рамо с Въркън Вал.

— Лорд Вирзал, виждал съм доста дуели, но подобно нещо не бях виждал — каза той. — Би трябвало да станете Убиец!

Това беше изключителен комплимент. Въркън Вал благодари скромно.

— Бих искал да разговаряме насаме — продължи Президентът-Убиец. — Мисля, че си заслужава да разменим няколко думи.

Въркън Вал кимна.

— Апартаментът ми е на петнайсетия етаж над нас. Това устройва ли ви?

Той изчака, докато загубилите уредят сметките си, и махна с ръка на двамата си Убийци.

Управителят на хотела ги очакваше в Марсианската зала. Изглеждаше така, сякаш имаше намерение да накара Въркън Вал да освободи апартамента. Но щом видя приятелски поставената върху

рамото му ръка на Генералния президент на Обществото на убийците, пристъпи напред, като се кланяше и усмихваше.

— Ларнорм, искам да поставиш петима от най-добрите си Убийци да охраняват подстъпите към апартамента на лорд Вирзал — нареди му Кларнуд. — Аз ще изпратя петима от Камарата на убийците, за да могат твоите да изпълняват обичайните си задължения. И ще те държа отговорен чрез собственото ти плътно съществуване за безопасността на лорд Вирзал в този хотел. Разбрано?

— О, да, уважаеми Президент-Убиец, напълно можете да ми се доверите. На лорд Вирзал ще бъде гарантирана пълна безопасност.

Щом влязоха в апартамента на Вал, Кларнуд седна, извади лулата си и я напълни с леко примесен със зерфа тютюн. С изненада забеляза, че домакинът му пали най-обикновена цигара.

— Не употребявате ли зерфа?

— Незначително — отвърна Въркън Вал. — Отглеждам я. Ако имахте възможност да зърнете безделниците около сушилните на Венера, които просят изхвърлените листа и ги пушат в унес, и вие бихте ограничили употребата ѝ.

Кларнуд кимна.

— Знаете ли, повечето мъже биха предпочели лула с петдесет процента зерфа или цигара с чиста зерфа след това, което преживяхте току-що.

— И аз бих взел нещо подобно, за да приспя съзнанието си, ако имах такова — призна Въркън Вал. — В момента се чувствам убиец на бебета. Този прекалено пораснал глупак Марнак държеше ножа си като касапин. Младото приятелче въобще не знаеше как се държи пистолет. Предполагам, че Сирзоб е бил добър стрелец, но пропускът му също не беше кой знае какъв боен подвиг.

Кларнуд го изгледа с любопитство.

— Знаете ли — отвърна най-после той, — вярвам, че действително сте прав. И все пак преди да ви срещне, Марнак от Башад се славеше като най-добрия боец с ножове в Дарш. Сирзоб остави десет успешни дуела зад гърба си, а младият Ирзол — четири. — Той бавно дръпна от лулата си. — Харесвате ми, лорд Вирзал. Изгубили сме един велик Убиец в мига, в който сте решили да се преродите като венериански земевладелец. Бих съжалявал да ви видя

обезпътен без надлежното предупреждение. Предполагам, не сте добре запознат с обърканата теранска политика?

— Наистина не съм.

— Знаете ли например кои бяха тези тримата? — Въркън Вал поклати отрицателно глава и Кларнуд продължи: — Марнак беше син на дясната ръка на стария Мирвак от Башад, лидер на статистикалистическата партия. Сирзоб от Або беше директор по пропагандата. А Ирзол от Нарва бе най-изтъкнатият им социоекономически теоретик и техен кандидат за изпълнителен председател. За шест минути с едно замахване на ножа и два изстрела нанесохте на статистикалистическата партия рана, която отстъпва само на тази, която им нанесе младата дама, чиято чест защитихте. След две седмици има всеобщи Планетарни избори. В момента статистикалистите разполагат с мнозинство в Парламента и в Изпълнителния съвет. В резултат на стореното от вас и лейди Далона те ще загубят мнозинството си — а и не само него — след преброяването на гласовете.

— Това ли е другата причина да ме харесвате? — попита Въркън Вал.

— Неофициално, да. Като Генерален президент на Обществото на убийците съм задължен да бъда аполитичен. Обществото твърдо спазва условието. Ако като организация си позволим да се намесим в политиката, можем да установим контрол над Системното правителство за по-малко от пет години, но за петдесет години ще бъдем ликвидирани от самите сили, над които сме установили контрол. Все пак лично аз бих желал да видя краха на статистикалистическата партия. Ако успеят с програмата си за обобществяване, с Обществото е свършено. Една социалистическа държава рано или късно се превръща в тоталитарна държава, а тоталитарната държава не търпи извънзаконни и паравластовни организации. Затова сме възприели политика на подмолна подкрепа на отделни личности, представляващи заплаха за статистикалистите. Лейди Далона от Хедрън и доктор Харнош от Хош са такива личности. Както изглежда, и вие. Затова разпоредих на това приятелче Ларнорм да ви осигури охрана в хотела.

— Къде е лейди Далона? — попита Въркън Вал. — Употребата на сегашно време подсказва ли убедеността ви, че тя все още е плътна?

Кларнуд го изгледа проникателно.

— Въпросът ви е прекалено откровен, лорд Вирзал. Би ми се искало да знам малко повече за вас. Когато вие и Убийците ви започнахте да се интересувате от лейди Далона, се опитах да проверя кой сте. Открих, че сте пристигнали в Дарш от Гама на кораб, собственост на семейството на Зорда, и ви е придружавал самият Брарненд от Зорда. И това е всичко. Твърдите, че сте венериански плантатор, и може би действително сте такъв. Теранец, боравещ с оръжията като вас, отдавна да е привлякъл вниманието ми. Но цялата ви биография е обвита в мъгла, сякаш сте пристигнали от друго измерение.

Това вече беше опасно близо до истината. Фактически то беше самата истина. Въркън Вал се засмя.

— Между нас казано — отвърна той, — аз съм от системата Арктур. Пристигнах при лейди Далона от родната ни планета и когато я избавя от вас, соларианците, според нашите обичаи ще получа ръката ѝ. Тъй като тя е дъщеря на императора на Арктур, това би било чудесен избор за мен.

Кларнуд се изхили.

— Знаете ли, ако ми го повторите още три-четири пъти, може би ще го повярвам. А доктор Харнош от Хош би повярвал още от първия път — започна да си говори сам веднага щом лейди Далона започна експерименталната си дейност тук. Лорд Вирзал, ще си позволя да рискувам с вас. Лейди Далона е все още плътна или поне беше допреди четири дни, а така също и Дирзед. Дватамата се укрива след празненството по обезпелтяването на Гарнон от Роксор, за да избегнат враждебността на статистикалистите. Два дни след изчезването им Дирзед се обади в Камарата на убийците и съобщи за това, без да ни каже нищо повече. Предполагам, че след три-четири дни отново ще мога да се свържа с него. Бихме искали поне до приключването на изборите обществото да остане с впечатлението, че статистикалистите са я ликвидирали.

Въркън Вал кимна.

— Бях почти сигурен, че е точно така — каза той. — Може би ще се свържат с мен, но ако не го направят, имам нужда от помощта ви, за да установя контакт с тях.

— Защо смятате, че лейди Далона ще се опита да установи контакт с вас?

— Тя има нужда от всеки, който би могъл да ѝ помогне. При това знае, че аз бих могъл да ѝ помогна, и то доста. Защо, мислите, преустанових издирването ѝ и рискувах плътското си съществуване, като се бих с тези хора заради някакви несъществени подробности и политическа пропаганда? — Въркън Вал се приближи до новинарската видеоплоча и щракна бутона. — Да видим дали вече има резултат.

Плочата просветна и се появи красив млад мъж в гарниран в златно зелен костюм, който тъкмо казваше: „... е под солидната охрана на Убийците. В ексклузивно интервю представител на службата — Убиец Хирзиф, един от двамата секунданти на опонентите на лорд Вирзал — заяви, че по негово мнение превъзходството му над тримата било толкова категорично, че не им е оставил абсолютно никакъв шанс и че вече е отказал оферта от страна на статистикалистическата партия за десет хиляди системни монетни единици за обезпелтяването на лорд Вирзал. «Когато реша да се обезпелтя — заяви Хириф Убиеца, — ще поканя приятели и ще го направя, както се полага. А дотогава не бих вдигнал ръка срещу лорд Вирзал и за десет милиона.»“

Въркън Вал изключи видеоплочата.

— Разбирате ли какво имам предвид? — попита той. — Победих тези политици единствено заради оповестяването. Ако Далона и Дирзед са около някоя видеоплоча, ще разберат как да ме открият.

— Хирзиф не би трябвало да споменава отказа от подобна оферта — намръщи се Кларнуд. — Това не е морално за един Убиец. Браво, лорд Вирзал, умно сте го планирали. Би трябвало да доведе до резултат. Бих ви пожелал да измъкнете лейди Далона от Дарш, а за предпочитане и от Тера, колкото можете по-скоро. Дотук извлякохме полза, но не бих искал нещата да стигат прекалено далеч. Ситуацията би могла да доведе до истинска гражданска война, а не бих искал това да се случи. Обадете ми се, ако се наложи. Ще ви оставя парола за достъп до Камарата на убийците.

Още докато Кларнуд говореше, истинската гражданска война вече се разгръщаше. На другата сутрин частично потушените от полицията сражения избухнаха отново. Наетите от хотел „Солар“

Убийци — тежко превъоръжени през нощта — имаха сериозно стълкновение с привърженици на статистикалистите на етажната площадка над апартамента на Въркън Вал и в момента няколко полицейски въздушни корабчета патрулираха около сградата. Правилото за намеса на полицейски сили, изглежда, се състоеше в това, че макар частните лица да имаха неоспоримо право да оспорват различията си един спрямо друг, всяко нарушаване на сигурността на неучастващите в подобни стълкновения беше табу.

Но доколко успешно полицията съблюдаваше спазването на това правило бе съмнително. Още от зазоряване до слуха на Въркън Вал непрекъснато достигаше пукотевицата на малокалибрени и тракането на автоматични оръжия в различни части на извисяващата се градска секция. Знаеше, че повече от пет века на Акор-Неб не е избухвала гражданска война, но ето че Хедрън Дала, доктор на психическите науки и извънреден междувремеви смутител, се бе появила в сектора преди по-малко от една година. По-скоро бе изненадан, че безредиците се бяха забавили толкова време.

Един от прикрепените от хотелската управа към него служители влезе в гостната с бял пластмасов квадрат в ръка.

— Лорд Вирзал, един маскиран Убиец, който остана в коридора, донесе това — съобщи той.

Въркън Вал взе квадрата, подряза три от четирите ъгъла, разпечата го и откри, както очакваше, че пирографираното съобщение е написано на азбуката и езика на Първо паравремево ниво.

„Вал, скъпи,

Дали съм щастлива, че се оказваш тук? Този път наистина загазих, и то здравата! Убиец Дирзед, който е приносителят на това, е на служба при мен. Можеш да му се довериш безусловно. Той е почти единственият, на когото можеш да се довериш в Дарш. Ще те доведе, където съм.

Дала

P.S. Надявам се, че вече не си ми ядосан за онзи музикант. Казах ти още тогава, че само ми помагаше в един експеримент по телепатия.

Д.“

След като прочете послеписа, Въркън Вал се усмихна. Това беше преди двайсет години, когато той беше на осемдесет, а тя на седемдесет. Предполагаше, че тя очаква да подновят старата връзка. Вероятно нямаше да продължи по-дълго от предишния път. Спомни си една пословица от Четвърто ниво за леопарда и неговите петна. Все пак в никакъв случай нямаше да е досадно.

— Кажи на Убиеца да влезе — нареди той.

Остави съобщението на една маса. Освен него никой в Дарш не можеше да го прочете — като се изключеше изпращачката. Ако, както допускаше за твърде вероятно, статистикалистите имаха шпиони сред персонала на хотела, съобщението можеше да докара някой разшифровчик до пълно умопомрачение.

Убиецът влезе и смъкна маската-качулка. Беше мъжът, чиято ръка Дала държеше на изображението върху видеоплочата. Въркън Вал позна дори претрупано украсените пистолет и нож на колана му.

— Убиец Дирзед — представи се той. — Ако желаете, можем да видеофонираме в Камарата на убийците за потвърждаване на самоличността ми.

— Лорд Вирзал от Въркън. Моите Убийци Марник и Олирзон. — Един по един всички склучиха пръсти и чукнаха рамо с новодошлия. — Не е необходимо — обърна се Въркън Вал към Дирзед. — Видях ви на видеоплочата с лейди Далона — вие сте „Дирзед, нейният предан Убиец“.

Лицето на Дирзед, чийто обичаен цвят беше като на орехов приклад, почти почерня и той изреди няколко стъписващи ругатни.

— Именно затова трябва да мъкна тази гадост — завърши той и посочи маската. — Ние с лейди Далона не можем да покажем лицата си никъде. Ако го направим, всеки статистикалист и шестгодишното му келеме биха ни разпознали и след пет минути насреща ни ще се изпречи цяла армия.

— Къде е лейди Далона?

— На сигурно място, лорд Вирзал, в частно жилище в гората. Няма търпение да ви види. Дошъл съм, за да ви заведе при нея, и настоятелно бих ви посъветвал да вземете и Убийците си с вас. Там

има и други хора, които не са особено почитени към лейди Далона. Нямам причини да ги подозирам в прикрита враждебност, но и демонстрираното им приятелство е само по политически съображения.

— А те се променят без предизвестие — завърши вместо него Въркън Вал. — Разполагате ли с въздушен кораб?

— На площадката под нас. Тръгваме ли, лорд Вирзал?

— Да. — Въркън Вал направи жест с две ръце към своите Убийци, все едно грабваше полуавтоматична пушка. Двамата кимнаха, отидоха в съседната стая и се върнаха с две леки автоматични оръжия в ръце и метнати през рамо торби с амуниции. — Мога ли да ви предложа, Дизред, един от моите Убийци да управлява кораба? Искам да седнете на задната седалка до мен, за да ми разясните ситуацията, докато пътуваме.

Зъбите на Дизред пробляснаха на фона на кафявата му кожа, когато се ухили на Въркън Вал.

— Разбира се, лорд Вирзал. Бих предпочел да не ми се доверят, отколкото да установя, че приятелите на моя клиент не са дискретни.

На площадката двама Убийци от хотела охраняваха въздушния кораб на Дизред. Марник се настани пред контролния пулт, а Олирзон седна до него. Въркън Вал и Дизред заеха задната седалка. Дизред подаде на Марник координационната справка на местоназначението им.

— Та що за местенце е това, към което сме се запътили? — попита Въркън Вал. — И на кого можем и на кого не можем да се доверим там?

— Домът е собственост на семейството от Старфа. Притежават територия с радиус пет мили около него с дъбови и букови гори, в които развъждат сърни, елени и глигани. Ловна хижа. Принц Джирзин от Старфа, лорд Гирвон от Роксор и още няколко висши волиционалисти знаят, че лейди Далона се крие там. Те я прикриват, докато минат изборите, с пропагандна цел. Скрихме се веднага след празненството по повод обезпелтяването на лорд Гарнон от Роксор.

— Какво се случи след празненството? — поинтересува се Въркън Вал.

— Лейди Далона и доктор Харнош от Хош упоиха с извлечените от лейди Далона зерфа-дериватни алкалоиди телепата-контактър. Бях Убиец на лорд Гарнон и го обезпелтих самият аз. Още не бях свалил

пистолета и той влезе в контакт с контактъора, който се намираше в една стая пет етажа над банкетната зала. Контактът започна веднага. Имахме видеоплочи и наблюдавахме какво става. Вследствие на контакта Нирзав от Шона, един от лидерите на статистикалистите, личен приятел на лорд Гарнон въпреки политическите си убеждения, веднага се отрече от статистикализма и премина на страната на волиционалистите. Принц Джирзин и лорд Гирзон, новият семеен глава на Роксор, предположиха, че през следващите няколко дни ще има смутове, и посъветваха лейди Далона да отиде в тази ловна хижа за по-сигурно. Дватама пристигнахме с нейния кораб направо от празненството. И добре, че го направихме — ако бяхме отишли в апартамента ѝ, щяхме да влезем вътре преди смъртоносният газ да се е разнесъл.

— Там има четирима Убийци на семейството на Старфа, шестима прислужници, иконом, казва се Тарнод, и един горски пазач. Ние с Убийците на Старфа държим останалите под наблюдение. Преди да дойда при вас, оставих един от тях да пази лейди Далона под братска клетва да я защитава от мое име, докато се върна.

Корабът се плъзгаше над върхарите на дърветата към северната част на града.

— Какво е известно за този бомбен пакет? — попита Въркън Вал. — Кой го е изпратил?

Дирзед повдигна рамене.

— Статистикалистите, разбира се. Опаковката е била открадната от Института за проучвания на прераждането, както и сандъчето. Полицията работи по случая.

Високият сто и петдесет стъпки купол бе заобиколен от гори, които го скриваха почти изцяло. Бетонният овален покрив бе боядисан в сиво-зеленикав защитен цвят и се сливаше с естествената околна среда, а малкият павилион на върха бе покрит с полупрозрачна зелена пластмаса. Когато корабът приближи, двама души в униформи на Убийци излязоха от павилиона, за да ги посрещнат.

— Марник, остани на мястото си — нареди Въркън Вал. — Ще изпратя Олирзон да те замести, ако ми потрябваш. Ако възникне проблем, отлети до Камарата на убийците, използвай паролата и се върни с двойно повече мъже, отколкото мислиш, че ще са необходими.

Дирзед се изненада от чутото.

— Не знаех, че Президент-Убиецът ви е предоставил парола, лорд Вирзал — каза той. — Това не се случва често.

— Президент-Убиецът ме удостои със своето приятелство — отвърна уклончиво Въркън Вал, докато тримата излизаха от кораба. Марник го бе спуснал на сантиметри от плоския покрив на купола до павилиона.

Двамата Убийци го поздравиха. Приблужи се мъж в униформа на иконом, въоръжен с ловджийски нож и ловджийски пистолет.

— Лорд Вирзал от Въркън? Добре дошли под купола на Старфа. Лейди Далона ви очаква долу.

Въркън Вал никога не бе попадал в жилищен купол на Акор-Неб, но в хипномех индоктринацията бе включено описание на такава конструкция. По принцип беше стандартна за всякакви цели. Преди около две хиляди години, когато национализмът все още съществувал в сектора Акор-Неб, градовете били почти изцяло под земята като защитна мярка срещу въздушни атаки. И сега тези, които предпочитаха да живеят сред естествената природа извън градовете-кули, бяха съхранили традицията. Ловната хижа Старфа беше типична в това отношение. Под купола имаше кръгла шахта, дълбока осемдесет стъпки и с диаметър петдесет, с фонтан и плитко кръгло езеро на дъното. Помещенията за провизии, кухните и стаите за прислугата бяха на върха, а жилищната площ бе в ниската част, разпределена в широки кръгли пространства с балкони около шахтата.

— Тарнод, охранител на дивеч — представи Дирзед домакините. — Ерарно и Кирзол, Убийци.

Въркън Вал склучи пръсти и чукна рамо с всеки от тях. Тарнод ги придружи до асансьорните шахти — два процента положителна гравитация при спускане и два процента отрицателна при изкачване — и всички се понесоха като изпълнени с въздух балони към долното ниво.

— Лейди Далона е в оръжейната зала — каза Тарнод, сякаш за да го ориентира.

— Благодаря, Тарнод, знаем пътя — отвърна остро Дирзед и тръгна към една затворена врата от другата страна на фонтана. Въркън Вал и Олирзон го последваха. Тарнод ги гледа известно време, след което последва другите двама Убийци в шахтата за изкачване.

— Този тип не ми харесва — обясни Дирзед. — Семейство Старфа го използваша за дейност, за която не можах да наемам Убиец на никаква цена. Често съм идвал тук, когато бях с лорд Гарнон, и винаги ми се е струвало, че има зъб на принц Джирзин.

Той почука силно по затворената врата с дръжката на пистолета си. След миг тя се откряна и един млад Убиец с тънки мустачки и къса остра брадичка погледна навън.

— А, Дирзед. — Той излезе. — Лейди Далона е вътре. Връщам я на твоите грижи.

Въркън Вал пристъпи в стаята, последван от Дирзед и Олирзон. Обширната зала бе мебелирана с кресла с отпуснати назад облегалки, канапета и ниски маси. По стените бяха закачени глави на сърни, глигани и вълци и стойки за ловни пистолети и ловни пушки. Залата бе осветена с мекото сияние на непряка студена светлина. Зад едно бюро в отсрещния край бе седнала млада жена и говореше тихо в слушалката на диктофон. Когато влязоха, тя го изключи и се изправи.

Хедърн Дала бе облечена в същия костюм, с който Въркън Вал я бе видял на видеоплочата. Веднага я позна. На нея ѝ отне секунда-две, за да го разпознае с кафявата му кожа и черна коса на лорд Вирзал от Въркън, след което лицето ѝ грейна в щастлива усмивка.

— О, Ваал! — викна тя, затича се през стаята и се метна в недотам гостоприемните му обятия. Все пак бяха изминали двацет години... — В първия момент не можах да те позная!

— Искаш да кажеш, в тези дрехи? — попита намекващо той, усетил, че за момент е забравила за присъствието на двамата Убийци. Дори употреби името му от Първо ниво, но това не бе от значение — нежните умалителни на Аксор-Неб се образуваха чрез изпускането на съставките „ирз“ или „арн“. — Е, не ходя точно така облечен в плантацията. — Целуна я отново и се извърна към придружителите си. — Извинете, господа Убийци, не сме се виждали повече от година.

Олирзон наблюдаваше емоционалната им среща усмихнат. Върху лицето на Дирзед се четеше весело смирение, сякаш бе знаел какво ще се случи. Въркън Вал и Дала седнаха на едно канапе близо до бюрото.

— Наистина много мило от твоя страна, Вал, да се сбиеш с онези мъже, които са ме обсъждали — започна тя. — Поел си ужасен риск. Но ако не го беше направил, никога нямаше да разбере, че си в Дарш... Оо! Ти тъкмо затова си го направил, нали?

— Все пак трябваше да направя нещо. Никой не знаеше или не искаше да каже къде си. Предположих, че си се скрила някъде. Кажете ми, Дала, действително ли имаш научни доказателства за прераждането? Имам предвид като безспорен факт?

— О, да. Хората в този сектор ги имат отпреди повече от десет века. Притежават хипнотични техники за проникване в подсъзнанието, което никога не сме успявали. И след като установих как го правят, успях да приспособя някои наши хипноепистемологични техники, за да...

— Добре. Тъкмо това исках да разбера — прекъсна я той. — Махаме се веднага оттук.

— Къде?

— В Гама с кораб, който ни очаква отвън, и оттам обратно в Първо ниво. Освен ако е възможно паравремево прехвърляне някъде по-наблизо.

— Но защо, Вал? Не съм готова да се върна. Имам още много работа тук. В института всеки момент ще са готови да започнем серия контролни експерименти, а освен това съм по средата на един опит за възстановяване паметта на двеста души. Чуй ме, раздадох двеста комплекта с новата си технология — инжекционни ампули с упойка зерфа-дериват и звукозаписи на хипнотичната формула за внушение, която може да бъде пусната на обикновен репродуктор. Представлява груб вариант на нашия хипномех процес, но вместо да имплантира информацията в подсъзнанието, която по желание се прехвърля в съзнанието, действа по обратния начин, вкарвайки в съзнателната сфера информацията от подсъзнанието. Тук винаги са го правели чрез привеждане в хипнотично състояние и запис на словесните изявления в състояние на транс. Когато обектът излезе от това състояние, остава единствено записът, тъй като спомените от предишни прераждания никога не са се намирали в областта на съзнанието. Но чрез моя метод обектът съзнателно може да запомни всичко за последното си прераждане и за колкото пожелае предишни прераждания. Не съм се чувала с нито един от получателите на комплекта за автопамет, а на всяка цена трябва да...

— Дала, не искам да ми се наложи да те поставя под разпорежданията на Паравремевата полиция, но и ти трябва да ми помогнеш. Ако не тръгнеш доброволно с мен, ще ми се наложи да

употребя други методи. Съгласно мерките за сигурност на тайната на паравремето прехвърляне.

— О, виж ми окото! — възкликна Дала. — Не ми пробутвай тоя номер, Вал!

— Виж какво, Дала. Да допуснем, че изпаднеш в безплътност тук. Твърдиш, че прераждането е научен факт. Така че ти ще се преродиш в този сектор и ще приемеш автопамет под хипноза. И Паравремевата тайна престава да е тайна.

— О! — Дала закри уста с ръка от ужас. Като всеки параврем, и тя не можеше да допусне дори мисълта за разкриване на тайната способност на нейния народ за прехвърляне в други времеопределения и за съществуването на алтернативни предели на правдоподобност. — Ако взема някой от едновременните трансвъзстановители на памет, ще издам абсолютно всичко. А познавам и принципите за прехвърляне!

Тя го гледаше ужасена.

— Когато се върна, ще препоръчам по ведомствените канали целият този сектор да бъде поставен под възбрана за паравремево прехвърляне, докато не решите проблема за безплътност възвръщане на Първо ниво във фондацията „Рогом“ — каза той. — Има ли някакви записки или нещо друго, което искаш да вземеш със себе си?

Тя се изправи.

— Да — само това, което е върху бюрото. Намери нещо, в което да пъхна ролките със записите и бележниците, докато ги подреда.

Той измъкна една ловна чанта изпод стойка с ловджийски пушки и застана до нея. Тя бързо разпределяше материалите и пъхаше ролките със записи и бележниците в чантата. Едва бяха започнали, когато вратата се плъзна и Олирзон, който бе излязъл навън, се втурна с изваден пистолет; крещеше гнусни ругатни.

— Прецакани сме! — извика той. — Слугите на Старфа ни нападнаха. — Напъха пистолета в кобура, извади полуавтоматичната си пушка, прикри се до вратата, и изстреля един откос към асансьорните шахти. — Този го свалих!

— Какво става, Олирзон?

Въркът Вал пусна чантата на масата и бързо прекоси стаята.

— Качих се да видя как се справя Марник. Когато излизах от шахтата, един от гадовете стреля по мен с ловен пистолет. Не улучи, но аз го улучих. Изникнаха други двама с ловни пушки. Гръмнах

единия преди да успеят да стрелят и скочих в шахтата. Не знам какво става с Марник. — Той изстреля още един откос и изруга: — Изтървах го!

— Примирие! Примирие! — закрещя някой от шахтата за спускане. — Спрете огъня. Искаме да преговаряме.

— Кой е? — викна Дирзед иззад рамото на Олирзон. — Ти ли си, Сарнакс? Излез — няма да стреляме.

Младият Убиец с мустачките и брадичката излезе от шахтата с прибори оръжия и със странно протегнати като за молитва ръце. Дирзед и Олирзон пристъпиха навън от оръжейната, последвани от Въркън Вал и Хедрън Дала. Олирзон бе оставил полуавтоматичната пушка вътре. Срещнаха се с другия Убиец до езерото.

— Лейди Далона от Хедрън — започна Убиецът на Старфа. — Аз и моите колеги, на служба при семейство Старфа, получихме нареждане от нашите клиенти да оттеглим защитата си над вас и да ви обезпльтим заедно с всеки, който се опита да ви защити или подкрепи. — Говореше като със заучени думи. След това продължи нормално: — Аз и моите колеги Еرارно, Кирзол и Харниф поднасяме извиненията си заради варварщината на слугите на семейство Старфа да ви нападнат без надлежното обявяване на прекратяване на добронамерените отношения. Някой да е ранен или обезпльтен?

— Нито един от нас — отвърна Олирзон. — Какво е положението с Марник?

— Беше предупреден преди предприемане на враждебни действия срещу него — отговори Сарнакс. — Разрешаваме пет минути до...

Олирзон, който гледаше нагоре, внезапно скочи към Дала и я събори на земята, като в същото време измъкна пистолета си. Преди да успее да го насочи, отгоре изтрещя изстрел и той рухна по лице. Дирзед, Въркън Вал и Сарнакс извадиха пистолетите си, но стрелецът беше изчезнал. Отгоре се разкрещяха.

— Прикрийте се — нареди Сарнакс. — Ще ви уведомим, когато сме готови да ви нападнем. Преди това трябва да се справим с този, който стреля.

Той гневно погледна мъртвото тяло на пода, втурна се гневно към шахтата за издигане и се метна нагоре в нея.

Въркърн Вал пхна малкия си пистолет в кобура и взе колана на Олирзон с ножа и по-тежкия пистолет.

— Ето виждате ли — каза Дирзед, когато се върнаха в оръжейната. — Това са то политическите игрички.

— Сега разбирам защо кадърът с теб и лейди Далона бе показан толкова забавено — поклати глава Въркърн Вал. — Сега всеки би разпознал телата ви и би струпал вината за обезпътяването ви върху статистикалистите.

— Хрумна ми и на мен, лорд Вирзал — отвърна Дирзед. — Предполагам, че телата ни ще бъдат отвратително обезобразени, но така, че да бъдат разпознати, което би разгневило общественото мнение още повече — добави спокойно той. — Ако напусна тази плътност, някой ще си плати за това.

След няколко минути откъм шахтата за спускане някой викна:

— Примирие!

Двамата Убийци Ерарно и Кирзол излязоха — влачеха охранителя на дивеч Тарнод. Лицето на иконома беше окървавено, а челюстта му, изглежда, бе счупена. Зад тях крачеше Сарнакс с дълъг ловен пистолет в ръка.

— Ето го! — обяви той. — Той си позволи да стреля при обявено примирие в разрез с правосъдието на Убийците!

После кимна на другите двама. Те блъснаха охранителя на земята и Сарнакс го застреля в главата, след което хвърли пистолета до него.

— Всеки, който наруши нормите на благоприличието, го очаква същото — заяви той.

— Благодаря, Сарнакс — обади се Дирзед. — Но ние загубихме Убиец. Обезтелесяването на този лакей не компенсира това. Смятаме, че един от вас следва да се оттегли.

— Това е най-малкото, Дирзед. Изчакайте за момент.

Известно време тримата Убийци се съвещаваха. Накрая Сарнакс склучи пръсти и чукна рамо с колегите си.

— Ще се видим в следващото прераждане, братя — каза им той и закричи към вратата на оръжейната, до която стояха Въркърн Вал, Дала и Дирзед. — Минавам на ваша страна. Разполагайте с двама Убийци при започване на преговорите, ще разполагате с двама и при започване на стрелбата.

Въркън Вал погледна изненадано Дирзед. Убиецът на Хедрън Дала кимна.

— Упълномощен е да го направи, лорд Вирзал. Кодексът на Убийците позволява подобни замени.

— Добре дошъл, Сарнакс — поздрави го Въркън Вал, докато сключваше пръсти с него. — Надявам се да сме заедно, когато всичко приключи.

— Ще бъдем — увери го бодро Сарнакс. — Безпътни. Телом няма да се измъкнем, лорд Вирзал.

Отгоре затрака полуавтоматична пушка и от куршумите водата в езерото закипя.

— Хайде! — изкрещя някой. — Примирието приключи!

Последвалата канонада раздроби осветлението в дъното на шахтата за издигане. Дирзед и Дала забутаха с големи усилия един стоманен скрин през стаята. Въркън Вал, който държеше полуавтоматичната пушка на Олирзон, се отмести встрани, за да им направи място да го килнат на една страна в отвора на вратата, след което я притвори наполовина, залоствайки я с него. Сарнакс се приближи от другата страна — мъкнеше пушки, ловни пистолети и амуниции.

— Каква е ситуацията горе? — попита го Въркън Вал. — С каква сила разполагат и защо ни нападнаха?

— Лорд Вирзал! — противопостави се възмутеният Дирзед. — Нямате право да карате Сарнакс да предава поверителна информация!

Сарнакс се изплю срещу вратата и изруга:

— Плюя на Джирзин от Старфа! И на зортанската му майка, и на баща му, който и да е той! Дирзед, не говори глупости — предаването на предатели не е предателство. — Той се обърна към Въркън Вал. — На тяхна страна са трима от прислугата на семейство Старфа. Вашият Убиец Олирзон обезпелти другите трима. Един беден роднина на принц Джирзин, който се казва Гирзад. Още трима, служители-волиционалисти, които пристигнаха с Гирзад, и четирима Убийци — тримата бяха тук, а един пристигна с Гирзад. Единайсет срещу нас тримата.

— Четиримата, Сарнакс — поправи го Дала, стиснала ловен пистолет с една ръка и пъкнала ловна пушка за сърни под другата.

На дъното на шахтата за спускане нещо се размърда. Въркът Вал стреля, макар по всяка вероятност това да беше примамка за отклоняване на вниманието.

— Четиримата, лейди Далона — съгласи се Сарнакс. — Колкото до другия ви Убиец, който остана в кораба, не знам какво се е случило с него. Преди двадесетина минути Гирзад пристигна с въздушен кораб заедно с един Убиец и тримата волиционалистки служители. Ние с Еرارно бяхме на върха на купола, когато той влезе. Каза ни, че принц Джирзин му наредил веднага да обезпльти лейди Далона и Дирзед. Тарнод, охранителят на дивеч — Сарнакс отново се изплю церемониално срещу вратата, — му каза, че сте тук и че Марник е от вашите хора. Той поиска веднага да застреля Марник, но Еرارно, аз и неговият Убиец го спряхме. Съгласно Кодекса предупредихме Марник за променената ситуация, като предположихме, че Марник ще слезе, за да се присъедини към вас. Вместо това той се издигна светкавично във въздуха, изстреля ракета срещу кораба на Гирзад и го подпали. Понеже това представлява враждебен акт, го подложихме на обстрел. Изглежда, успяхме да го улучим, защото корабът полетя надолу и летя десетина мили, оставяйки димна опашка. Гирзад взе друг кораб от хангара и заедно със своя Убиец подгониха вашия човек. В този момент вашият Убиец Олирзон — дано да е късметлия в прераждането си — се появи горе и прислугата на Старфа откри стрелба срещу него. Той отвърна на огъня и обезпльти двама от тях, след което се спусна в шахтата. Един от прислугата се спусна след него. Открих тялото му на дъното, когато слязох да ви предупредя официално. Известно ви е какво се случи по-нататък.

— А защо принц Джирзин е разпоредил да бъдем обезпльтени? — поиска да знае Дала. — За да прехвърли вината за това на статистикалистите ли?

Вместо да отговори, Сарнакс откри стрелба по изхода на шахтата за изкачване.

— Улучих го — каза доволен. — Беше Еرارно. Много обичаше да си прави номера с шахтите, да се спуска срещу отрицателната гравитация и да се издига срещу положителната. Тялото му ще изплува на върха... Вижте, лейди Далона, това е само една от причините. Значи не сте чули по новините за огромния скандал?

— Не сме. Какъв скандал?

Сарнакс се засмя.

— О, това е върхът на скандалите! Би трябвало да знаете, защото вие го започнахте. Тъкмо затова принц Джирзин иска да ви лиши от плът. Вие изобретихте процес, чрез който хората могат да възстановяват спомени от предишни прераждания, нали? И раздадохте апаратура за това? А един комплект дадохте и на младия Тарнов, сина на лорд Тирзов от Фастор?

Дала кимна. Сарнакс продължи:

— Та снощи Тарнов от Фастор използвал апаратчето и какво мислите? Изглежда, преди трийсет години в предишното си прераждане е бил Джирзид от Старфа, по-големият брат на Джирзин. Джирзид беше сгоден за лейди Анитра от Забна. А по-младият брат имаше тайна връзка с лейди Анитра и също искаше титлата принц и глава на семейство Старфа. Затова подкупил този Тарнод, когото имах удоволствието да обезпътя и който беше нисш слуга в ловната хижа тук. Разбрали се да застрелят Джирзид по време на лов на глигани. Нещастен случай естествено. Така Джирзин се оженил за лейди Анитра и когато баща му, старият принц Джарнид, след една година напусна тялото си, наследи титлата. А Тарнод моментално беше направен главен пазач на добитък тук.

— Какво ви казвах, лорд Вирзал? Знаех си, че този син на зортанка има зъб на Джирзин от Старфа! — възкликна Дирзед. — Хубавичко семейство, няма що!

— Но това все още не е краят — продължи Сарнакс. — Тази сутрин Тарнов от Фастор, покойният Джирзид от Старфа, се явил пред Висшия съд на съсловията и подал молба да промени името си на Джирзид от Старфа и предявил иск за титлата глава на семейство на Старфа. Делото току-що е обявено, затова не е имало заседание, но сред аристократите избухна бурен спор — някои твърдят, че самоличността не се променя от предишно прераждане в следващото, а други, че богатството и титлите следва да се наследяват по физическа линия независимо кой в какво тяло се е преродил. Тъкмо те искат обезпътяването на лейди Далона и забрана на откритията ѝ. Говори се и за цялостно преразглеждане на системата за собственост и наследяване. Абсолютна гнусотия!

— Върху това — каза Въркън Вал на Дала — няма да наблягаме, когато се приберем. — Каза го възможно най-завоалирано, но тя схвана

смисъла: възникването на съществени промени в извънвремеви социални структури не срещаше одобрението на Паравремевата комисия на Първо ниво. — Ако се приберем — добави той. И му хрумна нещо. — Дирзед, Сарнакс, волиционалистките лидери положително са провеждали тук конференции на високо ниво. Има ли таен проход?

Сарнакс поклати глава.

— Не и оттук. Има един на горния етаж, но е под техен контрол. А дори да имаше и тук, биха охранявали изхода.

— Тъкмо на това разчитам. Надявах се да симулираме бягство през него и да се измъкнем през тези шахти. — Въркън Вал повдигна рамене. — Мисля, че Марник е единственият ни шанс. Дано да се е измъкнал.

— Той за подкрепа ли отиде? Изненадах се, че Убиец изоставя клиента си. Трябваше да се сетя — каза Сарнакс. — Дори да е паднал телом и Гирзад да не го е настигнал, той се намира на десет мили пеша от най-близката градска единица. Това ни дава незначителен шанс — около едно на хиляда.

— Има ли друг начин да стигнат до нас освен по шахтите? — попита Дала.

— Могат да прокопаят или да пробият с огън дупка в пода — отвърна Сарнакс. — Имат много горелки. Могат да взривят експлозив над нас или да се измъкнат от купола и да го пуснат в шахтата. Биха могли да използват смъртоносен газ или радиоактивен прах, но техните Убийци не биха разрешили подобни незаконни методи. А могат и да ни обстрелят с упойващ газ, да се спуснат и да ни отрежат главите необезпокоявани.

— Значи трябва да се измъкнем от тази стая — реши Въркън Вал. — Знаят, че сме се барикадирали, и тъкмо тук ще ни нападнат. Ще следим периметъра около шахтата. Ще сме извън опасност от нападение отгоре, ако се придвижваме покрай стените. И ще огледаме всички стаи на етаж за признаци за пробив отгоре.

Сарнакс кимна.

— Това е разумно, лорд Вирзал. А шахтите?

— Ще трябва да ги барикадираме. Сарнакс, двамата с Дирзед познават разположението по-добре от лейди Далона и мен. Предлагам

вие да огледате стаите, а ние ще поемем шахтите — нареди Въркън Вал. — Да действаме.

Отвориха широко вратата и се промъкнаха покрай скрина. Като се придвижваха покрай стената, започнаха бавно да обикалят около шахтата — Въркън Вал отпред с полуавтоматичната пушка, зад него Сарнакс и Дирзед, първият с тежка пушка за глигани, вторият с ловни пистолети в двете ръце — и Хедрън Дала най-отзад с пушката си. Именно тя забеляза някакво помръдване по ръба на балкона над тях и стреля. Отгоре се чу трясък и парчета стъкло, пластмаса и метал изтракаха върху паважа а двора. Някой се бе опитал да спусне скенер или наблюдателна видеоплата, или нещо от сорта — не можеше да се прецени точно от парчетата, в които куршумът на Дала бе превърнал инструмента.

Помещенията, които огледаха Дирзед и Сарнакс, бяха спокойни. Изглежда, никой не се опитваше да проникне през намиращия се на петнайсетина стъпки над главите им таван. Изтикаха мебели от двете три от стаите и блокираха изходите на шахтите. След това обиколиха около тях, докато отново не стигнаха до оръжейната.

Дирзед предложи да преместят известна част от складираните там оръжия и амуниции в частния апартамент на принц Джирзин, който беше на половината разстояние до шахтите, за да обзаведат още едно убежище с бойни припаси, в случай че бъдат принудени да напуснат оръжейната.

Въркън Вал, Дала и Сарнакс го оставиха да охранява отвън и влязоха в оръжейната и започнаха да събират оръжия и амуниции. Дала набута останалите данни и записки от експериментите в ловджийската чанта. Въркън Вал подбра още четири тежки ловни пистолета, по-точни от неговия и този на мъртвия Олирзон и с механизми за автоматична или полуавтоматична стрелба. Сарнакс избра още няколко пушки за глигани. Дала метна чантата със записките и още една с амуниции на рамо и грабна още една пушка за сърни. Замъкнаха целия товар от бойни припаси в частния апартамент на принц Джирзин и струпаха всичко в центъра на гостната с изключение на чантата със записките, с която Дала отказа да се раздели.

— Не е лошо да заредим и някоя от стаите от другата страна на шахтата — предложи Дирзед. — Все още не са тръгнали срещу нас.

Когато го направят, вероятно ще ни нападнат едновременно от две-три посоки.

Върнаха се в оръжейната, като поглеждаха притеснено към балкона и към барикадите на изходите на шахтата. Въркън Вал не бе удовлетворен от тях. Все едно бяха издигнали бруствер, от който да се стреля по-удобно към тях.

Тъкмо смяташе да се промъкне покрай скрина, който блокираше отчасти вратата на оръжейната, но нещо го накара да погледне нагоре и той видя на тавана няколко-сантиметров кръг, който постепенно се оцветяваше в кафяво. Замириса на горена пластмаса. Той сграбчи Сарнакс за ръката и го накара да погледне нагоре.

— Горелка — прошепна Убиецът. — Има шест пръста изолация — ще им отнеме няколко минути, за да я прогорят. — Той се спусна и избута барикадата в стаята. — Отдръпнете се. Сигурно първо ще пуснат една-две гранати и тогава ще скочат. Ако сме бързи, можем да улучим двама-трима.

Дирзед и Сарнакс приклекнаха от двете страни на вратата, готови за стрелба. На Въркън Вал и Дала бе наредено, при това твърде безапелационно, да се прикрият зад тях. В опасна ситуация всеки Убиец бе длъжен да предпази клиента си. Въркън Вал, лишен от възможността да види какво става в стаята, насочи пушката си към барикадите на изхода на шахтите, чието издигане сега смяташе за огромна грешка.

Откъм оръжейната се чу трясък — изгореният от горелката кръг и част от тавана се срутиха на пода. Дирзед се метна назад към Въркън Вал. В стаята изтрещя страхотна експлозия, последвана от още една и още една. Дирзед изчака една-две секунди, спусна се към входа и започна да стреля. От другата страна на вратата Сарнакс също трещеше с пушката си. Въркън Вал остана на мястото си с насочено към шахтите дуло.

Изад барикадата избухна синкавобял блясък и изтрещя пистолет. Вал изстреля цял откос в пролуката между едно канапе и един шкаф за книги, откъдето бе дошъл изстрелът. Натисна спусъка за последно, скочи и изкомандва:

— Бързо в другото помещение, веднага!

Сарнакс изруга бясно и викна:

— Помогни ми да я измъкнем, Дирзед!

Въркърн Вал извърна глава и видя двамата Убийци да вдигат Дала и да я измъкват от оръжейната. Беше в безсъзнание и двамата я теглеха за двете ръце. Вал хвърли поглед в оръжейната — двама от слугите и мъж в доста крещящи цивилни дрехи лежаха на пода, застреляни на място, след като бяха скочили от тавана. Забеляза помръдване на ръба на неправилната димяща дупка на тавана и стреля. След това стреля към изхода на шахтата и хукна след Убийците и Хедърн Дала към апартамента на принц Джирзин.

Убийците тъкмо настаняваха Дала в едно кресло. След това се заеха да барикадират входа.

В първия момент на Въркърн Вал му се стори, че Дала е убита — познаваше смъртоносността на куршумите, които използваха в Акор-Неб. Но забеляза клепачите ѝ да потрепват. След миг разбра причината за спасението ѝ. Куршумът бе улучил увисналата от едната ѝ страна ловна чанта, която беше натъпкана с металните ролки на записите и поставените в метални папки пирографирани върху пластмасови листове записки. Благодарение на огромната си скорост куршумите на Акор-Неб бяха сигурни убийци, когато улучваха жива плът, но поради същата причина много трудно проникваха през твърди предмети. Ролките от стоманена сплав и металните папки и кутии бяха раздробили малкия куршум на парченца магнезиево-никелова сплав, които не бяха успели да пробият здравия кожен гръб на ловната чанта. Но от мощната ударна вълна младата дама бе изпаднала в безсъзнание.

Вал намери върху една сервизна масичка бутилка бренди и чаша, наля и я поднесе до устните ѝ. Първата глътка я задави, но след това тя грабна чашата от ръцете му, глътна още и попита:

— Какво стана? Мислех, че тези куршуми са сигурна смърт.

— Записките. Куршумът е улучил чантата. Сега добре ли си?

Тя довърши брендито.

— Добре съм. — Пъхна ръка в чантата и измъкна оплетено кълбо от лента. — О, по дяволите! Това беше важно — всички записи от предварителните експерименти за автовъзстановяване на памет. — Тя повдигна рамене. — Какво пък, нямаше да е кой знае колко по-добре, ако го бях спряла аз.

Закачи ремъка на рамо и се надигна.

В този момент избухна стрелба — стреляха двамата Убийци отвътре и противниците им отвън. Въркън Вал и Дала се плъоснаха на пода и залазиха, за да се изтеглят встрани от отвора на вратата. Вал грабна оставената до креслото на Дала полуавтоматична пушка. Сарнакс стреляше срещу асансьорните шахти. Дирзед се бе проснал върху барикадата и по отпуснатото му тяло Въркън Вал моментално разбра, че е мъртъв.

— Пълни магазините — каза той на Дала и допълзя до мястото на Дирзед на вратата. — Какво стана, Сарнакс?

— Минаха през барикадата на асансьорната шахта и стигнаха централната шахта. Улучих двама, те улучиха Дирзед, а сега са се затворили в стаите около шахтата. Те... Ааа! — Той изстреля три куршума, прикривайки се зад ръба на вратата. — Този го спрях.

И се приведе, за да зареди нов пълнител.

Въркън Вал надникна предпазливо навън и в същия момент от вратата на оръжейната с глух тътен изскочи червен блясък. За част от секундата той се поколеба дали не е от някоя от ловните пушки, които бе видял вътре, но в същия миг нещо изсвистя край главата му и той чу глух взрив зад себе си. Обърна се и видя малък сив облак да се разстила в центъра на стаята. Дала сигурно бе вдишала газовете.

Въркън Вал пусна пушката, пое дълбоко въздух, спусна се към нея, сграбчи я за петите и я завлече в спалнята на принц Джирзин. Остави я в центъра на стаята, пое отново дълбоко въздух и се върна тичешком в гостната. Сарнакс вече бе приспан от упойващия газ.

Видя сервизната маса, върху която бе намерил брeндитo, довлече я до вратата на спалнята и я преобърна на входа. Както повечето сервизни маси в Акoр-Неб, и тази имаше антигравитациoннo устройство под плoтa. Той го нагласи на положение „минус 2“ и го включи. Тъй като устройствoтo сега се намираше над преобърнатата маса, тя не се надигна, а едно ръкавче от упойващия газ, което се бе насочило към нея, се изви нагоре и изфуча през вратата. Доволен, че е издигнал временна бариера срещу газа, Въркън Вал грабна ловния пистолет на Дала и останалите пълнители и залегна до вратата на спалнята.

Известно време отвън беше тихо. След това онези явно решиха, че упойващият газ си е свършил работата, и един Убиец с газова маска и полуавтоматична пушка изникна на входа, а зад него с подобна маска

се появи висок мъж в светлокафява туника. Пристъпиха в стаята и се заоглеждаха.

Съзнавайки, че ще стреля през двестапроцентово отрицателно гравитационно поле, Въркън Вал се прицели в токата на колана на Убиеца и натисна спусъка. Улучи го в гърлото — отрицателната гравитация отклони куршума нагоре. Прицели се малко над коляното на другия и го улучи в кръста.

Забеляза ивица газ да се плъзга покрай ръба на прекатурената маса. Навън беше тихо и той реши да отиде до банята в дъното на спалнята, за да си направи импровизирана маска от влажна хавлиена кърпа. Когато се опита да допълзи обратно, не можа. Стори му се, че дочува далечни крясъци, които постепенно се превърнаха в гръмогласен рев. Опита се да вдигне пистолета, но той се изплъзна от пръстите му.

Когато дойде в съзнание, лежеше по гръб, а нещо влажно и меко притискаше лицето му. Вдигна ръце, за да го отблъсне, и отвори очи. Видя над себе си червения знак и крилатия куршум на Обществото на убийците. Нечия ръка го хвана за китката, когато посегна към пистолета си. Натискът върху лицето му намаля.

— Всичко е наред, лорд Вирзал — каза някой. — Примирие!

Той кимна объркано и повтори:

— Примирие. Няма да стрелям. Какво става?

Надигна се и се огледа. Спалнята на принц Джирзин бе пълна с Убийци. Дала идваше на себе си от упойващия газ, отпусната в креслото, а около нея се суетяха, като си пречеха един на друг, петимашестима души — подаваха ѝ питиета, разтриваха китките ѝ, поставяха влажни кърпи върху челото ѝ. Обичайната ситуация — мъжка компания да предлага услугите си на Дала. Друг Убиец до леглото тъкмо свалеше кислородната си маска, а Убиецът, който го бе възпрял да грабне пистолета, беше самият Марник. Президент-Убиецът Кларнуд бе седнал в другия край на леглото и пушеше преценяващо една от монограмираните с герб цигари на принц Джирзин.

Въркън Вал погледна Марник, след това Кларнуд и отново Марник.

— Промъкнахте се — промълви той. — Отлична работа, Марник. Мислех, че са те свалили.

— Свалиха ме. Наложих да се разбия в гората. Вървах около миля пеша, срещнах мъж и жена с две деца, които се криеха в едно от малките дъждоубежища. Имаха въздушна лодка, при това добра. В града бяха избухнали размирици и те се бяха оттеглили в гората, докато се успокоят нещата. Предложих им защитата на Убиец, ако ме отведат до Камарата на убийците, и те го направиха.

— За късмет бях там, когато Марник пристигна — намеси се Кларнуд. — Натоварихме три кораба и дойдохме веднага. Когато пристигнахме, кацнаха и два кораба с васали на Старфа. Опитаха се да се противопоставят и обезпльтихме повечето. След което слязохме долу, като обявихме примирие. Един от Убийците на Старфа, Кирзол, бе все още пътен. Разказа ни какво се е случило. — Изречението на Президент-Убиеца стана неумолимо. — Оставам с впечатлението, че принц Джирзин е взел твърде недостойно участие в цялата тази история, да не говорим за подчинените му. Налага се да поговоря с него по този въпрос. А вие и лейди Далона? Какво смятате да правите?

— Ще се махнем оттук — отвърна Въркън Вал. — Бих помолил за въздушен транспорт и защита до дома на семейство Зорда в Гама. Брарненд от Зорда има частна космическа яхта и ще ни откара до Венера.

Кларнуд въздъхна с явно облекчение.

— Ще ви осигуря въздушен транспорт до Гама веднага, щом пожелаете — обеща той. — Откровено казано, ще съм доволен, ако ви виждам за последен път и двамата. Лейди Далона запали в Дарш пожар, който няма да угасне още поне половин век и ще изпепели кой знае колко неща.

Прекъсна го мощен трус, от който подземният купол разтресе като подхванато от течение миниатюрно въздушно корабче. Дори на дълбочина осемдесет стъпки под земята до слуха им достигна продължителен тътен и измина доста време, преди тресенето и тътенът да престанат.

За момент се възцари тишина, след което Убийците в стаята закрепяха като обезумели. Лицето на Кларнуд бе вцепенено от ужас.

— Клетъчна бомба! — възкликна той. — Първата, използвана за бойни действия на планетата от хиляда години! — Той се обърна към

Въркън Вал. — Ако можете да вървите, лорд Вирзал, елате с нас. Трябва да разбера какво се е случило.

Издигнаха се през асансьорната шахта на върха на купола. На около четиридесет мили южно от тях Въркън Вал видя зловеща гледка, която бе виждал в толкова други времепредели и в толкова други паравремени сектори — огромен многоцветен стълб пушек, над който на около петдесет хиляди стъпки се извисяваше шапката на гъба.

— Да — процеди унило Кларнуд. — Това вече е гражданска война.

— Може ли да предложи нещо, Президент-Убиец? — попита Въркън Вал. — Доколкото разбирам, примирието между Убийци е задължително и за не-Убийци. Така ли е наистина?

— Не съвсем. Но обикновено не-Убийци, които искат да останат в настоящото си прераждане, го спазват.

— Тъкмо това имам предвид. Да предположим, че обявите всеобщо планетарно прекратяване на това политическо стълкновение и принудите лидерите на двете партии да го спазват. Публикувайте списъци на водещите две-три хиляди статистикалисти и волиционалисти, като започнете с Мирзак от Башад и принц Джирзин от Старфа, и ги уведовете, че ще бъдат ликвидирани по заповед, ако не прекратят сраженията.

— Чудесно! — На лицето на Кларнуд разцъфтя усмивка. — Моите благодарности, лорд Вирзал — отлично предложение. Ще опитам. Нещо повече, ще оттегля защитата на Убийците от всеки, който се ангажира с политическа дейност, и ще забраня на всички Убийци да сключват договори с членове на политически фракции. Време е нашите членове да престанат да се обезпелтяват взаимни заради разни политически размирици. — Той посочи кацналите на покрива на купола високоскоростни черпи въздушни кораби с червената емблема с крилат куршум. — Изберете, лорд Вирзал. Ще ви заема двама мои мъже и след три часа сте в Гама. — Той сключи пръсти и чукна рамо с Въркън Вал, след което се приведе към ръката на Дала. — Все така ви харесвам, лорд Вирзал, и рядко съм срещал поочарователна дама от вас, лейди Далона. Но искрено се надявам да не ви видя никога повече.

Корабът за Дергабар летеше на северозапад. На височина седемдесет хиляди стъпки бе все още ден, но земята под тях потъваше в мрак. На огромните видеоекрани нямаше прозорци, защото не биха издържали огромното налягане и горещината от триенето — слънцето бавно потъваше зад хоризонта. Въркън Вал и Дала седяха един до друг и наблюдаваха блестящото небе на запад — небето на техния времепредел Първо ниво.

— Ужасно съм виновна, Вал — промълви Дала. — Не исках да им причиня нищо лошо. Исках да узная единствено фактите. Знам, че звучи като „Не знаех, че е зареден“, но...

— Напомня ми за онези физици от Евро-американски сектор на Четвърто ниво, които страдат от комплекс за вина, че са изобретили атомната бомба — отвърна Въркън Вал. — Искала си да узнаеш единствено фактите. Предполагам, че като учен това е всичко, което би могло да те интересува. Не би трябвало да те притесняват никакви социални или политически усложнения. Хората трябва да се научат да живеят с новооткритите факти. Ако не го направят, някои от тях загиват.

— Но, Вал, това означава ужасяваща отговорност...

— Така ли? Притесняват те резултатите от твоите открития, свързани с прераждането, стрелбите, размириците и бомбардировките, на които станахме свидетели. Той докосна дръжката на камата на Олирзон, която все още носеше. — Ти не си по-виновна, отколкото мъжът, изковал това острие, е виновен за смъртта на Марнак от Башад. Ако той никога не бе съществувал на този свят, щях да убия Марнак с друг нож, направен от друг мъж. Но ти не би могла да предвидиш последиците от откритията си. Всичко, което можеш да видиш, е тънкият пласт от най-непосредствено протекли събития, който е на повърхността, но не можеш да узнаеш дали дългосрочните последици ще бъдат благоприятни, или пагубни. Да вземем евро-американската атомна бомба на Четвърто ниво например. Избирам го, понеже и двамата познаваме този сектор, но бих могъл да посоча стотици примери в други паравремеви зони. Заради изсичането на горите, слаби земеделски методи и всеобщото некадърно управление тези хора унищожават най-плодородните си земи с ужасяваща скорост. В същото време се плодят като зайци. С други думи, всяко следващо поколение трябва да разпределя все по-малко хранителни продукти между все

повече хора, а поради унаследени традиционни и суеверни причини хората отказват да приемат разумна програма за ограничаване на раждаемостта и нарастването на населението. За щастие вече имат атомна бомба и разработват производство на радиоактивни отрови и оръжия за масово унищожение. Расовите, националистическите и идеологическите им противоречия бързо достигат точката на взрива. На този сектор са му достатъчни серия атомни войни, та населението да намалее до адекватния мащаб. След около век откривателите на атомната бомба ще бъдат прославяни като спасители на техния вид.

— А работата ми в сектора Акор-Неб? — попита Дала. — Моята технология за възстановяване на паметта изглежда по-взривоопасна и от клетъчна бомба. Станах причина за стогодишно господство на анархията!

— Съмнявам се. Мисля, че Кларнуд ще се справи, след като се е заел. Знаеш ли, независимо от кръвопролитната му професия, от всички, които срещнах в този сектор, той е най-добронамереният. А ето и още нещо, за което не си се замисляла. Животът ни на Първо ниво е с продължителност четири-петстотин години. Това е главната причина за всичко, което сме постигнали. Просто всеки от нас разполага с необходимото време, за да довърши започнатото. В сектор Акор-Неб един учен или художник, или държавник остарява и умира много бързо. А сега един студент на двайсет години може да приложи някоя от твоите разработки за автопамет и моментално ще разполага с цялото знание и опит, натрупани през предишните четири-пет живота. Може да започне оттам, където е стигнал в предишното си прераждане. С други думи, ти превърна тези хора в колекционери на време — както всеки един от тях, така и като раса. Това не си ли заслужава временното обезпелтяване на повечко политически интриганти и бандити, а дори и на някой и друг свестен мъж като Дирзед и Олирзон? Ако не е така, не разбирам ценностната ти система.

— Вал! — Очите на Дала грееха от възторг. — Никога не съм се замисляла за това! Ти каза „временно обезпелтяване“. Точно за това става дума. Дирзед и Олирзон, и останалите не са мъртви. Те просто се намират в безпелтно състояние между два физически живота. Знаеш ли, в една свещена книга на един от народите на Четвърто ниво пише: „Смъртта е последният враг“. Като доказаха, че смъртта е само

циклично състояние на продължаващо индивидуално съществуване, тези хора успяха да победят последния си враг.

— Предпоследния — поправи я Въркън Вал. — Имат да се справят с още един, който е в самите тях. Наречи го семантичен хаос или алогичност, или неразбиране, или най-обикновена глупост. Също като Кларнуд, възпрепятстван заради словесни условности с етикет „политическа намеса“. Никога не би се съгласил да използва силата на своето Общество, ако ядрената бомба не го бе освободила от задръжките му. Или пък статистикалистите, които се опитват да изградят безкласово общество чрез политическа програма, което води единствено до всеобщо подчинение на едно всесилно правителство. Или волиционалистките благородници, които се опитват да съхранят наследствените си феодални привилегии, а сега дори не могат да постигнат съгласие за определението на понятието „наследствен“. Възможно ли е да не възстановяват всички глупави предразсъдъци от предишните си животи заедно със знанията и мъдростта?

— Но... мислех, че ти... — Дала беше объркана и леко засегната. Въркън Вал я прегърна през кръста и се засмя успокояващо.

— Схвана ли? Възможни са всякакви последствия — добри и лоши. Тъй че не се самообвинявай предварително за нещо, което не би могла да прецениш. — Нещо му хрумна и той се изправи в седалката. — Знаеш ли какво? Ако вие във фондация „Рогом“ измислите безплатно паравремево прехвърляне, двамата с теб ще се върнем на Акор-Неб след стотина години, за да видим каква каша са забъркали онези там.

— Сто години — тогава ще е двайсет и втората година на следващото хилядолетие. Чудесна дата, Вал, правим го.

Въркън Вал й поднесе огънче, а след това запали и своята цигара. Пурпурночерното небе бе обсипано със звезди. Далеч напред иззад хоризонта потрепваше златисто сияние — светлините на Дергабар в Родния времепредел.

ВРЕМЯ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

I

Капитанът на охраната Киро Соран бе застанал в сянката на верандата с отметната назад бяла пелерина, за да се вижда яркочервената ѝ подплата. Потъркваше замислено дръжката на револвера си и наблюдаваше четиримата мъже около масата.

— А десет десетини правят сто — каза един от облечените в сини якета чиновници и добави нова купчинка към камарата златни монети.

— Хиляда и деветстотин — съгласи се един, облечен в нечиста раирана наметка, извади и подхвърли един камък от кутията пред себе си, в която остана само един камък. — Още сто отгоре.

Един от чиновниците в сини якета отбеляза в сметката. Партньорът му изброи монетите една по една — десет и десет, и десет.

Досу Голан, управителят на плантацията, шибаше нетърпеливо с камшик излъскания си ботуш.

— Това не ми харесва — каза той на някакъв друг, съвсем различен език. — Знам, че робството в този сектор е разрешено и трябва да съблюдаваме местните обичаи, но ми се гади да се пазаря с тези свини за човешки същества. В сектора Зарканта използваме само свободен наемен труд.

— Работници емигранти — обади се капитанът. — Като оставим хуманитарните съображения, мога да измисля куп по-добри начини за осигуряване на работа в една овощна плантация от закупуването на роби, които работят три месеца в годината, а трябва да ги храниш, подслоняваш, обличаш и лекуваш цели дванайсет.

— Две хиляди обуса — каза чиновникът, който броеше парите. — Това е цената, нали, Коруин Иригод?

— Това е цената — отвърна търговецът на роби.

Чиновникът събра на едно място останалите монети и колегата му ги прибра в обкован с желязо сандък и щракна катинара. Двамата пазачи, които стояха отстрани, нарамиха пушките, вдигнаха сандъка и го понесоха към плантаторския дом. Търговецът на роби и

съдружникът му се изправиха и прибраха парите в кожена чанта. Коруин Иригод се обърна, поклони се на двамата мъже с бели пелерини и заяви:

— Робите са ваши, благородни господа.

Други шестима в раирани наметки с увиснали на гърба карабини вървяха през двора на плантацията. С тях пристъпваше още един мъж в бяла пелерина с качулка и двама охранители със сини якета и червени шапки, въоръжени с пушки с щикове. Този с бялата пелерина и въоръжените му придружители тръгнаха към къщата. Шестимата търговци на роби от Калера продължиха през двора към завързаните за коловете коне.

— Ако не обиждам благородните господа — добави Коруин Иригод, — моля ги за разрешение да си вървя. С хората ми трябва да яздим дълго, ако искаме да стигнем Кареба преди да се е стъмнило. Бог, Великият бог, Великият бог Сафар да ни пази, докато се срещнем отново.

Урадо Алатана, надзирателят, се приближи до верандата, щом двамата търговци тръгнаха.

— Добре ли ги огледа, Рад? — попита капитанът.

— Да не мислиш, че съм толкова луд да оставя тези бандити да си отидат с две хиляди обуса — четирийсет хиляди обменни паравремеви единици — пари на компанията, без да знам какво получаваме? — отвърна другият. — Наред са — порядъчни, чисти, в добро здраве. Отведох ги настрана и ги огледах подробно, докато откачаха белезниците им от коловете. Но много ми се ще да разбере как се е снабдил с тях този Кору-ин-не знам кой си. Не са местни. Доста по-тъмни са и ломотят на някакъв език, който никога не съм чувал. Само някои имат на гърба по някой парцал и са обути в чудновати сандали. Повечето имат пресни белези от камшик. Това или означава, че създават проблеми, или че тези от Калера са банда садисти.

— Бедните дяволи!

Мъжът, когото наричаха Досу Голан, очевидно се надяваше, че никога няма да му се наложи да говори за човешки същества по подобен начин. Капитанът се обърна към него и попита:

— Идваш ли да ги погледнеш, Дот?

— Ти върви, Кърв. Ще ги видя по-късно.

— Все още не можеш да погледнеш имуществото на компанията в лицето? — запита деликатно капитанът. — Никога няма да свикнеш, ако не го направиш сега.

— Сигурно си прав.

Той се загледа след Коруин-Иригод и неговите придружители — отдалечаваха се през двора в бавен тръс и препуснаха в галоп, щом излязоха на пътя — след това мушна камшика под мишницата си и каза:

— Добре. Да вървим да ги видим.

Надзирателят влезе в къщата. Управителят и капитанът на охраната слязоха по стълбите и закрачиха през двора. Край тях изтрополи талига с четири коня, натоварена с току-що набрани портокали. Караше я възрастен роб със синя риза и нещо като слънчева шапка на главата. От печките в откритата кухня се издигаше синкав пушек; двама роби сечаха дърва. Наближиха оградата от набити един до друг заострени колове. Въоръженият с револвер сержант в червено яке отдаде чест и Киро Соран отвърна на поздрава. После развърза вратата, като даде знак на няколко души да заемат удобни за стрелба позиции между коловете в случай, че робите се нахвърлят върху новите си собственици.

Нямаше признаци за подобна опасност, но ръката на Киро Соран беше близо до дръжката на револвера. Робите, точно сто на брой, бяха наклекали на сянка под чергилата или чакаха на опашка да пийнат вода от една бъчва. Заоглеждаха плахо двамата току-що влезли между тях мъже, сякаш очакваха удари и ритници. Когато това не последва, като че ли се поотпуснаха. Както бе казал надзирателят, бяха чисти и изглеждаха здрави. Всички бяха почти голи. Мъжете и жените бяха почти поравно, старци и деца нямаше.

— Рад е прав — каза капитанът на новия управител. — Не са тукашни. Доста по-тъмни са и с различна форма на лицето — заострена, а не овална, и с различна форма на носа, пък и очите им са кафяви вместо черни. Виждал съм някъде такива, но...

Той замълча. В съзнанието му изникна съвършено невероятно подозрение и той пристъпи до една групичка. Управителят го последва. Един-двама неотдавна бяха бити безмилостно и всички до

един имаха белези. Странни белези, по-скоро мехури от изгорено, отколкото от камшик. Трябваше да каже на доктора на компанията да ги погледне. Един от тях заговори и подозрението му премина в увереност.

— Тези не са като другите — каза мъжът. — Обличат се в хубави дрехи и вървят гордо изправени. Изглеждат строги, но не са жестоки. Те са истинските господари тук, останалите са само слуги.

Капитанът стисна управителя за ръката и го дръпна встрани.

— Познаваш ли този език? — попита той. Досу Голан поклати глава и той продължи: — Това е каранда — диалект, на който говорят хората в долината на Ганг в Индия, в сектора Колгор на Четвърто ниво.

Досу Голан примигна и го погледна смутено.

— Искаш да кажеш, че са от друго време? — попита той. — Сигурен ли си?

— Прекарах две години на Четвърто ниво Колгор с Паравремевата полиция, преди да поема тази работа — отвърна Киро Соран. — И още нещо. Тези белези са от нещо като електрически камшик. А не от бичовете от сурова кожа, които използват калеранците.

На управителя му трябваша пет секунди, за да го осъзнае. Изглеждаше ужасен.

— Кърв, това ще вдигне ужасяваща шумотевица, която ще се чуе чак в Централата по времепредели — промълви той. — Не знам какво да правя...

— Знам какво трябва да направя аз. — Капитанът повиши глас и викна на местния език: — Сержант! Бегом до караулното и кажи на сержант Адарада да вземе двайсет души и да настигне онези от Калера, които ни продадоха тези роби. Тръгнаха към реката. Кажи му да ги върне всички до един и най-вече шефа им Коруин-Иригод — искам го жив и способен да отговори на въпросите ми. След това вземи лорда с бялата пелерина Урадо Алатена и се върнете тук.

— Слушам, капитане.

Всички стражи бяха от Ярана и ненавиждаха калеранците. Сержантът отдаде чест, обърна се кръгом и хукна.

— Освен това трябва да изолираме тези роби — продължи Киро Соран. — По-добре да направиш пълен доклад до Компанията възможно по-скоро. Аз ще се прехвърля в полицейския терминал за

времепредели и ще докладвам на помощник-шефа по регионалните сектори. След това...

— Почакай малко, Кърв — възрази Досу Голан. — В края на краищата аз съм управител тук, нищо, че съм нов. Аз трябва да вземам решенията...

Киро Соран поклати глава.

— Съжалявам, Дот. Не и този път. Знаеш условията, при които бях назначен от Компанията. Все още съм полеви агент от Паравремевата полиция и съм задължен да докладвам веднага щом се прехвърля в полицейския терминал. Чуй ме. Тук има сто мъже и жени, които са прехвърлени от един времепредел на един паратемпорален сектор в друг. Не разбираш ли, че светът, от който пристигат тези хора, дори не съществува в този пространствено-времеви континуум? Има един-единствен начин, по който биха могли да се окажат тук, и това е начинът, по който го направихме ние — чрез паратемпоралното транспозиционно поле „Галдрон-Хестор“. Можеш да продължаваш колкото искаш оттук нататък, но случаят е изцяло за Паравремевата полиция. Добре е да споменеш в доклада си, че се връщам към полицейския си статус и от този момент Компанията следва да спре плащанията ми. Докато не бъде изпратен някой, който ме превишава по ранг, поемам цялата отговорност. Кодекс за парваремево транспортиране, раздел XVII, член 238.

Управителят кимна. Киро Соран предполагаше как се чувства и постави внимателно ръка върху рамото на по-младия мъж.

— Разбираш за какво става дума, Дот. Това е единственото, което мога да направя.

— Разбирам, Кърв. Разчитай за всичко на мен. — Той погледна към робите с кафява кожа и около устата му се появиха бръчки на ужас и ненавист. — И като си помислиш, че наш би могъл да направи подобно нещо! Надявам се, че ще успееш да докопаш тия мръсници! Веднага ли се прехвърляш?

— След няколко минути. Докато ме няма, накарай доктора да погледне нараняванията им. Може да се инфектират. За щастие той е от нашите.

— Да, разбира се. Освен това ще изолирам тези роби, а ако Адарада докара Коруин-Иригод и бандата му, докато те няма, ще ги

затворя, докато се върнеш. Предполагам, че ще искаш да ги наркохипнотизираш и да разпиташ всички — слуги и търговци?

Надзирателят, известен тук като Урадо Алатена, влезе в ограденото пространство и попита:

— Какво има, Кърв?

Агентът от Паравремевата полиция му разказа накратко. Надзирателят подсвирна, хвърли бегъл поглед към робите, които бяха най-близо до тях, и кимна.

— Усетих, че има нещо странно около тях. Дот, ама че отвратителна история. И да се случи само два дни, след като пое работата!

— Не е негова грешката — отвърна агентът. — Компанията ще е недоволна от мен, но предпочитам да наругаят мен, отколкото Торта Карф. Не казвайте на никого, докато не се върна. Ще трябва да измислим някаква история за местните. Да речем... Обяснете на охраната, така че да чуе някой от по-приказливите роби, че тези са от азиатския континент, че произхождат от народ, който е приятелски настроен към нашия и че са били отвлечени от пирати или от врагове. Това би следвало да обясни всичко.

На връщане към домакинството на плантацията забеляза група местни роби да гледат с любопитство към ограденото място. Пазачите пък бяха сложили щиковете на пушките. Никой, разбира се, не знаеше нищо за случилото се, но всички сякаш усещаха, че нещо наистина не е както трябва. А и щеше да става все по-лошо, когато в плантацията започнеха да пристигат чужденци — очевидно отникъде.

Въркън Вал изчака, докато дребната жена с тъмни очи от отсрещната страна на кръглата маса си сервира от една от купите върху въртящия се в центъра диск, после го завъртя и премести платото студена глиганска шунка пред себе си.

— Искаш ли малко, Дала? — попита той, докато сервираше парче шунка и винен сос в блюдото си.

— Не, ще взема от еленското — отвърна чернокосата млада жена до него. — И от маринования боб. Ще си изядем дажбата за свинско цял месец.

— Мислех, че хората в сектор Дуарма са вегетарианци — обади се Джандар Джард, театралният художник. — Повечето миролюбиви народи са такива, нали?

— Дуарманците нямат никаква специална забрана срещу отнемане на живот — отвърна тъмнооката Бронатан Зара, облечена в светла рокля. — Просто са изключително неагресивни. Когато бях в сектора Дуарма, в селото, където се намирах избухна страшен скандал. Изглежда, един фермер и един касапин се скараха за цената на едно прасе. Всъщност само спореха на висок глас, но цели две години след това хората продължиха да обсъждат случая.

— Не знаех също така, че имат пари — възкликна Хедрън Дала, съпругата на Въркън Вал.

— Нямат — обясни Зара. — Всичко е бартер и размяна. Какви видими средства за издръжка смятате да използвате с Вал, докато сте там?

— О, аз имам мандолина и научих с хипномех всички техни традиционни песни — отвърна Дала. — А от „Трансвреме турс“ предоставиха на Вал пълна чанта с инструменти — ще се занимава с ремонти и дърводелство.

— Чудесно. Навсякъде ще сте добре дошли — каза скулпторката Зара. — Много обичат да слушат певци, а въпреки че имат прекрасно декоративно изкуство, са най-некадърните техници, които съм виждала и за които съм чувала. Ще обикаляте ли различни селища?

— Да. Легендата е, че сме любовници, които са напуснали селището си, за да не страда от присъствието им бившата съпруга на Вал — отвърна Дала.

— О, чудесно! Напълно в романтичната традиция на Дуарма — одобри решението им Бронатан Зара. — По принцип не обичат да пътуват. Имат поговорка: „Щастливи са дърветата, които си остават винаги на едно място; нещастни са ветровете, които вечно скитат“. Но това е добро обяснение.

Талван Драс, едрият мъж с черна брада и дълго червено палто и с извезан със злато пояс, който седеше на мястото на домакина, се засмя.

— Представям си го Вал да поправя гърнета, а Дала да свири на мандолина и да пее — подхвърли той. — Поне няма да се занимавате с полицейски истории. Не вярвам да имат нещо като полиция в сектора Дуарма, нали?

— О, не — въобще нямат понятие за това — отвърна Бронатан Зара. — Когато някой извърши нещо нередно, всички съседни се събират и започват да го убеждават, докато той не се засрами, след което му прощават и вдигат пир. Прекрасни хора са, много мили и внимателни, но само след около месец ще ви станат ужасно досадни. Абсолютно не зачитат правото на уединение и лична тайна. За тях подобно желание е дори непристойно.

Един от човешките прислужници на Талван Драс влезе в стаята, изкашля се за извинение и обяви:

— Видеофонен разговор за негова храброст Маврада от Нерос.

Вал продължи да дъвче шунка с винен сос. Прислужникът повтори малко по-високо.

— Вал, търсят те! — възкликна Талван Драс с леко нетърпение.

За момент Въркън Вал сякаш не го разбра, след което се усмихна. Отдавна беше забравил за древната си благородническа титла.

— Вал вероятно е забравил, че има титла — разсмя се от другата страна на масата едно момиче, облечено в почти напълно прозрачна рокля и нищо под нея.

— Това е нещо, което един Маврад от Мнирна и Талванир никога не забравя — провлачи Джандар Джард с женствена ехидност.

Талван Драс го изгледа със сдържано озлобление, след което каза по-скоро на Въркън Вал, отколкото на него, нещо по повод благородническите титли като знаци на социално положение и отговорност, които притежателите им никога не би следвало да забравят. Това заяждане, помисли си Вал, докато излизаше от стаята след прислужника, бе грешка от страна на Джард. След десетина дни в Дергабар предстоеше премиерата на музикална драма, за която Джард бе проектирал декорите. Талван Драс бе злопааметен като слон, а една дума от Маврад на Мнирна и Талвабар бе достатъчна, за да накара дузина критици да очернят работата на Джандар. От друга страна, Джандар Джард може би постъпи хитро, като предизвика Талван Драс. На всеки критик, който се кланяше угоднически на заможния благородник, отговаряха най-малко двама, които неизказано го презираха. Тъкмо щяха да се изправят в защита на Джандар Джард и в резултат на целия този скандал декорите щяха да привлекат общественото внимание по-силно от самото представление.

Във видеофонната кабина от екрана го гледаше девойка със зелена блузка с отличителните знаци на Паравремевата полиция на рамото. Стената зад нея бе бледозелена със златни и черни райета.

— Здравей, Елдра — поздрави я той.

— Здравейте, господин помощник на Главния. Съжалявам, че ви безпокоя, но Главният иска да разговаря с вас. Само момент, моля.

Екранът избухна в калейдоскопичен блясък от светини и цветове и отново се избистри. Сега оттам го гледаше мъж. Беше доста над средна възраст — някъде към тристагодишен. Металносивата му коса бе започнала да олисява отпред и се забелязваха зачатъци на двойна брадичка. Това бе Торта Карф, шеф на Паравремевата полиция и началник на Въркън Вал.

— Здравей, Вал. Радвам се, че успях да те открия. Кога тръгвате с Дала?

— Веднага щом се измъкнем от този обяд. Да кажем, след около час. Потегляме с ракета до Зарабар, оттам се прехвърляме на шестнадесети пътнически терминал и оттам в сектор Дуарма.

— Чудесно. Вал, мразя да те безпокоя по този начин — продължи Торта Карф, — но бих искал да се отбиете в Управлението на път за ракетопорта. Възникна нещо — може да се окаже твърде неприятна работа, — което бих искал да обсъдим.

— Вижте, Главен, нека ви напомня, че отпуската, която отлагам вече четири пъти, е просрочена цели четири години — отвърна Вал.

— Да, Вал, знам. Напоследък бе твърде претоварен и двамата с Дала заслужавате да прекарате известно време заедно. Искам само да погледнеш нещо, преди да заминете.

— Трябва да стане много бързо. Ракетата ни излита след два часа.

— Може да отнеме малко повече време. Ако стане така, с Дала може да се прехвърлите до полицейския терминал и да вземете ракета до Зарабар-еквивалент, а оттам да се прехвърлите на шестнадесети пътнически. Ще спестите време, ако вземеш Дала със себе си в Управлението.

— Няма да й хареса — измърмори Вал.

— Боя се, че си прав. — Торта Карф се огледа притеснено, сякаш преценяваше щетите, които вбесената Хедрън Дала можеше да причини на мебелировката в офиса му. — Все пак опитай да дойдеш колкото е възможно по-скоро.

Когато Вал се върна, Талван Драс ораторстваше върху една от предпочитаните си теми:

— ... е причината, поради която проявявам толкова активен интерес към тазгодишните изложения. Разтревожен съм от степента, в която толкова наши художници използват мотиви, а дори и техники от извънвремеви изкуства. — Използваше гласа на гласовия си секретар вместо разговорния си глас. — Високо ценя извънвремеовото изкуство — всички знаете колко всеотдайно колекционирам произведения от цялото паравреме, — но нашите художници би следвало да се стремят да се изразяват на нашия художествен език.

Вал се наведе над рамото на съпругата си и прошепна:

— Трябва да тръгнем веднага.

— Но ракетата ни излита едва след два часа...

Талван Драс бе млъкнал и ги гледаше раздразнено.

— Трябва да мина през Управлението, преди да излетим. Ще спестим време, ако дойдеш с мен.

— О, не, Вал! — Тя го погледна с изумление. — Торта Карф ли се обади?

Тя отмести чинията си и се изправи.

— Ужасно съжалявам, Драс — извини се Вал на домакина. — Току-що ми се обади Торта Карф. Трябва да уточним някои дребни подробности, преди да напусна родия времепредел. Бих искал да приемете нашата благодарност за чудесния обяд.

— Разбира се, Вал. Брөгот, би ли повикал... — Той се изкикоти. — Толкова съм свикнал Брөгот Залн да е винаги до лакътя ми, че забравих за отсъствието му. Почакайте да извикам някой от прислугата, за да ви поръча кола.

— Не се безпокой, ще вземем въздушно такси — отвърна Вал.

— Но вие просто не можете да се качите на обществено такси! — Чернобрадият благородник изглеждаше потресен от подобно отвратително намерение. — За броени минутки ще ви приготвя кола.

— Съжалявам, Драс, налага се да побързаме. Ще вземем такси на покрива. Довиждане на всички. Съжалявам, че тръгваме по този начин. Ще се видим, като се върнем.

ХедрЪн Дала наблюдаваше навъсено плъзгащите се под тях зеленикави зъбери на Паравремевата сграда, която се извисяваше над града. Чувстваше се като затворник, когото са хванали на финала на дълго подготвяно бягство.

— Знаех си — промълви тя. — Знаех си, че ще измисли нещо. Просто се опитва да развали нещата между нас, както постъпи и преди двайсет години.

Вал загаси цигарата си, без да каже нищо. Това не бе вярно и тя го знаеше не по-зле от него. Имаше ред други причини за разпадането на предишния им брак, за повечето от които бе допринесла тя. Но това се бе случило преди двайсет години. Този път щеше да е различно, стига да не...

— Наистина, Вал, той никога не ме е харесвал — настоя тя. — Мисля, че те ревнува. Ти ще си неговият наследник, когато се оттегли, и смята, че не ти влияя добре...

— О, глупости, Дала! Главният винаги те е харесвал отвърна Вал. — Ако не беше така, мислиш ли, че щеше да ни кани винаги заедно във фермата си в Сицилия на Пето ниво? Просто работата ни е такава, че никога не свършва. Нещо извън времето постоянно се обърква.

Музиката в таксито утихна. „Паравремева сграда под нас — произнесе тих женски глас. — Коя площадка за кацане, моля?“ Вал се наведе и занатиска бутоните пред себе си. Електронният мозък на таксито изщрака светкавична серия кодове, променяйки главния лъч на Паравремевата сграда с лъча за площадката за кацане на Паравремевата полиция. „Благодаря“, обади се отново гласът. Докато се спускаха, сградата под тях се завъртя като свредел нагоре към тях. Антигравитационното поле се изключи, вратата се плъзна и гласът обяви: „Засега довиждане. Заповядайте пак.“

Прекошиха площадката, влязоха в антигравитационната шахта и се спуснаха надолу. В дъното на един коридор Вал отвори вратата на офиса на Торта Карф и направи път на Дала да влезе.

Разположен зад полукръглото бюро, Торта Карф говореше по записващия телефон, докато двамата приближаваха. Изключи го и махна за поздрав с цигара в ръка.

— Настанявайте се — покани ги той. — Само още един момент.

Включи отново телефона и продължи разговора — нещо свързано с преценка на експедитивността и предаването на докладите и по-малко да се разчита на роботизираните апаратури.

— Разпишете го по мое нареждане и да бъде изпратено до всеки, включително до ниво замшеф на регионален сектор — приключи той, след което затвори и се обърна към тях.

— Съжалявам за това — каза той. — Сядайте, ако обичате. Цигари?

Дала поклати глава и седна на едно от креслата до бюрото. Усети, че се отпуска, изправи гръб и постави ръце в скута си.

— Това няма да попречи на отпуската ти, Вал — каза Торта Карф. — Имам нужда само от малко помощ, преди да се прехвърлиш.

— Трябва да хванем ракетата за Зарабар след час и половина — напомни Дала.

— Не се тревожи за това. Ако я изтървете, нашите полицейски ракети могат да тръгнат един час по-късно и да стигнат преди нея до Зарабар — каза й Торта Карф.

И се обърна към Вал.

— Ето какво е станало — започна той. — Един от полевите ни агенти, командирован като капитан на охраната на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ в една овощна плантация в западна Северна Америка, сектор Есарон на Трето ниво, е попаднал на голям брой роби, продадени в плантацията от местен търговец на роби. Чул ги да разговарят помежду си на карандански.

Дала схвана значението на чутото преди Вал. Най-напред се уплаши. След това, макар да се опита да се овладее, се ужаси и вбеси. Торта Карф обясняваше на Вал точно къде и в кой паратемпорален сектор се говори на карандански.

— Не е възможно агент Скордран Кърв да е допуснал грешка. Самият той е работил известно време в сектор Колгор. Знае езика чрез хипномех и благодарение на двегодишна практика — продължаваше Торта Карф. — Затова се е върнал към задълженията си, изолирал е робите, арестувал е търговеца и се е прехвърлил в Полицейския

терминал, за да докладва. Секторният регионален замшеф Вълтор Гарн е потвърдил назначението му в тази плантация в сектор Есарон и му е прехвърлил двама детективи и един специалист по психология.

— Кога е станало това? — попита Вал.

— Вчера. Ден едно-пет-девет. Около хиляда и петстотин местно време.

— Две-три хиляди дергабарско време — отбеляза Вал.

— Да. Току-що го научих. Пристигна с късния сутрешен обобщен доклад. Съвсем незабележимо съобщение, няма никакво обозначение за спешност или нещо друго. За щастие един от дежурните редактори го забелязал и поискал чрез Полицейския терминал копие от оригиналния доклад.

— Отдавна не сме имали подобно нещо — каза Вал; изучаваше проблясващия връх на цигарата си с характерния съсредоточен израз при съзнателно възстановяване на паметта. — От петдесет години, когато онази Байда отвлече няколко момичета от сектора на Трипланетарната империя на Второ ниво и ги продаде в харема на някакъв индоуралоалтайски султан в Четвърто ниво.

— Да. Това беше първият ти самостоятелен случай, Вал. Тогава започнах да мисля, че от теб наистина може да излезе ченге. Един дезертър от Първо ниво и четирима-петима мошеници от Пролския обслужващ сектор с един откраднат конвейер, дълъг петдесет стъпки. Това изглежда много по-амбициозна операция.

Дала извади от своите цигари и запали. Вал и Торта Карф обсъждаха вероятните методи на операцията, броя на участниците в нея и причините за прехвърлянето на робите от Индия чак на западния бряг на Северна Америка.

— В сектор Есарон продажбата на роби е активна — разсъждаваше Вал. — Има толкова малки независими държавици с различни езици, за които извънвремето не са особено подозрителни.

— А и с това варварско нашествие, което продължава в сектор Колгор, могат да се закупят по-евтини роби — добави Торта Карф.

Въпреки категоричното си решение да бойкотира разговора Дала започна да изпитва все по-силно любопитство. Бе прекарала година и половина в сектор Колгор, изследвайки предписваните на местните

свещеници психически енергии. Нямаше нищо особено — не бяха никакви предсказания, а ловки умозаклучения и чудесата им няхаха нищо общо с психокинезата, а бяха ловкост на ръцете. Усети се да задава въпрос:

— Какво варварско нашествие?

— О, на крутите, номадско племе в Централна Азия — отвърна Торга Карф. — Прекосили са Киберския проход преди три месеца, тръгнали са на изток и са нахлули в горното течение на Ганг. Без да натискам бутоните, за да открия точно, мога да кажа, че са на половината път до делтата ѝ. Вождът им се казва Лам Друг Червения. Голям брой паравремени търговски компании се надпреварват за разрешаване на въвеждане на огнестрелно оръжие в сектор Колгор, за да защитят имотите си там.

Тя кимна. Сектор Колгор на Четвърто ниво беше собственост на Индус-Ганг-Ириуади базисна група сектори правдоподобност за късно развила се цивилизация на индийския субконтинент заедно с останалата част от света, включително и Европа в дивачество от Каменната епоха или варварство от ранната Бронзова епоха. Карандийците, народът, сред който бе правила проучванията си, бяха развили предметна култура на основата на животинската тяга, ръчните занаяти и заострените оръжия. Можеше да си представи пътищата, гъмжащи от бежанци, подгонени от нашествениците варвари, скрития сред дърветата конвейер, дебнещите търговци на роби...

„Внимавай, Дала! Не разрешавай на стария мошеник да си играе с чувствата ти!“

— И какво искаш да направя, Главен? — попита Вал.

— Просто искам да разбера в каква посока би се развила ситуацията и защо Вълтор Тарн не си е мръднал пръста, след като е получил доклада на Скордран Кърв...

— На втория въпрос мога да ти отговоря веднага — прекъсна го Вал. — На Вълтор Тарн му предстои да се оттегли след някоя и друга година. Той има безлична, посредствена репутация. Предпочита да мине между капките.

Торга Карф кимна.

— Това си помислих и аз. Виж, Вал, да предположим, че двамата с Дала се прехвърлите оттук до Полицейския терминал и отидете до

Новилан-еквивалент да огледате набързо ситуацията и да ми докладваш, след което да излетиш до Зарабар-еквивалент и да продължите пътуването си до сектор Дуарма. Ще ви забави не повече от осем до десет часа...

— По-скоро двайсет и четири — прекъсна го Вал. — Ще трябва да се прехвърля до плантацията в сектор Есарон. Какво ще кажеш, Дала? Искаш ли да го направим?

Тя се поколеба, ядосана от номера му. Не искаше да откаже и се опитваше да я накара тя да го направи вместо него.

— Знам, че е отвратителна наглост от моя страна, Дали — обърна се към нея Торта Карф. — Но е важно да получи незабавна и пълна преценка за ситуацията. Може да се окаже нещо прекалено сериозно. Ако става дума за изолиран инцидент, може да се третира по рутинния начин, но се боя, че не е. Притежава всички признаци на голяма мащабна операция и ако става дума за масови отвлечения от един сектор и прехвърляне в друг, схващате каква заплаха представлява за Паравремевата тайна.

— Остави нравствените съображения настрана — отвърна Вал. — Излишно е да ги обсъждаме, тъй като са прекалено очевидни.

Тя кимна. Повече от дванайсет хилядолетия хората от нейната раса и тази на Вал и Торта Карф съществуваха като паразити из безбройните други светове на алтернативна правдоподобност в паралелното измерение на времето. Умните паразити никога не причиняват щети на своите домакини и не разкриват съществуването си.

— Бихме могли да свършим тази работа, нали, Вал? — отговори тя, гневна на себе си, че отстъпва. — А ако искаш да разпиташ тези роби, говоря карандански и познавам мисленето им. А съм и квалифициран и лицензиран техник по наркохипноза.

— Това е прекрасно, Дала — заликува Торта Карф. — Изчакайте за момент. Ще изпратя съобщение до Полицейския терминал да приготвят ракета.

— И аз се нуждая от хипномех за карандански език — каза Вал. — Дала, знаеш ли акалански? — Тя поклати глава и той се обърна отново към Торта Карф: — Виж какво, ракетният полет до Новилан-еквивалент е четири часа. Ако инсталират хипномех устройства в

ракетата, двамата с Дала можем да получим езиковите си уроци по пътя и да сме готови за работа още с кацането.

— Отлична идея — съгласи се Торга Карф. — Ще се разпоредя веднага. Сега...

Странно, но Дала вече не беше ядосана, след като поеха ангажимента. А и никога не бе попадала във времепредела на Полицейския терминал. Почти никой освен служителите в Паравремевата полиция нямаше подобна възможност. А и винаги бе искала да научи повече подробности за работата на Вал и да си сътрудничат. Пък и ако го бе принудила да откаже, това щеше да помрачи цялото им пребиваване в сектор Дуарма. Но по този начин...

Голямата кръгла конвейерна зала беше претъпкана, каквато бе всяка минута през всичките дни на последните десет хиляди години. До огромното кръгло бюро в центъра заминаващи и пристигащи полицаи минаваха през проверката на чиновници-роботи или разговаряха с обслужващия човешки персонал. Някои бяха облечени в зелени униформи по устав, други бяха в цивилни дрехи. Повечето бяха във всевъзможни извънвремени костюми от всички кътчета на паравремето. Роби с пискюли, златоткани шарфове и конусовидни шапки от сектора Кифтан на Второ ниво; протоарийски ризници и шлемове от Четвърто ниво; къси туники и фустанели от Александрийско-романския сектор на Четвърто ниво; заркантански бедрени препаски, филцови шапки и ками; можеха да се видят свещенически одежди и военни униформи, високи над коляното ботуши и голи крака; огнестрелни оръжия и саби, лъкове и колчани със стрели. Глъчката на гласовете и тракането на телепринтерите никога не стихваше.

Дала се оглеждаше изненадана и доволна. За нея това вече беше отпуска. Вал също бе доволен. Известно време се боеше, че тя ще е разочарована заради случилото се. Промушиха се през тълпата до бюрото, той поговори с един от служителите и разбра кой е техният конвейер. Беше совалка с фиксиран маршрут единствено между местния времепредел и Полицейския терминал, откъдето потегляха на повечето операции на Паравремевата полиция. Вал пропусна Дала

първа през плъзгащата се врата, влезе след нея и заключи. Преди да натисне стартера, извади оръжието си и го провери.

Теоретически паратемпоралното транспозиционно поле „Галдрон-Хестор“ бе непроницаемо за материални обекти извън него. На практика обаче подобни предмети понякога проникваха, при това някои от тях бяха живи и враждебно настроени. При последното си идване тук бе видял да се появяват четирима офицери и един лъв, който дърпаха за опашката. Беше мъртъв все пак. Сигма лъчевият иглер, който носеше със себе си, бе единственото използваемо оръжие при подобни обстоятелства. Нямаше абсолютно никакъв ефект върху нито една материална структура и можеше да бъде използван във вътрешността на активиран конвейер, без да причини щетите, които биха причинили куршум или вибрациите на ултразвуков парализатор, а и оказваше мигновено фатално въздействие върху всичко, което притежаваше централна нервна система. Поради всички тези причини вършеше отлична работа и извън времето — дори в най-цивилизованите времепредели и най-перфектната аутопсия не можеше да открие причината за предизвикана от него смърт.

— Как изглежда сектор Есарон? — попита Дала, щом конвейерният купол около тях проблесна с променливи светлини и изчезна.

— Трето ниво; правдоподобност на неуспешен опит за колонизиране на планетата от марсианци преди около сто хиляди години — започна той. — Малкото оцелели — един кораб пътници или нещо такова — били оставени да се оправят, както могат, а междувременно цивилизацията на Марс изчезва. Загубват всякаква следа от своята марсианска култура, включително паметта за извънтерестриалния си произход. Преди около хиляда и петстотин или две хиляди години развиват сравнително висока електрохимическа цивилизация и започват да разработват ядрената енергия, като успяват да създадат космически кораби. Но до такава степен се съсредоточават върху неорганичните науки, пренебрегвайки бионауките, че когато изстрелват първия си кораб до Венера, все още не били развили теорията за бацилите като преносители на болести.

— И какво станало, когато се сблъскали със зелената треска? — попита Дала.

— Каквото би могло да се очаква. Първият — и единствен — кораб, който се върнал, я пренесъл на Тера. Естествено никой не знаел какво е това и епидемията почти обезлюдил планетата. Тъй като оцелелите не знаели нищо за бацилите, си обяснили всичко с гнева на боговете — старата история с прибягването до свръхестествени при отсъствието на научни обяснения — и култът срещу науката се превърнал във фанатизъм. Естествено космическите пътувания били забранени, а също така ядрената и електрическата енергия. По неизвестни причини парата и барутът не подразнили боговете. Върнали се на нивото на парната и барутната култура и до този момент не са помръднали оттам. Относително по-цивилизованите райони се намират по източното крайбрежие на Азия и западното крайбрежие на Северна Америка. Сравнително по-цивилизована е бялата раса. Политическата им система леко надвишава племенното ниво — хиляди дребни кралства, републики, княжества, феодални имения и разбойнически гнезда. Основни поминъци са разбойничеството, пиратството, отвличането на роби, грабежът на добитък и вътрешните раздори. Имат няколко разнебитени парни железопътни линии и малко речни параходи. Продаваме им въглища и промишлени стоки в замяна на хранителни продукти и тютюн. „Обединени извънремеви хранителни продукти“ е собственик на сектора по право. Това е една от компаниите, от която получава парите си Талван Драс.

Бяха прекосили цивилизованите Второ и Трето ниво в момента напускаха Четвърто и навлизаха в Пето, съществуващо в правдоподобността на свят без човешко население. От време на време зърваха кратките проблясъци на сгради, ракетопортове, космически площадки за излитане и кацане, докато конвейерът ги прехвърляше през тесните паравремеви пояси, в които тяхната цивилизация бе изградила аванпостове — Комерсиален Пето ниво, Пътнически Пето ниво, Промислен сектор, Обслужващ сектор.

Накрая конвейерният купол потрепна и се материализира. Щом възникнаха напълно, в купола влязоха няколко въоръжени с иглери полицаи в зелени униформи, за да се уверят, че не са взели нищо опасно със себе си по пътя. Залата отвън бе същата като тази в техния времепредел — със същата шумна навалица във всевъзможни костюми.

За десет минути стигнаха до ракетопорта с аеромобил. Качиха се на тантурестата крилата ракета и Вал забеляза квадратните метални сандъчета, които бяха прикрепени към две от седалките за пътници, и подвижните синкави пластмасови шлемове над тях.

— Заредени са — докладва пилотът. — Доктор Хедрън, вие седнете вляво, зареден е с езикова касета на акалански. Вашият е зареден с карандаански — езикът на Колгор в Четвърто ниво, както пожелахте, господин помощник на Главния. Да ви привържа ли в седалките?

— Да, ако обичате. Заповядай, Дала, ще ти помогна.

Докато пилотът нагласи шлема и му бие инжекцията, Дала вече спеше. Вал дори не усети излитането на ракетата, а докато спеше, целият речников фонд и граматиката на карандаанския станаха част от подсъзнателните му знания и бе достатъчно само да произнесе паролата наум, за да ги прехвърли в съзнанието си. Когато отвори очи, пилотът вече разкопчаваше и повдигаше шлема си. До него Дала отпиваше ароматизирано вино от чашата си.

На площадката за кацане в Управлението на регионалния сектор в Новилан-еквивалент ги очакваха няколко души. Вал позна замшефа Вълтор Тарн, който представи някакъв мъж в ботуши за езда и бяла пелерина като Скордран Кърв. Вал го поздрави и сърдечно стисна ръката му.

— Отлична работа, агент Скордран. Справили сте се навреме.

— Постарах се, сър. Искате ли информацията веднага? Имаме половин час полет до пространствения еквивалент и още половин час прехвърляне.

— Ще ми я предоставите, докато пътуваме — отвърна той и се обърна към Вълтор Тарн. — Готови ли са костюмите ни за Есарон?

— Да. В контролната кула са. Имаме инсталиран временен конвейер на двеста мили южно оттук, който ще ви отведе направо в плантацията.

— Преоблечи се, Дала — каза Вал. — Господин заместник-шеф, бих искал да поговорим насаме.

Двамата с Вълтор Тарн се извиниха и се отдалечиха до парапета на площадката. Замшефът на регионалния сектор изглеждаше външно спокоен, но Вал усети, че е притеснен и объркан.

— Какво е направено след получаването на доклада на агент Скордран? — запита Вал.

— Вижте, сър, изглежда, случаят е по-сериозен, отколкото предполагаме. Агент Скордран, който ще ви запознае с подробностите, твърди, че според всички признаци това е работа на голяма и добре организирана банда наши паравреми престъпници. Твърди, че е открил доказателства за дейността им в Колгор на Четвърто ниво, които се разминават с цялата информация за този сектор, с която разполагаме.

— Освен че сте препратили по роботизираната система доклада на агент Скордран в Дергабар, какво сте направили по въпроса?

— Възложих на агент Скордран да проведе разследване на място и му предоставих двама детективи и психоспециалист, сър. Веднага щом доставихме хипномех индоктринация на карандански за още психоспециалисти, изпратих и тях. Сега той разполага с четирима, както и с осем детективи. Междувременно инсталирахме конвейер директно до плантацията на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“.

— Защо просто не наехте психоспециалисти от регионалния сектор в Колгор в Източна Индия? — попита Вал. — Замшефът Рантар щеше да ви заеме няколко.

— О, не мога да искам хора от друг регионален сектор, без да съм упълномощен от по-горна инстанция — възкликна Вълтор Тарн. — А и щеше да отнеме повече време, докато пристигнат, отколкото да осигуря хипномех на моите служители.

За второто бе прав, съгласи се наум Вал. Но все пак основанието му бе процедурно.

— Съобщихте ли на Рантар Джард да предприеме мерки в своя регионален сектор?

— Не, за бога! — възмути се Вълтор Тарн. — Не разполагам с никаква власт да нареждам на някой, с когото сме на едно и също стъпало в йерархията, какво да прави. Изпратих доклада по обичайните канали. Не е моя работа да нарушавам собствените си разпореждания.

И така докладът бе пълзял цели четиринадесет часа по каналите. Вал се навъси.

— Добре. На моя отговорност и от името на Главния Торга веднага се свържете с Рантар Джард. Изпратете му до най-малки подробности цялата информация, с която разполагате по въпроса, и му препращайте всяка нова информация, която получите. Съмнявам се да намери нещо в който и да е времепредел, разработван от легитимни паравреми. По всяка вероятност бандата работи предимно в непосещавани времепредели. Това, с което се е сблъскал Скордран Кърв, е отвратителен пропуск от страна на някой дребен служител.

Видя Дала да излиза от контролната кула в бричове, ботуши и бяла пелерина; закопчаваше на колана си тежък револвер.

— Ще отида да се преоблека, а вие се свържете с Рантар Джард. Ще се видим, като се върна.

— Поемате ли командването, господин помощник? — попита Скордран Кърв, щом аероавтомобилът излетя от площадката.

— В никакъв случай. Съпругата ми и аз заминаваме в отпуска веднага след като разбера какво става тук и докладвам на Главния. Вашите кавалеристи пипнаха ли търговците на роби?

— Да, пипнаха ги вчера следобед. Всички подробности ли искате, помощник Въркън, или само най-същественото?

— Дай най-съществените доказателства, без да забравяш, че се опитваш да анализираш мащабна ситуация на базата на твърде ограничен пример.

— Голяма е, да — съгласи се Скордран Кърв. — Бандата наброява най-малко стотина души, а може би и няколкостотин. Имат поне два шейсетметрови конвейера, няколко по-малки, бази във времепредел на Пето ниво и най-малко един въздушен спедитор за около пет хиляди тона. Развиват дейност в няколко времепредела на Колгор и Есарон.

Въркън Вал кимна.

— Не съм и допускал да е някоя дребна кражба.

— Изчакайте да чуете всичко. В сектор Колгор бандата е известна като търговците-вещери — използваме го за кодово обозначение. Представят се за магьосници — черни мантии и качулки с блестящи знаци, гласоусилватели, светлинни аури, енергооръжия, механични магьоснически номера, все от този род. Наплашили са

всички глупаци в Крута. Тактиката им е да устройват горски лагери в близост до наскоро завладени карандански градове, да вземат ума на крутите с магьосническите си умения и да продават промишлени стоки на каранданските пленници. Търгуват главно с огнестрелни оръжия — очевидно нещо като кремъклийки — и барут.

Следователно ограничаваха дейността си в непосещавани времепредели, тъй като нямаше данни нашествениците от Крута да разполагат с огнестрелно оръжие.

— След като закупят една партида роби — продължи Скордран Кърв, — ги прехвърлят на предполагаемата база на Пето ниво, където имат концентрационни лагери. Робите, които разпитахме, са били откарани в Северна Америка, където има друг концентрационен лагер, и оттам са били прехвърлени на този времепредел в сектор Есарон, където ги открих. Твърдят, че в този концентрационен лагер в Северна Америка има най-малко две-три хиляди роби. Оттам ги прехвърлят на малки партиди и ги заместват с други от Индия. Тази група е била на калеранеца Небу-ин-Абенос, вожд на планинското градче Кареба на петнайсетина мили югозападно от плантацията. Партидата наброява двеста и петдесет души. Кору-ин-Иригод е закупил само групата за плантацията.

Аеротаксито намали скорост и се спусна надолу. Местността под тях беше осеяна с конвейерни пунктове, всеки в пространствено съжителство с извънвремеви полицейски пост или база. Бяха извънредно много. Западното крайбрежие на Северна Америка бе център на цивилизация с много паратемпорални сектори и докато конвейерните пунктове на търговските и пътническите компании бяха разпръснати из стотици времепредели на Пето ниво, тези на Паравремевата полиция бяха концентрирани. Антигравитационната кола закръжи около висока триста стъпки стоманена кула, която поддържаше конвейерен пункт, частично съжителстващ с един на последния етаж на висока извънвремева сграда, и се спусна пред нисък хангар от сглобяеми стоманени елементи. Излезе да ги посрещне мъж в полицейска униформа. Вътре имаше петнайсетметров купол и петнайсетметров очертан с червена линия кръг, отбелязващ пункта за прехвърляне на извънвремеви конвейер. Всички влязоха в купола и операторът включи транспозиционното поле.

— Все още не сте чули най-лошото — поднови разказа си Скордран Кърв. — В този времеопредел имаме основание да смятаме, че тукашният Небу-ин-Абенос, закупил робите, действително е видял конвейера. Може дори да го е видял активиран.

— Ако го е видял, или трябва да го заловим и да изтрием паметта му, или да го убием — отвърна Вал. — Какво знаеш за него?

— Кареба е малко, оградено със стени планинско градче. Всички са роднини. Арестуваният Кору-ин-Иригод е син на една от сестрите на съпругата на Небу-ин-Абенос. Всички до един са разбойници — търговци на роби, крадци на добитък, все от този род. През последните десет години Небу-ин-Абенос закупува роби от някакъв таен източник. Преди да почнат да пристигат тези от Колгор, идвали предимно бели и малко кафяви, вероятно полинезийци. Нито един негр — в този сектор няма чернокожи, а пък паравремевите търговци не обичат да им се задават много въпроси. Кору-ин-Иригод призна под наркохипноза, че всички били чуждоземци и говорели на неразбираеми езици.

— Десет години! И за първи път се сблъскваме с това — възкликна Вал. — Това не е добра оценка за нито един от нас. Обзалагам се, че робското население на някои от тези Есарон времеопределени е антропологичен кошмар.

— Но ако всичко това е продължавало цели десет години, значи милиони и милиони хора са откъвани от техните времеопределени в робство! — изуми се Дала.

— А може би и много повече от десет години — предположи Вал. — Този Небу-ин-Абенос е, изглежда, само единствената реална следа, с която разполагаме в момента. Как действа той?

— Приблизително веднъж на всеки десет дни с още десетина-петнайсет мъже излиза на разстояние един ден езда високо в хълмовете. Това прави около петнайсет мили. Карелците имат добри коне и са издръжливи ездаци. Вземат голяма торба, пълна със злато. След като се стъмни, когато вече са вдигнали лагер, пристигат двама чужденци в карелски дрехи. Небу-ин-Абенос се отдалечава някъде с тях и след около час се връща с осем до десет такива чужденци и две партиди по сто роби, винаги оковани във вериги по десет. Небу-ин-Абенос се разплаща, уговарят следващата среща и на следващата сутрин той и тайфата му подкарват робите към Кареба. Бих добавил,

че досега робите са били продавани само в мините на изток от Кареба. Тези са първите, които попадат в крайбрежен район.

— Затова всичко досега е останало в тайна. И конвейерът пристига на всеки десет дни приблизително на едно и също място?

— Да. Обмислях как да ги вкарам в капан — каза Скордран Кърв. — Ще ми трябват повече хора и екипировка.

— Поръчай ги от регионалния или генералния резерв — посъветва го Вал. — Този случай ще е с извънредно предимство, докато не бъде изяснен.

Наруга наум Вълтор Тарн заради страха му от процедурните правила. В този момент конвейерът примигна и се материализира около тях, а червената светлина над главите им грейна в зелено.

Озоваха се в дълго помещение, изградено от кирпич и със сламен покрив, с малки обковани с дъски прозорци високо над пръстения под. Беше хладно и сумрачно, а въздухът беше напоен с тежкия аромат на цитрусови плодове. Покрай стените бяха наредени сандъци, някои отчасти пълни с портокали, и камари плетени кошници. До конвейерния купол, в който бяха пристигнали, имаше друг. На един от сандъците бяха седнали двама мъже в бели пелерини и ботуши за езда — пушеха и разговаряха.

Скордран Кърв ги представи — Гатон Дард и Крадор Арв, специални агенти — и попита за новини.

— Остават още четирийсет — отвърна Крадор Арв. — Разказват едно и също — все същите два времепредела.

— Всички — обясни Скордран Кърв — са били ратаи в имението на карандаански аристократ над големия завой на Ганг. Крутите нападнали имението на господаря им преди десетина дни. Когато разказват за пленяването си, повечето твърдят, че жената на господаря им се самоубила с кинжал, след като крутите убили мъжа ѝ, но около един на всеки десет твърди, че била отвлечена от тях. Два различни времепредела естествено. Тези, които разказват за самоубийството, не са видели крутите да са въоръжени с огнестрелно оръжие, а тези, които разказват за отвличането, твърдят, че всички имали нещо като пушки и пистолети. Правим синтезирано обобщение на двата разказа.

— Имаме проблеми с местните по повод на всички тези пристигащи тук чужденци — съобщи Гатон Дард. — Стават все по-любопитни.

— Налага се да рискуваме — каза Вал. — Разпитите продължават ли? В такъв случай нека ги погледнем.

Голямата двойна врата в дъното бе закована отвътре с греди. Крадор Арв отключи малка странична врата и пусна Вал, Дала и Гатон Дард през нея. В двора група роби разтоварваха голяма талига с портокали и ги нареждаха в кошници с капаци. Охраняваха ги двама местни въоръжени пазачи, чиято главна грижа беше да ги държат далеч от постройката, а мъж в бяла пелерина следеше пазачите по същата причина. Той приближи до Вал и се представи.

— Голзан Дот, именуван тук Досу Голан. Управител на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“.

— Неприятно задължение — поднесе му съчувствията си Вал. — Едно обединение ни създава още по-големи главоболия.

— Имате ли представа какво ще се предприеме по отношение на тези роби? — попита Голзан Дот. — Длъжен съм да напомня, че компанията е инвестирала в тях четиридесет хиляди паратемпорални обменни единици. От главното управление поискаха много точна информация по този въпрос.

Вал поклати глава.

— Това превишава компетенциите ми. Решение трябва да вземе Паравремевата комисия. Съмнявам се компанията ви да пострада. Покупката е законна и съобразена с действащите разпореждания. Купували ли сте досега роби от този Кору-ин-Иригод?

— Тук съм отскоро. Предишният колега си е счупил врата преди двайсетина дни — кракът на коня му попаднал в дупката на гризач.

Вал забеляза Дала да кима, замислена за нещо. Когато се върнеше в техния времепредел, щеше да възложи на екип от медиуми да се опитат да установят контакт с обезпътения бивш управител на плантацията — от известно време работеше в Института над проблема на възвръщане на обезпътени индивиди от извънвремето.

— Няколко пъти — обади се Скордран Кърв. — Нищо подозрително — само местни. Разпитахме Кору-ин-Иригод доста подробно по този въпрос и той твърди, че това е първият случай, при който докарва партида от чуждоземците на Небу-ин-Абеноз толкова на запад.

Разпитите се провеждаха в домакинството на плантацията в тайните централни помещения, където живееха паравремите. Скордран Кърв отвори с автоматично устройство една плъзгаща се секретна врата и започна:

— Предполагам, не се налага да напомням на никой от вас, че всяко категорично изявление при изслушване на разпитван под наркохипноза...

— ... има ефект на хипнотично внушение — продължи вместо него Вал.

— И би следвало да се избягва, освен ако подобно внушение не е умишлено — довърши Дала.

Скордран Кърв се засмя, отвори друга врата и застана встрани. Мебелите в помещението, използвано от паравремите като стая за отдих, бяха избутани по ъглите. На значително разстояние една от друга бяха поставени четири разделени от паравани масички. От двете страни на всяка седах по един почти напълно гол карандански роб и един психоспец от Паравремевата полиция, а между тях имаше включен записващ апарат. На дълга маса в дъното на помещението четирима мъже и две млади жени работеха над купища карти и две големи таблици.

— Фракор Вулн — представи се мъжът, който отбелязваше нещо в таблиците. — Синтезатор.

След което представи останалите.

Вал не пропусна да спомене, че Дала е негова съпруга, да не би някое от ченгетата да започне да си въобразява разни неща, и добави, че тя владее карандански, прекарала е известно време на Четвърто ниво в Колгор и е квалифициран психоспец. После попита:

— С какво разполагате до този момент?

— Два различни времепредела и две различни банди търговци-вещери — докладва Фракор Вулн. — Второто установихме по описанието на външния им вид, тъй като двете партии са продадени от крутите в еквивалентни периоди от изминало време.

Вал взе една от картите с показания за отвличане и я прегледа бегло.

— Виждам достоверно описание на тези огнестрелни оръжия, а се споменават и електрически камшици — сподели той. — Откъде са се взели.

— Ето как ги реконструирахме, господин помощник — обади се една от младите жени и му подаде два бели рисувателни листа.

Скиците бяха направени с мек молив, с многобройни изтривания и корекции. Камшикът беше с цилиндрични дръжка, дълга трийсет сантиметра и с диаметър два, и имаше бутон за палеца.

— Това определено е Кифтан от Второ ниво — каза Вал, като върна скицата. — Дръжката е обкована с мед или е обшита със сребърна нишка и камшикът се задейства от малка ядрена батерия. Температурата достига около двеста градуса и причинява изключително болезнени изгаряния.

— Истинска варварщина! — възкликна Дала.

— Всичко в сектор Кифтан е варварско. — Скордран Кърв погледна към четиримата роби до масите. — Тези не са от най-тежките случаи. Но някои наистина са обгорени ужасяващо.

Вал разглеждаше другите скици. Едната представляваше мускет с широк приклад с прикрепен към него ремък. Спусъчният механизъм беше пунктиран несигурно. Другата представляваше издължен пистолет с точно очертани контури и неясно загатнати детайли на механизмите. Беше миниатюрно подобие на мускета.

— Виждал съм подобни огнестрелни оръжия — имам много от тях в колекцията си — каза той. — Нискоразрядна механична или високоразрядна предмеханична култура. Факт е, че подобни биха могли да бъдат изработени в сектор Колгор, ако каранданиците се бяха научили да смесват сярата, въглерод и нитрати, за да получат барут.

Разпитващият на една от масите явно бе чул всичко, което можеше да научи, и се надигна, като подкани с жест роба да се изправи.

— Върви с този човек — каза той на карандански и посочи един от униформените детективи. — Довери му се — той ти е приятел и няма да ти стори зло. Когато излезеш от тази стая, ще забравиш всичко случило се тук, освен че са се отнасяли с теб вежливо, дали са ти да пиеш вино и са намазали раните ти с мехлем. Ще кажеш на другите, че сме ваши приятели и няма защо да се боят от нас. И няма да се опитваш да отстраниш знака върху лявата си ръка.

Детективът изведе роба през една врата в другия край на стаята, а психоспецът се приближи до голямата маса, подаде картата и запали цигара.

— Вариантът със самоубийството — подхвърли той на една от жените, която пое картата.

— Нещо по-различно?

— Някои незначителни подробности във връзка с продажбата на калеранците в този времепредел. Струва ми се, че заседнахме.

— Не говори така — възрази Фракор Вулн. — И последният може да подхвърли нещо, което никой друг не е забелязал.

Още един от разпитваните бе отпратен навън. Разпитващият се приближи до масата и докладва:

— Една от многото версии с отвличането. Този е бил точно до крутанеца, който стрелял по дивото прасе или каквото било там, докато се придвижвали към лагера на търговците-вещери. Най-доброто описание на оръжията, което имаме досега. Няма съмнение, че става дума за кремъклийки. — Видя Въркън Вал и възкликна: — О, здравейте, помощник Вал. Какви са заключенията ви? Вие сте специалист по извънвремеви оръжия, доколкото знам.

— Би трябвало да ги видя. Тези хора просто не притежават технически познания, за да ги опишат достоверно. Много народи произвеждат подобни огнестрелни оръжия.

Той заизрежда в съзнанието си паратемпоралните зони, в които познаваха барута, но не познаваха ударниковите механизми. Развиващи се култури, достигнали първия, но не и втория стадий. Статични култури, в които случайното откриване на барута не бе последвано от по-нататъшни открития. Постледникови култури, съхранили отделни отломки от древно знание.

Към групата се присъедини третият, а след него и четвъртият разпитващ. Разговаряха известно време, докато си изпият кафето, след което влезе следващата четворка роби — двама мъже и две жени. Едната жена беше цялата в мехури от електрическите камшици на търговците-вещери. Независимо от успокоенията всички до един бяха видимо неспокойни.

— Няма да ви направим нищо лошо — обърна се към тях един от психоспецовете. — Ето лекарство за раните ви. В началото щипе като всяко добро лекарство, но след малко ще отстрани цялата болка. А ето да пийнете и вино.

Двама от детективите се приближиха и започнаха демонстративно да наливат виното и да размазват мехлема, като

използваха действията си като прикритие, за да инжектират робите с хипнодермалните иглери, след което ги отведоха до определените за тях места зад четирите маси. Вал и Дала се приближиха и застанаха зад един от психоспецовете, който държеше малко фенерче.

— Сега се отпусни — започна психоспецът. — Отпусни се и остави това хубаво лекарство да си свърши работата. Уморена си и ти се спи. Погледни тази магическа светлинка, която успокоява грижите. Погледни светлинната. Погледни... свет... лин... ката.

Отидоха до съседната маса.

— Ти участва ли в сраженията?

— Не, господарю. Ние сме селяни, не воители. Нямаме нито оръжия, нито бойни умения. Тези, които участваха, бяха изтрепани до крак. Ние вдигнахме празните си ръце и бяхме пощадени като пленници на крутите.

— Какво се случи с вашия господар Громдур и съпругата му?

— Един от крутите метна брадва и уби господаря и тогава неговата съпруга измъкна кинжал и се уби.

Психоспецът отбеляза с червено върху картата пред себе си и огради в кръг номера върху ръката на роба с червен химически молив. Вал и Дала се преместиха на третата маса.

— Бяха въоръжени с обичайните за крутите оръжия, господарю, както и оръжията на търговците-вещери. Дългите носеха праметнати на гръб, а късите забучени в коланите.

Синя отметка в картата, син кръг върху ръката на роба.

Изслушаха последователно двете версии за случилото се при плякосването на имението на господаря Громур, последвано от похода до превзетия град Джирда и след това до горския лагер на търговците-вещери.

— Слугите на търговците-вещери се появиха чак след като си тръгнаха крутите. Бяха облечени в различни дрехи — къси горни дрехи, панталони и къси ботуши и носеха на коланите си малки оръжия...

— Имаха много свирепи камшици, които изгаряха като огън. Всички ни биеха с тях, както можете да видите, господарю...

— Крутите ни бяха вързали за вратовете по двама. Слугите на търговците-вещери свалиха хомотите и ни оковаха във вериги по десет, с които бяхме, когато ни докараха тук...

— Убиха детето ми, моята малка Жужа! — ридаше жената с ужасните мехури. — Откъснаха я от ръцете ми и един от слугите на търговците-вещери — Кокат да изяде душата му дано! — строши главичката ѝ. А когато се опитах да я спася, ме събориха на земята и ме заудряха с огнените камшици, докато не припаднах. След това ме замъкнаха в гората заедно с другите, които бяха оковани във вериги като мен.

Дала пристъпи към нея, взе в едната си ръка фенерчето на разпитващия и с другата си ръка повдигна главата ѝ. Започна да щрака с фенерчето срещу очите ѝ и заговори:

— Вече няма да скърбиш за детето си. Вече забравяш случилото се в лагера на търговците-вещери и помниш само, че детето ти не го грози никаква опасност. Скоро ще си спомняш всичко само като сън за детето, което се надяваш да родиш някой ден. — Щракна още веднъж с фенерчето и го върна на психоспеца. — А сега ни разкажи какво се случи, когато пристигнахте в гората. Какво видя там?

Психоспецът кимна одобрително, отбеляза нещо в картата и се заслуша в разказа на жената. Бе спряла да ридаше и гласът ѝ беше ясен и бодър.

Вал отиде до дългата маса и попита Скордран Кърв:

— Робите са били оковани във веригите на търговците-вещери, когато са били докарани тук. Къде са веригите?

— В постоянното конвейерно помещение — отвърна Кърв. — Можете да ги разгледате там. Не искахме да ги пренасяме тук, за да не си помислят тези нещастници, че пак ще ги оковем. Съвсем леки са и много здрави — някаква сплав. С пила или мощен трион можеш само да ги одраскаш. На атомна горелка са ѝ нужни петнайсет секунди, за да среже един пръстен. Прангите са занитени с нитове от ковано желязо, явно направени на машина. Секат се лесно с длето.

— Трябва да бъдат изпратени в Полицейския терминал на Дергабар-еквивалент за изследване на материала и изработката. Споменахте за някакъв начин за засичане на конвейера, който пренася робите за Небу-ин-Абеноз. Какво имате предвид?

— Все още държим Кору-ин-Иригод и шайката му под хипноза. Мислех си да ги поставим под хипнотичен контрол и да ги върнем в

Кареба със заповед да подадат сигнал, когато Небу-ин-Абеноз тръгне за следващата сделка. Можем да поставим няколко души на пост по хълмовете над Кареба, за да изпратят съобщение до Полицейския терминал. След това може да бъде изпратен екип с подвижен конвейер да направи засада на Небу-ин-Абеноз по пътя и да ликвидира шайката. Нашите хора ще вземат конете и дрехите им и ще пипнат изненадващо конвейера.

— Бих предложил една промяна. Вместо да разчитаме на визуалните сигнали на хипноконтролирания Кору-ин-Иригод, да изпратим в Кареба двама от нашите хора с миниатюрни радиопредаватели.

Скордран Кърв кимна.

— Правилно. Можем да внушим на Кору-ин-Иригод, че са негови приятели и да гарантира за тях в Кареба. Нашите момчета могат да се представят за търговци на роби. Кареба е пазарско тържище и всякакви търговци са добре дошли. Могат да продават и огнестрелно оръжие — револвери и магазинни карабини. Всеки каребец ще си купи всяко оръжие, което е по-добро от неговото, така че задължително ще си купят револвери и карабини. Можем да се снабдим с всичко необходимо от „Комерсиал 408“, а тук можем да се снабдим с ездитни и товарни коне.

Вал кимна.

— А постовият с радиообхвата на Кареба да е нагласен на този времепредел и друг на Полицейския терминал. За засадата на шайката на Небу-ин-Абеноз и залавянето на конвейера използвай всичко, каквото решиш — приспивен газ, парализатори, енергийни оръжия, антигравснаряжение, всичко. Що се отнася до разпореждането за използване на снаряжение, съответстващо на местното ниво на култура, забрави за това. Но хвани конвейера непокътнат. Можеш да установиш местонахождението на базовия времепредел по показанията на контролното табло, а тъкмо това ни интересува най-много.

След като приключиха с разпита и отпратиха жената, Дала и психоспецът се приближиха до голямата маса.

— Нещастно същество — каза тя. — Що за злодеи са това?

— Ако това ви е впечатлило, не забравяйте, че слушаме подобни истории вече осем часа. Някои са доста по-отвратителни.

— Бих използвала топлинна пушка срещу цялата тази пасмина, намалена до градус само да ги поизпържи — гневно каза Дала. — А този, който стои зад цялата тази работа, ще го откарам до сектор Кифтан на Второ ниво и ще го продам на жреците на Фасиф.

— Жалко, че не се връщате, а тепърва заминавате в отпуска, помощник Въркън — обади се Скордран Кърв. — Това е твърде тежък случай, за да се справя сам, и бих предпочел да работя под ваше командване, отколкото на всеки друг, когото би изпратил Главният Торта.

— Вал! — изкрещя възмутена Дала. — Да не би да възнамеряваш само да докладваш и да се оттеглиш от случая?

— Но, скъпа — опита се да се престори на възможно най-изненадан Вал, — нали не искаш отново да отложим отпуската? Ако се забъркам в тази каша, никой не може да каже кога ще се освободя, а докато се освободя, в Института „Рогом“ може да изскочи нещо, което няма да искаш да пропуснеш...

— Вал, отлично знаеш, че няма да съм щастлива нито секунда в сектор Дуарма, като мисля за това тук...

— Добре тогава. Забравяме за отпуската. Искаш да останеш още известно време и да ми помагаш тук, така ли? Ще имаме доста работа, но ще сме заедно.

— Да, разбира се. Искам да направя нещо, за да смачкам онези дяволи. Вал, ако беше чул какво са сторили на тези нещастни хорица...

— Ще се наложи да се върна до Полтерма, тъй като вече разполагам с достатъчно информация, и да докладвам на Торта Карф, че съм поел случая. Можеш да останеш тук и да помагаш при разпитите. Връщам се след около десет часа. Тогава можем да прескочим до Управлението на регионалния сектор в Колгор, за да разговаряме с Рантар Джард. Може да научим нещо, което да ни помогне тук...

— Може би скоро ще имате възможност да ползвате отпуската си, доктор Хедрън — успокои я Скордран Кърв. — Пипнем ли някой от конвейерите им, контролното табло ще ни покаже от какъв времепредел работят и са свършени.

— Има една индо-уралоалтайска притча за един укротител на змии, който мислел, че държи своята змия, а се оказало, че държи

опашката на слона — изсумтя Вал. — Не би било зле да имаме едно наум, докато не сме разбрали със сигурност какво точно сме пипнали.

Докато крачеше по коридора на сто и седемдесетия етаж на директорското крило на Паравремевата сграда, Яндар Яд спираше да се полюбува на отражението си в зеленикавото огледално стъкло — на сребрилата си, украсена с пера и веселяшки килната шапка, на идеално скроенето късо яке и на закаченото на хълбока му оръжие. Трудно можеше да се разбере, че е оръжие. Приличаше повече на портативен радиоапарат, каквото всъщност и беше. И въпреки всичко беше ефикасно оръжие. Едно мръдване на пръста можеше да го свърже с Трипланетната новинарска служба и всичко, което кажеше, щеше да се чуе от цяла Тера, Марс и Венера. Поради тази причина около Паравремевата сграда съществуваше значително и обяснимо електромагнитно съпротивление, което да неутрализира Яндар Яд.

Той погледна ръчния си часовник. Оставаха двацет минути до 10.00, когато имаше уговорена среща с Балтан Врат, генералния инспектор. Огледа се и видя, че е точно пред вратата на Бюрото за извънвремеви искове. Отвори я, мина през чакалнята, влезе в офиса и моментално замръзна — като птичар, забелязал птичка.

Сфаброн Ларв, един от по-младите репортери, спореше през гишето с Варкар Клав, дежурния помощник-агент по исковете. Варкар се опитваше да запази ледено спокойствие. Черната коса на Сфаброн Ларв беше разрошена, а лицето му се бе изкривило от гняв. Той удряше с юмрук по пластмасовата облицовка на гишето.

— Длъжен си! — крещеше той в лицето на възрастния мъж. — Това е официален документ и аз имам право да го видя. Искаш да отида до съда и да получа разпореждане? Ако отида, от Съвета ще отправят питане защо е трябвало да го направя и работното време ще свърши!

— Какво има, Ларв? — попита лениво Яндар Яд. — Опитва се да скрие нещо от теб ли?

Сфаброн Ларв се обърна. За миг очите му грейнаха от радост, щом видя шефа си, след което отново го обзе гняв.

— Искам да видя копие на иск за обезщетение, регистрирано тази сутрин — отвърна той, — а Варкар не иска да ми го покаже.

Какво си въобразява — че това тук му е диктатурата от Четвърто ниво?

— За какъв иск става дума? — попита го Яндар Яд, без да обръща внимание на Варкар Клав.

— „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ — една от капиталовите компании в Талван — току-що е предявила иск за четирийсет хиляди паравремеви обменни единици за сто роби, закупени от един от управителите им в сектор Есарон на Трето ниво от местен търговец на роби. Паравремевата полиция задържала робите за наркохипнотично разследване, след което ги прехвърлила в Полицейския терминал.

Яндар Яд продължи да разиграва сънливо безразличие.

— И защо ще го правят параченгетата? Робството е установена практика в сектор Есарон. Хората ни трябва да купуват роби, за да има кой да работи в плантациите.

— Това ми е известно — отвърна Сфаброн Ларв. — Точно това искам да разбера. Нещо не е наред или с робите, или с отношението на нашите към тях, или с Паравремевата полиция и искам да разбера какво е.

— Да ти кажа право, и аз, Ларв — заяви Яндар Яд. И се обърна към мъжа зад гишето. — Варкар, ще дадеш ли иска, или да направя материал за отказа ти да го покажеш?

— Паравремевата полиция изиска да го запазя в тайна — отвърна Варкар Клав. — Оповестяването сериозно би възпрепятствало важно полицейско разследване.

— Откъде да знам, че не би разкрило единствено некадърността на полицията? — подхвърли подигравателно Яндар Яд. — Виж какво, Варкар, и ти, и Паравремевата полиция, и Паравремевата комисия, и Управата на Родния времепредел до един сте на издръжката на обществеността. Тя има право да знае какви ги вършат нейните наемници, а моята работа е да я информирам. Та последно — ще ни покажеш ли копие от иска?

— Добре, нека обясня, извън протокола... — промълви умолително служителят.

— Ха-ха! Ха-ха! Този номер с „извън протокола“ минаваше пред мен, когато бях на възрастта на Ларв преди петдесетина години. Всичко, което узная, пускам в ефир или не на своя собствена отговорност.

— Добре — отстъпи Варкар Клав, посочи един екран и въртна едно копче. — Но когато го прочетете, се надявам да проявите достатъчно отговорност, за да запазите мълчание.

Екранът светна и Яндар Яд светкавично натисна бутона за фотокопие. Двамата новинари се загледаха за момент, след което дори маската на ленива апатия, която си бе надянал Яндар Яд, се разпука и рухна и той грабна ръчния телефон на колана си.

— Марва! — кресна Яд преди момичето в агенцията да успее да каже и дума. — Запиши следното за незабавно телеизлъчване!... Готова ли си? Начало: „Съществуването на колосална паратемпорална търговия на роби излезе на бял свят следобеда на ден едно-пет-девет във времепредел на Трето ниво, сектор Есарон, когато полеви агент Скордран Кърв от Паравремевата полиция откри в една портокалова плантация на «Обединени извънвремеви хранителни продукти»...“

Салгат Трод беше сам в своя таен офис. Недовършеният му обяд изстиваше на бюрото пред него, докато той наблюдаваше телеекрана в другия край на стаята, обърнат към един микрофон зад стола на председателя в Камарата на Изпълнителния съвет десет етажа пониско. Двете хиляди места бяха почти празни в 10.00, когато бе свикан Съветът. Петнайсет минути по-късно новината бе гръмнала. А сега, в 14.30 часа, почти три четвърти от местата бяха заети. Той гледаше как облицованите в златисти пластини работи се плъзгат по пътеките между редовете и получават и предават съобщения. Един току-що се бе плъзнал до мястото на члена на съвета Хастор Флан, който говореше настоятелно в говорителя. Поредното съобщение за него, предположи Салгат. Беше получил поне двайсетина подобни обаждания от избухването на кризата.

Хората щяха да започнат да си задават въпроси. Ситуацията перфектно обслужваше намеренията му. Като лидер на опозицията той лесно можеше да стане следващия Генерален управител, ако се възползваше от скандала както трябва. За кратко се заслуша в говорещия в момента член на центристкото управление. Беше в състояние напълно да опровергае доводите на това приятелче само със стотина думи, но не смееше. Управлението беше взело тъкмо линията на поведение, каквато Салгат Трод искаше да вземе целият Съвет — да

изтълкува случая като изолирано и изключително събитие, да нарочи няколко изкупителни жертви, да скърпи някакво приемливо обяснение за общественото мнение и всичко да се забрави. Запита се какво ли се бе случило с малоумника, прехвърлил тези роби от сектор Колгор в развит времепредел. Би трябвало да го отвлекат в сектор Кифтан и да го продадат на жреците на Фасиф!

Прозвуча звънец и за миг той си помисли, че ще чуе съобщението, което бе видял да записва Хастор Флан. След това разбра, че е звънецът на неговата врата, която можеше да бъде задействана единствено със специален идентификационен знак. Натисна един бутон и отключи.

Младият мъж в свободна туника, който влезе, бе чужденец. Поне лицето и гласът му бяха странни, макар че гласовете можеха да бъдат променяни механично, а и всеки опитен козметик би могъл да направи едно лице неузнаваемо. Приличаше на студент, на низш търговски служител, на инженер или нещо подобно. Разбира се, туниката под лявата му мишница бе леко издута, но дори и под най-представителните туники понякога се забелязваха подобни издутини.

— Добър ден, господин съветник — поздрави новодошлият и седна от срещуположната страна на бюрото. — Току-що говорих с... един човек, когото и двамата познаваме.

Салгат Трод му предложи цигара, услужи му със запалката си, след което запали и своята.

— Какво мисли за всичко това нашият общ приятел? — попита той и посочи към екрана.

— Нашият общ приятел не е много доволен от цялата тази работа.

— Може би си мислиш, че аз горя от щастие? — попита Салгат Трод. — Ако трябваше да постъпя, както всеки очаква от мен в момента, сега щях да съм долу и да драпам със зъби и нокти да се докопам до управлението. Всичките ми привърженици се питат защо не го правя. Както и опонентите ми. И не след дълго някой от тях ще се сети коя е причината.

— Все пак защо не слезете? — запита чужденецът. — Нашият общ приятел смята, че би било умно. Пукнатината не би могла да бъде запълнена, а нещата са стигнали толкова далеч, че Управлението

никога не би могло да се справи. Така че единственият правилен ход е да се опитате да се възползвате от ситуацията.

Салгат Трод се усмихна унило.

— Значи аз съм този, който да застане отпред и да поведе в правилната посока? Чудесно... освен ако не се препъна в нещо. Ако се случи така, ще бъда стъпкан като от стадо бизони.

— Не се опасявайте от това — засмя се успокояващо чужденецът. — Долу има и други, също приятели на нашия общ приятел. Вижте: най-добре е да атакувате Паравремевата полиция и най-вече Торта Карф и Въркън Вал. Обвинете ги в престъпна небрежност и некомпетентност и като естествена последица от това в тайно споразумение и поискайте назначаване на специална комисия за разследване. И се постарайте да се даде ход на гласуване на вот на доверие. За да бъде бламирано Управлението, да речем...

Салгат Трод кимна.

— Това най-малкото ще забави нещата. А ако нашият общ приятел успее да остане в сянка, може и да успее да сваля Управлението. — Той отново погледна към екрана. — Този стар глупак от Нантав тъкмо започва. Ще мине поне час, преди да мога да се изкажа. Предостатъчно време, за да сглобя цяла реч. Нещо кратко и гневно...

— Трябва да внимавате. Няма да свърши работа, ако с вашата политическа репутация започнете да пробутвате истории с някаква гигантска престъпна конспирация. Твърде близо е до линията на Управлението. А същевременно трябва да внимавате да не изтървете нещо, което да насочи Въркън Вал и Торта Карф в нова посока на разследване.

Салгат Трод кимна.

— Разчитай на мен. Ще се справя.

Щом чужденецът си тръгна, той изключи звука — единствено нямото изображение щеше да го държи в течение какво се случва на етажа на Съвета. Ситуацията не му харесваше. Беше прекалено лесно да посочи недостатъците. Само ако знаеше малко повече за сенчестите фигури, чиито пратеници използваша тайния му вход...

Кору-ин-Иригод стискаше цепещата го от болка глава, сякаш се боеше да не падне, и примигваше от слънчевата светлина зад прозореца. Колко ли подсладено бренди бе изпил снощи? Седна на ръба на леглото, опитвайки се да събере мислите си. Изведнъж се сети нещо и пъкна ръка под възглавницата. Тежките четирицевни пистолети бяха на мястото си, слава богу, но *парите!*

Затършува като обезумял сред завивките и дрехите си, които бяха струпани на пода, но кожената чанта я нямаше никъде. Две хиляди златни обуса, парите за хиляда роби. Грабна един от пистолетите, забравил за главоболието. След това се изсмя и го захвърли. Ами да! Беше дал чантата на управителя на плантацията — как му беше извънземното име, Досу Голан — да я пази, докато той пие. Беше на сигурно място в касата на плантацията. Нямаше по-добро средство да забравиш за махмурлука си от уплахата все пак. А имаше и още нещо, нещо твърде хубаво...

О, да, ето го тук до леглото. Той взе красивата лъскава винтовка, изтегли лоста, за да освободи патрона до половината от патронника, и пак го затвори. Как им бяха имената на онези двама търговци от Джесеру на север? Ганадара и Атаразола. Истински късмет беше, че ги срещна тук. Бяха му дали тази чудесна пушка и щяха да придружат него и хората му до Кареба. Имаха още сто такива пушки и двеста револвера с по шест патрона, а искаха да купят и роби. Господ Сафар да ги благослови, бяха добре дошли в Кареба!

Погледна обляното от слънчевите лъчи отпуснато тяло на партньора си Фару-ин-Обаран. Отвън долитаха шумовете на събуждащата се плантация — ударите на брадва, тракането на тенджери откъм кухнята. Той пристъпи до леглото на Фару-ин-Обаран, хвана спящия за глезена и го задърпа.

— Събуждай си, Фару! Ставай да прогониш изпаренията от главата си! Връщаме се в Кареба!

Фару изруга махмурлийски, седна в леглото и заопипва пода за панталоните си.

— Кой ден сме?

— Този, след който си легнахме, мухльо!

Кору-ин-Илигод свъси чело. Ясно си спомняше, че бяха продали робите, но след това... О, беше от махмурлука! След малко щеше да си спомни всичко.

Въркът Вал прекара уморено ръка по лицето си, понечи да запали нова цигара и я захвърли с погнуса през стаята. Имаше нужда да пийне нещо — една голяма глътка студено резливо бяло вино с малко бренди, — след което да се наспи.

— Абсолютно за никъде сме! — възкликна Рантар Джард. — Разбира се, те действат във времепредели, в които никога не сме прониквали. Фактът, че снабдяват крутите с пушки, го доказва. В никой от времепределите, които нашите хора разработват законно, няма огнестрелно оръжие. А само в пояса на нашествието на Крута има три милиарда времепредели...

— Ако можем да измислим начин за ограничаване до някои специфични паравремеви зони... — започна един от помощниците на Рантар Джард.

— Тъкмо това се опитваме да направим, Клав — прекъсна го Вал. — Но не сме успели.

Дала, която се бе оттеглила от обсъждането и бе седнала на едно канапе в дъното на стаята, заобиколена от доклади, извадки и обобщени данни, вдигна поглед.

— Отделих сума ти часове за хипномех за религиите в сектор Колгор, преди да тръгна за зелен хейвер, търсейки данни за психокинеза и предсказания — обади се тя. — Преди около шестстотин или осемстотин години цяла Каранда е била залята от религиозни войни, ереси и схизми. Колкото и еднообразен да изглежда иначе секторът, има десетки малки пояси и подсектори с всевъзможни религии, секти и култове.

— Точно така — оживи се Рантар Джард. — Имаме агиолози, които са наясно по тези въпроси. Ще използваме някои от тях да разпитат тези роби. Не знам какво биха могли да измъкнат — тези селяци не разбират от теологически тънкости, — но ако обобщим казаното от тях...

— Това е добра идея — съгласи се Вал. — Може би първата, която ни хрумва. А какво ще кажете за политиката? Кой е крал, какво се говори за кралската фамилия и така нататък.

Рантар Джард погледна картата на стената.

— Крутите са на половината разстояние до Наркан ето тук. Да кажем, че през нощта прехвърлим детективи в някои от времепределите, които ни се струват обещаващи, и проверим в данъчните служби за едър земевладелец северно от Джирда, който се казва Громдур? Може да разберем нещичко.

— Не искам да си помислите, че се опитваме да се измъкнем от тази работа, господин помощник — намеси се един от заместниците, — но съществува ли реална необходимост да установим местонахождението на времепределите на търговците-вещери? Ако можете да ги получите от сектор Есарон, няма ли да е същото?

— Марв, в тази работа никога не може да се разчита само на една следа — отвърна Рантар Джард. — И освен това, когато екипът на Скордран Кърв нападне оперативната база в Северна Америка, няма гаранция, че няма да успеят да изпратят предупреждение по радиото на тайфата в базата тук в Индия. Трябва да ударим на двете места едновременно.

— Това също — допълни Вал. — Но главното е да изчистим лагерите на търговците-вещери в сектор Колгор. С колко души и с какво снаряжение за внезапно нападение разполагаш, Джард?

Рантар Джард сви рамене.

— Петстотин души с конвейери, включително два по шест метра за въздушни кораби.

— Не е достатъчно. Скордран Кърв има една комплектувана бронирана бригада, една въздушнодесантна пехотна бригада и въздушен кавалерийски батальон със снаряжение „Галдрон-Хестор“ за симултанно прехвърляне.

— Откъде се е снабдил с всичко това? — възкликна Рантар Джард.

— Охранителни войски от обслужващия и индустриалния сектор. Ще ти осигурим същите сили. Само се надявам да не избухнат размирици, докато ги няма...

— Не се опитвам да оспорвам тактиката ти — каза Рантар Джард, — но това би предизвикало огромни неприятности в Родния времепредел, особено след новинарския бум за търговията с роби.

— Налага се да рискуваме — отсече Вал. — Ако те притеснява какво пише в книгите по този въпрос, забрави. Този път зарязваме

книгите. Осъзнаваш ли, че това е заплаха за цялата паравремева цивилизация?

— Разбира се, че осъзнавам — отвърна Рантар Джард. — Познавам доктрината на паравремевата сигурност толкова добре, колкото я познаваш ти и всеки друг. Въпросът е дали обществото я осъзнава.

Чу се звънец. Рантар Джард натисна един бутон на интеркома пред себе си и се обади:

— Тук Рантар. Какво има?

— Видеообаждане, свръхспешно, за помощник-шеф Въркън от Новилан-еквивалент. Къде мога да го прехвърля, сър?

— Тук, седма кабина. — Рантар кимна към Вал. — Само момент.

Гатон Дард и Антрат Алв — с временни тукашни имена Ганадара и Атаразола — се бяха отпуснали върху седлата и се полюшваха в такт с ритмичното пристъпване на конете. Бяха облечени в строгите ръждивокафяви начала с качулки на северния джесеруански народ, които контрастираха с червено-жълто-сините раирани роби и слънчеви шапки на калеранците, в чиято компания яздеха. От калъфите на седлата им стърчаха къси карабини, а в коланите им бяха затъкнати тежки револвери и дълги ножове. Всеки водеше по шест тежко натоварени коня.

Кору-ин-Иригод, който яздеше до Ганадара, посочи пътя напред.

— Ей оттам — каза той на акалански, езика на западното северноамериканско крайбрежие в този сектор — можем да видим Кареба в другия край на долината. Остава ни един час дотам с товарните коне. Там ще починем, ще пийнем вино и ще празнуваме.

Ганадара кимна.

— Срецнахме се по волята на боговете — нашите и вашите. Робите, които продаде в плантацията на чуждовремците, биха стрували много пари на север. Мъжете са силни и изглежда, са добри полски работници; жените са хубави и добре оформени. Макар че жена ми не би се радвала, ако заведеа вкъщи такива слугини.

Кору-ин-Иригод се разсмя.

— За твоята жена ще ти дам един от нашите камшици за коне. — Той се наведе настрана и отрязва един кактус, замахвайки с бича си. —

Ние в Кареба нямаме грижи с жените си, особено по отношение на слугините.

— В името на Сафар, ако се съмнявате, че ще ви посрещнем добре в Кареба, почакайте, докато покажете там стоката си — обади се друг калеранец. — Такива пушки и револвери рядко се появяват по нашите краища, карат ни все стари и очукани, препродадени и крадени много пъти, преди да ги видят очите ни. Пушка, дето да стреля цели седем пъти, без да свалиш приклада от рамо, това си е чудо!

И той отново спомена името на великия Сафар.

Пътят се разшири и стана равен. Всички спряха и загледаха кирпичените градски стени, които стърчаха на отсрещния рид. След малко ездачите заслизаха от конете, за да проверят и затегнат ремъците. Няколко калеранци се заеха да помогнат на Ганадара и Атаразола да огледат товарните животни. Когато отново яхнаха конете, Атаразола наклони глава, прикри уста с левия си ръкав и започна да мърмори нещо неразбираемо. Калеранците го гледаха смаяни, а Кору-ин-Иригод попита Ганадара какво прави.

— Моли се — отвърна Ганадара. — Благодарни на нашите богове, че са ни оставили живи да видим вашия град, и моли за благословията им, за да можем да докараме още много товари пушки и амуниции по този път!

Търговецът на роби кимна с разбиране. Калеранците бяха набожни хора и държаха на добронамерените отношения с боговете си.

— Нека Сафар и вашите богове ни помагат заедно — каза той и направи жест, който би се сторил изключително непочтителен на всеки некалеранец.

— Боговете ни наблюдават — каза Атаразола. — Съвсем близо са до нас и прошепнаха успокоителни думи в ухото ми.

Ганадара кимна. Боговете, на които се бе помолил неговият партньор, бяха няколко паравремеви полицаи, приклекли около едно радио на около миля под хребета.

— Боговете — обърна се той към Кору-ин-Иригод — са много благосклонни към моя брат. Много хора идват при него, за да се моли за тях.

— Да. Спомням си, че ми каза. — Тази подробност бе включена в псевдоспомените, които му бяха внушени чрез хипноза. — Аз служа

на Сафар, както и всички калеранци, но съм чувал, че боговете на Джесеру са добри богове и са благосклонни към слугите си.

Час по-късно, вече под стените на града, Кору-ин-Иригод извади един от pistolетите си, стреля във въздуха с четирите дула едно след друго и закрещя:

— Отваряйте! Отваряйте на Кору-ин-Иригод и на търговците от Джесеру Ганадара и Атаразола, които пристигат с него!

Между кирпичените зъбери над вратата се показва глава с черна брада и слънчева шапка, изкрещя някакъв поздрав и се обърна, раздавайки заповеди с пълно гърло. Вратата се плъзна встрани и след като керванът се източи под свода, група голи роби я избутаха обратно. Макар да бяха виждали вътрешността на града от снимките, направени с топки-бумеранги — автоматично завръщащи се транспозиционни сфери, — двамата се заозъртаха любопитно. Централният площад гъмжеше от навалица калеранци в раирани роби, пришълци от югоизточните краища с провиснали панталони и бродирани ризи, планинци в еленови кожи. Пазарът на роби беше в разгара си и стотина парчета човешка стока бяха разпределени на малки групи, охранявани от собствениците си и оглеждани от евентуални купувачи. Всички, изглежда, бяха от тази географска и паравремева зона.

— Тези изобщо не ги гледайте — посъветва ги Кору-ин-Иригод. — Пълен боклук. Пазарът е на привършване. Ще идем до къщата на Небу-ин-Абеноз, където се събират всички знатни мъже, и там ще се срещнете с търговци на роби, достойни за вашата стока. А сега оставете моите хора да откарат конете и стоката ви в моя дом. Ще бъдете мои гости в Кареба.

Беше напълно безопасно да се доверят на Кору-ин-Иригод. Макар да беше убиец, разбойник и търговец на роби, никога не би рискувал да си навлече презрението на хората и проклятието на боговете, отнасяйки се непочтено със свой гост. Слугите му поведоха натоварените със стока коне, а Ганадара и Атаразола се запромъкваша през навалицата зад него и Фару-ин-Обаран.

Като всички постройки в Кареба, къщата на Небу-ин-Абеноз беше с плосък покрив и кирпичени стени без прозорци, освен няколкото тесни цепнатини за стрелба. Широката двукрила врата зееше отворена и точно зад нея се излежаваша няколко тежковъоръжени пазачи. Те поздравиха по име Кору и Фару, а

чужденците по предполагаемата им националност. Четиримата продължиха към нещо, което приличаше на конюшня, и предадоха поводите на конете на роби, които ги отведоха. В конюшната се виждаха още петдесет-шейсет коня.

След като се освободиха от оръжията си в преддверието пред стълбище с няколко стъпала, минаха под един свод и се озоваха в обширен, сенчест вътрешен двор, където трийсет-четирийсет мъже стояха прави или седяха върху възглавници и пушеха пури, пиеха от сребърни чаши и си бърбореха. Повечето бяха облечени в калерански дрехи, но имаше и такива от други области и националности, облечени в други одежди. Щом закрачиха през двора, Гатон Дард дочу откъслечни фрази за сделки с роби и коне, за бандитски набези и кървави спречквания, за жени, коне и оръжия.

Възрастен мъж с бяла брада и необикновено чиста роба се приближи, за да ги посрещне.

— Ха, господарю на моята дъщеря, най-послед се завърна. Започнахме да се тревожим за теб — поздравя той.

— Няма защо да се тревожите, татко на съпругата ми — отвърна Кору-ин-Иригод. — Продадохме робите на много добра цена и прекарахме нощта, пирувайки с чудесни приятели. Някои от тях доведохме с нас — Атаразола и Ганадара, мъже от Джесеру.приятели, това е Каву-ин-Аворан, чиято дъщеря роди моите синове.

Той хвана тъст си за ръкава и го дръпна встрани, като даде знак на Гатон Дард и Антрат Алв да ги последват.

— Носят оръжия и искат чуждоземни роби като тези, които продадох в Голямата равнина — зашепна той. — Оръжията са с пълнители, револверите са с шест изстрела. Имат и много амуниции.

— Благословен да си, Сафар! — извика белобрадият с блеснали очи. — Кажете цената. Бъдете спокойни, ще сме честни с вас. Заминавайте и се връщайте често! Ела, господарю на дъщеря ми, нека ги запознаем с Небу-ин-Абенос. Но нито дума за оръжията, които носите, чужденци, докато не останем насаме. Само кажете, че търгувате с пушки.

Гатон Дард кимна. В Кареба явно бушуваше някаква битка за надмощие. Кору-ин-Иригод и неговият свекър бяха на страната на Небу-ин-Абенос и искаха винтовките и револверите за себе си.

Небу-ин-Абеноз, мургав, с нос като кука и квадратно подстригана сивееща брада, се излежаваше в ниско кресло в отсрещния край на двора. Четирима-петима калеранци бяха седнали или се подпираха наоколо — пушеха местния смрадлив черен тютюн и отпиваха вино или бренди. Щом Каву-ин-Аворан и останалите се приближиха, разговорите секнаха. Вождът на Кареба изслуша представянето, след това се надигна и потупа новодошлите по рамената.

— Добре, добре! — промълви той. — Познаваме народа на Джесеру. Вие сте честни търговци. Рядко идвате толкова надалеч в нашите планини. Можем да търгуваме с вас. Имаме нужда от оръжия. Колкото до робите, които искате, в момента нямаме много от тях, но след осем дни ще имаме предостатъчно. Ако останете толкова време при нас...

— Кареба е приятно място да остане човек — отвърна Ганадара. — Можем да почакаме.

— Какви оръжия имате? — попита вождът.

— Пистолети и пушки, господарю на бащината ми сестра — отвърна вместо тях Кору-ин-Иригод. — Стоката е в моя дом, където ще отседнат нашите приятели. Можем да донесем и да ти покажем няколко след вечерната молитва.

Небу-ин-Абеноз го стрелна с очи и кимна.

— Или по-добре аз да дойда у вас тогава. Така ще мога да видя цялата стока. Какво ще кажете?

— Така ще е по-добре. И аз ще съм там — съгласи се Каву-ин-Аворан и се обърна към Гатон Дард и Антрат Алв. — Дълго сте пътували. Елате да пийнем студено вино, а после ще се нахраним — предложи той. — До довечера, Небу-ин-Абеноз.

Той поведе зет си и търговците към няколко поставени върху магарета буренца, до които бяха наредени чаши и гарафи. Напълниха една гарафа, взеха по чаша за всеки и се отдалечиха до купчина възглавници.

В същия момент трима души се промъкнаха през тълпата към Небу-ин-Абеноз. Бяха облечени в непознати на Гатон Дард дрехи — кръгли шапчици с увиснали назад червени и зелени ленти и дълги бели раса с широки ръкави, — а единият носеше златни халки на ушите.

— Небу-ин-Абеноз? — поклони се единият. — Ние тримата сме от градовете Усасу. Имаме златни обуси и търсим красива девойка, за да стане първата наложница на сина на нашия крал, който навърши пълнолетие.

Небу-ин-Абеноз вдигна обкованата със сребро лула, която бе оставил настрана, и я запали отново. Лицето му се намръщи.

— Мъже от Усасу, поели сте тежка отговорност — отвърна той. — Отговорност за бъдещето на вашето кралство, защото от първата наложница много повече зависи как ще се оформи характерът на момчето, отколкото от неговите учители. На колко е момчето?

— На шестнайсет, Небу-ин-Абеноз, възрастта на пълнолетието при нас.

— Значи искате по-голямо момиче, но не много по-голямо. Трябва да е изкусна в любовта, но с невинно сърце. Да е мъдра, но и схватлива, нежна и любвеобилна, но и със собствена воля...

Тримата мъже се закланяха. Миг по-късно, сякаш три марионетки на общ конец, вдигнаха десните си ръце към устата, след което бръкнаха в левите си ръкави, измъкнаха светкавично ножове и се нахвърлиха като един върху Небу-ин-Абеноз.

Гатон Дард моментално скочи, метна гарафата срещу тримата убийци и се хвърли към тях. Антрат Алв се спусна след него. Междувременно трима-четирима от хората около Небу-ин-Абеноз се бяха окопитили и се бяха изправили. Един от тримата убийци се извърна и замахна с ножа, като почти изкорми един калеранец, който се бе опитал да го сграбчи. Преди да измъкне ножа си, друг калеранец разби бутилка бренди в главата му. Гатон Дард скочи върху гърба на другия от убийците, заклеци врата му със сгъвката на лявата си ръка и сграбчи китката на ръката му, в която държеше ножа, с дясната. Мъжът се опита да се освободи, но след миг залитна и се свлече на земята. Третият от убийците продължаваше да разсича с ножа си рухналия на земята вожд. Антрат Алв го удари отстрани по врата с ръба на ръката си. Той се свлече и повече не мръдна.

Небу-ин-Абеноз беше мъртъв. Беше нарязан, промушен и наръган на дващестина места. На шията му имаше най-малко три прорезни рани и бе почти обезглавен. Раненият калеранец все още

беше жив, но дори да се намираше в момента върху операционната маса на някоя болница във времепредела на Първо ниво, беше съмнително, че лекарите ще успеят да го спасят — оставаха му още само няколко секунди живот. Поставиха няколко възглавници под главата му и извикаха няколко жени на помощ, но той почина още преди да са дошли.

Тримата убийци също бяха мъртви. С изключение на няколко драскотини върху черепа на ударения с бутилката, по тях нямаше никакви рани. Каву-ин-Аворан ритна единия по лицето и изпсува.

— Много бързо убихме тези мерзавци — викна той. — Трябваше да ги хванем живи и след това да се позанимаем с тях, както заслужават. — И продължи да уточнява с ругатни характера на заслугите им. — Такъв позор!

— Изобщо не мислех, че с едно леко чукване ще го убия — оправда се мъжът, който бе халосал единия с бутилката. — Мислех единствено за Небу-ин-Абенос, да го приеме Сафар...

Антрат Алв се наведе над този, когото бе пернал по врата.

— Този не съм го убивал — каза той. — Ако го бях ударил смъртоносно, врагът му щеше да е счупен, а не е. Виждате ли? — И той завъртя главата на мъртвия. — Мисля, че взеха отрова, преди да измъкнат ножовете си.

— Видях да слагат ръце пред устата си! — възкликна един калеранец. — Гледайте как са стиснали челюсти. — Разтвори челюстите на един от убийците с ножа си, помириса устните и надникна в устата му. — Вижте, зъбите и езикът му са си изменили цвета и има странна миризма.

Антрат Алв помириса, обърна се към партньора си и прошепна:

— Халатейн.

Гатон Дард кимна. Беше отрова от Първо ниво — паравремите често си носеха капсули с халатейн в по-варварските времепредели като последно средство срещу евентуални мъчения.

— Но, да се слави името на Сафар, що за хора са тия? — възкликна Кору-ин-Иригод. — И аз познавам такива, които бих убил, рискувайки живота си, но никога не бих го захвърлил по такъв начин.

— Знаели са, че ще ги убием, и са взели отровата, за да умрат по-бързо и безболезнено — досети се един калеранец.

— Или за да не изтръгнете от тях имената и националността на онези, които са ги пратили — добави възрастен мъж, облечен в дрехите на скотовъдец от югоизточните области. — Ако съм на ваше място, бих се опитал да открия кои са тези неприятели. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Гатон Дард оглеждаше един от ножовете — сгъваем нож с широко едностранно острие, което се затваряше с пружина, с дръжка от черупка на костенурка с месингов обков.

— При всичките си пътувания — каза той — не съм виждал нож с такава изработка. Кажи ми, Кору-ин-Иригод, знаеш ли от коя страна пристигат чуждоземните роби на Небу-ин-Абеноз?

— Мислиш, че има нещо общо с това? — попита калеранецът.

— Би могло. Допускам, че тези хора не са били родени като роби, а са били пленени. Да предположим, че на Небу-ин-Абеноз е бил продаден важен човек, когото той след това е продал на някого — кралски син или някакъв свещеник — предположи Гатон Дард.

— В името на Сафар, ами да! И сега този народ, където и да се намира той, е в кървава вражда с нас — заключи Каву-ин-Аворан. — Трябва да го обмислим — лоша работа е да имаш неизвестни врагове.

— Гледайте! — извика един калеранец, който бе започнал да съблича тримата мъртъвци. — Те не са от градовете Усасу или от друг народ по тези земи. Вижте, не са обрязани!

— Много от робите, които Небу-ин-Абеноз докара в Кареба от хълмовете, не бяха обрязани — каза Кору-ин-Иригод. — Приятели от Джесеру, може би вие имате мнение по въпроса. — Той се намръщи. — Помислете, ще се почувстват ли удовлетворени тези, които го извършиха, или омразата им към нас ще продължи?

— Труден въпрос — отвърна Антрат Алв. — Вие, калеранците, не служите на нашите богове, но сте наши приятели. Позволете ми да се оттегля и да се помоля. Ще се посъветвам с боговете, за да помогнат на всички ни.

II

Беше средата на деня, но облаци скриваха слънцето. Слаб дъждец ръсеше върху площадката за кацане на Полицейския терминал в Дергабар-еквивалент, когато Вал и Дала слязоха от ракетата. В другия край на напомнящия лава паваж съзряха масивния силует на Торта Карф, изгърбен под дългата мантия и с ниско прихлупена над веждите плоска шапка. Когато се приближиха, той раздруса ръката на Вал и целуна Дала по бузата.

— Натам — кимна той към очакващата ги аерокола. — Вчерашният ден не беше от най-добрите, нали?

— Не беше — съгласи се Вал.

Качиха се и водачът вдигна колата на височина двеста стъпки, след което направиха завой и се спуснаха към сградата на главната квартира на Главния, която се намираше на около миля.

— Не сме спрели окончателно, сър. Рантар Джард работи върху няколко идеи, които биха могли да го отведат до времепределите Колгор, където действат търговците-вещери. Ако не можем да ги засечем на изхода, можем да ги пипнем на входа.

— Освен ако не са се усетили и не са преустановили дейността си — вметна Торта Карф.

— Съмнявам се да са го направили, Главен — отвърна Вал. — Разбира се, ние не знаем кои са и е трудно да отгатнем реакцията им, но те явно са решени да рискуват за големи печалби. Сигурно мислят, че са в безопасност, след като са блокирали единствения компрометиран времепредел и са ликвидирали единствения свидетел, който би могъл да ги изобличи.

— А с какво се занимава Рантар Джард?

— Опитва се да установи местоположението на подсектора и пояса на правдоподобност от казаното от робите за религиозните им вярвания, тамошния крал и принца на Джирда, както и за аристократичните семейства в околността — отговори Вал. — Когато го установи с възможно най-голяма приблизителност, ще започне да

обстрелва цялата паратемпорална зона с фотографски автозавръщащи се сонди от аероколи на Полицейския терминал над пространствените еквиваленти на няколко превзети от крутите градове. Получи ли снимка, на която крутите са с огнестрелни оръжия, ще разполага с времепредел на търговци-вещери.

— Звучи простичко — каза Главният. Колата кацна и той помогна на Дала да слезе. — Предполагам и той, и вие съзнавате колко малко са шансовете му въобще да открие нещо. — Приблжиха до антиграв-шахтата и се спуснаха до етаж, на който имаше копие на офиса на Торта Карф от Паравремевата сграда в Родния времепредел. — Така или иначе, нямаме друг шанс.

— Безпокои ме едно нещо — каза Дала, щом влязоха в офиса и минаха зад подковообразното бюро. — Разбирам, че новината е разпространена в Родния времепредел късно сутринта на ден едно-шест-едно. Небу-ин-Абенос е бил убит около 17.00 часа местно време, което прави дергабарско време 01.00 часа тази нощ. Значи са разполагали с четиринайсет часа да чуят новината, да я изпратят в базата си, да поставят тримата под хипноза, да ги дегизират, да ги прехвърлят в сектор Есарон на този времепредел и от там в Кареба. — Тя поклати глава. — Доста светкавично са действали.

Торта Карф метна поглед към Въркън Вал.

— Твоето момиче става за ченге, Вал.

— Много помогна в секторите Есарон и Колгор — потвърди Вал. — Иска да продължи да ми помага. Бих се радвал да е до мен.

Торта Карф кимна. Той също бе убеден, че Дала няма да поиска да се върне в Родния времепредел и да чака отдалеч края на дългото разследване.

— Разбира се, можем да използваме всякаква помощ. Мисля, че Дала може много да помогне. Уреди ѝ някакво звание и полицейски чин — помощник технически експерт или нещо такова... Добре дошла при нас, Дала. — Той стисна ръката ѝ по мъжки и се обърна към Вал: — Изминаха почти двайсет и четири часа от момента, в който чух за това, до момента, в който проклетият Яндар Яд се докопа до информацията. Един от най-долните, безотговорни... — Той едва не се задави от възмущение. — И още четиринайсет часа от момента, в който Скордран изпрати доклада, докато науча за него.

— Голзан Дот е изпратил доклад до своята компания почти по същото време, когато Скордран Кърв е докладвал за първи път на своя подшеф в регионалния сектор — добави Вал.

— Може и да е така — замисли се Торта Карф. — Бих искал да има и друго обяснение, защото това предполага твърде широка информационна мрежа, която може да си позволи само голяма организация. Но се боя, че е точно така. Би ми се искало да мога да арестувам всички от „Обединени извънвремеви хранителни продукти“, които са се занимавали с този доклад, и да ги наркохипнотизирам. Естествено, не можем да си позволим подобно нещо в Родния времепредел, а и при настоящата политическа ситуация...

— Защо, какво се е случило, Главен?

Торта Карф изруга. Беше отегчен и огорчен.

— Салгат Трод. В началото, след като Яндар Яд изстреля информацията в ефир, имаше отделни неорганизирани заяждания от страна на опозицията в Съвета. Салгат изчака до средата на следобед, когато членовете започнаха да се събират, и взе думата. Центристите и умерените десни се опитаха да поискат дебати. Това свърши толкова работа, колкото ако се опиташ с ръчен пожарогасител да изгасиш горски пожар на Пето ниво. Накрая Салгат поиска да се даде ход на процедура за бламиране на законното правителство. Това означава вот на доверие в десетдневен срок. Салгат разчита на сбирщина от леви и отцепили се центристи. Съмнявам се да събере достатъчно гласове, за да събори Управлението, но нещата ще загрубеят за нас.

— Каквато може би е причината Салгат да предизвика цялата тази бъркотия — предположи Вал.

— Това се обсъжда — отвърна Торта Карф. — Води се неофициално разследване за съдружниците на Салгат Трод, източниците на приходите му и така нататък. Още нищо не е излязло наяве, но имаме надежди.

— Дано имаме повече късмет в Родния времепредел, отколкото извън него — каза Вал.

Торта Карф го изгледа втренчено и зачака.

Вал тъпчеше тютюн в лулата си. После вдигна очи.

— Да, Главен. Налице е голяма престъпна организация — нека използваме за парола „Робски тръст“. Хората, които го управляват, не са глупави. Фактът, че цели десет години прекарват роби в сектор

Есарон, без да ги разкрием, го доказва. Както и бързината, с която се отърваха от въпросния Небу-ин-Абенос под носа на двама наши детективи. Трябва да прибавим и скоростта, с която успяха да се възползват от нахлуването на крутите в сектор Колгор в Индия. Проучвал съм доста нелегални и подривни организации из цялото паравреме и между наистина успешно действащите има някои общи принципи. Един от тях е клетъчно устройство — малки групи, действащи изолирано една от друга, които си сътрудничат помежду си, но не познават структурата си. Другият е принципът на вертикалния контакт — водачите се свързват с подчинените чрез сектори за връзка и неосведомени посредници. Третият е готовността да бъде ликвидиран или принуден да свидетелства всеки потенциален изменник. Например починалият Небу-ин-Абенос. Бих се обзаложил, че ако пипнем някои от тези търговци-вещери или шайка, която продава роби на някой като Небу-ин-Абенос в друг парапредел, и ги наркохипнотизираме, всичко, което ще научим, са няколко имена на преки сътрудници, а водачът на групата ще знае, че от време на време с него се свързва някакъв чужденец и му дава разпорежданията си и че в критични моменти може да се свързва само чрез някакъв „сляп адрес“. Тези, които ръководят всичко това, са тъкмо в Родния времепредел, много от тях на високи постове, и ако успеем да пипнем един от тях и да го наркохипнем, може да предизвикаме верижна реакция от разкрития, които ще разруши целия „Робски тръст“.

— Как ще се докопаме до тези височайши мъже? — заинтересува се Торта Карф. — Да дадем обява в някоя телевизионна програма?

— Ще оставят следи — няма начин да го избегнат. Предполагам, че Салгат Трод е един от тях. Мисля, че има и други изтъкнати политици и бизнесмени. Проверете за нередности и странности при сделки с извънвремева обмяна на валута. Например в секциите на обуса в сектор Есарон. Или големи сделки в злато.

— Да. И ако имат наистина сложни извънвремеви бази, не им трябва снаряжение, което може да се набави в родния времепредел — допълни Торта Карф. — Части за паратемпорални конвейери и полеви мрежи. Не можеш просто да влезеш в един хардуерен магазин и да си закупиш подобна стока.

Дала се наведе, за да изтърси пепелта от цигарата си в един пепелник, и предложи:

— Опитайте се да надникнете в Бюрото по психическа хигиена. Там ще попаднете на богата жила.

Вал и Торта Карф се обърнаха рязко и се вторачиха в нея.

— Продължавай — подкани я Торта Карф. — Това звучи интересно.

— Хората, които стоят зад всичко това — продължи Дала, — определено могат да бъдат класифицирани като престъпници. Самите те може и никога да не извършат престъпление, но се разпореждат за извършването на престъпления и имат изгода от тях, следователно притежават мотивацията и психиката на престъпници. Наричаме престъпници онези, които страдат от психически отклонения от антисоциален характер, обикновено параноидни — повишен егоизъм, незачитане правата на другите, неспособност да съблюдают социалната необходимост от взаимно сътрудничество и доверие. В Родния времепредел разполагаме с универсален психологически тест за откриване и отстраняване на подобни характеристики.

— Изглежда, в този случай не е бил направен — предположи Торта Карф.

— Да, разбира се — съгласи се Въркън Вал. — Открий как тези хора са осуетили разпознаването от психотеста. Това ще ни покаже кой е пропуснал да бъде тестван съобразно своя пост, а също така кой се е промъкнал в Бюрото по психическа хигиена, без мястото му да е там.

— Мисля, че следва да дадете на разследването на цялата организация на Бюрото по психическа хигиена изключителен приоритет — добави Дала. — Резултатите от един психотест зависят от хората, които го провеждат, и ако те са престъпници...

— Имаме приятели в Изпълнителния съвет — прекъсна я Торта Карф. — Ще се постарая този въпрос да бъде повдигнат, когато Съветът бъде свикан отново. — Той погледна часовника. — Впрочем, това ще стане след три часа. Ако не друго, ще поставим Салгат Трод натясно. Не може от една страна да настоява за разследване на Паравремевата полиция, а от друга да се противопостави на разследване на Психическата хигиена. Какво друго имаме да обсъдим?

— Онези сто роби, които отървахме в сектор Есарон — отвърна Вал. — Какво ще ги правим? А ако установим местонахождението на

времепредела, в който се намират базите на търговците, ще имаме още стотици, а може би и хиляди.

— Не можем да ги сортираме и да ги разпратим обратно по техните времепредели — отвърна Торта Карф. — Какво пък, настани ги някъде в сектор Обслужване. Известно ми е, че Кодексът за паравремево прехвърляне ограничава сектор Обслужване до жители на времепредели под втори ред варварство, но Кодексът до такава степен е съсипан от този бизнес, че още няколко незначителни нарушения на буквата тук-там няма да са кой знае какво. Сега къде са?

— В полицейски терминал на Наркан-еквивалент.

— Засега по-добре да останат там. Може да ни се наложи да открием нов времепредел на сектор Обслужване, за да се погрижим за всички роби, които намерим, ако установим местонахождението на извънвремевите бази, които използват тези хора. Вал, този случай е твърде голям, за да го водим като рутинна операция наред с другите си задължения. Поеми го под свое командване. Изгради щабове си тук и се снабди с всичко, което ти е необходимо като персонал и снаряжение. И не забравяй, че вотът за доверие е след десет дни — сутринта на ден едно-седем-две. Не очаквам чудеса, но ако не изясним тази работа дотогава, ще си имаме неприятности.

— Разбрах го, сър. Дала, по-добре се върни в Родния времепредел с Главния. Тук с нищо не би могла да ми помогнеш в момента. Отдъхни си и се опитай да издействаш покана за нас двамата за вечеря в апартамента на Талван Драс тази вечер. — Той отново се обърна към Торта Карф. — Дори и да не се занимава с бизнес, Драс все още е собственик на „Обединени извънвремеви хранителни продукти“. Може би ще успее да открие или да ни помогне да открием как историята за тези роби се е разчула извън неговата компания.

— Няма да ми е кой знае колко трудно — отвърна Дала. — Ако шумотевницата в Родния времепредел е толкова голяма, колкото предполагам, Драс ще направи салто-мортале и ще скочи през огнен обръч, за да ни покани на някоя от своите вечери точно в този момент.

Салгат Трод блъсна нетърпеливо встрани натрупаните хартии и звукозаписни ролки.

— А вие какво очаквахте? — остро запитва той. — Това беше следващата логична стъпка. Работата на Бюрото по психическа хигиена е да разкрива всеки, който се грижи преди всичко за собствените си интереси, и да го превърне в почтителен, съблюдаващ законите мухльо. Свещеното Бюро за мухльовци изтърва много от нас. И сега е естествено алиби на Торта Карф.

— Което ще донесе доста неприятности на много от нас — добави младият мъж в усуканата около тялото му туника. — Не желая психотестовете ми да бъдат проверявани от някакъв педантичен фанатик, който не позволява да бъде убеждаван, както не го желаяш и ти.

— Организирам нещо, за да парирам това — отвърна Салгат Трод. — Ще атакувам цялостната научна обосновка на психотеста. Например доктор Фрастор Клав, който твърди, че така наречените криминогенни тенденции са резултат от цялостното обкръжение на индивида и че психотестът и анализът на личността са без никаква стойност, тъй като цялостното обкръжение се променя ежедневно и дори ежечасно...

— Това не върши работа — прекъсна го анонимният млад мъж, пратеник на някой, който беше също толкова анонимен. — Фрастор е загубеняк. Никой от уважаваните психолози или психоексперти не зачита доводите му. А и не желаем да нападаме Психическата хигиена. Хората в нея, с които можем да се сработим, са нашата защита. Те осигуриха за всички нас чисти досиета за психическо здраве и благодарение на тях разполагаме с документи, които го доказват. Онова, което трябва да направим, е да излезе така, че този инцидент в сектор Есарон е единствен по рода си, и да забъркаме самата Паравремева полиция. Всички търговци на роби са параченгета. Вината не е в Бюрото за психическа хигиена, тъй като Паравремевата полиция има свой собствен екип за психотеста. Ето там е бедата — параченгетата не са тествали адекватно собствения си персонал.

— И как ще го направим? — запитва подигравателно Салгат Трод.

— Първата ви работа утре сутринта е да вземете думата и да оповестите новите разкрития за търговците-вещери. Ще обвините Паравремевата полиция, че самите те са търговците-вещери. Защо не? Те имат собствени магазини за снаряжение за паратемпорално прехвърляне в Полицейския терминал, те разполагат със средства за

производство на копия на всевъзможни извънвремеви принадлежности като огнестрелни оръжия, да речем, и пак те знаят кои времепредели в кои сектори се разработват от легитимни паравремеви търговци и кои не. Какво би могло да спре шайка безскрупулни параченгета да се вмъкне в няколко неочаквани времепредели в Колгор, да закупи пленници от крутите и да ги прехвърли в сектор Есарон?

— Но защо им е да позволят подобно нещо да излезе наяве? — запита Салгат Трод.

— Някой е направил грешка и е преместил много роби в неразработен Есарон времепредел. Или по-скоро „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са създали плантация във времепредел, в който те са прекарвали роби. Всъщност точно това се е случило. Грешката на нашите хора е, че не са закрили този времепредел, когато „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са се настанили там — обясни младият мъж. — Така този Скордран Кърв, глупак, който не знае какво става около него, открил робите и издрънкал за тях на въпросния Голзан Дот, а Голзан докладвал на компанията си и нещата излезли извън контрол. Затова сега Торта Карф се опитва да спласи общественото мнение с призрачни истории за гигантска паратемпорална конспирация, за да изкръпка по-голям бюджет и власт.

— Докога смятате, че ще мога да се измъквам по този начин? — попита Салгат Трод. — Така мога само да удължа парламентарния имунитет. Рано или късно би трябвало да предявя официални обвинения към специална юридическа комисия, а това означава наркохипноза, при което всичко ще излезе наяве.

— Ще разполагате с доказателства — отвърна младият мъж. — Ще представим няколко от каранданците, които Въркън Вал не успя да пипне. Под наркохипноза те ще потвърдят, че са видели няколко търговци-вещери да си събличат мантиите. Под тях били в униформи на Паравремевата полиция. Следите ли мисълта ми?

Салгат Трод изсумтя в знак на гневно възмущение.

— Но това е нелепо! Предполагам, че на тези каранданци ще бъде дадено нещо, за което измамно се твърди, че изтривало паметта, и пакет псевдоспомени. Колко ще трае това? Трийсетина дни. Не съществува такова нещо като изтриване на паметта. Има потискане на паметта и обвивка от псевдоспомени. Признавам, че с наркохипноза по

бързата процедура в задната стаичка на някой полицейски офис тя не би могла да бъде пробита. Но опитен психоексперт ще открие само в рамките на пет минути дали наркохипнотизираният е зареден с псевдопамет и за съвсем кратко време този повърхностен пласт от фалшиви спомени и блокади ще бъде отстранен. Какво правим тогава?

— Спрете за момент, господин член на Съвета. Това не съм си го измислил аз — отговори посетителят. — Това решение е взето на върха. На самия връх.

— Изобщо не ме интересува чия идея е — отсече Салгат Трод. — Цялата работа е пълен идиотизъм и аз нямам намерение да се забърквам в него.

Лицето на посетителя замръзна. Цялото уважение, което демонстрираха маниерите и тонът му, се стопи. Гласът му прозвуча грубо и безцеремонно.

— Виж какво, Салгат, това е нареждане на Организацията. Не се опитвай да не се подчиниш на нареждане на Организацията или да я напуснеш. Поумней, пораснало момче, и прави, каквото ти се казва. — Той извади от джоба си ролка и я остави върху бюрото. — Твоята реч е скицирана тук. Произнеси я със свои думи, но следвай указанията стриктно. — Той изгледа втренчено Салгат Трод. — Няма да си губя времето да ти обяснявам какво ще ти се случи, ако не го направиш. Сам се досещаш.

След което се обърна и излезе през тайния изход. Известно време Салгат Трод остана вторачен в него. По едно време посегна към ролката, но дръпна ръка като ужилен. Погледна часовника. Беше точно 16.00.

Зелената аерокола кацна на площадката. Въркън Вал, който седеше на предната седалка до пилота, отвори вратата.

— Да ви се обадя ли по-късно, помощник Вал? — попита пилотът.

— Не, благодаря, Дрент. Със съпругата ми сме поканени на вечеря и вероятно след това ще се прехвърлим в някой нощен бар. Утре сутринта всички антиуправленски коментатори ще ме заядат за среднощните ми гуляи вместо да вода битка с „Робския тръст“. Няма

нужда да се показвам с официална кола, давайки им шанс да добавят „на обществени разноски“.

— Все пак забавлявайте се, докато можете — посъветва го пилотът и посегна към радиотелефона. — Желаете ли да ви ангажирам стая тук, сър?

— Не, благодаря.

Прислужникът му Кандарго го въведе в апартамента шест етажа по-надолу.

— Госпожа Дала се облича — каза той. — Помоли ме да ви кажа, че сте поканени на вечеря от Таван Драс в апартамента му.

— Ще говоря с нея — отвърна Вал. — Извади ми парадната униформа, късото яке, ботушите, бричовете, както и иглера.

— Да, господарю. Ще извадя нещата ви и ще подготвя ваната.

Прислужникът се обърна и се отдалечи към антрето с тоалетните помещения, вдясно от които се намираше стаята на Вал, който го последва, но зави наляво към стаята на съпругата си.

— Дала! — извика той.

— Тук съм! — чу се гласът ѝ откъм банята.

Намери я просната върху пластмасова кушетка. Прислужницата ѝ Рендара енергично разтриваше тялото ѝ с някакъв мехлем с остра миризма, гъст като грес. Лицето ѝ бе покрито с маска, а косата ѝ бе скрита под еластична шапка. Винаги бе подозирал, че красотата е истинската женска религия, като имаше предвид всеотдайността, с която фанатизираните ѝ последователки се подлагаха на всевъзможни мъчения заради нея. Дала му махна за поздрав и попита:

— Как мина?

— Горедолу. Организирах си нещо като миниатюрна полицейска сила и разполагам с офицери за свръзка във всяка организация в Регионалния сектор, тъй че да бъда информиран незабавно, ако някъде възникне нещо ново. Какво става в Родния времеопредел? Попаднах на една новинарска сводка в щаба на Паравремевата полиция. Изглежда, са изтекли още куп неща. Сектор Колгор, търговци-вещери и всичко останало. Как се случи?

Дала се завъртя, за да може Рендара да разтрие синьозелената смазка върху гърба ѝ.

— „Обединени извънвремеви хранителни продукти“ са пуснали цяла тумба репортери днес. Изглежда, се боят да не бъдат обвинени в

съучастничество и искат да си защитят гърба. В този времепредел има само двама наши детективи в плантацията.

— Знам. — Вал се усмихна — Дала вече мислеше за Паравремевата полиция като за „нашите“. — Какво става с вечерята у Драс?

— О, беше лесно. — Тя отново смени позата си. — Просто му се обадох и му казах, че сме си отложили отпуската, и той ни покани, без дори да му намекна. Какво смяташ да облечеш?

— Зелената униформа. С нея мога да бъда с иглер и на масата. Не мисля, че е разумно да се разхождам невъоръжен дори в Родния времепредел. Всъщност именно тук — поправи се той. — В колко часа е вечерята и колко време ще отнеме на Рендара да махне това лепило от теб?

Салгат Трод спусна аероколата на най-горната площадка за кацане на сградата, в която беше апартаментът му, и нареди на робота да я прибере в хангара. Докато крачеше към антигравитационната шахта, се огледа. Във въздуха над него имаше десетина коли. Всяка би могла да го последва от Паравремевата сграда. Изобщо не се съмняваше, че е под постоянно наблюдение от момента, в който анонимният пратеник му предаде ултиматума на Организацията. Докато не произнесеше речта на следващата сутрин или не демонстрираше намерението си да откаже да го направи, беше в безопасност. След това...

Останал сам в офиса си, бе преценил подробно и многократно ситуацията от всички страни; изводите бяха неизбежни. Организацията му бе наредила да предяви обвинение, което самият той знаеше, че е фалшиво. Това беше предварителното условие. След като го направеше, щяха да го убият. Тъкмо в това бе проблемът да се забъркаш с подобни типове — ставаш заменим и рано или късно решават да те отстранят. Как тогава да постъпи?

Като начало, обвинение в престъпна злоупотреба срещу Управлението или Паравремевата полиция, отправено в Изпълнителния съвет, бе равносилно на обвинение, отправено в съд, и отправящият обвинението автоматично се превръщаше в криминален обвинител и бе длъжен да повтори обвинението под наркопсихоза.

Така всичко щеше да изскочи късче по късче на бял свят чак до първата незаконна сделка с индо-уралоалтайски опиум, отклонен при покупка в сектор Кифтан и продаден в сектор Луварианска империя на Второ ниво, както и сделките с радиоактивни отрови и търговията с роби. Би могъл да назове твърде малко имена — дейността на Организацията беше изключително добре парцелирана, — но можеше да разкаже кога, къде и в какви паратемпорални зони се е случило това или онова.

Не. Организацията не би го допуснала, а единственият начин да го предотврати бе смъртта на Салгат Трод веднага след произнасянето на речта. Всички приказки за осигуряване на категорични доказателства бяха глупост. Целта беше да го убедят да тръгне към собствената си гибел. Разбира се, че щяха да го убият по начин, който да потвърди казаното, от което той вече не би могъл да се отрече. Убиецът, който веднага щеше да бъде умъртвен на свой ред от някой друг, щеше да носи униформата на Паравремевата полиция или нещо такова. А и това не би имало никакво значение — той вече нямаше да има никакви грижи.

Една от обслужващите го проли — стройно кафяво момиче, негова икономка и любовница — го посрещна на вратата на апартамента. Той я целуна небрежно и затвори вратата зад себе си.

— Уморен си — каза тя. — Ще кажа на Ниндрандигро да ти донесе охладено вино. Легни и си почини до вечерята.

— Не, не — искам бренди. — Той отиде до шкафа за напитки, извади бутилка и чаша със столче и си наля. — Кога ще е готова вечерята?

Кафявата девойка стисна окачената на врата ѝ малка златна сфера и тих глас заповтаря: „Осемнайсет-двайсет и три-десет, осемнайсет-двайсет и три-единайсет, осемнайсет-двайсет и три-дванайсет...“

— След половин час. Все още е в работника — отговори тя.

Той изпразни половината чаша, остави я и се приближи към окачено на стената платно — абстрактна рисунка в крещящи червени и ябълковозелени цветове. Бутна я а една страна, отключи скрития зад нея сейф, извади пачка банкноти и я подаде на момичето.

— Вземи, Зингана. Заведи Ниндрандигро и Калила някъде. Идете и се забавлявайте, където решите. Не се прибирайте преди

полунощ. Имам да водя преговори тук и искам да съм сам. Изведи ги веднага. Сам ще се погрижа за вечерята. Изхарчете колкото искате.

Момичето прелисти банкнотите.

— Благодаря ти, Трод! — Прегърна го и го целуна възторжено. — Веднага ще им кажа.

— И да прекарате добре, Зингана — колкото е възможно по-добре — каза той, прегърна я и я целуна. — Сега излизайте. Трябва да се съсредоточа.

Щом тя излезе, той довърши питието и си наля пак. Извади и провери иглера. После провери жалузите на прозорците и включи външните видеоекрани, запали пура и седна зад писалището с чашата и иглера пред себе си, за да изчака излизането на прислугата.

Имаше един-единствен изход да остане жив. Знаеше го, но се нуждаеше от още бренди и доста психически усилия, за да предприеме необходимото. Психовъзстановяването бе нещо ужасяващо. Физическите и психическите мъчения щяха да продължат цяла година, по-тежки и от изтезанията в сектор Кифтан. Предстоеше му да изживее срама от разкриването на най-интимните му тайни, които психоекспертите щяха да измъкнат от него, а накрая щеше да се превърне в някой, който нямаше да е вече Салгат Трод, или някой като Салгат Трод, някой, когото щеше да трябва тепърва да опознава и за когото да изгради нов живот.

В един от видеоекраните видя да се отваря вратата на коридора към помещенията за прислугата. Един след друг се появиха Зингана, облечена в черна вечерна рокля и черна пелерина от кадифе, камериерката Калила в нещо, което смяташе, че може да мине за модерна рокля на Първо ниво, и Ниндрандигро в един от вечерните костюми на своя господар. Салгат Трод изчака да стигнат по коридора до антигравитационната шахта и включи видеофона, провери защитата, настрои го на радиосигнал и набра номера.

От екрана го погледна момиче в зелена униформа.

— Паравремева полиция — каза то. — Офисът на шеф Торта.

— Обажда се членът на Изпълнителния съвет Салгат Трод — започна той. — От петнайсет години поддържам престъпни контакти с организация, свързана с търговията на роби, която наскоро бе разкрита в сектор Есарон, Трето ниво. Предавам се безусловно. Желая да направя пълни самопризнания под наркохипноза и съм готов да се

поставя на разположение на всякакви съобразени със закона мерки по моя случай. Налага се да изпратите охрана за мен. Бих могъл да дойда сам, но ще бъда убит, преди да стигна до вашето управление...

Момичето, което бе започнало да го слуша с обичайната за телефонистките досада, го гледаше с ококорени очи.

— Само за момент, съветник Салгат Трод. Свързвам ви с Главния Торта.

Сервирането на вечерята отне половин час. Гостите на Талван Драс се разхождаха из приемната, отпиваха от охладените питиета, похапваха мезета и си бърбеха на групички. Не беше обичайната за вечерите на Талван Драс артистична тълпа: повечето от гостите, изглежда, бяха бизнесмени и политици. Талван Драс бе поканил Вал и Дала в компанията около себе си, където беше и топчестият Бротот Залн с инфантилната физиономия, негов конфиденциален секретар, както и финансовият му адвокат Джаврат Бренд.

— Не разбирам защо вдигат толкова шумотевица около цялата тази работа — възмущаваше се един от Банковия картел. — Предизвикват много по-голямо вълнение от необходимото. В края на краищата тези хора са били роби и в собствения си времепредел и ако не друго, са много по-добре в сектор Есарон, отколкото ако бяха останали пленници на крутите. Каква толкова е разликата между този случай и начина, по който прехвърляме онези от комплексния Примитивен сектор в Четвърто ниво в сектор Обслужване на Пето ниво, за да ни слугуват?

— О, има огромна разлика, Фарн — възкликна Джаврат Бренд. — Ние набираме примитивите от Четвърто ниво от правдоподобни светове на дивашката Каменна ера и ги прехвърляме в собствените си времепредели на Пето ниво, които практически са извънвремеви разширения на Родния времепредел. Така че не съществува абсолютна никаква опасност за разкриване на Паравремевата тайна. Освен това се нуждаем от известно количество човешки труд за задачи, които изискват оригинално мислене и вземане на решения, които не са във възможностите на роботи, а нашите граждани просто не биха се заели с подобен труд.

— А тези от сектор Есарон, които купуват робите, не биха ли оправдали робството по същия начин с морални съображения? — запита една жена, която Вал познаваше като умерено лява от Съвета.

— И тук има голяма разлика — отвърна Дала. — Пролите от сектор Обслужване не ги бием или измъчваме, или оковаваме. Не разбиваме семейства и не разделяме приятели. Когато набираме примитиви от Четвърти ниво, вземаме цели племена и те идват по собствено желание. Освен това...

Един от облечените в черни ливреи прислужници от съсловието, което обсъждаха в момента, се приближи към Вал.

— Видеообаждане за ваша светлост — прошепна той. — Обажда се Главен Торта Карф. Ако обичате, насам...

Вал завари седналия зад бюрото си Торта Карф да го гледа от екрана в кабината; въртеше между пръстите си златна писалка.

— Вал, току-що се случи нещо интересно — започна той с пресилено спокоен тон. — Не мога да ти го кажа сега, но положително ще искаш да го узнаеш. Изпращам ти кола. Доведи и Дала. На нея също ще ѝ е интересно.

— Добре. След няколко минути сме на горната югозападна площадка.

Дала все още разгорещено отхвърляше каквато и да било прилика между обичайните за Първо ниво методи за набиране на работна ръка и дейността на търговците-вещери. Тъкмо привършваше историята за жената, на чието дете бяха разбили главата, когато Вал отново се присъедини към компанията.

— Драс, ужасно съжалявам — каза той. — Вече втори последователен път ни се налага да се оттеглим, но полицаите са като лекарите — винаги на повикване, поради което са гости, на които не може да се разчита. Докато пирувате, съчувствайте на Дала и на мен. По всяка вероятност ще минем с по един сандвич и чаша кафе.

— Ужасно съжалявам — отвърна Талван Драс. — Всички ви очаквахме с нетърпение... Е, какво да се прави! Бротот, поръчай кола за Вал и Дала.

— Изпратена е полицейска кола. Сигурно вече е на площадката — каза Вал. — Довиждане на всички. Хайде, Дала!

Наложи се да произчакат под навеса кацането на зелената полицейска аерокола, която се плъзна по мократа от дъжда площадка. Вал отвори задната врата, помогна на Дала да се качи, влезе и тръшна вратата зад себе си. Едва тогава забеляза сгушилия се на задната седалка Торта Карф. Той им направи знак да пазят тишина и не каза нито дума, докато колата не се издигна над сградата.

— Искях да ви информирам колкото е възможно по-скоро — каза той. — Подозрението ти за Салгат Трод се оказа уместно. Обади ми се броени минути, преди да се свържа с теб. Твърди, че тази търговия с роби е работа на нещо, което нарича Организацията. Каза, че от години получава заповеди от тях. Атаката му срещу Управлението и искането на вот на доверие са били продиктувани от висшия ешелон на Организацията. Убеден е, че възнамеряват да го принудят да отпрати фалшиво обвинение срещу Паравремевата полиция и да го ликвидират, преди да повтори обвиненията си под наркохипноза. Затова предлага да се оттегли и да предостави информация срещу защита.

— Колко знае? — попита Вал.

Торта Карф поклати глава.

— Предполагам, не толкова много, колкото твърди. Не би искал да намали разменната си цена. Но е замесен в това от петнайсет години и благодарение на известността си като политик би трябвало да знае доста.

— От шайката му можем да го спасим, но можем ли да го спасим от психовъзстановяването?

— Не. И той го знае. Готов е да го приеме. Изглежда, смята, че единствената му алтернатива е смъртта от ръцете на собствените му сътрудници. И вероятно не греша.

Блесналите от светлина зелени кули на Паравремевата сграда се завъртяха под тях, докато се спускаха.

— Защо биха жертвали ценен съучастник като Салгат Трод, за да отправят срещу нас явно фалшиво обвинение? — зачуди се Вал.

— Ха, това беше идея на нашето ченге новобранец! — Торта Карф се ухили и кимна към Дала. — Накарахме Зортан Харн да внесе тази сутрин искане за спешно назначаване на комисия за разследване на Бюрото по психическа хигиена. Искането е минало и това е реакцията. Организацията е уплашена. Както предрече Дала, не искат да открием как хора с потенциално престъпни характеристики не са

били засечени на психотеста. Салгат Трод ще бъде жертван, за да попречи на това или да го забави.

Вал кимна. Колелетата се блъснаха в площадката за кацане и антигравитационното поле се изключи. Тъкмо така ставаше, когато едно разследване тръгваше в перспективна посока. Слязоха и забързаха под навеса, а колата зад тях отлетя към хангарите. Това беше истински пробив. Колкото и да бе разчленена тази Организация, човек като Салгат Трод щеше да знае доста неща. Щеше да назове имена, посочените хора щяха да бъдат арестувани и поставени под наркохипноза, щяха да споменат още имена — свършената верижна реакция от самопризнания и предателства.

Точно пред тях бе кацнала друга полицейска кола, от която слизаха трима мъже. Двама бяха в зелените униформи на Паравремевата полиция, а третият с белезници и в работното облекло на прол от сектор Обслужване.

В първия момент Вал помисли, че водят Салгат Трод, преоблечен като затворник-прол, но в следващия миг забеляза, че затворникът е нисък и набит, за разлика от стройния и елегантен политик. Двамата офицери, които го водеха, разговаряха с лейтенант Сотран Барт пред кабинната до антигравитационната шахта. Докато Вал, Торта Карф и Дала се приближат, колата, която ги бе докарала, излетя.

— Нещо току-що пристигна от 24-ти Индустриален, Главен — отвърна лейтенант Сотран на въпроса на Торта Карф. — Може би за бюро на помощник Въркън.

— Прол на име Яндрагно, сър — обади се един от полицаите. — Полицията от сектор Индустриален го е хванала да продава цигари от марсианска кукувича прежда на момичетата в един текстилен цех в Кангабар-еквивалент. Капитан Джамзар предполага, че ги е получил от някой от Организацията.

Някакво звънче прозвънна в съзнанието на Въркън Кал, но в първия момент той не можа да схване причината за безпокойството си. Огледа внимателно двамата полицаи и затворника, но не забеляза нищо подозрително в тях. В този момент кацна друга кола и се вмъкна под навеса. Вратата се отвори и отвътре излезе полицейски офицер, последван от елегантно облечен мъж — Салгат Трод. Отвътре вече се измъкваше втори полицаи, когато Вал внезапно осъзна какво го е обезпокоило.

Тъкмо Салгат Трод бе съобщил преди по-малко от половин час термина „Организацията“ на Паравремевата полиция. По това време тези хора ако действително бяха това, за което се представяха, би трябвало да се прехвърлят от 24-ти Индустриален на Пето ниво. Той моментално посегна към иглера. Тъкмо го освобождаваше от кобура, когато се започна.

Белезниците паднаха от китките на „затворника“ и той с рязко движение измъкна от якето си неутронен детонатор. Вал успя да измъкне иглера и го облъчи, преди онзи да успее да го насочи. В същия миг забеляза, че двамата мними полицаи са извадили иглери и се целят в Салгат Трод. Не отекнаха никакви изстрели. Единствено светлата точица, която припламна в мерника му, показваше, че е задействал оръжието си. Точката примигна и падна върху единия от „полицаите“. Вал зърна насочения към него иглер на другия. Това бе последното, което щеше да види в този живот. Опита се да насочи своя иглер, но времето сякаш бе замръзнало и ръката му едва помръдна. След това мерна неясните светли очертания на пелерината на Дала и иглерът падна от ръката на предрешения убиец. Изведнъж времето възстанови нормалното си темпо. Той включи предпазителя на иглера и се метна напред.

Стисна с лявата си ръка мъжа в зелената униформа за носа, а с десния юмрук го удари с все сила в корема. Устата му зейна и от нея изхвъркна зелена капсула с размера и формата на бобено зърно. Като избута Дала встрани, за да не настъпи капсулата, Вал ритна убиеца в корема — той се преви на две — и нанесе сечащ удар с ръба на ръката си в тила му. Мнимият полицай рухна в безсъзнание.

Вал извади кърпа от джоба си, вдигна изплютата капсула и я уви внимателно, след като се увери, че не е счупена. След което се огледа. Другите двама убийци бяха мъртви. Тората Карф, който оглеждаше облечения в пролска униформа, когото Вал бе убил пръв, погледна зад себе си и изруга. Вал проследи погледа му и също изруга. Единият от излезлите от аероколата полицаи също бе мъртъв, както и свръхважният свидетел Салгат Трод. Колкото бе мъртъв Небу-ин-Абеноз на сто хиляди парагодини отук.

Бяха минали точно трийсет секунди. През следващите петнайсетина никой не помръдна, сякаш бяха изпаднали във времеви вакуум, очаквайки да се случи още нещо. Дала бе изпуснала

чантичката си, с която бе избила иглера на „затворника“ от ръката му. Сега клекна и почна да събира блещукащите разпилени дреболии. Вил огледа оръжието си и го прибра в кобура. Дежурният лейтенант Сотран Барт закрещя заповеди и от караулното заискачаха мъже, които се втурнаха към аероколите и заизлитаха след аероколата, докарала убийците.

— Барт! — викна Вал. — Имаш ли хиподермична упойваща ампула? Изстреляй я в този — само е замаян от удара. Внимавай с него, важен е. — Той огледа площадката. — Истината е, че разполагаме единствено с него.

След това се приближи да помогне на Дала да прибере нещата си — запалка, малко кристално шишенце парфюм, което по чудо не се бе счупило, кутия за пудра, половината от която се бе разсипала. Подаде ѝ ги, докато Сотран Барт се приведе над затворника да го инжектира. Вал се приближи към тялото на другия мним полицай и разтвори устата му. До бузата му имаше несчупена капсула и той я прибра при първата. Торга Карф го наблюдаваше.

— Същите като убийците на търговеца на роби от Калера в сектор Есарон, нали? — попита той. — Разбира се. Абсолютно същият начин на действие. Да погледнем другия.

Мъжът в пролските дрехи бе стиснал капсулата между кътните си зъби в момента, когато е бил убит — беше счупена и усетиха миризмата на химикал в устата му.

— За втори път ликвидират свидетел под носа ни — Каза Торга Карф. — Крайно време е да се стегнем.

— Поне един от нас си свърши работата. — Вал кимна към Дала. — Изби иглера от ръката му и го пипнахме жив. Полицията ѝ дължи една нова чанта.

— Ще ти намерим най-красивата чанта, Дала — обеща Торга Карф. — Произвеждам те в специален помощник на специалния помощник на Главния. Секцията по убийства на тази Организация действа отлично — всеки могат да ликвидират. Много скоро ще изпратят групичка и за нас. По дяволите, мразя да се движа с охрана като диктатор от Четвърто ниво, но...

От дежурната излезе детектив и се приближи към тях.

— Видеообаждане за вас, сър — докладва той на Торга Карф. — Една от информационните служби иска коментар на току-що

получената новина, че незаконно сме арестували съветник Салгат, държим го в изолация и извършваме обиск на апартамента му.

— Това е Организацията — каза Вал. — Не знаят как са се справили момчетата им. Надяват се да им кажем.

— Без коментар — отсече Торта Карф. — Обади се на момичето на централата и му кажи да отговаря на всички следващи обаждания от информационни служби следното: „В момента не коментираме, но предстои публично изявление в... 23.30 часа“ — прецени той, след като погледна часовника си. — Това ще ни осигури време да решим каква линия на поведение да предприемем. Лейтенант Сотран! Поемете си задълженията. Скрийте някъде всички тези тела, включително телата на Салгат Трод и детектив Малтор. Не разрешавайте на никого да коментира случилото се. Пълно затъмнение. Вал, вие с Дала... О, и ти там... свалете затворника в офиса ми. Сотран, някакви съобщения от преследващите фалшивата полицейска кола?

Въркън Вал и Дала седяха зад бюрото на Торта Карф и Вал издаваше заповеди по интеркома и разговаряше по видеофона с детективите, които се намираха в апартамента на Салгат Трод. Дала подреждаше разпилените си дреболии. Дватамата вдигнаха погледи към влезлия Карф, който се присъедини към тях.

— Затворникът е все още под упойка — съобщи Главният. — Ще излезе след два-три часа. Психотехниците искат да излезе от нея естествено и да поспи няколко часа преди да му дадат хипно. Той не е прол от сектор Обслужване — необрязан е, никога не са му правени синтоензимни инжекции или имунизации, нито е подлаган на операция за дълговечност. Същото се отнася и за двата трупа. И тримата нямат лични досиета.

— От апартамента на Салгат съобщиха, че около 18.30 часа икономката и двамата от прислугата са се прехвърлили през домашния конвейер в сектор Обслужване Едно Шест-Пет — докладва Вал. — В този времепредел има увеселителен център за проли. Предполагам, че Салгат ги е освободил за тази вечер, преди да ви се обади.

Торта Карф кимна.

— Разпоредил си се да ги докарат, нали? Новинарските служби са пощръктели. Наложил се да направя предварително изявление, че Салгат Трод не е арестуван, а е дошъл в Щаба по собствено желание и не е под арест.

— Освен, разбира се, под леко вкочаняване — добави Дала. — Това споменахте ли го?

— Не, не го споменах. — Торта Карф сякаш бе глътнал хинин. — Вал, как, по дяволите, ще се оправим с това?

— Длъжни сме да запазим в тайна смъртта на Салгат възможно по-дълго — отвърна Вал. — Организацията не знае със сигурност какво се е случило тук, затова пускат фитили на инфослужбите. Нека се опитаме да ги накараме да повярват, че още е жив и говори.

— Как?

— Все трябва да има някой в Силите, достатъчно сходен с антропоморфичните особености на Салгат Трод, когото нашите козметици да превърнат в негов задоволителен двойник. Нашата версия е, че Салгат е в Полицейския терминал под наркохипноза и ще излъчим негово аудио-визуално изображение веднага щом излезе от наркохипа. Това ще ни даде време да нагласим двойника. Разбира се, ще ни трябват много звукозаписи с гласа на Салгат Трод...

— Ще се погрижа за това. Щом намерим двойник, отиваш да работиш с него. Да видим кой би могъл да ни помогне за тази работа. Ловрант Ролк естествено — от секция Роден времепредел на Изпълнителния отдел на паравремевия код...

Въркът Вал, Дала, Торта Карф и още четирима-петима души гледаха през бюрото към отсрещната страна. Екранът за телепрограми лумна в разноцветни шарки и постепенно се избистри. Появи се лицето на водещия — млад мъж.

— Сега ще излъчим изявлението, което Торта Карф, Главен на Паравремевата полиция, обеща за този час. Този откъс от програмата е записан аудио-визуално в Щаба на Паравремевата полиция по-рано тази вечер.

На екрана изникна Торта Карф. Разказа как членът на Изпълнителния съвет Салгат Трод му се обади по видеофона и

признал съучастието си в наскоро разкритата паратемпорална търговия с роби.

— Ето запис на обаждането на съветник Салгат от апартамента му в 19.45 часа тази вечер.

Изображението се разпадна на цветни точки и се възстанови. Появи се Салгат Трод зад бюрото в библиотеката на апартамента си с чашата и иглера пред него. Прозвуча гласът му, прекъсван от време на време от гласа на Торта Карф, който задаваше въпроси или уточняваше казаното.

— Нали разбирате, че това признание ви задължава да преминете психовъзстановяване? — попита Торта Карф.

Съветник Салгат отговори утвърдително.

— И сте съгласен да пристигнете доброволно в Щаба на Паравремевата полиция и да се подложите доброволно на наркохипнотично разследване?

Салгат Трод се съгласи и с това.

— А сега прекъсвам записа на обаждането на съветник Салгат. — Торта Карф се появи отново. — Оттук нататък съветник Салгат прави разкрития по престъпната си дейност, които имаме на запис. Тъй като споменава много от своите съучастници, които нямаме никакво намерение да информираме, тази част от обаждането на съветник Салгат не може да бъде оповестена в момента. Нямаме никакво намерение да позволим на някои от заподозрените да избягат или да предоставим възможност на съучастниците им да ги ликвидират, за да попречат на предоставянето на допълнителна информация. Между другото, бе осъществен опит за ликвидирането на съветник Салгат върху площадката за кацане на Щаба на Паравремевата полиция, когато бе доведен под охрана от офицери на Паравремевата полиция...

Той продължи с цветисто и, доколкото бе възможно, правдоподобно описание на нападението на двамата мними полицаи и техния мним затворник. В края на краищата и тримата били ликвидирани, преди да успеят да изпълнят задачата си, при това единият от самия Салгат Трод.

Образът на Торта Карф бе заместен от телата на убийците върху площадката. И тримата изглеждаха мъртви, включително този, който не беше. По нищо не личеше, че е само упоен. След това бяха показани

близки планове на лицата им, докато гласът на Торта Карф призоваваше за внимателно вглеждане и запаметяване.

— Предполагаме, че тези мъже са проли от Пето ниво; смятаме, че са се намирали под хипнотично въздействие или са изпълнявали постхипнотични команди по време на самоубийствената си атака. Ако някой от вас е виждал тези хора, негов дълг е да уведоми Паравремевата полиция.

Торта Карф натисна един бутон пред себе си и екранът потъмня. Зрителите се отпуснаха.

— Добре! Значи на това му се казва публична откровеност? — изкоментира Дала. — Ще го имам предвид, когато слушам изявления на Управлението.

— След около пет минути — обади се един завеждащ, служба — целият ад ще се стовари върху главите ни. Цялата тази работа е абсолютна лудост!

— Надявам се, разполагате с убедителен двойник? — попита Ловрант Ролк.

— Да. Полеви агент Костран Галт — отвърна Торта Карф. — Прекарахме персоналните карти на целия състав през машината. Костран съвпада до една двадесета от процента. В момента е в Полицейския терминал и се връща с ракета от Раванан-еквивалент. Всичко трябва да е готово за излъчване утре до 17.30 часа.

— Не би могъл да се научи да имитира убедително гласа на Салгат за толкова кратко време, като имаме предвид цялата работа, която трябва да свършат върху него козметиците — обади се Дала.

— Направете запис с гласа на самия Салгат от купчината записи, които взехме от апартамента му, и каквото може да се изтегли от новинарските архиви — каза Вал. — Разполагаме с фонетици, които могат да разцепват сричките и да ги сглобяват отново. Костран ще произнесе речта няма и ще дублираме звука за излъчването. Изпратих съобщение до Полтерма да се заемат с това. Могат да започнат веднага след написването на речта.

— Колкото по-успешно мине номерът, толкова по-голям ще е скандалът, когато накрая признаем, че Салгат е бил убит тук тази вечер — отбеляза главният интерофивен координатор Зоста Олв. — Добре би било да покажем нещо, което да ни оправдае.

— Да, добре би било — съгласи се Торта Карф. — Вал, какво става с операцията в сектор Колгор? Докъде е стигнал Рантар Джард с установяване на местоположението на някой от времепределите на търговците-вещери?

— Не особено далеч — призна Вал. — Ограничил е подсектора, но изглежда, не разполагаме с абсолютно никаква информация за този пояс. Досега не е имало легитимно проникване на паравреми. Той разполага със свои теолози и нае двама от Извънвремевия институт за религии, които са измъкнали от робите всичко, което могат. Почти единственото, което можем да направим, е да предприемем произволни наблюдения с топки-бумеранги.

— Над повече от сто хиляди времепредели — подхвърли с насмешка Зоста Олв. Беше възрастен дори за своята дълговечна раса, с тънък нос и бръчици около устата. — И какво ще търсим?

— Въръжени крути — отвърна Торта Карф и се обърни към Вал. — Не може ли да го ограничи още повече? Какво са успели да измъкнат тези експерти от робите?

— Това засега не знам. — Вал погледна часовника. — Но ще разбера. Ще се прехвърля в Полицейския терминал и ще му се обадя. И на Скордран Кърв. Не, на Вълтор Тарн — той би се засегнал, ако го заобиколя и се обърна към някой от подчинените му. По половин час в двете посоки и най-много един час разговор с Рантар и Вълтор. Следващите два часа тук няма да има какво да се прави. — Той се изправи. — Ще се видим, като се върна.

Дала гледаше телеекрана. Превключи на оркестър за танцова музика, после на някакво комедийно шоу и по падна на разяреното лице на мъж във вечерни дрехи:

— ... и ще настоявам за пълно разследване след свикването на Съвета утре сутринта! — крещеше той. — Целият този случай е недопустимо оскърбление срещу целия Изпълнителен съвет, вашите избраници, и демонстрира престъпните крайности, до които могат да стигнат този потенциален диктатор Торта Карф и неговият чакал Въркън Вал...

— До скоро, чакал — викна Дала на Вал, докато той излизаше от стаята.

Прехвърлянето до Полицейския терминал — половин час — прекара в сън. Параремевите прехвърляния и полетите с ракети, изглежда, бяха единственият му шанс да подремне. Все още беше сънен, когато седна пред радиотелевизионния екран зад бюрото-копие на Торта Карф и се свърза с Наркан-еквивалент. Беше 06.00 индийско време. Дежурният в сектор Регионален зад бюрото на Рантар Джард изглеждаше също толкова сънен. Пред него имаше чаша кафе, а в устата му димеше кафяви цигара.

— О, здравейте, помощник Въркън. Да извикам ли зам-главен Рантар?

— Спи ли? В такъв случай недей, за бога. Докъде сте с разследването?

— Вчера пускахме топки-бумеранги, докато имаше слънце, за да маскираме възвръщащите изстрели. Нищо. Крутите са превзели град Сорам под големия завой на реката. Утре, когато имаме слънчева светлина, ще започнем да бумерангираме централния площад. Може да се получи нещо.

— По същото време някъде там ще се появят търговците-вещери — каза Вал. — Крутите би трябвало да имат много стока за тях. Успяхте ли още да ограничите вероятната зона?

Дежурният потисна една прозявка и посегна за чашата кафе.

— Експертите направо изпомпиха всичко от робите — отвърна той. — Местната религия е пълна каша. Изглежда, в началото е била култ към Великата майка, след това са се появили множество богове, заети от други народи, след това се е превърнала в дуалистичен монотеизъм, след това се населила от множество по-дребни божества и дяволи — нови дяволи, обикновено божества от стария пантеон. И огромно количество приказки за феодални войни, междуособици сред аристокрацията и какво ли не още, но всичко изопачено, защото тези хора са селяни, които са знаели какво се случва единствено в имението на техния господар.

— Как е продължило? — попита Вал. — Питайте ги за скорошни промени, нови сгради, нови разчистени полета, нови наводнени оризища, такива неща. Вземете двама с най-висок коефициент на интелигентност от двата времепредела и ги накарайте да посочат местонахождението на имението върху карта голям мащаб и да начертаят планове на разположението на сградите, нивите и други

видими особености. Ако се наложи, научете ги да чертаят карти и да скицират с хипномех. След това пуснете между петстотин до хиляда бумерангови топки на равни интервали из цялата паратемпорална зона. Когато установите времепредел, който кореспондира на техните описания, пратете бумеранги над главния площад в Сорам по целия пояс около него, за да откриете въоръжени крути.

Дежурният го изгледа за момент и отпи още кафе.

— Можем, помощник Въркън. Мисля да изпратя веднага някой да събуди зам-главния Рантар. Искате ли да разговаряте с него?

— Не е необходимо. Нали записваш този разговор? В такъв случай му го пусни. И изстискайте робите. Необходима ви е достатъчно информация от тях, за да започнете с топките-бумеранги, когато слънцето се вдигне достатъчно.

Прекъсна връзката и изпрати да му донесат кафе. След което се свърза с Новилан-еквивалент в Западна Северна Америка.

Беше 15.30 часът тамошно време. На екрана се появи Вълтор Тарн.

— Добър ден, помощник Въркън. Предполагам, че се обаждате във връзка с робите. Прехвърлих целия случай на полеви агент Скордран. Произведох го във временен чин заместник зам-главен. Това е съгласувано с вашето одобрение и на Главния Торта, разбира се...

— Издайте постоянна заповед — прекъсна го Вал. — Ще получа пряко потвърждение от Главния Торта. Ако обичате, свържете ме сега да разговарям с него, зам-главен Вълтор.

— Да, сър. Веднага ви прехвърлям.

Екранът избухна в красива абстракция, след което се избистри и се появи лицето на Скордран Кърв.

— Здравейте, заместник Скордран. Моите поздравления. Какво се случи, след като ликвидираха Небу-ин-Абенос под носа ни?

— Влязохме в този времепредел същата нощ с аерокораб и направихме разузнаване из хълмовете в околностите на Кареба. Открихме разположението на конвейерната станция. Оградена с колове окръжност с диаметър сто стъпки, покрита с мръсотия и без стрък тревичка, върху която могат да се съберат двеста до триста роби едновременно. Никакви признаци да е използвана през последните десетина дни. Направихме доста подробно бумерангиране на този пространствен еквивалент в няколко хиляди времепредела и

намерихме още трийсет такива. Предполагам, че търговците са преустановили цялата операция в сектор Есарон, поне временно.

Тъкмо от това се страхуваше Вал. Надяваше се да не постъпят по същия начин в сектор Колгор.

— Дайте ми обозначенията на времепределите, в които сте намерили конвейерни глави — каза той.

— Един момент, господин помощник. Ще ги фотопринтирам. Включен ли сте за получаване?

Вал отвори един плъзгач под екрана, видя, че фотопринт филмът е зареден, затвори и кимна. Скордран Къри постави лист хартия в улея под екрана и ръката му излезе от екрана.

— Пускам, сър.

Двамата преброиха едновременно до десет и Скордран каза:

— Изпратено.

Вал натисна едно лостче под екрана и се подаде правоъгълно микрокопие.

— Това е почти всичко, което имам, сър. Да поддържаме ли готовност тук или да ги пратя другаде?

— Дръж ги в готовност, Кърв — отвърна Вал. — Може би скоро ще ти потрябват. Ще ти се обадя.

Той постави микрокопието в увеличител и занесе увеличения отпечатък в стаята на конвейера. Имаше нещо особено в списъка с обозначенията на времепределите. Бяха изписани с цифрите на Първо ниво — кратки групи символи, които изразяваха абсолютно точно невъобразимо огромни числа. Вал имаше съвсем повърхностни общообразователни математически познания — достатъчни за професорска степен по висша математика в който и да е университет в Евро-американския сектор на Четвърто ниво, да речем — и не можа да определи спецификата им, макар да му бе ясно наличието на някакъв модел. Той включи стартовия лост, отпусна се в едно от креслата и зачака възникването на транспозиционното поле. Заспа още преди мрежовото поле на конвейера да изчезне. Събуди се, продължавайки да държи списъка с обозначенията на времепределите, когато конвейерът се рематериализира в Родния времепредел. Пъхна списъка в джоба си и забърза към антиграв шахтата, за да се качи до етажа с офиса на Торта Карф.

Торта Карф спеше в креслото си, а Дала довършваше донесената ѝ вечеря, която беше все пак по-вкусна от сандвича и кафето, за които Вал бе споменал пред Талван Драс. Някои от присъствалите при тръгването му ги нямаше, но психоспецът, който отговаряше за арестувания, бе още в офиса.

— Мисля, че вече излиза от упойката — докладва той. — Но все още спи. Искаме да се събуди сам, преди да се заемем с него. Щом се размърда, ще ме извикат.

— Опозицията ни обвинява, че сме упоили и хипнотизирали Салгат, за да направи видеоекранното признание — събщи Дала. — Можеш ли да се сетиш за някакъв начин, чрез който това може да бъде постигнато, без субектът да е лишен от възможността да лъже?

— Псевдоспомени — отвърна психоспецът. — Би отнело приблизително три пъти повече време от времето, когато Салгат Трод е напуснал апартамента си до момента на телепредаването, въпреки че...

— Добре ли си с висшата математика? — запита го Вал.

— Колкото ми е необходимо да си върша работата. Невронно-синаптични вътрешни връзки, памет-асоциативни модели и други от сорта, които имат математически израз.

Вал кимна и му подаде списъка с обозначенията на времепределите.

— Забелязваш ли някакъв модел?

Психоспецът погледна листа и за момент лицето му стана безизразно — той черпеше от придобитата чрез хипноза информация.

— Да. Всички числа са свързани в нещо като серии с някакво друго число. Опростено до ниво детска градина, да речем, че разликата между А и В е може би една децилионна от разликата между Х и А, а разликата между В и С е една децилионна от разликата между Х и В и така нататък...

От един от комуникационните репродуктори прозвуча глас:

— Доктор Нентров, пациентът излезе от упойка и се размърдва.

— Трябва да тичам.

Той върна листа на Вал, допи кафето си и излезе с бързи крачки от стаята.

Дала взе листа и го погледна. Вал ѝ обясни какво представляват знаците върху него.

— Ако тези времепредели са в регулярни серии, те са свързани с базисния операционен предел — каза тя. — Вероятно това може да се изчисли. Виждам как би било. Определен интервал между пределите на сектор Есарон, който опростява транспозиционните контролни инсталации.

— Това си мислех и аз. Не е чак толкова елементарно, колкото го изрази доктор Нентров, но може би това е общата идея. По този начин можем да изчислим местоположението на базисния предел. Тук, изглежда, има прекъсване в последователността на числата. Това би трябвало да е времепределът, на който Скордран Кърв е открил робите.

Той посегна към лулата, която бе оставил на бюрото, когато тръгна към Полицейския терминал, и започна да я пълни.

След малко звънна звънец и лампата над един от комуникационните репродуктори светна. Той го включи и се обади:

— Тук Въркън Вал.

Чу се гласът на Сотран Барт:

— Току-що доведоха прислугата на Салгат Трод. Причакали са ги на излизане от домашния конвейер в сградата на апартамента. Не мисля, че знаят за случилото се.

Вал натисна друг бутон и набра комбинация. Светна видеоекран, на който се виждаше площадката за кацане с току-що пристигналата полицейска кола. Единият от полицаите бе слязъл от нея и помагаше на Зингана — едновременно икономка и любовница на Салгат Трод — да слезе. „Наистина е красива“ — помисли си Вал. Източена, деликатна, с тъмни очи и светлокафява кадифена кожа. Беше облечена в черна пелерина и сребристочерна вечерна рокля под нея. В черната ѝ коса проблясваше едно-единствено бижу. Спокойно би могла да мине за жена от неговата раса.

Камериерката и прислужникът нямаха нищо общо с нея. И двамата бяха четвърто-пето поколение примитивни диваци от Четвърто ниво. Жената бе навлякла крещящи евтини парцали; имаше едър кокал и масивно тяло, а косата ѝ бе червеникавокафява. Напомни му за северноевропейските ловци на елени, прогресирали едва до лъка и стрелата. Прислужникът бе смесица от поне половин дузина примитивни раси. Бе облякъл един от овехтелите млечнорозови костюми на господаря си, който определено не подходеше на цвета на кожата му.

Бяха твърде далеч от звуковото устройство, за да разбере какво си говорят, но камериерката и прислужникът размахваха яростно ръце и енергично протестираха. Един от детективите хвана жената за ръката. Тя се откопчи и замахна към него, но той успя да блокира удара. Икономката се извърна рязко към жената, каза й нещо и тя се укроти. Вал се обади:

— Барт, доведи момичето с черната пелерина в стая за разпити номер четири. Задръж другите двама в отделни арестантски кабинни. С тях ще разговаряме по-късно. Прекъсна връзката и се изправи. — Хайде, Дала. Искам да ми помогнеш с момичето.

— Само се опитай да ми попречиш — отвърна тя. — Държа да присъствам на всеки разпит, който провеждаш с тази жена.

Все още охранявана от детектив, пролката вече се намираще в стаята за разпити. Детективът кимна на Вал, като се помъчи да скрие усмивката си, щом видя Дала, и излезе. Вал покани съпругата си и арестантката да седнат, извади табакерата и предложи цигари.

— Вие сте Зингана от домакинството на Салгат Трод, нали? — попита той.

— Икономка — отвърна момичето. — А също така негова любовница.

Вал кимна и се усмихна.

— Което потвърждава отдавнашното ми уважение към изискания вкус на съветник Салгат.

— О, благодаря. Но се съмнявам, че съм доведени тук, за да получавам комплименти. Или греша?

— Боя се, че не грешите. Чухте ли новините от последните часове, засягащи съветник Салгат?

Тя се изпъна на стола и го погледна изпитателно.

— Не. Тримата с Ниндрандигро и Калила прекарахме вечерта в сектор Обслужване Едно-Шест-Пет. Съветник Салгат ми каза, че има делови ангажименти, и поиска да ги изведе и да ги наблюдавам. Не сме чули никакви новини. — Тя се поколеба. — Нещо... сериозно... ли се е случило?

Вал я огледа съсредоточено, после погледна Дала. Между двамата съществуваше някаква смътна, полутелепатична връзка —

никога не бяха успявали да си прехвърлят определени точни мисли, но ясно долавяха емоциите си. Сега той усети съчувствието, което Дала изпитваше към пролката.

— Зингана, ще ви съобщя нещо, което е тайна за публиката — продължи той. — Възниква обаче необходимостта да ви задържим поне за няколко дни. Надявам се да ме извините, но предполагам, че ако не ви кажа, бихте ми простили по-трудно.

— Нещо му се е случило! — промълви тя с широко отворени очи. Тялото ѝ беше напрегнато.

— Да, Зингана. Около 20.10 часа тази вечер съветник Салгат бе убит.

— О! — Тя се отпусна върху облегалката и притвори очи. — Той е мъртъв? — И го повтори, но като констатация, а не като въпрос: — Мъртъв е!

Дълго седя отпусната, сякаш се опитваше да свикне с мисълта за смъртта на Салгат Трод. Вал и Дала я наблюдаваха. След това тя помръдна, отвори очи, погледна цигарата между пръстите си, сякаш до този момент не я беше виждала, и се наведе напред, за да я загаси в пепелника.

— Кой го направи? — попита тя с поглед, от който надничаше дивашкият ѝ праотец.

— Тези, които използваша иглерите, са мъртви — отвърна Вал. — Самият аз убих двама от тях. Но ни предстои да открием тези, които са го планирали. Надявам се, че би искала да ни помогнеш, Зингана.

Той отново хвърли поглед към Дала. Тя кимна. Връзката между Зингана и Салгат Трод не се ограничаваше само до делови отношения. Между двамата действително бе съществувала някаква привързаност. Вал ѝ разказа какво се бе случило, а когато стигна до момента, в който Салгат Трод се бе обадил на Торта Карф, за да направи самопризнания за съучастие в търговията с роби, тя стисна устни и кимна.

— Боя се, че има такова нещо — съгласи се тя. — През последните дни, всъщност след съобщението за търговията с роби, нещо го притесняваше. Струваше ми се, че е зависим от някого. И по-рано се бе случвало да се ангажира с неща, толкова далеч от собствените му политически интереси, че все си мислех, че някой го принуждава да ги прави. Е, този път са стигнали твърде далеч. И после?

— Затова известно време ще запазим абсолютно мълчание по случая — продължи Вал. — Официално Салгат Трод се намира в Полицейския терминал и дава показания под наркохипноза.

На лицето ѝ се появи свирепа усмивка.

— Това ще ги уплаши, а страхът те принуждава да вършиш глупости — заключи тя. Не току-така бе станала любовница на политик. — С какво бих могла да помогна?

— Разкажи ни всичко, което можеш — отвърна той. — Може би така ще сме в състояние да предприемем действията, които бихме предприели, ако Салгат Трод бе останал жив, за да даде показания.

— Да, разбира се. — Тя извади цигара от оставената върху бюрото табакера. — Все пак мисля, че би било по-добре да ме поставите под наркохипноза. За вас е по-добре да разчитате на онова, което ще ви кажа, затова бих искала да си спомня всичко точно и с пълни подробности.

Вал кимна утвърдително и погледна Дала.

— Можеш ли да се заемеш сама? В момента аудиовизуалният запис е включен, а тук има всичко необходимо. — Той издърпа чекмеджето, в което се намираще наркохип оборудването. — В слушалката има шепнещо устройство, така че можеш да се обаждаш, без да се безпокоиш, че информацията може да проникне в подсъзнанието на Зингана. Ще се видим, след като свършите. Доведи Зингана в Полицейския терминал — вероятно що съм там.

Той излезе от стаята и по коридора срещна офицера, който отговаряше за прислужника и камериерката.

— Имаме проблеми с тях, сър — съобщи офицерът. — Настроени са враждебно, претендират за правата си и настояват да се срещнат с представител на Пролската защитна лига.

Вал се отзова твърде нецензурно по отношение на последната.

— Ако не желаят да сътрудничат, инжектирайте ги и ги разпитайте на всяка цена — нареди той.

Лейтенантът изглеждаше притеснен.

— И до този момент се държим недопустимо с тях — възрази той. — По-безопасно е да ликвидираш Гражданин, отколкото да разкървавиш носа на някой прол. Защитават ги какви ли не закони.

— Какви ли не закони защитават и Паравремевата тайна — отсече Вал. — А мисля, че има и няколко закончета на убийство на

член на Изпълнителния съвет. В случай, че Лигата започне да създава неприятности, не са тук. В знак на вяроност са се присъединили към своя любим господар в неговото убежище в Полтерма. Но един от тях или и двамата работят за Организацията.

— Сигурен ли сте?

— Организацията е твърде добре организирана, за да не е имала шпионин в домакинството на Салгат. Не е Зингана, защото сама пожела да направи показания под наркохипноза. Кой значи остава?

— Е, това вече е друго нещо — в такъв случай те са заподозрени. — Лейтенантът изглеждаше успокоен. — Ще изцедим всичко и от двамата.

Торта Карф беше буден и си драскаше в бележника с многоцветната писалка. Вал надникна в бележника и примигна: Главният отново рисуваше буболечки — червени мравки с черни крачета и синьо-зелени бръмбари. След това забеляза, че психоспец Нентров Дард пие чист палмов ром.

— Е, казвай най-лошото — каза Вал.

— Момчето е с изтрита памет — отвърна Нентров Дард, пресуши чашата и отново я напълни. — И е облицовано с една стъпка дебел пласт псевдопамет. Ще ни отнеме петдесет-шейсет дни, за да изчегъртаме целия този боклук и да го разблокираме. Сложих го да спи и го прехвърлих в Полицейския терминал. Утре сутринта, след като подремна, и аз отивам там и се заемам с него. Ако се надявате да измъкнете нещо полезно от него достатъчно навреме, за да предотвратите назряващата криза в Изпълнителния съвет, просто забравете.

— А това отново ни връща при старите ни приятелчета търговците-вещери — обади се Торта Карф. — Ако те са решили да преустановят дейността си и в сектор Колгор...

Той започна да рисува огромен синьо-черен паяк в центъра на бележника.

Нентров Дард загаси пурата си, изпи рома и се изправи.

— Е, лека нощ, шефе. Вал, ако решиш да ме събудиш преди десет, прати някой, от когото искаш да се отървеш завинаги.

Обиколи бюрото и излезе през страничната врата.

— Надявам се, че не са — обади се Вал. — Наистина се съмнявам да го направят. Това е шансът им да се сдобиват с голямо

количество евтини роби. Крутите са прекалено заети, за да се пазарят. Отивам в Полицейския терминал. Когато Дала и Зингана приключат, нека ме намерят там.

В Полицейския терминал намери определения за двойник на Салгат Трод агент Костран Галт. След като извика математика Зултран Торв, който завеждаше Компютърния офис, и му предаде обозначенията на времепредела в сектор Есарон, съобщавайки му споделените от Нентов Дард идеи във връзка с тях, Вал проведе половинчасов разговор с Костран Галт за ролята, която му предстоеше да изпълни. Накрая се съблече и легна на един диван в стаята за почивка в дъното на офиса.

Събуди се на обяд. Взе набързо душ, избърсна се и са облече, после седна на бюрото и си поръча закуска, която пристигна, докато се свързваше с Рантар Джард и Наркан-еквивалент.

— Идеята ви даде резултат, господин помощник — събщи му зам-главният на Регионален сектор Колгор. — Робите ни предоставиха значително количество информация за имението и разказаха за нови разчистени полета и за язовир, който господарят им Громдур строи, за да наводни нови оризища. Установихме местоположението на един пояс на около пет парагодини, където са осъществени подобни подобрения. Започнахме да изпращаме топки-бумеранги към целия пояс, времепредел по времепредел. До този момент разполагаме с десетина-петнайсет снимки на главния площад в Сорам, на които има въоръжени крути, както и снимки на лагери на търговци-вещери и конвейерни глави в същите времепредели. Нека ви ги покажа. Тази е направена от аерокораб над гората до еквивалента на Сорам.

Когато изображението се смени, не се виждаше никаква джунгла. Забелязваха се стоманени кули, платформи и сгради, свидетелстващи за конвейерни станции, както и огромен правоъгълник от червени и бели антиграв-шамандури, които да предупреждават въздухоплатателните съдове за зоната, над която се извършват бумерангови дейности. Апаратът беше прикрепен на носа на аерокораб, който кръжеше на десет хиляди стъпки височина.

— Топките са готови — чу се глас, който изреди цяла серия обозначения на времепредели. — Време на завръщане 18.20, плюс-

минус четири минути.

— Варт — чу се гласът на Рантар Джард, явно от корабното радио. — Сигналът ви се излъчва в Дергабар-еквивалент. Наблюдава помощник Въркън. Кога приблизително е следващото завръщане?

— Всеки момент, сър; очакваме рематериализация.

Вал гледаше, без да мигне, с вилица в ръка на половината разстояние от устата му. Неочаквано на около хиляда стъпки под обектива на апарата лумнаха серия синкави блясъци, а миг по-късно се разтвориха цял куп червено-бели парашути, изхвърлени от фоторазузнавателните топки, завърнали се от сектор Колгор.

— Добре, пускай — извика корабният капитан.

Отдолу бликнаха двацетсантиметрови сфери, чиито златисти проводникови мрежи блеснаха на слънчевата светлина. Спуснаха се в компактен грозд на около хиляда стъпки, след което избухнаха и изчезнаха. От земята се издигнаха шест или осем аероколи, за да пресрещнат и приберат спускащите се парашути.

Екранът за момент се изпълни с кубчета, след което отново се появи мургавото лице на Рантар Джард. Той извади лулата от устата си и каза:

— Вероятно ще получим позитив от партидата, която току-що видяхте да пристига. Получаваме един средно от две спускания.

— Изпратете списък с обозначенията на времепределите, които сте получили досега, на Зултран Торв в Компютърния офис — нареди Вал. — Той обработва данните от сектор Есарон. Надяваме се да създадем модел. Ще се срещнем след пет часа. Излитам оттук веднага щом уточним още няколко неща.

След това се свърза със Зултран Торв. Обикновено предпазливият и скептичен математик този път тържествуваше.

— Имаме нещичко, Вал — обяви той. — Грубо казано, съвпада с казаното от доктор Нентров — всеки интервал между обозначенията е миниатюрна, но съвсем точна част от разликата между второстепенното обозначение и обозначението на базисния предел.

— Получи ли обозначението на базисния предел? — попита Вал.

— О, да. Тъкмо това щях да ти кажа. Изчислихме го според обозначенията, които ти ми даде. — Той го издиктува. — А обозначенията, които ти ми даде, са...

Вал изобщо не го слушаше. Беше сбърчил чело от недоумение.

— Но това не е обозначение на Пето ниво — прекъсна го той. — Това е Първо ниво!

— Точно така. Сектор Абзар на Първо ниво.

— Защо, по дяволите, никой не се е сетил за това досега? — възкликна той.

И в същия момент си отговори. На никого не му бе идвало наум за сектор Абзар.

Преди дванайсет хилядолетия цивилизацията на Първо ниво била изтощена. Изчерпали ресурсите на родната планета Марс преди сто хилядолетия, потомците на тези, които прекосили пространството, опустошили и третата планета. Предшествениците на народа на Въркън Вал открили принципа на паравремето прехвърляне и започнали да експлоатират безброй светове върху други предели на правдоподобност. Народът в сектор Дуарма на Първо ниво, който почти изчезнал от най-обикновен глад, напуснал градовете и изоставил технологиите, изграждайки една селско-фермерска култура, лишена от прогрес, промени, любознателност, конкурентност и амбиции, и начин на живот, при който всеки ден бил повторение на вчерашния, а всеки утрешен — повторение на днешния.

Народът на Абзар не постъпил така. Те изчерпали ресурсите си докрай, воювайки ожесточено за последните трохи с ядрени бомби, с пушки, със саби, с лъкове и тояги, докато накрая измрели и оставили след себе си една превърната в пустиня планета, изпъстрена с празни градове, които дори дванайсетте хилядолетия не могли да заличат.

Затова никой от сектор Паравреме не посещаваше сектор Абзар. Там нямаше нищо — освен място да се скриеш.

— Съобщи го на зам-главен Рантар Джард от сектор Колгор в Наркан-еквивалент и на зам-главен Вълтор, сектор Есарон, Новилан-еквивалент — каза Вал. — И не забравяй да отбележиш на съобщението до Вълтор „Спешно на вниманието на заместник Скордран“.

Това му напомни за нещо. Щом приключи със Зултран, той изготви заповед от името на Торта Карф за постоянното повишение на Скордран Кърв и я изпрати. Нещо трябваше да се направи и с Вълтор Тарн. Повишение естествено — да речем, заместник-главен на бюро. Хипномех библиотеката в сектор Дергабар на домашния времепредел — там процедурната педантичност и предпазливост на Вълтор щяха да

бъдат предимства, а не недостатъци. Свърза се с адютанта Властор Арф и нареди:

— Искам повече войски от сектори Обслужване и Индустиален. Прегледай всичко и провери откъде какво може да се задели. Не оголвай нито един времепредел, но оформи сила от порядъка на три дивизии. Установи местонахождението на всички големи антигравитационни транспозиционни докове в сектори Търговски и Пътнически и изготви списък на спедиторските и пътническите кораби, които могат да бъдат реквизирани спешно. Предполагаме, че засякохме времепредела, който Организацията използва като база. След като нападнем няколко пункта в близост до еквивалентите на Наркан и Новилан, ще предприемем планетарно почистване.

— Разбрано, господин помощник. Ще направя всичко, което мога, за да сме готови за мащабна операция, без да изтече никаква информация. След нанасяне на първия удар няма да имаме проблеми със сигурността и всичко ще се изясни. Дотогава ще изготвя генерален план и ще подам сигнал на всички наши хора. Нали така?

— Точно така. И за твоя информация, базата не е на пето ниво, а сектор Абзар на Първо.

И посочи обозначението.

Властор Арф се изхили.

— Виж ти! Дори бях забравил, че съществува сектор Абзар. Да съобщя ли на репортерите?

— Да те вземат мътните, не! — почти изрева Вал. И следващия миг го обзе любопитство: — Какви репортери? Какво правят те в Полтерма?

— Главният Торта изпрати тук тази сутрин петдесет-шейсет новинари с нареждане да не им дадем възможност да изпращат материали оттук, но да ги оставим да отразяват набезите, щом започнат. Инструктирани сме да ги снабдим с оръжия, аудио-визуална техника, диктофони и всичко, от което се нуждаят...

Вал се ухили и призна:

— За това никога не бих се сетил. Старата лисица си е стара лисица. Не, нищо не им казвай. Просто ще ги заведем и ще им покажем. А къде са доктор Хедрън Дала и момичето на Салгат Трод?

— В момента спят. Спалня осемнайсет.

Дала и Зингана бяха заспали върху куп копринени възглавници, почти допрели глави; кафявата ръка на Зингана бе обгърнала бялото рамо на Дала. Лицата им излъчваха спокойна красота и двете леко се усмихваха, сякаш сънуваха щастливи сънища. Вал ги гледа известно време, след това подсвирна тихичко няколко пъти. След четвъртия Дала се събуди, седна и побутна Зингана.

— Колко е часът?

— Един без петнайсет — отвърна той.

— Ооо! Току-що заспахме. Адски се уморихме!

— Доста сте се потрудили. Добре ли се чувстваш след наркохипа, Зингана?

— Не беше толкова зле и имах хубав сън. А Дала..., доктор Хедрън искам да кажа...

— Дала — поправи я съпругата на Вал. — Нали помниш какво ти казах?

— Добре, Дала — усмихна се Зингана. — Дала проведе някакво хипнолечение. Вече не се чувствам така зле заради Трод.

— Добре. Виж, Зингана. Сега един човек ще се представи за съветник Салгат в телепредаване. В момента козметиците го подготвят. Ще бъде ли прекалено мъчително за теб да се срещнете и да поговорите?

— Не, нямам нищо против. Мога да му дам ценни съвети. Не забравяйте, че познавах Трод много добре. Бях негова икономка. Срещала съм се с много от хората, с които поддържаше контакти, и те ме познават. Няма ли е по-убедително, ако се появя с вашия човек?

— Разбира се, че ще е. Това ще помогне много! — отвърна въодушевен Вал. — Може би е време да се надигнете, момичета. Предаването е чак в 19.30, но имаме много работа дотогава.

Дала се прозя.

— Това ли значи да си ченге? — отвърна тя, докато се оправяше и дърпаше Зингана за ръцете. — Хайде, Зина. Да се залавяме за работа!

Вал стана от екрана-четец в офиса на Рантар Джард и се разкърши. Почти от един час натискаше бутоните, въртеше селектора и

увеличителните лостчета и разглеждаше снимките от секторите Колгор и Наркан, направени с топките-бумеранги, спуснати над пространствения еквивалент на Сорам. Цял комплект от тях, заснети от височина две хиляди стъпки, показваше централния площад на града. Резултатите от плякосването на крутите виждаха ясно, както и скупчените им като стадо под охрана пленници. Увеличавайки изображението, той разгледа отделни групи от варварите-нашественици — едри мъже с руси или тъмнорижави коси, облечени в широки ризи и увиснали панталони и с полуботуши от необработена телешка кожа. Мнозина бяха нахлупили на главите си шлемове, някои бяха с ризници, всички носеха дълги мечове, а приблизително половината бяха затъкнали пистолети в коланите си или провесили мускети през рамо.

Друг комплект снимки показваше лагерите на търговците-вещери и конвейерни станции. На всяка от тях се виждаше голям изпепелен овал сред джунглата, изгорен по всяка вероятност с високомощни топлинни пушки. Лагерите бяха заобиколени с яки огради от телена мрежа. Във всеки имаше по няколко колиби от метални сглобяеми елементи и вътрешни оградени пространства. От всеки навътре в джунглата бе изсечен път до друг изпепелен кръг, в центъра на един-два от които той забеляза действителните конвейерни куполи. Навсякъде кипеше буйна дейност и Вал завъртя увеличителя, за да разгледа подробно всяка човешка фигура поотделно малко от мъжете, в което бе убеден, бяха Граждани от Първо ниво. Повечето бяха или проли, или извънвреми, най-малко бяха тъмнокожите с груби черти и черни бради.

— Някои от тези приятелчета приличат на кифтани от Второ ниво — отбеляза той. — Изпрати максимално увеличена индивидуална снимка на всеки поотделно до Дергабар-еквивалент. Получи ли всички данни от Зултран Торв?

— Да. Сектор Абзар — отвърна Рантар Джард. — Никога не би ми хрумнало. Чудя се все пак защо използват подобна серийна система. На тяхно място бих разпръснал дейностите си максимално произволно.

— Това е единственото, което са могли да направят — поясни Вал. — Когато пипнем някой от конвейерите, ще намерим в контролния пулт бъркотия от произволни обозначения, а в контролния

кабинет ще има нещо като компютърно устройство за избиране на точния времепредел при натискане на бутон или избиране на комбинация, и това би могло да стане единствено чрез установени цифрови серии. А ние се надявахме да установим местонахождението на базата им чрез някой от конвейерите! Дори да дадем наркохип на всички тези от снимките, пак няма да научим обозначението на базовия предел — нито един от тях няма да го знае. Те просто отиват там, където ги отведе конвейерът.

— Вече всичко е изяснено — каза Рантар Джард. — Имам разработен план за нападение. Ако получа разрешението ви, съм готов веднага да го задействам. — Той погледна часовника си. — Предаването за Салгат е свършило в Родния времепредел и след малко ще пуснат презапис в този. Тук ли ще го видите, сър?

Върху телепредавателния екран във всекидневната ни Торта Карф момиче с яркочервена коса танцуваше под звуците на тиха музика на фон от преливащи се цветове. Седналите в полукръг пред него четирима мъже отпиваха от питиетата си и го наблюдаваха разсеяно.

— Скоро би трябвало да има публична реакция — обади се Торта Карф, като погледна часовника си.

— Трябва да призная, че беше убедително — призна неохотно главният интерофисен координатор Зоста Олф. — Бих повярвал, ако не познавах фактите.

— Заснемането на фона на огромните прозорци е много хитро хрумване — добави Ловрант Ролк. — Всяко дете ще познае по ракетната площадка, че е направено в Полицейския терминал. И като добавим Зингана — истински шедьовър!

— Виждал съм я няколко пъти — обади се помощникът по политическите връзки Елбраз Варк. — Очарователна е, нали!

— А и добра актриса — подхвърли Торта Карф. — Не е лесно да играеш себе си.

— И Костран Галт се справи чудесно — вметна Ловрант Ролк. — Беше направо съвършен — изтъкнатият политик, подкрепен от лоялната си любовница, храбро посрещаш позорния край на обществената си кариера.

— Знаете ли, бих могъл да уредя ангажимент на това момиче в някоя от големите театрални компании. След смъртта на Салгат някой ще трябва да се погрижи за нея.

— Много бързо се ориентираш, Елбраз! — измърмори Зоста Олв.

Музиката спря, сякаш отрязана с нож, и крехката девойка с рижа коса изчезна в мозайка от цветове. Когато екранът се избистри, ги гледаше един от говорителите.

— Прекъсваме програмата за важно сензационно съобщение за аферата Салгат — обяви той. — Чуйте какво казва Яндар Яд...

— Мислех, че си успял да прехвърлиш това дрънкало в Полтерма — каза Зоста.

— Не пожела — отвърна Торта Карф. — Каза, че било номер, за да го махна от Родния времепредел по време на кризата в Съвета.

Яндар Яд вече се бе появил на екрана.

— ... фалшив запис на съветник Салгат във времепредела на Полицейския терминал, излъчен преди час в Родния времепредел. И така, не мога да твърдя кой е този мъж, но разполагам с категорично доказателство, че това явно не е Салгат Трод!

— Загубени сме! — изпъшка Зоста Олв. — Никога не би се ангажирал с подобно изявление, ако не може да го докаже.

— ... нещо подозрително в цялата работа от самото начало — продължаваше журналистът. — Затова реших да проверя. Ако си спомняте, актьорът, представящ се за Салгат, жестикулираше доста енергично с ръце, имитирайки добре познатите маниери на действителния Салгат Трод. В един момент възглавничката на десния му палец попадна точно пред камерата. Ето стопкадър от този момент.

Той се отмести и се видя видеоекран. Яд натисна един бутон и екранът просветна. Върху него се появи изображението на Костран Галт като Салгат Трод с протегната напред дясна ръка.

— Ето вижте тук. Ще направя бавно увеличение, за да сте сигурни, че не е използван монтаж на кадрите. По-близо камерата, Трат!

Появи се островърха показалка, която докосна десния палец, който ставаше все по-голям, докато не запълни целия екран. Яндар Яд продължи да говори извън кадър.

— Ето тук. Тези от вас, които познават древната наука дактилоскопия, ще потвърдят, че тази структура на очертанията е известна като „двоен клуп“. Моля да запомните изображението, докато ви показвам отпечатък от друг десен пръст, този път на регистрирано фотокопие от отпечатък на пръста на истинския Салгат Трод. — Изображението леко се сви, появи се една снимка, която бе увеличена. — Този тип отпечатък от палец е известен като „свод на шатра“. Забележете разликата.

— Това е краят! — извика Зоста Олв. — Карф, за пръв и последен път искам да ти напомня, че бях против тази лудост от самото начало. Какво ще правим сега?

— Предлагам веднага да се отправим към Щаба — отвърна Торта Карф. — Ако се забавим прекалено, може и да не успеем да влезем.

Яндар Яд отново се бе появил на екрана — разобличаваше яростно Торта Карф. Той се приближи и го изключи.

— Предлагам да се прехвърлим в Полтерма — обади се Ловрант Ролк. — Там ще им е по-трудно да ни призват.

— Ако искате, вървете в Полтерма — отвърна подигравателно Торта Карф. — Аз оставам тук и ще отвърна на удара, а ако се опитат да ме призват, по-добре да го направят с робот.

— Ще отвърнеш на удара? — повтори Зоста Олв. — Не можеш да воюваш със Съвета и цялото Управление! Ще те разкъсат на парчета!

— Мога да ги забавя, докато Вал успее да атакува базите в сектор Абзар — отвърна Торта Карф и се замисли за момент. — Може пък всичко да е за добро. Ако това отклони вниманието на Организацията...

— Би ми се искало да направим разузнаване с топки-бумеранги — каза Рантар Джард, докато наблюдаваше на един от видеоекраните филма, заснет от аерокораб, прехвърлен на граничещ със сектор Абзар времепредел. Корабът направи няколко кръга над лъкатушещата между стръмно скосените брегове ивица на Ганг, прелитайки над пуста равнина, тук-там обрасла с трънливи храсти. — Базата би трябвало да

е там някъде, но нямаме никаква представа какви изменения е направила тази шайка.

— Не посмяхме да рискуваме. Изненадата трябва да е пълна. Би трябвало да прилича на мястото, което описаха робите — без постоянни постройки. Операцията е започнала само преди няколко месеца с нашествието на рутите. Може да продължи още четири-пет месеца, докато крутите разпродадат всичките си излишни пленници. Местността — той посочи екрана — ще бъде наводнена от проливните дъждове. Виж как е разрушена от наводненията.

— Разреши ми да отида — настоя Рантар Джард.

— И това не можем да си позволим — отвърна Вал. — Някой трябва да поеме командването тук, а ти познаваш хората си по-добре от мен. А и това няма да е последната подобна операция. Следващия път ще трябва да остана в Полицейския терминал и да командвам от бюрото. Нужен ми е непосредствен опит в извънвремевия периметър, а това е единственият начин да го придобия.

Той наблюдаваше четирите млади полицайки, които работеха пред голямото теренно табло със зоната на времепредела на Полицейския терминал около тях. Бяха покрили миниатюрните сгради, платформи и кули с тънка мрежа в мащаб петдесет стъпки. Всяка пресечка отбелязваше разположението на еднометрова конвейерна сфера, натоварена с бомба с упойващ газ и снабдена с автоматичен детонатор, който щеше да я взриви в мига на рематериализиране в сектор Абзар. Върху по-твърди жици на височина три хиляди стъпки се намираха дисковете на тристаметровите конвейери, които щяха да докарат взводовете на Паравремевата полиция в аероколи и десетметрови аерокораби. На една миля имаше пръстен от големи шейсетметрови конвейери, които щяха да докарат бронираната техника и въздушната пехота, както и малките двуместни скутери на въздушната кавалерия от сектори Обслужващ и Индустриален. Точно над пространствения еквивалент на конвейерите на търговците-вещери в сектор Колгор висеше самотният диск на командния конвейер на Въркън Вал на височина, равностойна на пет хиляди стъпки, а в окръжност с диаметър половин миля около него се намираха петте новинарски конвейера.

— Къде е корабният конвейер? — попита той.

— В момента е на антиграв на пет мили на север оттук — отговори една от младите жени. — В мащаб е приблизително там, където се намира зам-главен Рантар.

Друга от жените добави няколко дребни късчета към мрежата, изобразяваща бомбите с упойващ газ, отстъпи назад, свали слушалките си и докладва:

— Всичко е на мястото си, помощник Въркън.

— Добре. Качвам се на борда — заяви той. — Можеш да поемеш нещата, Джард.

Стисна ръката на Рантар Джард, който застана до превключвача за едновременно активиране на конвейерите, и благодари за пожеланията за успех на момичето до теренното табло. След това отиде до мрежестия купол на трийсетметровия конвейер с петте новинарски конвейера около него. Членовете на екипа му, които пушеха и бърбеха отвън, го видяха и влязоха вътре заедно с новинарите. От говорителя се разнесе глас, който предупреждаваше из цялата зона онези, които тръгват с конвейерите, да заемат местата си. Той влезе през една врата между две аероколи и застана до централните контролни пултове пред видеоекран, над който бе написано „Новилан Екв.“. На него над рамото на мъж в униформата на полеви агент трети клас се виждаше вътрешността на подобен на неговия конвейер.

— Здравейте, помощник Въркън — чу се глас от говорителя под екрана, щом мъжът помръдна устни.

— Заместник Скордран! Тук помощник Въркън. Хайде!

Скордран Кърв застана пред екрана, щом операторът стана от стола.

— Здравей, Вал. Всички сме готови да потеглим по ваша заповед — докладва той. — Всички сме в състояние на антиграв.

— Това се казва точност. Току-що приключихме с мрежата газови бомби — отвърна Вал. — Минаваме в антиграв сега — добави той, щом усети куполът да се повдига. — Надявам се, няма да се разочароваш, ако там не успеете.

— Съзнаваме, че са блокирали целия сектор Есарон — отговори Скордран Кърв от разстояние над осем хиляди мили. — Тръгваме с

няколко кораба. Ще проучим целия бряг. В тази зона има още доста сектори, където могат да се продават роби.

На външния видеоекран, свързан с бавно въртяща се камера на върха на кула, пространствено еквивалентна с една стая във висока сграда в сектор Трипланетарна империя на Второ ниво, Вал проследи вертикалното издигане на собствения си конвейер заедно с последвалите го новинарски конвейери и взводните конвейери, които заеха позиция. Накрая всичко застана на мястото си. Той съобщи това на Скордран Кърв, вдигна ръчния телефон и извика:

— Всички готови ли са за прехвърляне? Започвам да броя. Трийсет секунди... двайсет... петнайсет... пет... четири... три... две... едно... нула!

Всички екрани посивяха. Вътрешността на куполите премина в друг пространствено-времеви континуум, дори в друг вид време-пространство. Прехвърлянето щеше да продължи половин час. Това бе необходимото време за изграждане и огъване на транспозиционното поле, без оглед на изминатото паратемпорално пространство. Куполът над и около тях изчезна. Покритият с извисяващи се кули и сгради свят на Полицейския терминал също се стопи в еднообразното зелено на ненаселеното Пето ниво. Една планета би могла чудесно да се погрижи за себе си, мина му през ума, стига хората да я оставят на спокойствие. След това зърна полята и селищата на Четвърто ниво. Появяваха се и изчезваха градове, все по-големи и по-големи, докато прекосяваха поцивилизованото Трето ниво. Един от тях бе подложен на въздушно нападение — почти нямаше паратемпорално прехвърляне, което да не профучи през някое сражение.

Той разкопча колана и свали ботушите и туниката. Всички около него се заеха със същото. Не бе необходимо да вдишаш упойващия газ — проникваше до нервната система през всяко отверстие, пора или драскотина. Единствената защита беше космическият скафандър. Единият от детективите му помогна да надене метално-пластмасовата ризница. Преди да постави херметическите ръкавици той върна услугата на детектива, провери иглера, бластера и издължения като полицейска палка ултразвуков парализатор на колана си и се увери, че радиото и слушалките в шлема работят. Надяваше се, че неистовите му усилия да набави няколко хиляди скафандъра за Полицейския терминал от Индуриалния, Комерсиалния и Интерпланетарния

сектори не са предизвикали слухове, които да стигнат до ушите на вездесъщите агенти на Организацията.

Местността под тях започна да прелива в сухите кафяво-жълти тонове на сектор Абзар. Друго от конвейерите не се виждаше, но електронната и механичната разлики в индивидуалните контролни уреди и разликата в разстоянието между тях и централния радиоконтрол щяха да предотвратят прехвърлянето им в една и съща микросекунда. Разузнавателните групи започнаха да се качват по колите. Червената светлина отгоре започна да мига в зелено и куполът потрепна, втвърдявайки се в хладен метал. Екраните отново просветнаха и Вал видя Скордран Кърв отвъд Азия и Тихия океан да си нахлузва шлема. Една светла точка в центъра на екрана се разшири, докато мрежата под конвейера се разтваряше под камерата.

Отдолу базата на Организацията — големи правоъгълни оградени участъци за роби с метални бараки в тях, огромната окръжност на конвейерната станция в сектор Колгор и една по-малка конструкция, която вероятно помещаваше конвейери до други времепредели в сектор Абзар, работилници, жилищни сгради, хангари, складове и докове — бе обвита в бяло-зеленикава мъгла. Пръстенът от конвейери на три хиляди стъпки се разтваряше и бълваше аероколи и аерокораби, а малко по-нататък по-големият пръстен от тежки конвейери разтоварваше бронирани и отбранителни бойни съдове. Една аерокола, намираща се вероятно извън обсега на газа, отлиташе в западна посока, преследвана от три полицейски коли. Въздухът около нея блестеше в синкаво от лъчите на неутронните бластери-разрушители. Накрая колата бе улучена и избухна. Трите полицейски коли завиха и полетяха с по-малка скорост обратно. Трихилядитонният пътнически кораб, натъпкан набързо с въоръжени сили, кръжеше над тях. Огромната конвейерна станция, която го бе докарала, бе прехвърлена обратно в Полицейския терминал, за да докара друг кораб.

Вал записа едно съобщение, обявяващо пристигането на отряда с особено назначение, извади записа и го затвори херметически в капсула, постави капсулата в мрежеста съобщителна сфера, включи я в щепсела и щракна ключа. Сферата блесна и изчезна. Когато след половин час се върнеше в Полицейския терминал, щеше да се рематериализира, да изстреля парашут и да включи сигнал за

привличане на вниманието. Той херметизира шлема си, качи се в аероколата и включи радиото в шлема за връзка с пилота. Колата се издигна лекичко, излетя през отворения изход и се спусна надолу.

Кацна до сградата на конвейерната станция. Около нея имаше площадки за петдесет конвейера, но само осем бяха по местата си. Единият сигурно бе пристигнал след избухването на газовата бомба — беше натъпкан с безжизнени роби от Каранда. Няколко офицери от Паравремевата полиция теглеха цистерна с упойващ газ около един антиграв повдигач — поддържаха нужната концентрация в случай, че пристигне още някой. До по-малката конвейерна сграда нямаше нито един конвейер, а само няколко очертани с червено петнайсетметрови окръжности около една централна шейсетметрова. Персоналът на Организацията беше измъкнат навън и екип от параполицаи я запечатваше, монтираше робот-пазач и подготвяше обгазяването ѝ. След като бяха разтоварили войниците и амунициите, шейсетметровите конвейери идваха да товарят роби в безсъзнание, за да ги прехвърлят в Полицейския терминал. Аероколи и аерокораби пренасяха обгазени търговци на роби с белезници — стоварваха ги в бараките за роби. След като действието на газа престанеше и се върнеха в съзнание, щяха да ги наркохипнотизират и да ги разпитат.

Вал обиколи складовете и прегледа буретата с барут и бъчвите с бренди, камарите ламарина и пирамидите от сандъци. Вероятно бяха докарани от по-нискоразряден времепредел. Имаше и саби, секири и ножове, изковани в сектор Индустриален — Организацията ги бе закупила чрез някоя лицензирана търговска компания, — а също и огледала, парфюми, изкуствени тъкани и евтина бижутерия. Изглежда, цялата тази стока бе пренесена с кораб от друго място в същия времепредел — складовете бяха твърде далеч от конвейерите и точно до пристанищния док...

Някъде избухна страхотна експлозия. Един от полицаите протегна ръка и Вал погледна. Корабът, който бе прехвърлен с големия конвейер, рухваше, разцепен на две — в момента, в който погледна, двете половини се треснаха върху земята на разстояние няколко мили. Някакъв странен товарен кораб се движеше с голяма скорост към тях. От носа му блесна синя светкавица от активирането на високомощен бластер. Над главите им изтрещя нова експлозия. Всички побягнаха да се скрият. Командният конвейер на Вал се пръсна на сипещи се надолу

метални отломъци. В същия миг всички други конвейери, които бяха на антиграв, започнаха да проблясват и да изчезват. Вал знаеше, че това е единственото разумно нещо, което може да се направи. Но той и мъжете му оставаха тук изолирани и сами срещу врага.

— Значи това е всичко — изсумтя облекчено Далгрот Сорн, паравремеви комисар по сигурността, след като Торта Карф приключи.

— Да, и ще го повтора под наркохип — добави Торта Карф.

— О, не говори така, Карф — изруга Далгрот Сорн. Беше поне един век по-възрастен от него и лицето му напомняше остарял лъв с възпалени зъби. — Искал си да държиш арестанта под похлупак, докато изпомпаш информацията от него, и да заблудиш Организацията, че Салгат е жив и приказва. Одобрявам и двете. Но...

Той посочи отсрещния видеоекран, на който се виждаше гърбът на председателя в Камарата на Съвета. Торта Карф усили звука.

— Та аз повдигам този въпрос — говореше един член на Управлението, — тъй като предишните обвинения за незаконен арест и незаконно задържане са неразделна част от обвиненията, предизвикани от снощното телевизионно излъчване.

— Добре де, телевизионното излъчване беше фалшификация. Това бе установено — апострофира го някой отляво.

— Признанието на съветник Салгат вечерта на ден едно-шест-две не беше фалшификация — отвърна поддръжникът на Управлението Нантав Сков.

— А защо бе нужно да се фалшифицира второто?

Върху пулта на председателя Астар Варн започна да мига лампичка.

— Давам думата на съветник Хастор Флан — обяви Астар.

— Надявам се да изложи теория, която може да обясни това — каза Хастор Флан. — Предполагам, че когато Паравремевата полиция е разпитвала поставения под наркохипноза съветник Салгат, той е направил изявления, които са уличили или Паравремевата полиция като цяло, или неин член, когото Торта Карф е искал да защити — да речем някой като Въркън Вал. Затова са го ликвидирали и са накарали този мошеник...

Торта Карф започна да ругае — използваше по азбучен ред имената на всички божества, които бе чувал. Бе стигнал едва до Аллах от Четвърто ниво, когато пред Астар Варн замига червена светлинка и усиленият глас на един робот-паж изрева:

— Специално спешно съобщение! Специално спешно съобщение! Отправено е искане веднага да бъде активиран новинарският телеекран с презапис от 11.07 часа. Току-що е излъчен важен бюлетин от Нагорабар, Роден времепредел на Индийския субконтинент...

— Вече можеш да спреш да ругаеш, Карф — ухили се Далгрот Сорн. — Мисля, че е това.

Костран Галт бе седнал на ръба на дивана, обгърнал с едната си ръка кръста на Зингана. От другата му страна Хедърн Дала се бе надигнала на лакти и подпираше главата си с ръце. На екрана пред тях се виждаше помръкващ залез, макар в Дергабар-еквивалент да беше ранен следобед. На фона на червеното небе бавно се спускаше тъмен кораб. В центъра на оградена с мрежа окръжност на двајсетина стъпки от земята висеше на антиграв трийсетметров конвейер, а по-нататък от отворените врати и прозорци на хангар от сглобяеми метални елементи струеше светлина.

— Разпитите на току-що докараната тълпа няма да приключат за по-малко от няколко часа — съобщаваше гласът на говорителя. — Не е известно какви данни ще успеят да съобщят. Психоекспертите споделят, че разказват почти едно и също. Какво е то, естествено не съм в състояние да повтора. След предизвиканата от неназован коментатор тревога — радвам се да обявя, че въпросният не е от нашата новинарска служба, — всички се въздържаме от разстройване сигурността на Паравреме вата полиция. Важна подробност: малко след пристигането на втория кораб от Полицейския терминал — който, повярвайте ми, пристигна точно навреме! — местоположението на мъртвия град в Абзар, който престъпниците са използвали като основна база в този времепредел и от който са предприели въздушното нападение срещу нас, бе установено и току-що пристигна съобщение, че той е изцяло в ръцете на Паравремевата полиция. Лично аз се съмнявам да е получена съществена информация от задържаните.

Степента, в която Организацията е държала хората си в неведение, е просто невероятна.

В осветения вход на хангара се появи мъжки силует — излизаше навън.

— Вижте! — извика Дала. — Това е Вал!

— А това е помощник Въркън — потвърди коментаторът. — Господин помощник, ще бъдете ли така любезен да ни кажете няколко думи? Знаем, че сте претрупан, сър, но вие сте героят на родния времепредел и всички наши зрители ще са щастливи да споделят нещо с тях...

Торта Карф заключи вратата на апартамента и активира един от роботите-слуги да донесе питиета. Въркън Вал свали колана с кобура и го остави настрана, след което се отпусна с въздишка на облекчение в едно от креслата. Дала застана в центъра на стаята и се огледа с възторжено изумление.

— Не го ли очакваше след хаоса отвън? — попита Вал. — Сега вече си истинско параченге. Никой извън Силите не знае за това скривалище на Главния.

— По-добре и ти да си намериш едно такова местенце — посъветва го Торта Карф. — Отсега нататък можеш да се надяваш на уединение в апартамента си в Тюркоазената кула, колкото на сцената на Операта в Дергабар.

— И какъв точно е новият ми пост? — попита Вал, докато бъркаше за табакерата си. — Двойник на Главния на Паравремевата полиция?

Роботът се плъзна към тях с три високи чаши и охладена кана на поднос. Спря пред Торта Карф и се завъртя върху гъсеничните си вериги. Карф си наля питие и насочи робота към креслото на Дала, която също се обслужи и го насочи към Вал. След като и Вал взе питието си, отпрати робота обратно към Торта Карф, който го изключи.

— Не позна. Ти си Главен на двойника на самата Паравремева полиция. Поемаш структурата, каквато е в момента, и я разширяваш. Продължаваш настоящата линия на разследване и си готов да използваш всичко ново, което възниква. Оставяш всякаква рутинна

черна работа и поемаш единствено Организацията. Боя се, че това ще ти отнеме доста време.

— Забелязах, че разби на пух и прах първия член на Съвета, който започна да крещи, че си ликвидирал колосалния паратемпорален престъпен пръстен — вметна Вал.

— Да. Въобще не е ликвидиран и дълго време няма да бъде ликвидиран. Ще бъда неизразимо удовлетворен, ако ти го ликвидираш, когато ти предам задълженията си. Но дори да успееш, все ще изскача по нещичко, докато се оттеглиш и ти.

— Сега Съветът и Управлението са с нас — каза Вал. — Това е първото тайно заседание на Изпълнителния съвет за повече от две хиляди години. Помислих си, че ще падна мъртъв, когато приеха предложението да се подложат на наркохипноза.

— Някои съветници ще паднат мъртви, преди да бъдат наркохипнотизирани — подхвърли Дала над ръба на чашата си.

— Някои вече го направиха. Имам списък с имената на десетина, с които са се случили фатални инциденти, самоубили са се или просто са починали или изчезнали след обявяването на твоето нападение. Лично видях на екрана четирима как скочиха и хукнаха навън. Както и много други — нашето приятелче Яндар Яд моментално се изпари. Чухте ли какво измъкнахме от прислугата на Салгат Трод?

— Аз не — отвърна Дала. — Какво?

— Двамата са шпиони на Организацията. Докладвали са на някоя си Фарила, която имала приемна за предсказване на бъдещето в област Прол. Окултните ѝ способности обаче не са ѝ помогнали, когато изпратихме взвод цивилни агенти да я приберат. Между другото, задържането ѝ бе абсолютно незаконно, но това ни помогна да установим мрежа от около триста изтъкнати политици, бизнесмени и публични лица, чиито слуги са ѝ докладвали. Мислела, че работи за жълтата хроника.

— Ето защо имаме нов иконом, скъпа — обади се Вал. — Кандарго също е докладвал за нас.

— А тя на кого е докладвала? — попита Дала.

Лицето на Торга Карф грейна.

— При всеки следващ разговор разсъждава все повече като ченге — каза той на Вал. — Най-добре е да я назначиш за свой специален помощник. Всеки ден точно в шест пристигал различен прол, казвал

паролата и получавал събраните през деня данни. Пипнахме само един от тях — четиринайсетгодишно момиче. Имаме проблем с разблокирането ѝ, за да я хипнотизираме за разследване. Докато успеем да го направим, предполагам, че ще заличат всичко. Какви са последните новини от сектор Абзар? Пропуснах последния доклад, защото бързах да стигна на заседанието на Съвета.

— Продължаваме да изпращаме бумеранги в сектора, но е дълбок около пет милиарда времепредела и моделът на сектори Колгор и Есарон, изглежда, не съответства. Мисля, че много от времепределите на Абзар са плътно един до друг и че те се прехвърлят от един в друг чрез някакъв терминал на Пето ниво.

Торта Карф кимна. Беше невъзможно да се направи прехвърляне на по-малко от десет парагодини — равностойно на сто хиляди времепредела. Бе невъзможно полето да се изгради и разруши за толкова кратко време.

— Предполагаме, че времепределът Абзар е бил използван единствено за операцията на търговците-вещери от Крута. Нищо от намереното там не е на повече от два месеца — от последния дъждовен сезон в Индия например. В периметъра на Скордран Кърв всичко бе изчистено.

— Кажи му да провери долините на Мисисипи, Мисури и Охайо — нареди Торта Карф. — Много от робите със сигурност са продадени в сектор Кифтан на Второ ниво.

— По всичко изглежда, че отпуската ни се отлага за определено време — отбеляза примирено Дала.

— Защо не прескочите с Вал до фермата ми в Сицилия на Пето ниво? — предложи Торта Карф. — Притежавам целия остров в този времепредел и лесно мога да ви открия, ако се наложи.

— Ще прекараме не по-зле, отколкото в сектор Дуарма! — възкликна Дала. — Шефе, можем ли да заведем няколко приятели?

— Кого?

— Зингана и Костран Галт — отвърна тя. — Изпитват симпатия един към друг. Обсъждат пробен брак.

— Ще бъде изключително пробен — подхвърли Вал. — Костран Галт не може да се ожени за пролка.

— Няма дълго да е пролка. Имам намерение да я обявя за моя сестра.

Торта Карф я погледна втренчено.

— Убедена ли си в това, което искаш да направиш, Дала?

— Разбира се, че съм убедена. Познавам това момиче по-добре, отколкото тя познава самата себе си. Не забравяй, че аз я наркохипнотизирах. Зина би била сестрата, която винаги съм искала да имам.

— В такъв случай всичко е наред. Но по повод женитбата. Тя бе влюбена в Салгат Трод. Сега просто възприема агент Костран като него...

— Била е влюбена в човек, който Салгат би могъл да бъде, ако не се бе забъркал в тази мръсотия с Организацията — отвърна Дала. — Галт е точно такъв човек. Ще се разбират чудесно.

— Добре. Ще трябва да получи статут на Гражданин, но аз ще го уредя. А и е от момичетата, с които бих искал да общуват моите момчета. Като теб, Дала. Да, разбира се. Вземете ги със себе си. Сицилия е достатъчно голяма, за да не си пречат две двойки.

Един телефонен робот, чиято метална антена завършваше с метална сфера, се плъзна в стаята върху ролковите си кънки — придвижваше се несигурно като слепец. Усещаше електроенцефалографските вълнови излъчвания на Торта Карф, но не можеше да установи точното място на източника. Останаха неподвижни по местата си, за да го изчакат. Накрая той се плъзна към креслото на Торта Карф и спря. Той откачи слушалката, проведе дълъг разговор шепнешком и след като приключи, отпрати робота.

— Ето защо сме принудени да изградим организация двойник, Дала — обясни Карф. — Току-що е избухнала революция във Фтана, сектор Цоршей, Трето ниво. Много наши хора, предимно туристи и студенти, са изолирани от конвейерите поради уличните стълкновения. Ще се пролее доста кръв, докато ги измъкнем.

Той допи питието си и се изправи.

— Стойте си спокойно. Трябва да проведе няколко видеоразговора. Изпрати робота да донесе нещо за хапване, Вал. Няма да се бавя.

СМУТ В ХРАМА

Ят-зар гледаше от златния си трон през мъглата от тамян към дъното на потъналия в сумрак храм с извисяващи се колони. Ят-Зар бе идол, изваян в колосални размери и с изключително майсторство. Имаше три тюркоазени очи, големи колкото топка за врата, и шест ръце. В най-горната си дясна ръка държеше меч с оформено като пламък острие, в средната — украсен със скъпоценни камъни фалически предмет, а с най-долната стискаше за ушите един заек. В левите си ръце държеше бронзова факла с лъскав меден пламък, голяма чаша със столче и везни с яйце върху едното блюдо, балансирано от череп в другото. Имаше голяма разделена на две бради от златни жички, птичи крака и други подобни причудливи анатомически особености. Тронът му се извисяваше върху висок двайсет стъпки каменен плинт, в чиято предна страна зееше вход, закрит с дървен, богато позлатен и изрисуван параван.

Точно пред идола върху голяма възглавница на сини и златисти шарки бе клекнал върховният свещеник Гулам. Бе облечен в тъмносиня мантия със златни пискюли, на главата му бе поставена висока конусообразна златна митра, а фалшивата му светлосиня брада бе разделени на две като тази на идола. Припяваше някаква монотонна молитва, вдигнал в двете си ръце за божествена благословия дълъг извит нож. На трийсетина стъпки зад него около квадратен каменен олтар четирима свещеници в светлосини мантии с по-малки златисти пискюли и тъмносини фалшиви бради подготвяха жертвоприношението. На значително разстояние в задната половина на храма около двеста поклонници — някои по-заможни граждани в туники със златни пискюли, занаятчии в туники без пискюли, войници с ризници и обикновени стоманени шлемове, един офицер в богато варакосани доспехи, няколко селяни в прости ризи и жени от всички съсловия — се бяха проснали върху каменния под.

Гулам се изправи, поклони се дълбоко на Ят-Зар и заотстъпва към олтара, изпънал ножа пред себе си. Един от свещениците бръкна в

извезан с пискюли чувал и извади от него доста едър и очевидно домашно отгледан жив заек — стискаше го за ушите, а друг от свещениците хвана задните му крака. Третият свещеник вдигна една сребърна кана, а четвъртият раздуха олтарния огън със сребърно ветрило. Четиримата запяха провлачено и в същия момент Гулам се извърна и светкавично заби острието в гърлото на заека. Свещеникът подложи каната под струйката кръв и щом тя спря да тече, поставиха заека в огъня. Гулам и четиримата му помощници нададоха вик и богомолците отвърнаха със същото.

След малко върховният жрец тръгна с протегнат напред нож, заобиколи молитвената възглавница и влезе през входа под идола в Светая светих. Момче в бяла мантия на послушник го посрещна, пое ножа и го отнесе тържествено към фонтана за измиване. Осемте понизши свещеници, които бяха седнали до една дълга маса, се изправиха и се поклониха, след което отново седнаха и продължиха да се хранят и да отпиват от питиетата. На друга маса бяха седнали неколцина по-високостоящи свещеници, които кимнаха небрежно за поздрав.

Гулам прекоси стаята, приближи се до Тройния воал пред Палата на Ят-Зар, в който можеха да пристъпват само най-върховните свещеници, открехна завесата и спря пред голямата позлатена врата. Бръкна под мантията и извади малък предмет, който приличаше на автоматичен молив, мушна заострения край в малък отвор във вратата и натисна. Вратата се отвори, той влезе, тя се затвори зад него и едновременно с щракването на ключалката се включи осветлението. Гулам свали митрата и фалшивата брада, постави ги върху една маса, развърза широкия колан и свали мантията. Остана по широки панталони и кремава риза с подобно на пистолет оръжие в презраменния кобур под лявата ръка — вече не Гулам, върховният свещеник на Ят-Зар, а Странор Слет, агент резидент на Транстемпоралната миннодобивна корпорация в този времепредел на сектор Протоарийски в Четвърто ниво. Отвори една врата в противоположния край на преддверието, отиде до антиграв-шахтата и полетя надолу.

Храмове на Ят-Зар имаше във всеки времепредел на Протоарийския сектор, тъй като преклонението към него бе стародавно за хулгунския народ в тази зона на паравремето, но само няколко бяха тези, които имаха подобни инсталации, и всички бяха собственост на Миннодобивната корпорация, която притежаваше правото за експлоатация на урановите руди в сектора. През изминалите десет века, откак Корпорацията бе започнала дейността си в сектора, процедурата бе стандартна. Няколко паравреми от Първо ниво се прехвърляха в избран времепредел и отвличаха високостоящ свещеник на Ят-Зар, за предпочитане върховния свещеник на храма в Йолдав или Зурб. Упойваха го и го прехвърляха в Първо ниво, където получаваше хипноиндоктриниране и докато се намираше в безсъзнание, правеха хирургическа операция на ушите му, благодарение на което след това можеше да чува звуци извън нормалния диапазон. Например пискливите крясъци на прилепите и още по-важно — да чува гласове по използван в Първо ниво говорител с честотата на усилен телефон. Освен това заличаваха паметта му от момента на отвличането и го зареждаха с псевдоспомени за посещение до Селенията на Ят-Зар от другата страна на небето. След това го връщаха в неговия времепредел и го оставяха на отдалечен от храма планински връх, където винаги го намираше непознат селянин с магаре и го завеждаше в храма, след което изчезваше необяснимо.

Тогава свещеникът започваше да чува гласове, обикновено когато служеше до олтара. Те предсказваха бъдещи събития, които задължително се случваха точно както бяха предсказани. Или пък известяваха за случили се другаде неща, новината за които не би могла да пристигне за по-малко от дни или дори седмици. Не след дълго светецът, който приживе бе видял Селенията на Ят-Зар, се прочуваше като велик прорицател и много бързо се издигаше до върха на свещеническата йерархия.

След това той получаваше две заповеди от Ят-Зар. Първата предписваше всички по-низши свещеници да обикалят от храм на храм, без да се задържат по-дълго от една година на едно място. Това осигуряваше постоянен поток от новодошли, непознати на местните високопоставени свещеници, като повечето от тях бяха паравреми. Втората постановяваше да се построи палат на Ят-Зар до задната стена на всеки храм. Размерите биваха уточнени до най-малките

подробности, стените трябваше да бъдат каменни и без прозорци, с една-единствена врата към Светая светих и преди иззиждането им вратата трябваше да бъде залоствана отвътре. Пред вратата трябваше да се закачи троен воал от брокат. Понякога подобни нововъведения срещаха несъгласието на по-консервативните представители на висшето свещеничество. Най-отявленият измежду тях задължително се разболяваше от неочаквана и тежка болест, която отминаваше само ако или когато оттеглеше несъгласието си.

Много скоро след завършването на Палата на Ят-Зар иззад дебелите стени започваха да се чуват странни звуци. След известно време някой от по-младите свещеници оповестяваше, че е имал прозрение да мине през воала и да почука на вратата. Щом минеше зад завесата, той използваше активатора си да влезе вътре и да се върне с паравремеви конвейер в Първо ниво, за да изкара заслужена почивка. Когато върховният свещеник след няколко часа го последваше зад воала и установяваше, че е изчезнал, това се обявяваше за чудо. Седмица по-късно се случваше още по-велико чудо. Младият свещеник се завръщаше през Тройния воал, облечен в одеяния, които никой никога не бе виждал, и със странна кутия в ръцете. Той обявяваше, че Ят-Зар му е наредил да издигне нов храм в планината, чието точно местоположение оповестяваше божият глас от кутията.

Сега вече нямаше никакви съмнения и несъгласия. Предвождана от осенения с кутията в ръце процесия потегляше на път и когато дрезгавият божи глас изломотваше нещо неразбрано, започваше работа на посоченото място. Тези храмове не бяха изградени от местни зидари. Зидарите и дърводелците пристигаха от много далеч и говореха на странен език, а когато храмът биваше завършван, никой не ги виждаше да го напускат. Хората твърдяха, че били убивани от свещениците и погребвани под олтара, за да бъдат запазени божествените тайни. Във всеки храм имаше идол на Ят-Зар, явно от божествен произход, тъй като изработката не бе по възможностите на никой от местните майстори. Свещениците на такъв храм се освобождаваха по божествена повеля от правилото за ежегодна смяна на храма.

Никой естествено нямаше никаква представа, че под съответния храм се разработва уранова мина, от която рудата се откарва в друг времепредел. Народът хулгун не знаеше нищо за урана, а дори и в

сънищата си не бе виждал други времепредели. Тайната на паравремето прехвърляне принадлежеше единствено на цивилизацията от Първо ниво, която я бе открила и която я охраняваше с всички възможни средства.

Странор Слет стигна дъното на антиграв-шахтата и инстинктивно погледна надясно към товарните конвейери. Единият бе отнесъл товара си на повече от стотици хиляди парагодини в Първо ниво. Друг току-що се бе върнал празен, а роботи-миньори товареха трети далеч навътре под планината. Двама млади мъже и една млада жена в костюми от Първо ниво ръководеха всички тези операции от контролен пулт с видеоекрани, а шест-седем въоръжени пазачи отдъхваха със запалени цигари, след като бяха проверили новопристигналия конвейер за опасни прикачвания при пътуването. Странор Слет забеляза, че трима от тях са със зелените униформи на Паравремевата полиция.

— Тези кога пристигнаха? — запита той хората пред контролния пулт и кимна към новодошлите със зелените униформи.

— Преди десетина минути с пътническият конвейер — отвърна младата жена. — Дойде и шефът. Бранад Клав. И един паравремени полицай. Във вашия офис са.

— Очаквах го — каза Странор Слет.

И зави наляво по коридора.

В офиса го очакваха двама мъже. Единият беше нисък и набит, с гневно, напрегнато лице — Бранад Клав, вицепрезидент на Корпорацията и завеждащ операциите. Другият бе висок и слаб, с красиво и съвсем безизразно лице. Беше в офицерска униформа на Паравремевата полиция със синия знак на наследствен благородник върху гърдите и сигма-лъчев иглер в кобура на колана.

— Отдавна ли ме чакате, господа? — запита Странор Слет. — Имах Залезно жертвоприношение в храма.

— Не, току-що влизаме — отвърна Бранад Клав. — Това е Въркън Вал, Маврад от Нерос, специален помощник на Главния Торга на Паравремевата полиция. Странор Слет, нашият агент-резидент.

Странор Слет и Въркън Вал докоснаха ръце.

— Слушал съм доста за вас, сър — каза Странор Слет. — Всички, които работят в паравремето, са чували, разбира се. Съжалявам, че възникна ситуация, която налага присъствието ви, но се радвам, че сте тук. Предполагам, знаете какъв е проблемът ни?

— В най-общи линии — отвърна Въркън Вал. — Главният Торга и Бранад Клав скицираха нещата, но ми се ще да добавите липсващите подробности.

— Разказах ви всичко — прекъсна го нетърпеливо Бранад Клав. — Всичко се свежда до това, че Странор изгърва този проклет местен крал Курчук от контрол. Ако аз... — Той внезапно спря, забелязал кобура под лявата мишница на Странор Слет. — С иглера ли беше горе в храма? — попита натъртено той.

— Дяволски си прав, че бях с него! — отвърна разпалено той. — И при първия случай, когато няма да мога да се въоръжа за самозащита в този времепредел, си подавам оставката. Нямам намерение да се забърквам в някаква каша като онези в Зурб.

— Това няма значение — намеси се Въркън Вал. — Разбира се, че Странор Слет има право да е въоръжен. Самият аз не бих си и помислил да ме хванат невъоръжен в този времепредел. Странор, предлагам да ми разкажете какво става тук от самото възникване на проблема.

— Всичко започна преди около пет години, когато Курчук, кралят на Зурб, се ожени за чулдунската принцеса Дарит от една страна оттатък Черно море и я направи своя кралица напук на цяла дузина дъщери на местни благородници, за които се бе женил преди това. След това докара един чулдунски писар, Ладбург, и го направи Надзирател на кралството — нещо като премиер-министър. Това предизвика много недоволства и в един момент имаше опасност да избухне революция, но той докара пет хиляди чулдунски наемници стрелци — тия хулгуни изобщо не владеят лъка — и недоволството изчезна в небитието заедно с повечето водачи на недоволните. Онова, което разбрах, е, че този Ладбург първо уредил сватбата. Изглежда, императорът на Чулдун възнамерява да завоюва кралствата Хулгун, като започне от Зурб.

— Та тези чулдуни до един почитат божеството Муз-Азин — продължи той. — Това е крокодил с крила на прилеп и с остриета на опашката. В сравнение с него Ят-Зар е направо красавец. Да не

говорим за привичките му. Муз-Азин си пада по човешки жертвоприношения. Жертвата се завързва за глезените на триъгълна рамка и се шиба до смърт с камшици с метални шипове. Отвратително божество, но това въобще е отвратителен времепредел. Народът направо изпада в транс, наблюдавайки подобно жертвоприношение. Много по-разтърсващо шоу от нашите заешки убийства. Жертвите обикновено са престъпници или застаряващи непоправими роби, или пък военнопленници. Естествено, когато чулдуните започнаха да нахлуват в двореца, докараха и божеството-крокодил заедно с цяла тълпа свещеници, а крал Курчук им разреши да издигнат свой храм в двореца. Ние, разбира се, започнахме проповеди против това езическо идолопоклонничество в нашите храмове, но религиозният фанатизъм не е сред камарата от грехове в този сектор. Всяко божество е добро като всяко друго — струва ми се, теологичният термин е безпристрастност. Все пак до един момент нещата се развиваха сравнително спокойно, но преди две години ни се струпаха всички тези неприятности...

— Неприятности! — изръмжа Бранад Клав. — Това е дежурното извинение на всеки некадърник!

— Продължете, Странор. Какви неприятности? — попита Въркън Вал.

— Най-напред се случи сушаво лято и по-голямата част от зърнената реколта изгоря. Когато това отмина, заваляха проливни дъждове, имаше и градушки и наводнения, което доунищожи оцелялото от сушата. Когато потънаха малкото, което бе останало, стана ясно, че ще има глад, затова докарахме много зърно с конвейери и го разпределяхме от храмовете — естествено това беше чудотворният подарък на Ят-Зар. След това главният офис на Първо ниво се уплаши, че ще наводним този времепредел с необяснимо голямо количество зърно, което би могло да предизвика подозрения, и нареди спиране на оставките. Тогава Курчук, а мога да добавя, че кралство Зурб пострада най-силно от глада, заповяда мобилизация на армията и нахлу в Джумдун, южно от Карпатите, за да плякоса зърно. Армията му претърпя поражение и само една четвърт от нея се завърна, без никакво зърно. Ако ме питате, тъкмо Ладбург скрои всичко да се случи точно така. Той посъветва Курчук да нахлуе, а вече споменах за подозренията си, че Хомброг, императорът на Чулдун,

възнамерява да завземе кралствата Хулгун. Е, какво по-добро от това да бъде разбита предварително армията на Курчук?

— Как стана разгромяването? — попита Въркън Вал. — Някакви подозрения за предателство?

— Нищо категорично, освен това, че джумдуните, изглежда, бяха отлично информирани за плановете за нахлуването на Курчук. Не би могло да бъде по-зле. Вижте, тези хулгуни и най-вече хулгуните от Зурб са копиеносци. Сражават се в сравнително тънка редица с тежко въоръжена пехота отпред и лека пехота с копия отзад. Благородниците се сражават в леки колесници, обикновено в центъра на фронта, както беше и при битката за Джорм. Самият Курчук беше в центъра с чулдунските си стрелци, струпани около него. Джумдуните използват много кавалерия с дълги мечове и кавалерийски копия, както и големи колесници с двама копиеносци и кочияш. И вместо да ударят в центъра на Курчук, където бяха стрелците, удариха левия фланг и го обградиха, след което заобиколиха отзад и удариха десния фланг в тил. Всичко, което можеха да направят чулдунските стрелци, бе да стоят плътно около краля и да стрелят по всеки приближил се. Останаха почти сами и бяха разцепени на части. Битката свърши с отстъпление на Курчук, неговите благородници и стрелци, преследвани от джумдунската кавалерия, която ги посичаше и мушкеше, докато бягаха.

— Дали причината беше в предателството на Ладбург или в глупостта на Курчук, но и при двата случая беше естествено стрелците да се измъкнат, а хулгунските копиеносци да атакуват — продължи той. — Но я се опитай да кажеш нещо на тези твърдоглавци! Муз-Азин закрилял чулдуните, а Ят-Зар измамил хулгуните и точка. Поклонниците в храма в Зурб започнаха да намаляват, и то най-вече за сметка на роднините на онези, които не се върнаха от Джорм.

— Ако всичко бе свършило с това, пак нямаше да навреди на миннодобивната дейност и щеше да се размине. — Той въздъхна. — Но за капак на всичко зайците започнаха да измират. — Странор Слет извади от бюрото си пура, отхапа края и го изплю с раздражение. — Туларемия, разбира се — добави той и докосна върха на пурата със запалката си. — Сега вече започнаха да се прехвърлят при Муз-Азин на тълпи, и то не само в Зурб, но във всичките Шест кралства. Трябваше да видите Залезното жертвоприношение тази вечер! Около двеста души, а обикновено бяха по две хиляди. По двама мъже вдигаха

след служба кутията с даренията до вратата навремето — а събраните тази вечер пари едва напълниха единия ми джоб!

Тук върховният жрец употреби думи, които дори хулгуните биха сметнали за неподобаващи за духовно лице.

Въркън Вал кимна. Дори без набързо взетия хипномех за този сектор знаеше, че заекът е опитомен от протоарийските хулгуни и е тяхна основна месна храна. Имаше дори дребен внос на Първо ниво и във всички по-добри ресторанти в градове като Дергабар можеше да си поръчаш заек. Той спомена този факт.

— Това не е най-лошото — продължи Странор Слет. — Вижте, заекът е свещено животно. Не табу, а просто свещено животно. Те използват специално осветен нож — освещаването на ножовете за зайците винаги е представлявало сериозно приходно перо за храма — и трябва да изрекат специална молитва преди да го изядат. С всичко друго бихме могли да се справим, дори с битката при Джорм — Ят-Зар праща наказание заради греховно предателство, — но Ят-Зар никога не би пратил болест. Ят-Зар се отнася твърде добре към тях, за да го направи, а и подобно твърдение с нищо не би помогнало, такова е положението.

— Лично аз съм на мнение, че това положение е в резултат на твоята некомпетентност — започна Бранад Клав с раздражение. — Ти си не само върховният жрец на този храм, но и утвърден религиозен глава на всички кралства Хулгун. Би следвало да държиш здраво хората, да не позволиш да се случи подобно нещо.

— Да държа здраво хората! — почти изрева Странор Слет и хвърли поглед към Въркън Вал. — Какво знаете вие за религията в този сектор? Мислите, че тези диваци измислили това шесторъко чудовище там горе, за да дадат израз на копнежа си по нещо възвишено или да означат духовността си, или пък като философски отговор на дилемата причина-следствие? Дори не са и чували за подобни неща. В този сектор божествата са израз на груб утилитаризъм. Доколкото полагат грижи за своите поклонници, им се принасят полагаемите се жертвоприношения. Престанат ли да го правят, ги смъкват от пиедестала. Откъде, мислите, се е пръкнала в главата на тези чулдуни, които обитават Кавказките планини, идеята за божество-крокодил? Откраднали са го от търговците от Омран чак от долината на Нил. По-рано са имали друго божество — нещо като

козел, — което обаче позволило на неприятелите им да ги натупат в две-три битки, и било прогонено. Защо имената на всички божества в сектора са с тирета? Ами защото са смесица от няколко божества, събрани в една персонификация. Знаете ли нещичко за историята на този сектор? — запита той офицера от Паравремевата полиция.

— Знам, че се е развил от алтернативната правдоподобност на това, което наричаме Нило-месопотамска базисна група сектори — отвърна Въркън Вал. — В повечето Нило-месопотамски сектори, както и в секторите Македонска империя или Александрийско-романски, или Александрийско-пунически, или Индо-уралоалтайски е имало арийско нашествие в Източна Европа и Мала Азия преди около четири хиляди години. В този сектор предците на арийците са дошли петнайсетина столетия по-рано като неолитни диваци в ранните стадии на Шумерската и Египетската цивилизации, прекосявайки цяла Югоизточна Европа, Мала Азия и долината на Нил. Достигнали са културата на бронзовата епоха на разрушените от самите тях цивилизации, а по-късно постепенно и културата на желязната епоха. Преди около две хиляди години вече използвали закалена стомана и изграждали големи каменни градове, каквито издигат и в момента. Приблизително по същото време стигнали до стадий на културен застои. Но колкото до религиозните им вярвания, вие ги описахте съвсем точно. Едно божество бива почитано само доколкото хората го смятат за достатъчно могъщо да им помага и да ги закриля. Загубят ли подобна сигурност, се отричат от него и божеството на някой съседен народ заема мястото му. — Той се обърна към Бранад Клав. — Странор не ви ли докладва още в началото за този развой на ситуацията? Знам, че го е направил. Той спомена за доставки на зърно с конвейер, което са разпределяли в храма. Защо не сте докладвали за случая в Паравремевата полиция? Тя е тъкмо за това.

— Да, разбира се, но имах достатъчно доверие в Странор Слет, за да очаквам той сам да се справи със ситуацията. Не допусках, че ще се издъни...

— Вижте, аз не мога да командвам климата, дори енориашите ми да си мислят, че мога — защити се Странор Слет. — И не мога да превърна във военен гений тъпак като Курчук. Не мога също така да имунизирам всички зайци в този времеопредел срещу туларемия, дори да очаквах избухването на туларемична епидемия, което не можех да

предвидя, тъй като болестта е непозната в този сектор. Това е единственото ѝ разпространение, откакто някой изобщо е чул за съществуването на Протоарийски времепредел.

— Можели сте да направите следното — намеси се Въркън Вал. — Когато този Курчук се е оттеглил от вярата, можехте да поведете към него процесия от свещеници-паравреми, въоръжени с енергийни оръжия, и да му припомните духовните му задължения, а ако той се противопоставеше, можехте да измъкнете иглера и да го облъчите с него, след което да изкрещите: „Ето наказанието на Ят-Зар над греховния крал!“ Хващам се на бас, че наследникът му доста би се замислил дали да премине към Муз-Азин, а и на останалите кралчета едва ли би минала подобна мисъл през главата.

— Тъкмо това исках да направя и аз! — възкликна Странор Слет. — Но кой ме спря? Давам ви възможност да познаете от първия път.

— Очевидно тук някой не си е свършил работата, но това не е бил Странор Слет — заключи Въркън Вал.

— Достатъчно! — извика Бранад Клав. — Никога не съм допускар офицер от Паравремевата полиция да ме критикува за действията ми в рамките на Паравремевия транспозиционен кодекс!

Седнал на ръба на бюрото на Странор Слет, Въркън Вал насочи цигарата си към Бранад Клав като бластер.

— Чуйте ме внимателно — започна той. — Има един-единствен неумолим закон по отношение на извънвременните операции. Тайната на паравремевого прехвърляне следва да се съхранява непокътната и са строго забранени всякакви дейности, които биха могли да я поставят под угроза. Ето защо не позволяваме прехвърлянето на каквито и да било обекти от извънтерестриален произход в който и да е времепредел, в който не съществува космически транспорт. Подобен обект би могъл да се консервира и когато местното население започне да изследва планетата, от която е пристигнал, ще възникнат опасни разсъждения и теории относно неговата поява на Тера толкова отдавна. Лично аз неотдавна бях буквално на косъм от смъртта поради неспазване на това правило. По същата причина не е разрешен износът на извънвремеви партньори на фабрични стоки, които значително са изпреварили технологиите на местната култура. Ето защо например е наложителна ръчната дообработка на всички тези колосални идоли на Ят-Зар — за да се скрият следите от машинната обработка. Някои от

тези неща може би ще настъпят съвсем скоро, след няколко хиляди години, когато тези хора развият машинна цивилизация. Но що се отнася до облъчване на Курчук, тези хулгуни са пълни невежи. Изобщо няма да проумеят какво се е случило. Ще повярват, че именно Ят-Зарго е умъртвил на място, както се очаква от божествата на подобен културен стадий, а ако някой от тях въобще забележеше иглера, биха го помислили за някакъв свещен амулет.

— Но законът си е закон... — опита се да възрази Бранад Клав.

Въркън Вал поклати глава.

— Бранад, доколкото разбирам, вие сте повишен в настоящата длъжност след оттеглянето на Салван Март преди десетина години. До него момент сте били във финансовия отдел на вашата компания. Свикнали сте да работите съгласно разпореденията на Търговския кодекс от Първо ниво. Всеки закон, който задължава жителите на Първо ниво, е неоспорим. Така е редно. Преди около петстотин века открихме, че законите следва да са безкомпромисни и неподлежащи на тълкуване, за да можем да предвиждаме тяхното въздействие и да планираме дейността си съобразно тях. Естествено вие сте свикнали да действате съобразно такъв климат на законодателна непрекословност.

— Но в паравремето ситуацията е коренно различна — продължи той. — В обхвата на паратемпоралния полеви генератор „Галдрон-Хестор“ съществуват голям брой времеопределители от порядъка от десет до сто хилядна степен. Резултат от което е огромният брой различни светове. През последните десет хиляди години сме успели да посетим нищожна част от тях, но сме открили всичко — от населените с човекоподобни маймуни времеопределители до равностойните във всяко отношение на нашата цивилизации от Второ ниво, като изключим познаването на паратемпоралното прехвърляне. Познаваме дори една цивилизация от Второ ниво, която скоро ще открие междузвездната хиперпространствена трансмисия, до което ние въобще не сме се доближавали. И между тези две крайности са всевъзможните форми на дивачество, варварство и цивилизованост. Така че просто е невъзможно да се създаде един-единствен законодателен кодекс, приложим за всички условия. Най-доброто, което можем да направим, е да забраним известни крещящо неморални видове дейности като търговията с роби, нови видове наркотични средства или явно

пиратство и бандитизъм. Ако имате съмнения относно законосъобразността на извънвремените си дейности, обърнете се към Правосъдния отдел на Паравремената комисия за мнение. Тъкмо тук сте допуснали грешка. Не сте се постарали да разберете докъде би било допустимо да стигнете. — Той отново се обърна към Странор Слет. — Значи това е обстановката в момента. Разкажете ми сега какво се случи вчера в Зурб.

— Преди седмица Курчук издаде указ за затваряне на храма в Зурб и заповяда на поданиците си да направят поклонение и парично дарение на Муз-Азин. Храмът в Зурб не е прикритие на мина — Зурб е твърде отдалечен на юг от урановите залежи. Той е просто пропаганден център. Но там има Палат на Ят-Зар и конвейер, а повечето висши свещеници са паравреми. Та нашият човек Таманд Драв, с местно име Корам, не зачете кралското нареждане и Курчук изпрати взвод чулдунски стрелци с лъкове да затворят храма и да арестуват свещениците. Таманд Драв събра в Палата на Ят-Зар всички свои хора, които в този момент се намираха в храма, и ги прехвърли в Първо ниво. Беше получил заповед — той погледна красноречиво Бранад Клав — да не използва енергооръжия и дори ултразвукови парализатори. И понеже засегнахме темата за опасността, ако местните селяндури видят прекалено много неща, петнайсетина от низшите свещеници, които е прехвърлил в Първо ниво, са хулгуни.

— Няма нищо страшно — ще минат през изтриване на паметта и присаждане на псевдоспомени — отвърна Въркън Вал. — Но би трябвало да му се разреши да иглира дузина чулдуни. Научете просяците в бъдеще да уважават Ят-Зар. А какво е станало с шестимата свещеници, които са се намирали извън храма в този момент? От тях само един не е бил параврем. Трябва да ги открием и да ги измъкнем от Зурб.

— Това ще ни поозори — отвърна Странор Слет. — И трябва да стане до утре преди залез-слънце. Всички са в подземния затвор на дворцовата цитадела и Курчук възнамерява да ги принесе в жертва на Муз-Азин утре вечер.

— Как го научихте? — попита Въркън Вал.

— О, имаме един човек в Зурб, който не е свързан с храма — отвърна Странор Слет. — Казва се Кранар Джърт, известен на местните като Кранджур. Има ковачница за мечове и е наел десетина

местни калфи и чираци да подковават простите оръжия, които продава на пазара. Освен това внася висококласни остриета от стоманена сплав от Първо ниво, които могат да накълцат местните брони с ниско съдържание на въглерод като сирене. Монтира им тукашни ръкохватки и ги продава на придворните на невероятни цени. Той е Кралският ковач и разполага с цялата дворцова информация. Естествено беше сред първите, които се покръстиха в новата вяра на Муз-Азип. Има тайна стаичка под ковачницата с конвейер и радио.

— Случило се е следното — продължи той. — Шестимата свещеници провеждали церемониално освещаване на заешка ферма извън града и не знаели за нападението срещу храма. На връщане били заобиколени от чулдупски стрелци и арестувани. Нямали никакво оръжие освен жертвените ножове. — Той отново погледна неприязнено Бранад Клав. — И сега им предстои утре по залез-слънце да ги окачат на триъгълниците.

— Трябва да ги измъкнем преди това — отсече Въркън Вал. — Те са наши хора и не можем да ги изоставим. Местният също е под наша закрила, независимо дали го знае, или не. И още нещо — обърна се той към Бранад Клав. — Ако тези свещеници бъдат принесени в жертва на Муз-Азин, можете да закриете всичко в този време и предел, да изтеглите или унищожите инсталациите си и да запълните минните галерии. С Ят-Зар ще е свършено в този времепредел, а покрай него и с вас. А като се има предвид, че правото ви за упражняване на дейност в този сектор следва да бъде подновено догодина, с вашата компания в тази паравремева зона е свършено.

— Вярвате, че всичко това ще се случи? — запита обезпокоен Бранад Клав.

— Знам го, тъй като аз лично ще го препоръчам, ако шестимата бъдат умъртвени утре — отвърна Въркън Вал. — А за петдесетте години, откакто съм в полицейския департамент, само пет подобни препоръки не са одобрени от комисията. Ако не знаете, Синдикатът за полезни изкопаеми от Четвърто ниво се опитва да присвои вашето право. При нормални обстоятелства това не би могло да се случи, но сега нищо чудно да успеят дори без моята препоръка. Грешката е изцяло ваша — че сте пренебрегнали предложението на Странор Слет и сте забранили на тези мъже да носят енергооръжие.

— Но ние просто се опитвахме да останем в рамките на Паравремевия кодекс — опита да се защити Бранад Клав. — Ако не е прекалено късно, можете изцяло да разчитате на сътрудничество от моя страна. — Той заопипва някакви документи върху бюрото. — С какво бихте искали да им помогна?

— Ще ви отговоря след минута. — Въркън Вал се приближи до стената, погледна картата и се върна до бюрото на Странор Слет. — Обясни за тези подземни зандани. Как са разположени и как можем да проникнем в тях?

— Боя се, че не можем — отвърна Странор Слет. — Не и без бой. Намират се под дворцовата цитадела на сто стъпки под земята. Пространствено са коекзистентни на защитните прегради от тежка вода около един от плутониевите реактори на компанията на Първо ниво и са под повърхността на всички незаети времепредели, които познавам, така че не можем да се прехвърлим в тях. Дворецът наистина е ограден с крепост град в града. Ето, ще ви покажа.

Той обиколи бюрото, седна на стола и след като прегледа индекс-екрана, набра някаква комбинация на клавиатурата. Върху видеоекрана изникна изображение от микрофилмовото депо. Представляваше въздушна снимка на град Зурб, направена, както обясни върховният жрец, с инфрачервени лъчи от аерокораб през нощта. Град от предмашинна цивилизация с тесни улички с едноетажни и двуетажни сгради. Макар през зимата да падаше доста сняг, повечето покриви бяха плоски, от масивни каменни плочи, поддържани от колони. Това се отнасяше дори за по-бедните квартали, като изключение правеха само най-бедняшките къщурки и пристройки със сламени покриви. Тук-там сред сгушените си съседи се издигаха по-високи постройки, а от двете страни на по-широките улици се извисяваха по няколко сгради, заобиколени от назъбени стени. Странор Слет посочи една от тях.

— Това е дворецът. А това тук е храмът на Ят-Зар, на около половин миля.

Той докосна една по-голяма сграда, която заемаше цяло каре. Между нея и двореца имаше обширен парк, пресечен от широко шосе с поляни и дървета от двете страни, което ги свързваше.

— А това е подробен изглед от двореца. — Той щракна друга комбинация. На мястото на града се появи нова снимка, направена

точно над оградения със стени дворецов комплекс. — Това е централната врата, до която води шосето от храма. Тук вляво е гетото на робите, това са конюшните, работилниците, складовете и така нататък. От другата страна е аристократичният квартал. А това — той посочи висока като кула постройка в задната част на оградената площ — е цитаделата и кралските покои. Залата за приеми е от тази страна, а харемът — отсам. Между тях по продължение на цялата цитадела има широка каменна платформа, висока петнайсет стъпки. Новият храм на Муз-Азин е издигнат приблизително тук, след като е направена снимката. — Той очерта пространството от залата за приеми до централния двор. — И ето тук върху платформата са поставени десетина триъгълници, високи по дванайсет стъпки, на които пребиват жертвите до смърт.

— Да. Може би единственият начин да се доберем до затвора е да се спуснем от въздуха върху покрива на цитаделата и да си пробием път с иглери и бластери, като нямам никакво желание да го правим, ако има някакъв друг начин — каза Въркън Вал. — Ще дадем жертви дори с иглери срещу лъкове, а може и да загубим част от снаряжението си в ръкопашните схватки и то да попадне в ръцете на извънвремите. Казваш, че жертвоприношението трябва да се извърши утре по залез, така ли?

— Плюс-минус един час — тези хора не са астрономи и нямат дори свестни слънчеви часовници, а може и да е облачно — отговори Странор Слет. — Ето тук някъде ще има голям идол на Муз-Азин върху талига. След жертвоприношението ще бъде изтеглен по това шосе до храма на Ят-Зар и ще го поставят там. В момента храмът е окупиран от двайсетина чулдунски наемници и петима-шестима свещеници на Муз-Азин. Те, разбира се, не са проникнали в Палата на Ят-Зар — вратата е от петнайсетсантиметрова стомана с облицовка от нагънат никел. Срязването ѝ би отнело няколко часа дори с най-мощната ни атомна резачка. В този времепредел не съществува средство, с което да бъде дори одраскана. А отвътре стените са изолирани със същата материя.

— Мислиш ли, че вече са измъчвали хората ни? — попита Въркън Вал.

— Не — бе категоричен Странор Слет. — Ще се държат сравнително добре с тях до жертвоприношението. Целта е да издържат

колкото е възможно по-дълго на триъгълниците. Муз-Азин обича бавните убийства, също като тълпата.

— Това е добре. Ето моя план. Няма да се опитваме да ги измъкнем от затвора. Ще прехвърлим в храма в Зурб значителна сила от Първо ниво — стотина души — и ще напреднем към двореца, за да ги принудим да ги освободят. Поддържаш постоянна радиовръзка с всички останали храмове в този времепредел, надявам се?

— Да, разбира се.

— Чудесно. Предай следното на всички: като представител на Паравремевата полиция, упълномощен от Торта Карф, искам всички паравреми, които е възможно да бъдат освободени, да се прехвърлят незабавно на Първо ниво и да се съберат на конвейера в храма в Зурб на терминал Първо ниво възможно най-скоро. Прекратете всички рудодобивни дейности и предайте храмовите дейности на местните низши свещеници. Може да им се каже, че висшестоящите свещеници се оттеглят в Палатите на Ят-Зар, за да се молят за спасението на свещениците в ръцете на крал Курчук. И всеки да донесе свещеническия си знак в Първо ниво. Ще ни потрърват. — Той се обърна към Бранад Клав. — Предполагам, че съхранявате резервен знак на Първо ниво?

— Да, разбира се. Съхраняваме доста неща. Мантии, митри, фалшиви бради в различни нюанси, всичко.

— А тези огромни идоли на Ят-Зар серийно ли са произведени на Първо ниво? Разполагате ли с такъв в момента? Чудесно. Бих искал да му се направят някои промени. Първо, целият да се облицова с дебел пласт нагънат никел. Второ, да му се инсталира антиграв механизъм и механизъм за автоматично придвижване, високоговорител и дистанционно управление. И виж страните, свържи се с този ковач Кранар Джърт и го предупреди да ни съдейства. Кажете му да се свърже по радиото с храма в Зурб утре на обяд и да поддържа връзка, докато не получи отговор. Или по-добре му кажете да нагласи конвейера си на своя терминал на Първо ниво и да пренесе подходящи дрехи за ролята на калфа механик. Бих искал да разговарям с него и да го снабдя със специална екипировка. Всичко ли запомнихте? Добре, действайте по изпълнението и докарайте своите паравреми, свещеници и рудодобивни оператори веднага щом се погрижите за всичко. Бранад,

ела с мен. Връщаш се веднага на Първо ниво. Предстои ни много работа, затова да започваме.

— Ще направя всичко, с което мога да помогна. Само кажете какво — обеща искрено Бранад Клав. — Странор, искам да поднеса извиненията си. Признавам, че трябваше да се вслушам в препоръките ти още в началото.

По обяд на следващия ден Въркън Вал бе успял да събере над стотина мъже в голямата зала на ядрената рафинерия в Джарнабар, пространствено коекзистентна с храма на Ят-Зар в Зурб на Четвърто ниво. Имаше известни затруднения да ги разпознае, тъй като всички бяха със сини мантии с пискюли, златни митри и фалшиви сини бради. Навалицата изглеждаше изключително комично. А най-комично от всичко бе, че гледката би довела всеки хулгун от Протоарийския сектор на Четвърто ниво до религиозен екстаз. Половината от тях бяха свещеници в храмовете на Транстемпоралната миннодобивна корпорация. Другите бяха паравремени полицаи. Освен с храмови ножове всички бяха въоръжени със сигма-лъчеви иглери. Мнозина носеха и ултразвукови парализатори — дълги две педи палки с върхове като луковици. Повечето паравремени полицаи и някои от свещениците също имаха или топлинни лъчеви пистолети, или неутронни бластери. Самият Въркън Вал също бе въоръжен с такъв.

Паравремевите полицаи се бяха строили отделно за проверка, а Странор Слет, Таманд Драв от храма в Зурб и още няколко върховни жреци оглеждаха автентичността на маскировката си. Малко встрани от останалите един полицай с одежди и брада на върховен жрец носеше окачена на ремък квадратна кутия, с чиито бутони се упражняваше в момента. Огромен снабден с антиграв идол на Ят-Зар се носеше бавно във въздуха, послушно изпълнявайки командите на дистанционното управление, като се издигаше, спускаше се и извършваше грациозни пируети.

— Хей, Вал — викна той на шефа си. — Това как е?

Идолът се издигна на пет стъпки, направи плавен полукръг, премести се надясно и бавно се спусна на пода.

— Чудесно, Хорв — отвърна Въркън Вал, — но не отпускай докрай и не изключвай антиграва. Наблъскан е с предостатъчно

никелова облицовка, за да затъне цял метър в мека почва.

— Не знам каква е идеята — обади се стоящият наблизко Бранад Клав. — Разберете, това не е критика. А и нямам никакво право на такава при сложилите се обстоятелства. Но ми се струва, че бронирането на това чудо с огънат никел е излишна презастраховка.

— Може би — съгласи се Въркън Вал. — Искрено се надявам да се окаже точно така. Но нямаме право да рискуваме. Операцията трябва да бъде абсолютно гарантирана. Готов ли си, Таманд? Добре. Първата група към конвейера.

Той се обърна и се приближи към голям купол от фина мрежа в другия край на залата, висок трийсет стъпки и с диаметър шейсет. Таманд Драв с десетте паравремеви жреци и Бранад Клав с десет паравремеви полицаи го последваха. Последният плъзна вратата и я заключи. Въркън Вал пристъпи към контролния пулт в центъра на купола, взе глобус с диаметър две стъпки от същата метална мрежа, отвори го и след като нагласи нещо в него, прикрепил електрически кабел и го затвори. Постави глобуса на пода до пулта и взе ръчната батерия на другия край на кабела.

— Никакви рискове, нали? — попита Бранад Клав, който го наблюдаваше с интерес.

— Никога не го правя, ако не е наложително. В тази работа и без това има прекалено много наложителни рискове. — Въркън Вал натисна бутона на ръчната батерии. Глобусът на пода проблесна и изчезна. — Вчера бяха арестувани пет паравреми. Някой от тях или всички може да имат входни активатори. Странор Слет твърди, че не са подложени на мъчения, но това е само предположение. В случай, че са, може да са изтръгнали от някого действието на активатора. Затова искам проверка на вътрешността на конвейерната камера, преди да се прехвърлим.

Той остави ръчната батерия със свободния край на кабела върху пулта и запали цигара. Другите се събраха около него. Пушеха и наблюдаваха мястото, където бе стоял глобусът. Минаха трийсет минути и глобусът отново се появи, облян във всички цветове на дъгата. Въркън Вал отброи десет секунди и го взе, постави го върху пулта, отвори го и извади отвътре малка квадратна кутия. Плъзна я в един улей под пулта и щракна ключ. Един от видеоекраните просветна и върху него се появи триизмерно изображение — вътрешността на

обширна зала, висока около седемдесет стъпки. В нея имаше голямо бюро и радио, маси, дивани, столове и пълна с оръжия стойка, а в единия край на бетонния под абсолютно празен осемнайсетметров кръг, очертан с бледо луминисциращо червено.

— Как го намираш? — попита Въркън Вал Таманд Драв. —
Нещо да не е наред?

Върховният жрец на Зурб поклати глава.

— Точно както я оставихме. Никой не е влизал след напускането ни.

Един от полицаите зае мястото на Въркън Вал на пулта и завъртя централния ключ, след като огледа приборите. Паратемпоралното транспозиционно поле се включи с тихо бръмчене, което се засили до писък и след това премина в монотонно бучене. Мрежовидният купол проблесна в цветовете на дъгата и изчезна и се оказаха във вътрешността на огромната ядрена рафинерия, управлявана от паравреми в друг времепредел на Първо ниво. Докато прекосяваха времепределите, гледката започна да се променя. Появяваха се и изчезваха сгради. За няколко секунди попаднаха във вътрешността на хладилна камера наред разтопено олово. Таманд Драв го посочи рязко с пръст, преди да изчезне.

— Това винаги ме безпокои — каза той. — Гадно местенце, ако полето отслабне точно тук. Заради тая работа съм досаден като квачка при проверка на конвейера.

— Не те обвинявам — съгласи се Въркън Вал. — Може би е охладителната система на атомен реактор.

Второ и Трето ниво прекосиха по-плавно. В един момент се озоваха наред грандиозна сухоземна битка с големи наподобяващи танкове моторни средства, които бълваха огън едни срещу други. Прекосиха и някаква въздушна бомбардировка. Всеки времепредел от тази зона на Източна Европа беше бойно поле. Насреща им се зададе огромна процесия с червени знамена и големи портрети на мъж с грубо лице и с черни мустаци и Въркън Вал разпозна Евро-американския сектор от Четвърто ниво. Накрая, след като транспозиционната скорост намаля, видяха безразборно струпани бедняшки сламени къщурки до гранитната задна стена на хулгунски храм на Ят-Зар в Четвърто ниво, в който все още не бяха проникнали агенти на Транстемпоралната миннодобивна корпорация. Бяха

стигнали местоназначението. Куполът около тях стана видим и зелената светлинка над главите им бавно замига.

Въркън Вал отвори вратата и пристъпи навън с изваден иглер. Палатът на Ят-Зар изглеждаше точно така, какъвто го бе видял на снимката в автоматичния разузнавателен конвейер. Останалите се скупчиха зад него. Един от обикновените свещеници свали митрата и синята брада, приближи до радиото и си постави слушалките. Въркън Вал и Таманд Драв включиха видеоекрана, на който се появи изображение на Светая светих.

Шестима мъже бяха насядали около банкетната маса на високопоставените свещеници и отпиваха от златни чаши със столчета. Петима бяха облечени в черни мантии със зелени маншети, характерни за жреците на Муз-Азин. Шестият беше офицер на чулдунските стрелци с позлатена ризница и шлем.

— Но това са храмовите свети потири! — извика възмутен Таманд Драв. След което се засмя иронично. — Започвам да гледам сериозно на тая работа. Време е да си взема дълъг отпуск. Светотатството обаче наистина ме вбеси!

— Да пипнем езичниците, докато съгрешават — обади се Въркън Вал. — Парализаторите ще свършат работа.

Той извади палката с луковичи накрайник и отключи вратата. Таманд Драв и един от свещениците на Зурб го последваха, а останалите се струпаха зад тях. Тримата минаха през воалите и се втурнаха в Светая светих. Въркън Вал насочи луковицата на своя парализатор към шестимата насядали около масата мъже и натисна бутона. И други парализатори влязоха в действие и шестимата изпаднаха в безсъзнание. Офицерът се търкулна от стола и ризницата му издрънча на пода. Двама свещеници се захлупиха върху масата. Останалите просто се отпуснаха върху облегалките, изпусвайки чашите си.

— Дайте на всеки по още една доза за по-сигурно — нареди Въркън Вал на двама от своите. — Е, Таманд, има ли друг вход към централния храм, освен тази врата?

— Нагоре по тези стълби — посочи Таманд. — Има странична галерия. От нея можем да покрием цялото пространство.

— Взemi твоите хора и се качвайте. Аз ще вляза с няколко души през вратата. Там има двајсетина стрелци, но не бива да позволим на

някой да пусне дори и една стрела, преди да ги свалим. Три минути достатъчни ли са?

— Предостатъчни. Нека са две — отвърна Таманд Драв.

Той тръгна със свещениците по стълбите и всички изчезнаха в галерията на храма. Въркън Вал изчака да мине една минута и придружен от Бранад Клав и още няколко паравремеви полицаи, мина под плинта и надникна във вътрешността на храма. Няколко стрелци със стоманени шлемове и плетени ризници без ръкави се бяха струпали около олтара и готвеха нещо в едно гърне. Повечето от останалите, явно стари войници, се бяха проснали в полудрямка на пода. Други петима-шестима бяха клекнали в кръг и играеха на някаква игра със зарове — друга почти универсална военна традиция.

Двете минути изминаха. Вал насочи парализатора към мъжете около олтара, натисна бутона, премествайки луковицата последователно към всеки, и те изпадаха като цапардосани с тояга. В същото време Таманд Драв и неговият взвод зашеметиха комарджиите. Въркън Вал, Бранад Клав и останалите се погрижиха за задрямалите по пода. За по-малко от трийсет секунди чулдуните в храма бяха обездвижени до един.

— Добре, погрижете се никой да не дойде в съзнание преждевременно — нареди Въркън Вал. — Вземете оръжията им и проверете някой да не е скрил нож или нещо друго в себе си. Кой носи спринцовката и ампулите с упойка?

Оказа се, че са останали у някой, който сигурно все още чакаше на Първо ниво да бъде прехвърлен с конвейера. Въркън Вал изруга. Винаги се случваше нещо такова, когато в една операция участваха повече от половин дузина полицаи.

— Добре, някои да останат тук. Обикаляйте ги един по един и използвайте парализаторите и при най-малко потрепване на мускулче.

Парализаторите бяха чудесни, ефективни и хуманни оръжия, но на тях не можеше да се разчита. Една и съща доза можеше да стигне на един за цял час, но друг държеше само десетина-петнайсет минути.

— И внимавайте някой да не симулира.

Той се върна през вратата под плинта, огледа украсените дървени паравани и се запита колко ли време ще е нужно, за да домъкнат тук новия Ят-Зар от конвейера. Петимата свещеници и офицерът бяха все така в безсъзнание. Един от полицаите ги претърсваше.

— Вижте какви оръжия носят тези свещеници! — Той вдигна къс железен боздуган. — Закачат ги на коланите си. — Пусна боздугана на масата и започна да претърсва следващия жрец. — Охо! Я вижте!

И измъкна ръка изпод лявата страна на безчувствения мъж. Държеше сигма-лъчев иглер. Въркън Вал го огледа и навъсено кимна.

— Държи го в стандартен кобур — добави полицаят, като подаде оръжието през масата. — Какво ще кажете?

— Нещо друго необичайно намери ли у него?

— Минутка. — Полицаят започна да разсъблича жреца на Муз-Азин. Въркън Вал обиколи около масата, за да му помогне. Нямаше други подозрителни предмети.

— Може да го е взел от някой затворник, но не ми харесва, че знае как да си постави кобура — отбеляза Въркън Вал. — Конвейерът вече замина ли? — Полицаят кимна и той продължи: — Когато се върне, откарайте го в Първо ниво. Надявам се да донесат упойката със следващия товар. Когато го върнеш, отведи го незабавно в Дергабар със страторакета и внимавай да стигне жив. Искам да бъде разпитан под наркохипноза от психотехник от Паравремевата комисия в присъствието на Главния Торта Карф и отговорен представител на Комисията. Тази работа ще излезе дебела.

След около час цялата група беше настанена в храма. Дървеният параван не създаде никакви проблеми — плъзна се съвсем плавно встрани — и огромният идол се полюшваше в антиграв в централната част на храма. Въркън Вал постоянно неспокойно поглеждаше часовника си.

— Остават около два часа до залез — каза той на Странор Слет. — Но както сам спомена, тези хулгуни не са астрономи, а е и малко облачно. Би ми се искало Кранар Джърт да се обади с нещо по-определено.

Минаха още двацет минути. Радиосвързочникът най-после се появи в храма.

— Готово! — викна той. — Човекът на Кранар Джърт се е обадил. Кранар Джърт държи връзка с него чрез миниатюрен предавател в ръкава му. В момента е в двора на двореца. Все още не са извели жертвите, но Курчук е изнесен навън върху трона си до платформата пред цитаделата. Във вътрешния двор се събира огромна

тълпа, а още повече са по улиците отвън. Вратите на двореца са широко отворени.

— Това е! — извика Въркън Вал. — Стройте се, парадът започва. Бранад, ти, Таманд, Странор и аз отпред, десетина души с парализатори малко зад нас. След това Ят-Зар на десетина стъпки над земята и накрая останалите. Ходом марш!

Излязоха от храма и закрачиха по широкото шосе към двореца. Отначало нямаше много народ. Повечето жители на Зурб се бяха струпали в двореца — щастливците във вътрешния двор, а закъснелите отвън. Първите, които започнаха да срещат, се опулваха изумени, а някои, които си спомняха за предателското си богохулство, започнаха да вият за прошка. Други — значително мнозинство — осъзнаваха, че истинската тежест на шестте ръце на Ят-Зар ще се стовари върху крал Курчук, и си плюеха на петите, за да се отдалечат колкото е възможно повече от двореца, преди да се е стоварило възмездието.

Колкото повече приближаваха вратите на двореца, толкова поплътни ставаха тълпите от онези, които не бяха успели да се натъпчат вътре. Паниката тук бе още по-грандиозна. Много народ биваше премазван и осакатяван в суматохата на бягството и се наложи да използват парализаторите, за да си разчистват пътя. Ефектът беше още по-ужасяващ. Всички бяха убедени, че Ят-Зар умъртвява грешниците по пътя си.

За късмет вратите се оказаха достатъчно високи, за да мине през тях божеството, без да се налага да го свалят прекалено ниско до земята. Вътре тълпата се дръпна, отваряйки в двора истинска просека. Достатъчно бе да парализират само няколко души, за да успеят извисяващото се божество и придружаващите го свещеници да се приближат до каменната платформа, където върху трона си бе седнал кралят, а от двете му страни стояха придворните и жреците на Муз-Азин в черните си мантии. Пред тях имаше редица стрелци.

— Хорв, премести Ят-Зар стотина стъпки по-напред и го вдигни петдесет нагоре — нареди Въркън Вал. — По-бързо!

Щом шесторъкият антропоморфичен идол се издигна и се придвижи към гуцероподобния си съперник, Въркън Вал извади иглера и го насочи към антуража около трона.

— Къде е проклетият крал? — прогърмя глас — гласът на Странор Слет по миниатюрно радио, което бе свързано с

високоговорителя в идола. — Къде е този богохулник и осквернител Курчук?

— Този в червената туника до трона е Ладбург — прошепна Таманд Драв. — А този до него е върховният жрец на Муз-Азин Громдур.

Въркън Вал кимна, без да откъсва очи от групата върху платформата. Громдур, върховният жрец на Муз-Азин, заотстъпва назад, като бъркаше с ръка под туниката си. В същия момент един офицер изрева някаква заповед и чулдунските стрелци измъкнаха стрели от колчаните и ги нагласиха на тетивите. Ултразвуковите парализатори на напредващите паравреми задействаха и наемниците започнаха да се свличат на земята.

— Свалете оръжията, глупаци! — гръмна високоговорителят. — Свалете оръжията или ще ви умъртвя до един! Как дръзвате, окаяни нещастници, да вдигате лъкове срещу Мен?

В първия момент неколцина, а след миг и всички останали отпуснаха или захвърлиха оръжията и се заизмъкваха. Повечето от тези пред самия трон бяха изпадали. Въркън Вал не отделяше очи от върховния жрец на Муз-Азин, който вдигна ръка и върху нагръдника на Ят-Зар проблесна светкавица и се изви струйка пушек. Боята, която покриваше никела, бе изгорена, но идолът остана невредим. Въркън Вал насочи иглера и облъчи Громдур. Мъжът в черната мантия рухна на земята и бластерът му издрънча върху каменната платформа.

— Това ли е твоят нещастен червей, Муз-Азин? — избоботи гласът. — Къде е сега твоят върховен жрец?

— Хорв, обърни Ят-Зар с лице към Муз-Азин — каза през рамо Въркън Вал и измъкна бластера с лявата си ръка.

Като повечето хора на Първо ниво, той си служеше еднакво добре с двете ръце, макар като всички паравреми инстинктивно да криеше това в извънвремето. Щом извисилият се идол бавно се килна, за да погледне надолу към противника си върху талигата, Въркън Вал насочи бластера и натисна.

От едната страна на идола-крокодил се появи микроскопично петънце и няколко неутрона от атомната структура на камъка, от който беше изваян, се отделиха, превръщайки се във водородни атоми. Целият идол проблесна с оглушителен тътен и изчезна. Ят-Зар се

изкикоти злокобно, обърна се с гръб към талигата, която пращеше в пламъци, и отново се насочи към крал Курчук.

— Вдигнете ръце, всички до един! — изкрещя Въркън Вал на езика на Първо ниво и насочи късото дуло на бластера и двете дула на иглера към групичката около трона. — Елате напред, преди да съм ви взривил!

Ладбург вдигна ръце и пристъпи напред. Същото направиха и двама от жреците на Ят-Зар. Няколко паравремеви полицаи моментално ги сграбчиха и ги разоръжиха направо върху платформата. И тримата имаха сигма-лъчеви иглери, а Ладбург бе въоръжен и с бластер.

Крал Курчук стискаше ръчните облегалки на трона, обезумял от ужас. Беше едър плещест мъж с черна брада. При нормални обстоятелства би излъчвал внушителност с позлатената си броня и златната корона. Но сега лицето му бе посивяло и той нервно хапеше долната си устна. Останалите върху платформата изглеждаха още по-зле. Хулгунските благородници се бяха скупчили встрани, сякаш се опитваха да се разграничат едновременно и от краля, и от жреците на Муз-Азин, които се взираха като зашеметени в горящата талига, от която току-що се бе изпарил техният идол. А мъжете, които трябваше да извършат жертвоприносителните мъчения, бяха изпуснали камшиците си от ужас и ломотеха неразбрано.

Насочван от облечения в мантия Хорв, Ят-Зар се бе издигнал точно над трона и бавно се спускаше. Стиснал дръжките на трона си толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели, Курчук гледаше вторачено масивния идол, който се спускаше към него. Успя да издържи до момента, в който идолът започна да притиска главата му. Тогава кралят се метна с крясък от трона и се изтърколи почти до ръба на платформата. Ят-Зар помръдна встрани, завъртя се леко и катурна трона, след което се спусна върху платформата. На Курчук, който се надигаше боязливо на ръце и колене, му се стори, че огромният идол го гледа с презрение.

— Къде са моите предани жреци, Курчук? — проехтя гласът на Странор Слет по скритото в ръкава му радио. — Да бъдат доведени пред мен живи и невредими или ще е по-добре никога да не си се раждал!

Шестимата жреци на Ят-Зар, изглежда, вече бяха доведени върху платформата от един от придворните на Курчук. Този благородник, чието име бе Йорзук, познаваше всяко чудо от първия миг и си вярваше, че е на страната на божеството с по-тежката артилерия. Още щом видя Ят-Зар да минава през вратата без видима подкрепа, избърза към затвора с половин дузина свои васали и нареди шестимата затворници да бъдат освободени. Сега не се отделяше от тях и ги убеждаваше, че винаги е бил верен слуга на Ят-Зар и е бил дълбоко опечален от вероотстъпничеството на своя суверен.

— Чуй думата ми, Курчук — продължи Странор Слет по високоговорителя в идола. — Ти извърши гнусен грях срещу мен и ако бях жестоко божество, съдбата ти щеше да е по-тежка от тази на всяко друго човешко същество. Но аз съм милостив бог и можеш да получиш опрощение по моя преценка. В продължение на трийсет дни няма да ядеш месо и да пиеш вино, нито ще се обличаш в злато и хубави одежди, и всеки ден ще идваш в моя храм и ще молиш за опрощение. А на трийсет и първия ден ще се отправиш бос и облечен в дрехи на роб към моя храм в планините над Йолдав и там аз ще ти даря прошка, след като направиш жертвоприношение за мен. Аз, Ят-Зар, казах!

Кралят започна да се надига, ломотейки благодарности.

— Не се изправяй пред мен, докато не съм ти дал опрощение! — прогърмя Ят-Зар. — Изпълзи по корем пред взора ми, окаянико!

Процесията се върна в храма необезпокоявана и невъзмутима. Шосето беше пусто. Ят-Зар изглеждаше в отлично настроение. Народът на Зурб не му даваше никакво основание да не е така. Жреците на Муз-Азин и техните мъчители бяха натикани в зандана. Йорзук, който бе назначен за регент, докато траеше покаянието на Курчук, пое управлението и нареди на хулгунските копиеносци и набързо сменилите вярата си чулдунски стрелци да възстановят реда и да ликвидират между другото някои от личните му съперници и политически противници. Жреците и тримата задържани, в които бе намерено оръжие от Първо ниво, влязоха в храма предвождани от триумфално носещия се пред тях Ят-Зар. Няколко благочестиви последователи пристъпваха най-отзад, за да бъдат опростени, но бяха

отпратени с обяснението, че в момента се извършват сложни тайни церемонии за освещаване на осквернения олтар.

Въркън Вал, Бранад Клав и Странор Слет влязоха в конвейерната камера с паравремеви полицаи и останалите свещеници заедно с тримата задържани. Вал смъкна фалшивата си брада и се обърна към тях. И тримата го познаха.

— Явно — започна той — сте се забъркали в голяма каша. Нарушили сте едновременно Паравремевия транспозиционен кодекс, Комерсиалния регулационен кодекс и Криминалния кодекс на Първо ниво. Най-добре е да направите самопризнания.

— Няма да кажа нищо без законна консултация — отвърна този, когото тук наричаха Ладбург. — И ако сте приключили с претърсването, моля да ми бъдат върнати цигарите и запалката.

— Вземете една от моите за разнообразие — отвърна Въркън Вал. — Не съм сигурен какво държите в тях освен тютюн. — Той му предложи табакерата и запалката си, след което запали и своята цигара. — Ще направя всичко, което зависи от мен, за да ви върна живи в Първо ниво.

Бившият Надзирател на кралство Зурб повдигна рамене.

— Все пак няма да кажа нищо.

— Така или иначе, можем да измъкнем всичко от вас под наркохипноза — напомни му Въркън Вал. — Освен това заловихме вашия човек, когото заварихме в храма при пристигането си. Той е на пълна обработка, каквато е процедурата за всеки извънврем, у когото е намерено оръжие от Първо ниво. Ако дадете показания веднага, това би облекчило положението ви.

Задържаният пусна цигарата на пода и я стъпка.

— Ако се опитате да измъкнете нещо от мен насила, ще си имате големи неприятности — заяви той. — Имам приятели на Първо ниво, които ще се погрижат за мен.

— Съмнявам се. Ще са доста заети да спасяват самите себе си, когато всичко излезе на бял свят. — Въркън Вал се обърна към двамата в черните мантии. — Някой от вас има ли желание да сподели нещо?

Те поклатиха отрицателно глави и той кимна на групата полицаи, които ги набутаха в конвейера.

— Отведете ги в терминала на Първо ниво и ги дръжте, докато пристигна със следващия конвейер.

Конвейерът просветна и изчезна. Бранад Клав се загледа за момент в окръжността върху бетонния под, откъдето бе изчезнал, после се обърна към Въркън Вал.

— Все още не мога да повярвам — призна той. — Значи тези приятелчета са паравреми от Първо ниво. Както и онзи жрец Громдур, когото облъчихте.

— Да, разбира се. Работили са за вашите конкуренти — Синдиката за полезни изкопаеми от Четвърто ниво. Компанията, която се опитваше да отнеме правото ви за ползване на Протоарийския сектор. Те вече имат дейност в този сектор — притежават петролното право в Чулдун, източно от Каспийско море. Изнасят в някои от секторите, които ползват мотори с вътрешно горене, като Евро-американския. Повечето им конкурентни битки напоследък по отношение на Евро-американския сектор бяха свързани с петролните полета. Но евро-американците вече започнаха да освобождават ядрена енергия и урановите руди станаха по-важни от петрола. Според предвижданията за по-малко от век атомната енергия ще измести всички останали енергийни ресурси. Синдикатът за полезни изкопаеми се опитваше да си осигури добър източник за доставка на уран и вашето разрешително за Протоарийския сектор бе твърде съблазнително. Допусках нещо подобно, след като Странор спомена, че туларемията по принцип е непозната в този сектор на Евразия. Епидемията вероятно е причинена от внесени микроби. Освен това знаех, че Синдикатът за полезни изкопаеми има агенти в двора на чулдунския император Чомброг, които пазят техните петролни кладенци по източната му граница. Почти цяла нощ проверявах видеоматериали в микрофилмовата библиотека на Паравремевата комисия в Дергабар. Открих, че макар на всеки времепредел в продължение на сто парагодини от двете страни на този да съществува крал Курчук, този времепредел е единственият, на който той се е оженил за принцеса Дарит от Чулдун и на който има следа от чулдунски писар, наречен Ладбург. Именно затова се наложиха всички тези главоболия с облицоването на Ят-Зар с огънат никел. Ако имаше маскирани паравреми сред компанията на Муз-Азин в двора на Курчук, очаквах някой от тях да използва бластер срещу нашия идол,

когато влезем в двореца. Специално наблюдавах Громдур и Ладбург и щом първият използва бластера, го иглирах. След това беше лесно.

— Затова ли настояхте да изпратим автоматичния разузнавач предварително?

— Да. Съществуваше опасност да са поставили бомба в Палата на Ят-Зар тук. Знаех, че ще постъпят или по този начин, или напълно ще изоставят мястото. Вероятно са били толкова сигурни, че ще се измъкнат, че не са искали да повредят конвейера или конвейерната камера. Смятали са да ги използват след придобиването на вашето право за дейност.

— А сега какви мерки ще предприеме Комисията? — поинтересува се Бранад Клав.

— Доста. Синдикатът по всяка вероятност ще изгуби паравремевия си лиценз. Всички официални лица, които имат отношение към случая, ще отговарят пред закона. Цялата тази история беше твърде неприятна.

— Има ли смисъл да говорим! — възкликна Странор Слет. — Погледнахте ли камшиците, с които имаха намерение да измъчват нашите хора? Имат метални шипове накрая!

— Видях. Всякакви наказателни мерки, които възнамерявате да предприемете срещу свещениците на Муз-Азин — имам предвид местните, — ще бъдат отхвърлени на Първо ниво. А това ми напомня, че би било добре да набележите линията си на поведение веднага.

— Колкото до жреците и мъчителите, мисля да кажа на Йорзук да ги продаде на бунгунците на изток. Там постоянно се търсят гребци за галери — отвърна Странор Слет и се обърна към Бранад Клав. — Искам възможно по-скоро да се изработят шест златни корони. Точно по модела на Хулгун с религиозните символи на Ят-Зар и с много богата позлата и украса. Всички леко да се различават една от друга. Когато дам опрощение на Курчук, ще го коронясам пред олтара от името на Ят-Зар. След това ще поканя останалите петима хулгунски крале, ще им прочета проповед за техните религиозни задължения, ще ги накарам да си признаят тайните прегрешения, ще ги опростя и също ще ги коронясам. От този момент ще могат да се титулуват само по волята на Ят-Зар.

— И от този момент всички ще очакват да бъдат миропомазани от теб — заключи Въркън Вал. — Това вероятно ще бъде записано в

историята на Хулгун като Реформацията на Гулам Благочестивия. Винаги съм се питал дали теорията за божественото кралско предопределение е измислена от кралете, за да узаконят властта си над народа, или от свещениците, за да узаконят властта си над Кралете. И в двата случая обаче върши работа.

— Едно не мога да разбера — каза Бранад Клав. — Причината, поради която попречих на Странор Слет да използва оръжия от Първо ниво и други средства, за да контролира тези хора, демонстрирайки очевидни чудодейни способности, бе абсолютното ми уважение към Паравремевия кодекс. Докато този Синдикат за полезни изкопаеми от Четвърто ниво извършваше дейност, като го нарушаваше, нахлувайки в нашата разрешена зона. Защо не прибегнаха до симулация на тотален терор, за да сплашат туземците?

— Ами тъкмо защото действаша незаконно — отвърни Въркън Вал. — Да предположим, че бяха прибегнали до иглери, бластери, антигравитация и ядрена енергия. Туземците щяха да си помислят, че това е мощта на Муз-Азин, разбира се, но вие какво щяхте да си помислите? Веднага щяхте да заключите, че паравреми от Първо ниво действат срещу вас, и щяхте да представите фактите пред Комисията, вследствие на което този времепредел щеше да бъде задръстен от полицаи. Трябвало е да крият дейността си не само от туземците, както постъпвате вие, но и от нас. Затова не са дръзнали да използват открити техники от Първо ниво.

— Естествено, когато се приближихме към двореца с идола в състояние на антигравитация, те веднага разбраха какво става — обясни той. — Според мен се опитаха да използват бластер срещу идола, за да отвлечат вниманието, което би им позволило да избягат — ако бяха успели да се измъкнат от двореца, щяха да стигнат маскирани до най-близкия конвейер на Синдиката за полезни изкопаеми и да се прехвърлят. Осъзнах, че най-ефикасно биха ни забавили, ако унищожат нашия идол, и тъкмо затова го облицовах с огънат никел. Мисля, че грешката им е в това, че са разрешили на Курчук да арестува жреците и са настояли да бъдат принесени в жертва на Муз-Азин. Ако не бе станало така, Паравремевата полиция изобщо не би се намесила в цялата тази работа.

— Е, Странор, ти искаш да се върнеш в своя храм, Бранад и аз искаме да се върнем на Първо ниво — заключи Въркън Вал. —

Съпругата ми очаква да я заведа на банкет в Дергабар тази вечер и едва ще успея да стигна навреме дори с най-бързата страторакета.

ЛОРД КАЛВАН ОТ ДРУКОГА

1

I

Торта Карф, Главният на Паравремевата полиция, си каза, че е излишно да се измъчва. Беше само на триста години и според най-долната граница на продължителността на живота на неговата раса можеше да издържи поне още две столетия. Двеста дни в повече нямаха никакво значение. Тогава щеше да е Последният ден на годината и точно в полунощ той щеше да стане от своя стол, а Въркън Вал щеше да седне в него, след което той щеше да може да отглежда грозде и лимони, както и да води войни срещу зайците на остров Сицилия, който притежаваше изцяло на един необитаван времепредел в Пето ниво. Запита се след колко ли време Вал ще се почувства толкова уморен, както се чувства той в момента.

Всъщност Карф знаеше, че Въркън Вал никога не бе искал да стане Главен. Престижът и властта означаваха твърде малко за него, а свободата — твърде много. Вал обичаше да работи в извънвремето. Но това бе работа, която някой трябваше да върши и за която Вал се бе обучавал, тъй че щеше да я поеме и да я върши по-добре и от самия него, подозираше Карф. Въркън Вал отлично щеше да се справи с контролирането на близката безкрайност от светове, всеки от които бе същата тази планета Земя.

Преди дванайсет хилядолетия, изправена пред съсипването на една изтощена планета, расата от Първо ниво бе открила съществуването на второ, паралелно времеизмерение и средства за физическо прехвърляне до близката безкрайност от светове с паралелна правдоподобност, както и от тях обратно в своето. И конвейерите се прехвърляха тайно и докарваха богатства в Родния времепредел — малко от един времепредел, малко от друг, без липсите да се усетят.

Всичко това трябваше да се контролира. Някои паравреми бяха повече от безскрупулни в отношението си към извънвремевите раси — Карф би се оттеглил още преди десет години, ако не бе разкрита колосална паратемпорална търговия с роби, преустановена съвсем наскоро. Твърде често нечий малшанс или невнимание току

заплашваше Паравремевата тайна или пък някакъв инцидент — не непременно нечий пропуск, а просто неизбежност — се налагаше да бъде изчерпателно изясняван. Но Паравремевата тайна трябваше да бъде съхранена с цената на всичко. Не само практическата технология на прехвърляне — това изобщо не подлежеше на обсъждане, — но и самото съществуване на раса, която разполага с нея. Ако не поради някаква друга причина (а други причини имаше много), то понеже би било абсолютно аморално някоя извънвремева раса да трябва да живее със съзнанието, че сред нея има неотличими от собствените ѝ хора чужденци, които ги наблюдават и използват. Това бе огромно поле за дейност.

Второ ниво бе стигнало стадия на цивилизованост почти по едно и също време с Първо ниво, но с прекъсвания от „тъмни векове“. Като се изключеше паратемпоралното прехвърляне, повечето сектори бяха равностойни на тези в Първо и в Родния времепредел бяха научили доста от тях. Цивилизациите от Трето ниво бяха сравнително помлади, но със значителна древност и развитие. Четвърто ниво бе късно и се развиваше бавно — най-прогресиралите му представители бяха започнали да опитомяват животни далеч след тоталното излизане от употреба на парната машина в Трето ниво. Колкото до Пето ниво, в някои сектори предчовекоподобни безсловесни и все още непознаващи огъня диваци продължаваха да трошат орехи и главите си с камъни, а в повечето не се бяха появили дори зачатъци на очовечаване.

Четвърто ниво бе най-значителното. Останалите бяха преминали през ниски правдоподобни генетически перипетии. То беше с максимална правдоподобност. Бе разделено на множество сектори и подсектори, на повечето от които най-ранни човешки цивилизации бяха възникнали в долините на Нил и Тигър и Ефрат, както и в тези на Инд и Яндзъ. Евро-американски сектор: можеше да се наложи изцяло да се изтеглят от него, но решението щеше да бъде взето от Въркън Вал. Прекалено голямо струпване на термоядрени оръжия и прекалено висока конкуренция между отделните суверенни държави. Това се бе случвало в един или друг момент върху цялото Трето ниво в рамките на Родния времепредел. Александрийско-романски сектор: след едно великолепно начало благодарение на съчетанието между гръцката теоретична мисъл и строителния талант на римляните преди хиляда години две полузабравени религии бяха измъкнати от кофата за смет и

фанатиците се бяха изкляли взаимно. Все още бяха в стадия на мускетите и копията, загубили способност да направят нещо по-добро. И евро-американците можеха да стигнат дотам, ако съперническите си политико-икономически сектанти продължаваха в същата посока. Сино-индуски: това не беше цивилизация, а тежък случай на културна парализа. Което бе валидно и за Индо-уралоалтайския, в каквото положение се бе намирал Евро-американският преди десетина столетия.

Арийско-ориенталски: арийската миграция отпреди три хилядолетия вместо да се насочи на запад и на юг, както в повечето сектори, бе заляла Китай на изток. И разклонението Арийско-транстихоокеански: на един от секторите бяха построили кораби, бяха отплували на север и изток, подминавайки Курилските и Алеутските архипелази, и се бяха заселили в Северна Америка. Бяха пренесли конете, добитъка и желязото, бяха изтребили американските индианци, бяха воювали помежду си, разпокъсвайки се на различни народности и култури. Там съществуваха: една вече западаща цивилизация на тихоокеанското крайбрежие; централните равнини се обитаваха от номади, които отглеждаха бизони и ги кръстосваха с азиатски говеда; цивилизацията около Великите езера и тази в долината на Мисисипи, както и една нова на около пет-шест столетия по атлантическото крайбрежие и в подножието на Апалачите. Всички бяха в предмеханичния стадий на водната и животинската тяга, а няколко подсектора бяха стигнали до барута.

Но Арийско-транстихоокеанският сектор трябваше да се държи под око. Там се бяха придвижили напред и нещата бяха узрели за резки промени.

Нека обаче Главният Въркън го държи под око през следващите няколко века. След Последния ден на годината ексглавен Торта щеше да държи под око своите лозя и лимонови градини.

II

Рила се опита да не слуша гласовете около себе си и се вторачи в разтворената пред нея и баща ѝ карта. Ето го издигация се над дефилето Тар-Хостигос, дребничко златисто петънце върху пергамента, но тя си го представи — оградения със стена външен двор с навесите, конюшните и работилниците, вътрешния двор, цитаделата, централната кула на крепостта и стърчащата към небето наблюдателна кула. Отдолу малката Даро течеше на север, за да се влее в Листра, която пък се вливаше в широката Атан на изток. Град Хостигос с белите стени, покривите от каменни плочи и оживените улици. Шахматно подредените ниви на запад и на юг и горите с пръснатите из тях ферми на запад.

Нечий глас, по-рязък и силен от останалите, я върна в реалността. Братовчед ѝ Стентрос.

— Нищо ли няма да направи? А за какво друго, в името на божествения Дралм, е един Велик крал, освен да пази мира?

Тя огледа всички около масата един по един. От края беше Фосг, представителят на селяните, чувстващ се неловко в официалните си дрехи, настанен сред по-високопоставените от него. Представителите на занаятчийско-търговското и гражданското съсловия. Повторостепенните членове на фамилията и роднини по сребрена линия. Бароните и земевладелците. Старият Чартифон, главнокомандващият, с прошарена със сиви кичури златиста брада като оловните плочки върху варакосания му нагръдник, поставил дългия си меч на масата пред себе си. Ксентос, отметнал качулката на свещеническото расо от снежнобялата си глава — в погледа му се четеше тревога. И до нея, начело на масата, баща ѝ принц Птосфес, стиснал устни между тъничките сивеещи мустаци и тъничката сивееща брадичка. Откога не го бе виждала да се усмихва!

Ксентос вдигна ръка. Явно не беше съгласен.

— Крал Кайфранос обяви, че дълг на всеки принц е да защитава собствените си владения, че именно принц Птосфес, а не той трябва да защитава Хостигос от разбойници.

— Разбойници? Те са носторски воители! — извика Стентрос. — Гормот от Ностор има намерение да превземе целия Хостигос, както дядо му превзе Долината на седемте хълма, след като изменникът, чието име не споменаваме, му продаде Тар-Домбра.

Това беше в онази част от картата, към която не бе погледнала: вдлъбнатата долина на изток, където дефилето Домбра разделяше планините Хостигос. Именно през нея наемната кавалерия на Гормот бе нахлула в Хостигос.

— А какво можем да очакваме от Дома на Стифон? — попита баща й.

Сам знаеше отговора, но искаше и другите да го чуят със собствените си уши.

— Протосингелът не пожела да разговаря с мен: свещениците на Стифон не общуват със свещеници на други божества — отвърна Ксентос.

— Протосингелът не пожела да разговаря и с мен — добави Чартифон. — Говорих с един от по-високопоставените свещеници в храма. Прие нашите предложения и каза, че ще се моли на Стифон за нас. Когато помолих за огнено семе, отказа да ми даде.

— Абсолютно никак? — извика някой. — В такъв случай наистина сме анатемосани.

Баща й почука с върха на показалката си.

— Вече чухте най-лошото. Според вас как би трябвало да постъпим? Пръв ти, Фосг!

Представителят на селяните се надигна и се окашля.

— Лорд принце, този замък не е по-скъп за вас, отколкото моята колиба за мен. Ще се сражавам за нея, както вие за него.

Край масата се понесоха одобрителни обаждания:

— Добре казано, Фосг! Пример за всички нас!

Останалите се изказаха един по един. Някои се опитаха да произнесат цели речи. Чартифон само отсече:

— Ще се бием. Какво друго?

— Аз съм свещеник на Дралм — обяви Ксентос, — а Дралм е бог на мира, но аз ви давам благословията на Дралм да се сражаваме. Покорството пред зли хора е най-тежък грях.

— Рила? — обърна се към нея баща й.

— По-добре да загинеш в ризница, отколкото да живееш във вериги — отвърна тя. — Когато настъпи моментът, ще бъда в ризница като всички вас.

Баща ѝ кимна.

— Очаквам същото от всички. — Той се надигна и останалите го последваха. — Благодаря ви. По залез ще вечеряме заедно. Дотогава прислугата ще ви обслужва. А сега ви моля да ме оставите с дъщеря ми. Чартифон и Ксентос също да останат.

Столовете заскърцаха — всички ставаха, за да излязат. Вратата се затвори, заглушавайки коментарите им. Чартифон почна да тъпче късата си лула.

— Знам, че няма смисъл да разчитаме на Балтар от Беща — каза Рила, — но дали Сараск от Саск не би ни подкрепил? За него сме по-добри съседи, отколкото Гормот.

— Сараск от Саск е глупак — изсумтя Чартифон. — Не може да проумее, че ако Гормот нахълта в Хостигос, той е следващият.

— Той го знае — противопостави се Ксентос. — Ще се опита да нападне Гормот с изненада или ще го изчака да се изтощи с нас. Дори и да иска да ни помогне, не би посмял. И крал Кайфранос не се осмелява да помага на онези, които Домът на Стифон иска да съсипе.

— Земята във Вълчата долина им трябва за храмова ферма — сподели Рила. — Знам, че е лошо, но...

— Твърде късно — прекъсна я Ксентос. — Споразумели са се с Гормот да му доставят огнено семе и пари за наемници и когато превземе Хостигос, ще им даде земята. — Той замълча за момент и добави: — А именно по мой съвет, принце, вие им отказахте.

— Бих отказал и без твоя съвет, Ксентос — отвърна баща ѝ. — Отдавна съм дал обет Домът на Стифон да не влезе в Хостигос, докато съм жив, и в името на Дралм и на Галзар, няма да успеят! Пристигнат в някое княжество, построят храм, направят храмови ферми и принудят всички да робуват в тях. Обложат принца с данъци и той вдигне данъците на народа, докато на никой не остане нищо. Вижте храмовата ферма в Долината на седемте хълма!

— Да, не е за вярване — съгласи се Чартифон. — Дори принуждават селяните от много мили да им докарват тор, докато не остане нищо за техните ниви. Само Дралм знае за какво им е. — Той смукна от лулата. — Чудя се защо им е Долината на седемте хълма.

— В земята там има нещо, от което изворната вода мирише лошо
— каза баща й.

— Сяра — обясни Ксентос. — Но за какво им е сяра?

III

Ефрейтор Келвин Морисън от Пенсилванската щатска полиция бе клекнал сред храстите в края на ливадата и наблюдаваше намиращата се на двеста метра фермерска постройка от другата страна на потока. Стените бяха грапави от олющената жълта боя, а покривът над верандата бе провиснал. Няколко белезникави пилета кълвяха лениво в мръсния обор. Други признаци на живот не се забелязваха, но той знаеше, че в къщата има човек. Въоръжен с пушка, която щеше да употреби. Който е убил веднъж и е успял да се измъкне от затвора, пак ще убие.

Погледна часовника си — минутната стрелка беше точно на девет. Джек Френч и Стив Ковач щяха да се спуснат по шосето отгоре, където бяха оставили колата. Надигна се, като разкопчаваше ремъка на кобура, и каза:

— Наблюдавайте средния горен прозорец. Тръгвам.

— Наблюдавам го. — Зад него изщрака патронник. — Късмет.

Той закрачи през осеяното с туфи трева поле. Беше уплашен както първия път през 51-ва в Корея, но нищо не можеше да направи. Просто нареди на краката си да се движат, сигурен, че само след няколко мига няма да има време за уплаха.

Беше на няколко стъпки от потока, с ръка близо до дръжката на колта, когато се случи.

Ослепителен блясък, последван от мигновен мрак. Помисли, че е убит. Колтът — 0.38, специален модел — се бе оказал в ръката му по инстинкт. Около него затрептяха всички цветове на дъгата, оформяйки съвършена полусфера, висока петнайсет стъпки и с диаметър трийсет, а пред него изникна овално бюро с контролен пулт и въртящ се стол отзад, от който се надигаше мъж. Млад, добре сложен, белолик, но не американец — в това беше сигурен. Беше обут в свободни зелени панталони и черни ботуши до прасците и носеше бледозелена риза. Под лявата му ръка имаше презраменен кобур, а в дясната държеше оръжие.

Сигурен бе, че е оръжие, макар да приличаше по-скоро на поялник с две издължени тръби вместо дуло, съединени с найкрайник, представляващ керамична или пластмасова сфера. В сравнение с него собственият му полицейски колт приличаше на детско пистолетче — и в момента това оръжие го вземаше на мушка.

Той стреля и едновременно с това се метна встрани — падна на дясната си ръка върху гладък, излъскан под. Нещо, вероятно столът, се катурна с трясък. Продължи да се търкаля, докато се измъкне от седефения светлинен купол, и се блъсна с все сила в нещо. За момент остана неподвижен, след което се изправи и натисна спусъка на колта.

Беше се блъснал в дърво. В първия миг прие факта нормално, но в следващия си даде сметка, че тук не би трябвало да има нищо освен трева. А въпросното дърво беше огромно, както и всички останали наоколо — масивни, груби колони, поддържащи зелен покрив, през който се процеждаха няколко слънчеви лъча. Канадски ели. Сигурно се бяха извисявали тук още когато Колумб е уговарял Изабела да заложат бижутата си. Погледна към поточето, което тъкмо щеше да прекоси, когато се случи всичко това. То бе единственото нормално нещо. Или пък най-невероятното от всичко.

Запита се как би могъл да обясни всичко това.

— Докато се приближавах към къщата — заговори той на висок глас и с официален тон, — бях засечен от летяща чиния, която се приземи точно пред мен, а пилотът ѝ ме заплаши с лъчев пистолет. Защитих се с револвера си, като изстрелях един...

Не. Това не вършеше никаква работа.

Погледна отново потока и в него възникна подозрение, че изобщо няма на кого да дава обяснения. Завъртя барабана на колта и извади изстреляната гилза. След това реши да не спазва правилото ударникът да се държи върху празно гнездо и постави нова гилза.

IV

Въркън Вал наблюдаваше пейзажа през едва забележимото блещукане на транспозиционното поле — намираше се сред горите на Пето ниво. Планините естествено си бяха все същите, но горите наоколо потрепваха и се разместваха. Имаше значителна произволност по отношение на местоположението на отделните дървета в различните времепредели. От време на време се мяркаха открити пространства, както и сградите и съоръженията по летищата на неговия народ. Червената светлина над главата му светваше и угасваше, съпроводвана от прозвънване на звънец. Конвейерният купол се превърна в плътна многоцветна дъга, а след това в хладен метал. Червената светлина премина в зелена. Той взе един сигма-лъчев иглер от пулта и го пъкна в кобура. В същия момент вратата се плъзна и влязоха двама души в зелената униформа на Паравремевата полиция — единият лейтенант, а другият полицай. Щом го видяха, се успокоиха и напъхаха оръжията си в кобурите.

— Здравейте, господин помощник — поздрави лейтенантът. — Не пипнахте нещо, нали?

На теория транспозиционното поле „Галдрон-Хестор“ бе непроницаемо, но на практика, особено когато две паратемпорални устройства в противоположни „посоки“ се засичаха, полето за кратко отслабваше и в него можеха да проникнат външни обекти, които понякога бяха живи и враждебно настроени. Именно затова паравремите винаги държаха оръжие в ръка, а конвейерите бяха подлагани на проверка незабавно след материализацията. Затова и някои паравреми не успяваха да се приберат.

— Този път не. Ракетата ми готова ли е?

— Да, сър. Чакаме аерокола до ракетодрума. — Полицаят вече вадеше транспозиционните записи от сандъчето. — Ще ви се обадят, когато е готово.

Двамата се разходиха из хаоса от шумове и цветове на конвейерната ротонда. Въркън извади табакерата и предложи цигари. Лейтенантът щракна запалката си. Бяха смукнали само по няколко

пъти, когато в свободния кръг вляво до тях се материализира друг конвейер.

Двама параполицайи с извадени иглери надникнаха вътре. Единият мигновено отстъпи назад, грабна слушалката на закаченото за колана му радио и събщи нещо. Другият пристъпи навътре. Вал и лейтенантът захвърлиха цигарите и бързо се приближиха към конвейера.

Столтът зад пулта бе прекатурен. На пода лежеше параполицай, иглерът му се намираше на няколко сантиметра от протегнатата му ръка. Бледозелената му риза бе потъмняла от кръв. Лейтенантът се наведе над него.

— Все още е жив. Куршум или удар от сабя?

— Куршум. Подушвам барут.

Вал забеляза падналата на земята шапка и заобиколи простреляния. Влязоха двама души с антиграв-носилка, натовариха ранения и го изнесоха навън.

— Вижте, лейтенант.

Лейтенантът погледна шапката — сив филц, широка периферия, корона с четири върха.

— Четвърто ниво — каза той. — Евро-американски сектор, Испано-колумбийски подсектор.

Вал вдигна шапката и я огледа отвътре. Лейтенантът беше прав. Вътрешната околожка бе щампована със златни латински букви: „Компания Джон Б. Стетсън. Филадельфия, ФА.“, на ръка с мастило бе добавено: „Ефр. Келвин Морисън, Пенсилв. щатска полиция“ и някакъв номер.

— Познавам тези момчета — каза лейтенантът. — Свестни мъже във всяко отношение. Също като нашите.

— Един от тях е бил с част от секундата по-бърз от нашия. — Вал отново извади табакерата. — Лейтенант, тази работа ще ни създаде големи главоболия. Тази случайна находка ще липсва на някого, а хората, които ще установят отсъствието, са една от десетте най-добри полицейски организации на света в техния времепредел. Те не биха се задоволили с половинчати обяснения, които обикновено минават в този сектор. Затова ще ни се наложи да установим къде е изплувал и какво прави в момента. Мъж, който може да извади револвера си преди един параполицай, след като е бил засмукан в

конвейера, няма просто да потъне в неизвестност в който и да било времепредел. Докато се доберем до него, ще се вдигне голяма паника.

— Надявам се, че е бил изтеглен от своя подсектор. Представете си, че се появи в съседен времепредел и докладва в своя полицейски участък, където негов двойник с дублираните му отпечатъци от пръстите е дежурен в момента.

— Да. Би било интересно, нали? — Той запали цигара. — Когато аероколата пристигне, върнете я обратно. Сам ще прегледам фотозаписите. Задръжте ракетата — ще ми трябва след няколко часа. Обявявам случая за лично мой.

2

Келвин Морисън люлееше обутите си в черни ботуши крака от ръба на стръмната урва и му се искаше да не си бе загубил шапката. Знаеше къде се намира: точно на същото място върху малката канара над пътя, където той, Лари Стейси, Джек Френч и Стив Ковач бяха оставили колата, но сега не се виждаше никакъв път, сякаш никога не го бе имало. Имаше четири стъпки дебела в основата си канадска ела, израснала на мястото, където трябваше да е фермерската постройка, и никакви следи от каменна зидария и основи на къщата или обора. Природните характеристики обаче — Плешивите орли на север и планините Нитани на юг — си бяха по местата.

Блясъкът и моментната тъмнина биха могли да са въображаеми — щеше да ги остави в папката с недоказуеми факти. Беше сигурен, че необичайно красивият купол от трептяща светлина бе реален, както и бюрото в контролния пулт и мъжът със странното оръжие. Нямахме абсолютно нищо въображаемо и във всички тези девствени лесове на мястото на фермерските земи. Така че той подръпваше от време на време от лулата и се мъчеше да си припомни и да анализира случилото се.

Не беше застрелян и откаран в болница, в която сега да лежи в треска — в това беше сигурен. Не го тресеше. Нито за миг не се съмняваше в разума или сетивата си, нито пък си позволяваше непристойни думи като „невероятно“ и „невъзможно“. Необикновено — това беше точната дума. Беше съвсем сигурен, че му се е случило нещо необикновено. То сякаш се състоеше от две части: първо — попадането в онзи купол от седефена светлина, случилото се вътре в него и изтъркулването му оттам; и второ — това еднакво-различно място, в което се намираше в момента.

Необичайното бяха взаимно изключващите се анахронизми. Нищо в първата част не спадаше към 1964 година или, подозираше той, към обозримото бъдеще — енергийното оръжие например. Нищо

във втората не спадаше нито към 1964 година, нито към времето отпреди век най-малко.

Лулата му бе угаснала. Известно време не я запали отново, докато прехвърляше в съзнанието си тези два факта. Продължи да не използва непристойните думи. Използва една, която малките момчета обичат да драскат по стените.

Напук — не, благодарение — на пасторската настоятелност на баща си да учи за и да стане презвитериански духовник, бе станал агностик. Агностицизъм за него означаваше да не се съгласяваш да приемаш или отхвърляш фактите без доказателства. Точна философия за ченге, между другото. Е добре, нямаше намерение да отхвърля вероятността за машини на времето. Не и след като вече бе отвлечен на борда на такава, от която при това бе успял да се измъкне. Това нещо беше машина на времето и където и да се намираше той в момента, не беше в двадесети век, в който никога нямаше да попадне отново. Намести този факт в съзнанието си и го прие като неоспорим.

Лулата му бе угаснала. Той понечи да я изчука, но после я разбърка с клонка и я запали пак. Не можеше да си позволи да хаби каквото и да било. Шестнайсет патрона — значи никаква безразборна стрелба. Палката би вършила добра работа на близко разстояние. Ценността на белезниците и свирката бе съмнителна. Когато остатъкът от тютюна се превърна в пепел, той изпразни лулата, пъкна я в джоба си и се смъкна от малката скала, приближи до ручея и тръгна по брега, докато не стигна до мястото, където се вливаше в по-голям поток.

Една сойка вдигна голяма олелия при приближаването му. Две сърни побягнаха пред него. Дребна черна мечка го изглежда подозрително и бързо се отдалечи. Ако срещнеше и индианци, които първо мятаха томахапки, а след това задаваха въпроси...

Пътят пред него прекосяваше потока. В първия миг той възприе гледката спокойно, но след това задържа дъха си. Истински, изровен от колела път. С конска тор върху него — най-красивото нещо, което бе виждал в живота си. Това означаваше, че поне не е изпреварил Колумб. Може би щеше да му е трудно да вдъхне доверие в себе си, но поне можеше да го направи на английски. Прегази плиткия брод и продължи да се спуска по пътя, където според него трябваше да е Белфонте. Може би бе попаднал тъкмо навреме, за да вземе участие в Гражданската война. Все пак щеше да е по-добро забавление от Корея.

Слънцето се спусна пред него. Канадските ели останаха зад гърба му — бяха изсечени от двете страни на пътя и на тяхно място бяха израсли предимно широколистни дървета. Усети в полумрака миризма на прясно разорана земя. Когато най-последно зърна пред себе си светлинна, се беше спуснал плътен мрак.

Къщата представляваше неясен силует. Светлината идваше от едно прозорче в ъгъла и две в средата на постройката — хоризонтални цепнатинки под надвисналия покрив. Предположи, че конюшната е отзад. И свинарникът — подсказа му обонянието. Две кучета го залаяха.

— Хей, има ли някой? — извика той.

През отворените прозорци — твърде високи, за да над никне през тях — се чуваха гласове: мъжки и женски. Извика още веднъж и се приближи. Изскърцаха панти и вратата се откряна. На входа застана жена в черна рокля без ръкави. Каза му нещо и влезе навътре. Той я последва.

Стаята беше голяма и я осветяваха две свещи — едната на масата, върху която бе сложено ядене, а другата на полицата на камината. До стената имаше двойно легло, а върху полиците бяха наредени разни предмети. Вътре имаше трима мъже и още една жена, по-млада от тази, която го бе пустила да влезе. С периферното си зрение забеляза деца да надничат през врата, която водеше към съседна стая. Единият от мъжете, едър и с руса брада, се бе облегал на камината и държеше в ръце нещо като къса пушка.

Всъщност не беше пушка, а арбалет — изпънат и със стрела в жлеба.

Другите двама бяха по-млади — вероятно синовете му. И двамата бяха с бради, макар че единият имаше по-скоро само русоляв мъх. Той държеше секира. По-големият държеше алебарда. И тримата бяха облечени в къси кожени палта без ръкави, ризи с къси ръкави и чорапи с кръстосани жартиери. По-възрастната жена пошепна нещо на другата и та излезе през вратата, като избута децата пред себе си.

Бе влязъл с миролюбиво вдигнати ръце.

— Аз съм приятел — каза той. — Отивам в Белфонте. Колко е далеч?

Мъжът с арбалета каза нещо. Жената отговори. Младежът със секирата също каза нещо и всички се разсмяха.

— Казвам се Морисън. Ефрейтор от Пенсилванската щатска полиция. — По дяволите, за тях щатска полиция сигурно означаваше толкова, колкото и швейцарска. — Този път стига ли до Белфонте?

Би трябвало да знаят къде е Белфонте — бе основан през 1770 година, а моментът не би могъл да е по-ранен.

Опита друга възможност. Не говореха и пенсилвански холандски — знаеше малко. Може би полски... не и това, тъй като доста бе слушал да говорят поляци от антрацитния район, поне колкото да го познае. Огледа се, докато те спореха, и забеляза на една лавица в отсрещния ъгъл три икони. Прииска му се да ги погледне по-отблизо. Римските католици имаха картини, а гръцките православни — икони, и той знаеше разликата.

Мъжът с арбалета остави оръжието си, без да маха стрелата от него, и заговори бавно и отчетливо. Той никога не бе чувал подобен език. Отговори също толкова отчетливо на английски. Макар шансът да бе едно на хиляда, пробва и японски. Отново без резултат. Поканиха го с жестове да седне и да се нахрани. Шест деца нахълтаха в стаята.

Яденето беше шунка с картофи и царевича и боб с осолено свинско. Приборите бяха ножове и няколко лъжици от рог. Житени питки служеха за паници. Мъжете използваха собствените си ножове. Той извади своя сгъваем нож — масивно автоматично острие, — който предизвика истинска сензация. Трябваше да демонстрира действието му неколккратно. Имаше и вино от бъз — силно, но не особено вкусно. Когато оставиха жените да почистят масата, мъжете напълниха лулите си от едно гърне с тютюн върху лавицата, като предложиха и на него. Той напълни своята лула и я запали като тях с клонка от камината. След това се приближи да разгледа иконите.

Централната фигура представляваше възрастен мъж в бяла роба със синя осмолъча звезда на гърдите. Вляво се намираше седнала женска фигура, гола и преувеличено бременна, коронясана с жито и с ечемичен стрък в ръка. Вдясно имаше мъжка фигура в ризница и с боздуган в ръка. Единственото необичайно нещо в нея беше, че е с глава на вълк. Бог-отец, богинята на плодородието и богът на войната. Не, тези тук не бяха християни — нито гръцки, нито римски или някакви други.

Поклони се на централната фигура, докосвайки челото си, и повтори жеста и пред другите две изображения. Дочу зад гърба си

доволно мърморене. Всеки можеше да разбере, че не е езичник. След това седна на един сандък с гръб към стената.

Не бяха залостили вратата. Младата отново избута децата в другата стаичка. Сега той си спомни, че на масата имаше празно място, на което го бяха поканили. Някой бе отишъл да отнесе съобщение някъде. Щом изпуши лулата си, той я пъкна в джоба си и успя да разкопчае незабележимо кобура си.

След около половин час чу галопиране на копита по пътя — конете бяха най-малко шест. Престори се, че не ги е чул, както и останалите. Бащата се приближи до арбалета, големият син хвана алебардата, а младият с мъхестата брадица се приближи до вратата. Конете спряха отвън. Кучетата залаяха като побеснели. Ездачите слязоха от конете. Той извади колта.

Младият пристъпи към вратата, но преди да я отвори, тя го блъсна в лицето и в стаята влезе мъж с висок шлем над брадатото лице, протегнал в ръката си сабя. Зад него се видя друг шлем и дулото на мускет. Всички в стаята се развикаха от уплаха — изобщо не бяха очаквали подобно нещо. Отвън изтрещя пистолет и едно от кучетата изквича.

Той се надигна от сандъка и стреля по мъжа със сабята. Превъртя барабана, гръмна срещу другия с мускета и той рухна. Трети зад него бе улучен с арбалетна стрела в челото и се свлече, като изпусна неизползвания си дълъг пищов.

Той премести колта в лявата си ръка и грабна сабята, която бе изпуснал първият. Беше по-лека, отколкото изглеждаше, и с отличен баланс. Прекрачи тялото на първия застрелян и видя насреща си друг със сабя, който се опитваше да прескочи задните двама. Размениха няколко удара и парирания и той забодде върха на сабята в незащитеното лице на противника си, след което измъкна острието, докато мъжът се свличаше на земята. Момчето бе докопало изтървания пищов и стреля покрай него и улучи мъжа на пътя, който държеше поводите на няколко коня. Излязоха навън с този с алебардата и той посече още един. Бащата също излезе — беше взел мускета и го зареждаше от барутницата.

Той забучи върха на сабята в земята и докато прибираше колта в кобура си, грабна поводите на един от освободилите се коне и се метна върху седлото. Щом нагласи стъпала в стремената, се приведе и

издърпа сабята. Благодарни наум, че в моторизираната щатска полиция ги обучаваха и да яздят.

Стълкновението бе приключило — поне тук. Шестимата нападатели лежаха повалени и, както можеше да се предположи, мъртви. Другите двама се отдалечаваха в галоп. Петте изпуснати коня препускаха в кръг наблизо, а двамата млади мъже се опитваха да ги хванат. Бащата бе заредил мускета и сега ръсеше барут в подсипа.

Но това тук очевидно бе дребна работа. Главното събитие беше на половин миля по пътя — чуваха се изстрели, вопли и писъци и сред нощния мрак се издигна оранжево сияние. Докато той успокояваше коня, карайки го да свикне с новия си ездач, към небето се извисиха още два пожара. Той се чудеше къде е попаднал. По пътя заприиждаха бегълци. Не бе трудно да познае, че са бежанци — в Корея бе виждал безброй подобни сцени.

Бяха над петдесетина — мъже, жени и деца. Някои от мъжете бяха въоръжени с лъкове и брадви, един носеше дълъг почти шест стъпки мускет. Брадатият му домакин им изкрещя и те спряха.

— Какво става там? — попита той.

Отговори му цялата тълпа едновременно. Един-двама се опитаха да се промъкнат край него, но той ги изруга яростно и замахна с плоското на сабята. Думите му не подействаха, но тонът свърши работа. В Корея бе използвал същата техника. Всички се струпаха накуп и брадатият им заговори. Някои се въодушевиха. Той ги огледа един по един. Двайсетина мъже. Трупове на пътя бяха обезоръжени. Зърна двете жени да раздават някакви неща през вратата. Четири от останалите без ездачи коне бяха уловени и яхнати. Прииждаха нови бегълци, но като разбираха какво става, се присъединяваха.

— Е, приятели! Или искате да живеете вечно? — Той размаха сабята, обхващайки всички с жест, след това посочи по пътя, където вероятно вече гореше цяло село. — Хайде, да вървим да ги пипнем!

Пришпори коня напред, съпроводен от всеобщ възторжен възглас, и цялата тълпа пое с крясъци след него. Срещаха все повече и повече бегълци. Стрелбата пред тях бе спряла. Той предположи, че в селото не е останало нищо, по което да се стреля.

Когато приближиха на четири-петстотин метра от горящите къщи, за десетина секунди изтрещяха четирийсет-петдесет изстрела и се понесоха тревожни викове. Гръмнаха още изстрели и насреща им се

втурнаха конници. Не беше нападение, а истински разгром. Нападателят на селото бяха ударени в гръб. Настана свирепа битка. Един кон рухна, друг остана без ездач. Той се надигна на стремената, които на всичко отгоре му бяха малки, размаха сабята и изкрещя:

— Напре-е-е-ед!

И заедно с другите ездачи се понесе в галоп, а пешаците с брадви, коси, вили и каквото бяха докопали, се спуснаха след тях.

Един конник се втурна насреща му с насочена към незащитената му глава сабя. Той отби и мушна, но върхът отскочи от нагръдника. Преди да се опомни, конят на нападателя му отмина към лъковете и вилите зад него. Докато разменяше удари с друг ездач, се запита дали нито един от тези дебили не е чувал, че сабята има и връх. Пътят на сто метра пред него и полето от двете му страни бяха задръстени с конници, които се сечаха и стреляха един срещу друг на светлината от пожарите.

Мушна върха на сабята под ръката на противника си, припомняйки си гласа на учителя си по история за ямката в бронята точно на това място, и едва не я изпусна — но успя все пак да я измъкне. Поредният ездач се втурна насреща му — без ризница, с черна мантия и широкопола шапка, насочил пищов, дълъг почти колкото ръката му. Той се приготви да нанесе сечащ удар и пришпори коня напред, но в същия миг осъзна, че няма да се справи.

„Е, Кел, късметът ти беше дотук!“

Дулото блъвна пламък и нещо го блъсна в гърдите. Миг преди да изпадне в безсъзнание, той успя да освободи крака от стремената и си даде сметка, че ездачът е момиче.

3

I

Рила седеше на масата до баща си в малкия кабинет. Чартифон беше в единия край, Ксентос в другия, а кавалерийски капитан Хармакрос бе седнал на стол до камината — шлемът му беше на пода до него. Селянинът Вурт бе застанал с лице към тях с повесен на рамото мускет и закачени на пояса рогова барутница и торбичка с куршуми.

— Добре се справи, Вурт — похвали го баща й. — И като изпрати съобщението, и по време на битката, и като каза на принцеса Рила, че чужденецът е приятел. Ще се погрижа да получиш награда.

Вурт се усмихна.

— Но, принце, аз имам тази пушка и огнено семе за нея — отвърна той. — А синът ми улови кон с всички такъми и даже пистолети в кобурите и принцесата каза, че можем да задържим всичко това.

— Честна бойна плячка, твоя е по право. Но ще се погрижа да изпратят утре нещо във фермата ти. Само не пилей огненото семе за сърни. Скоро ще ти потрябва за още ностори.

Той кимна, че селякът е свободен, и Вурт се ухили, поклони се и заотстъпва, като мърмореше благодарности. Чартифон го изгледа и отбеляза, че този мъж е нанесъл сериозни загуби на Гормот от Ностор.

— Снощи всичко му излезе скъпо — добави Хармакрос. — Осем изгорени къщи, десетима заклани селяни, четирима убити и шестима ранени наши кавалеристи, а преброихме и повече от трийсет убити в селото на пътя и още шестима във фермата на Вурт. И конете, които заловихме, и оръжията. — Той помисли за момент. — Бих се учудил, ако дори десетима от тях са се спасили здрави и читави.

Баща й се усмихна едва-едва.

— Радвам се, че някои успяха. Ще има какво да разказват, като се върнат. Бих искал да зърна лицето на Гормот в този момент.

— Много сме задължени на чужденеца — каза тя. — Ако не беше спрял хората във фермата на Вурт и не ги бе повел след себе си, повечето ностори щяха да се измъкнат. А пък аз го прострелях!

— Нямахте как да го знаеш, котенце — успокой я Чартифон. — И аз много пъти съм бил на косъм да загина от приятелска ръка в такива битки. — Той се обърна към Ксентос. — Как е той?

— Ще доживее да чуе благодарностите ни — отвърна свещеникът. — Украсата върху нагръдника му е намалила силата на куршума. Има счупено ребро и опасна рана — нашата Рила не пести от зарядите. Изгубил е повече кръв, отколкото би ми се искало, но е млад и силен, а брат Митрон има добри умения. След половин луна ще е на крака.

Тя се усмихна щастливо. Би било ужасно да умре, и то от нейната ръка — точно той, който се бе сражавал толкова мъжки за тях. Освен това чужденецът беше красив и храбър. Запита се кой ли може да е. Някой благородник или велик военачалник, разбира се.

— Много сме задължени на принцеса Рила — заяви Хармакрос. — Аз исках да отида само с още трима-четирима, за да видя какъв е този чужденец, но принцесата каза, че имаме само думата на Вурт и че там може да има още сто души, които той да не е видял. Така че тръгнахме всички и... знаете останалото.

— За всичко сме задължени на Дралм. — Лицето на стария Ксентос сияеше от кратка радост. — И на Галзар Вълкоглавия, разбира се — добави той. — Това е знак, че боговете не са обърнали гръб на Хостинос. Този чужденец, който и да е той, ни е изпратен от боговете да ни подкрепи.

II

Въркън Вал остави запалката на бюрото, извади цигарата от устата си и изпусна струйка дим.

— Шефе, повтарям го за пореден път. Трябва да направим нещо. — „След Последния ден на годината — каза си той наум — ще направя нещо.“ — Знаем причината — взаимно проникващи конвейери при прехвърляне. Това трябва да се спре.

Торта Карф се засмя.

— Причината за смеха ми — обясни той — е, че казах точно същото преди около сто и петдесет години на стария Зарван Тарг, когато получавах поста от него, а той ми се изсмя, точно както ти се изсмях аз сега, тъй като той пък бе казал същото на оттеглящия се Главен, когато поемал поста от него. Виждал ли си някога карта на всички паратемпорални конвейерни пунктове?

Не. Не си спомняше. Освободи съзнанието си от всичко друго и съсредоточи целия си умствен капацитет.

— Не. Не съм.

— Би трябвало да се сетя. Ако се нанесат всички обитавани зони на карта, дори с най-мънички точки и на много подробна карта, тя ще заприлича на едно голямо петно. Най-малко три-четири конвейера проникват взаимно всяка секунда от всяка минута на всеки ден. Разбираш ли — добави тихичко той, — твърде нашироко сме се разпрострели.

— Можем да го ограничим. — Все пак трябваше да има някакво решение. — Може би по-добро програмиране.

— Може би. Как върви твоят случай?

— Имахме малко късмет. Вече сме във времепредела на находката. Един от нашите в един новинарски офис във Филадельфия ни изпрати съобщение същата вечер. Агенциите по печата знаят за случая и не може да се направи нищо.

— Какво точно се е случило?

— Този Морисън и още трима служители от щатската полиция обсадили една къща, в която се криел търсен престъпник. Вероятно е

бил опасен, защото не е в обичайната им практика да действат в такъв състав. Морисън и още един били отпред, а другите двама заобиколили отзад. Морисън тръгнал към къщата, а партньорът му останал да го покрива с пушка. Именно той е най-близкият свидетел, но той наблюдавал къщата и поглеждал съвсем бегло към Морисън. Казва, че чул другите двама офицери да блъскат по задната врата — искали да проникнат вътре, а в това време преследваният изскочил през предната с пушка в ръце. Покриващият офицер — казва се Стейси — му извикал да хвърли оръжието и да вдигне ръце. Вместо да изпълни заповедта, престъпникът вдигнал пушката към рамото си. Стейси стрелял и го убил на място. Едва тогава осъзнал, че никъде не вижда Морисън.

— Извикал, но без резултат, както бихме могли да очакваме — продължи Вал. — Тримата го търсили известно време. Естествено не открили нищо. Закарали тялото в окръжния център, където трябвало да свършат куп формалности. Върнали се в участъка чак вечерта и там един репортер научил от тях историята и се обадил във вестника си. Така стигнала и до агенциите по печата. В момента щатската полиция отказва да обсъжда изчезването и дори се опитва да го отрече. Предполагат, че нервите на техния човек не са издържали, поради което е побягнал и сега се срамува да се покаже. Нямаат никакво желание това да се разчува и се опитват да замажат всичко.

— Колкото до шапката, която е загубил в конвейера, с името му на нея — Вал дръпна от цигарата, — ще я оставим на около миля от местопроизшествието и ще направим така, че някой туземец, за предпочитане момче на около дванайсет години, да речем, на което ще дадем наркохип инструкции, да я намери и да я занесе в полицейския участък, след което да информира с анонимно телефонно обаждане репортера, който пръв е разпространил новината. Вследствие на което ще се появят обичайните слухове, че Морисън е бил видян на няколко съвсем различни места.

— А семейството му?

— И в това отношение сме късметлии. Неженен, двамата родители са починали, никакви близки роднини.

Главният кимна.

— Това е добре. Обикновено роднините създават купища проблеми. Особено в секторите с наследствени закони. Установи ли

изходния времепредел?

— Приблизително. Някъде върху Арийско-транстихоокеанския. Не можем да определим точния момент, в който се е измъкнал от полето. Имаме само един знак, за да открием местопроизшествието.

Главният се ухили.

— Нека да позная. Празната гилза.

— Точно така. Оръжията, които използва щатската полиция, не изтласкват гилзата автоматично — трябвало е да отвори барабана и да я измъкне с ръка. Щом се е измъкнал от конвейера и не е бил непосредствено заплашен, тъкмо това е направил: отворил е револвера, извадил е празната гилза и е поставил нов патрон. Сигурен съм в това, сякаш съм го видял с очите си. Може да не успеем да я открием, но ако успеем, ще разполагаме с категорично доказателство.

4

Морисън се събуди, целият схванат от болки. Беше покрит с меки завивки. За момент остана да лежи със затворени очи. Наоколо му се чуваше тихо и равномерно потракване. Отдалеч се чу удар върху наковалня и нечий вик. Той отвори очи. Беше ден и той лежеше в легло в сравнително обширна стая с обковани с дърво стени и измазан с хоросан таван. От едната страна имаше два прозореца, които бяха отворени; под единия беше седнала пълна сивокоса жена в зелена рокля и плетеше. Потракването беше от шишовете ѝ. През прозорците не се виждаше нищо освен синьо небе. Имаше маса с някакви неща върху нея и столове, а отсреща скрин, върху който бяха подредени сгънатите му дрехи с револвера и колана най-отгоре. До скрина бяха поставени идеално почистените му ботуши, а на стената бе подпряна дълга сабя без ножница с извит предпазител и медна топка накрая.

Щом помръдна, жената моментално вдигна очи, остави плетката на пода и се изправи. Погледна го и се приближи до масата, наля чаша вода и му я донесе. Той благодари, изпи водата и върна чашата. Чашата и каната бяха от сложно гравирано тежко сребро. Това не беше никаква селска колиба. Тя остави чашата на масата и излезе.

Той прокара ръка по брадата си. Не бе бръсната поне от три дни. Ноктите показваха същото. Горната част на тялото му бе стегната в здрава превръзка. Счупено ребро или ребра, а може би и опасна рана. Значи беше изтикал до третия ден. Според преценката си от видяното досега за вероятното ниво на медицината „тук и сега“, стигна до извода, че просто е извадил късмет. Поне бе сред приятели, а не затворник. Доказваше го присъствието на сабята и револвера му.

Жената се върна, придружена от мъж в синя роба с осмолъча звезда на гърдите като тази на централната фигура върху иконата в селската къща, но с разменени цветове. Свещеник, а по съвместителство и лекар. Беше нисък и набит, с приятно овално лице. Приблужи, постави ръка върху челото му, измери пулса му и заговори с ободряващ, оптимистичен тон. Изглежда, поведението край леглото

на болен бе константна величина. С помощта на жената свещеникът разви дългия бинт. Раната наистина бе опасна и заплашително близо до сърцето, а цялата лява половина на тялото му бе тъмносиня. Жената донесе едно гърне от масата, докторът-свещеник намаза раната с някакъв неприятен на външен вид мехлем, поставиха нов бинт и жената отнесе стария. Мъжът се опита да го заговори и той отвърна със същото. Жената се върна с купа пуешки бульон, в който плуваха нарязани късчета месо, и лъжица. Когато почти бе привършил, пристигнаха двама нови посетители.

Единият беше мъж със снежнобяла коса, облечен също като доктора, но с отметната качулка. Лицето му имаше благородно и добронамерено изражение и се усмихваше. Морисън за момент се запита дали не е попаднал в нещо като манастир, но видът на компаньона на възрастния свещеник нямаше абсолютно нищо общо с каквато и да било манастирска обител.

Беше девойка на около двайсет години с подстригана по момчешки руса коса. Имаше сини очи, червени устни и дръзко вирнато носле с лунички. Беше облечена в късо яке от велур, съшитото със златист конец, с жълта туника с висока яка и дълги ръкави под него, и обута в кафяви плетени панталони и високи до бедрата ботуши. На врата си носеше златна верижка, а на колана от златни халки бе закачен кинжал със златна ръкохватка.

Не, това не бе нито манастирска обител, нито селска колиба.

Щом я видя, започна да се смее. Вече бе срещал тази млада дама.

— Ти ме застреля! — обвини я той и насочи въображаем пистолет към нея. — Бам!

След което посочи гърдите си.

Тя каза нещо на възрастния свещеник, той ѝ отвърна, след което тя каза нещо на Морисън с израз на съжаление и срам, като покри лице с едната си ръка и замига виновно над ръба ѝ. След което и двамата се разсмяха. Съвсем нормална грешка — как би могла да знае на чия страна е той?

Двамата свещеници разговаряха известно време, след което помладият му донесе някаква тъмнокафява напитка в стъклена чаша. Имаше вкус на алкохол и на горчиво лекарство. Показаха му с жестове отново да заспи и излязоха от стаята, като момичето го погледна от вратата през рамо за миг.

Той се повъртя известно време, мина му през ума, че „тук и сега“ май ще му хареса, и се унесе.

Събуди се в късния следобед. На стола под прозореца бе седнала друга жена, слаба, със сиво-кафява коса, и шиеше нещо, подобно на риза. Навън лаеше куче, а на по-голямо разстояние се провеждаше военно обучение — според шума, който вдигаха, бяха петдесетина души. Мъжки глас отмерваше ритъма:

— Хи-ип, хи-ип, хи-ип, хи-ип!

Друга константна величина.

Усмихна се със задоволство. Щом се вдигнеш на крака, едва ли щеше да остане дълго без работа. Откакто като студент втори курс в Принстън се отказа да следва теология, непрекъснато беше войник. Бе задължен на комунистите в Северна Корея, че започнаха онази война. Без нея може би никога не би намерил морална сила да се откаже от кариерата, към която го насочваше баща му. Отиването му в армията може би уби баща му — преподобният Александър Морисън просто не можа да преживее факта, че синът му няма да продължи неговия път. Така или иначе, почина, докато той беше в Корея.

Година и половина след завръщането си работи като банков охранител, докато не почина и майка му. И това беше един вид военна служба — беше въоръжен и в униформа. После, вече свободен от задължението да се грижи за майка си, премина в щатската полиция. Това вече си беше истинска военна служба — поне най-близката до нея професия в мирно време.

И накрая се набута в този купол от седефена светлина, в тази машина на времето, от която се озова в — в това „тук и сега“, както единствено можеше да го нарече.

Къде беше това „тук“ бе сравнително лесно да предположи. Вероятно на десетина-петнайсет мили от мястото на преместването му във времето, което бе точно до границата на окръг Клинтън в долината Нитани. Сигурен беше, че „тук и сега“ не използват хеликоптери за пренасяне на ранените.

Кога беше това „сега“ бе съвсем друга работа. Лежеше по гръб, загледан в белия таван — не искаше да привлича вниманието на жената до прозореца. Не беше в миналото. Дори да не бе учил история

— а почти само това бе учил в колежа, — щеше да знае, че Пенсилванската колония никога не е представлявала нещо подобно. Приличаше по-скоро на Европа от шестнайсети век, макар че никой френски или германски кавалерист не би останал достатъчно дълго жив, за да износи дори първия си чифт казионни ботуши, ако беше толкова непохватен фехтовач, като тези, които бе повалил през онази нощ. А и доста се бе занимавал със сравнителна религия, за да е сигурен, че трите икони върху селската лавица не принадлежат към нито една от митологиите чак до древните Египет и Шумер.

Следователно се намираще в бъдещето. Далечното бъдеще, дълго след унищожаването на човечеството от атомна война, когато човек се е върнал обратно в Каменната ера и постепенно е стигнал до този стадий. Хиляда... десет хиляди години... Десет долара, ако познаеш колко бобени зърна има в гърнето. Важното бе, че „тук и сега“ е където-когато щеше да остане, затова трябваше да се намести в него. Струваше му се, че ще му хареса.

А пък онова прекрасно, очарователно блондинче! Заспа, мислейки за нея.

Закуската на следващата сутрин включваше зърнена каша с месен бульон с миризма на наденица и чаша чай от дафина. Кафето, изглежда, не бе познато „тук и сега“ и определено щеше да му липсва. Помоли с жест жената да му донесе ризата и извади лулата, тютюна и запалката. Тя постави до леглото стол за нещата му. Щом щракна запалката, тя опули очи и каза нещо, на което той отвърна с учтив тон. След това тя се върна на мястото си и продължи да шие. Той огледа дрехата си — беше скъсана и със засъхнала кръв отляво, а значката му беше сплескана и изкривена. Затова бе останал жив.

Възрастният свещеник и девойката дойдоха след около половин час. Този път тя беше облечена в рокля в червено и сиво, достойна за витрината на „Бергдорф-Гудман“ и спокойно можеше да ѝ се окачи табелка с цена „\$200“, макар кинжалът на колана ѝ да не бе твърде подходящ за Пето авеню. Двата носеха плочки за писане и пръчици от талк — очевидно хартията все още не бе преоткрита. Поздравиха, преместиха си столове до леглото и се захванаха за работа.

Най-напред го научиха на думите „теб“, „мен“, „той“ и „тя“, а след това на имената си. Тя беше Рила. Възрастният свещеник — Ксентос. По-младият свещеник, който мина да нагледа пациента, беше Митрон. Имената му звучаха като гръцки. Единствено при тях откри някакво езиково сходство.

Името Келвин Морисън ги затрудни. Очевидно „тук и сега“ нямаше фамилни имена. Разбраха се да го наричат Калван. Изрисуваха множество рисунки върху плочките. Най-весело беше, докато рисуваха глаголи. Рила и Ксентос пушеха. Лулата на Рила, която тя носеше на колана с кинжала си, беше с инкрустирана със сребро чашка от червен камък и бамбуков мундщук. Неговото „Зипо“ я впечатли и тя му показва своята запалка. Представляваше кутийка с прахан и кремъче в пружина, което се удряше с пръст, а друга пружина го връщаше обратно за нов удар. Около обяд вече можа да разбере, че е техен приятел, защото е убил техни врагове, което, изглежда, беше най-важното условие за приятелски чувства „тук и сега“, а той можа да увери Рила, че не я обвинява, че го е простреляла в сражението на пътя.

Следобед дойдоха пак, придружени от господин със сива заострена брадичка, облечен в дреха, напомняща хавлия за баня с кожена яка, върху която бе завързан поясък за сабя. Бе окачил внушителна златна верига на врата си. Казваше се Птосфес и след изнурително жестикулиране и рисуване най-накрая стана ясно, че е бащата на Рила и тукашният принц. Изглежда, мястото се казваше Хостигос. Нападателите пък бяха от място, наречено Ностор, което се намираще на североизток. Техният принц се казваше Гормот и в Хостигос не изпитваха добри чувства към него.

На следващия ден той вече седеше на стол и започнаха да му дават твърда храна и вино. Виното бе превъзходно, както и тукашният тютюн. Той посвикна да пие дафинов чай вместо кафе. Храната бе добра, макар и понякога странна. Беконът например беше с пуешки яйца. Очевидно „тук и сега“ нямаше кокошки. Но пък имаха много дивеч. Дивечът явно се бе развъдил изобилно след атомните войни.

Рила го посещаваше два пъти на ден, понякога сама, друг път с Ксентос или пък с един едър мъж със сивееща брада, Чартифон, който, изглежда, беше най-върховният воин на Птосфес. Винаги носеше дълга тежка двуръчна сабя. Често беше с позлатени нагръдник и плоча

на гърба, богато украсени, но изподраскани и очукани. Той също понякога идваше сам или с един млад кавалерийски офицер, Хармакрос.

Хармакрос имаше брадичка, явно подражание на принц Птосфес. Той престана да се притеснява за бръсненето — „тук и сега“ човек можеше да си пусне брада, без да го помислят за битник. Успя да разбере, че Хармакрос е бил в командваната от Рила бойна група, която бе атакувала в гръб носторите откъм селото.

— Боговете — обясни Чартифон — не дариха син на нашия принц. Един принц би трябвало да има син, за да управлява след него, затова малката Рила е като син за баща си.

Боговете, мина му през ума, трябваше да дарят на принц Птосфес зет, който да се казва Келвин Морисън... или просто Калван. Реши да окаже известна помощ на боговете в това отношение.

От време на време го посещаваше още един свещеник — особняк със зачервен нос и посивяла брада на име Тарсес, който леко накуцваше и имаше белег на лицето. Само един поглед му бе достатъчен, за да разбере на кой бог служи. Носеше лека ризница от фини пръстени, кинжал и боздуган на колана и качулка от вълча кожа, върху която бе закрепена вълча глава с очи от скъпоценни камъни. Щом влезеше, я мятеше настрана, а щом седнеше, някой му донасяше питие. Почти винаги пристигаше с някоя котка или куче. Наричаха го Вуйчо Вълк.

Чартифон му показа многоцветна пергаментова карта. Хостигос обхващаше целия окръг Център, южния ъгъл на Клинтън и целия Ликоминг южно от Плешивите орли. Град Хостигос беше точно на мястото на друговремевия Белфонте. Намираха се в Тар-Хостигос или двореца Хостигос, извисяващ се над града върху ръба на планината над дефилето. Южно, където бе долината на Джуниата, беше княжество Беца, управлявано от принц Валтар. Ностор беше на мястото на окръг Ликоминг северно от Плешивите орли, на север бе окръг Тиога и части от окръзи Нортъмбърланд и Монтур, чак до устието на Съскуихана. Град Ностор беше около Хъгесвил. На мястото на окръзи Потър и Маккийн беше Никлос, управляван от принц Арманес. Блеър и части от Клиърфийлд, Хънтингтън и Бедфорд съставляваха Саск, чийто принц се наричаше Сараск.

Принц Гормот от Ностор беше смъртен враг. Арманес бе неутрален приятел. Сараск от Саск не бе никакъв приятел. Балтар от Беща не беше приятел с никого.

На по-голяма карта видя, че всичко това е само част от Великото кралство Хос-Харфакс — цяла Пенсилвания, Мериленд, Делауер и южно Ню Джърси, — управлявано от крал Каифранос в град Харфакс в устието на Съскуихана, река Харф.

Имаше подозрения, че Хостигос се намира в тежка обсада между Ностор и Саск. Всеки ден чуваше неспирните военни упражнения. Нещо тревожеше всички тези хора. Много често, както се смееше, докато го учеше да чете, Рила внезапно си спомняше нещо, за което искаше да забрави, и смехът ѝ секваше. Чартифон непрекъснато бе разсеян, а понякога за момент забравяше за какво е говорил. А Птосфес никога не се усмихваше.

Ксентос му показва карта на света. Той изглеждаше кръгъл, но плосък като поничка. Заливът Хъдсън беше в самия център, Северна Америка напомняше Индия, Флорида бе почти право на изток, Куба на север и на юг. Азия се съединяваше със Северна Америка, но беше съвсем непозната. Всичко това бе заобиколено от безкраен океан. Европа, Африка и Южна Америка просто ги нямаше.

Ксентос поиска да му покаже страната, от която е дошъл. Знаеше, че рано или късно ще се случи, и това го притесняваше. Не можеше да рискува с лъжа, защото не знаеше в кой момент може да бъде уличен, затова реши да каже истината съобразно тукашните вярвания и предубеждения. За щастие, двамата бяха сами.

Постави пръст върху централна Пенсилвания. Ксентос си помисли, че не е разбрал правилно.

— Не, Калван. Това е твоят дом сега и ние искаме винаги да останеш при нас. Но от кое място дойде?

— Тук — настоя той. — Но от друго време, хиляда години в бъдещето. Имах враг, зъл магьосник с голяма сила. Друг магьосник, който не беше мой приятел, но беше враг на моя враг, постави защита върху мен, за да не мога да бъда убит. Затова моят враг завъртя времето за мен и ме запрата далеч в миналото чак тук, преди още първият ми прадядо да е бил роден. И ето сега съм тук, където трябва да остана.

Ксентос направи широк кръг с ръка около бялата звезда на нагръдника си и измърмори нещо. Още една константна величина.

— Колко ужасно! Пропъден си така, както никой никога не е бил прогонван!

— Да. Не ми се иска да говоря, нито дори да мисля за това, но е редно да го знаеш. Кажу ми на принц Птосфес, на принцеса Рила и на Чартифон и ги помоли да го запазят в тайна и да не го споменават пред мен. Трябва да забравя предишния си живот и да започна нов тук и сега. На всички останали може да се каже, че съм от далечна страна. Оттук — посочи той точката, където би трябвало да се намира Корея върху пустата Азия. — Участвал съм в една голяма война там.

— О! Знаех, че си воин. — Ксентос замълча, след което попита: — Ти също ли владееш магьосничеството?

— Не. Моят баща беше свещеник като теб, а нашите свещеници ненавиждаха магьосничеството. — Ксентос кимна в знак на съгласие. — Той искаше и аз да стана свещеник, но знаех, че няма да съм добър, и когато започна тази война, напуснах учението, отидох в армията на моя велик крал Труман и заминах да воювам. След войната бях воин, който пазеше мира в моята страна.

Ксентос отново кимна.

— Ако човек не може да стане добър свещеник, не трябва да става въобще, а да бъдеш добър воин е следващото най-добро нещо. Какви богове почиташе твоят народ?

— О, моят народ има много богове. И Конформизъм, и Авторитарност, и Разходен баланс, и Обществено мнение. А също и Обществено положение, чиито символи са много, като огромните колесници „Кадилак“, които са почти богове. Има и Атомна бомба, великият разрушител, който някой ден ще сложи край на света. Нито едно от тях не е добро божество и аз не ги почитах. Разкажи ми за вашите богове, Ксентос.

Той напълни лулата си и я запали с кутийката прахан, която заместваше останалата му без гориво „Зипо“. Ксентос започна да му разказва за техните богове. За Дралм, комуто се кланяха всички хора и всички останали божества и на когото служеше самият той. За Ирта Всемайка, извора на целия живот. За Галзар, бога на войната, чиито свещеници наричаха „Вуйчо Вълк“. За огромния Трант, бога на занаятчиите. За капризната Литрис, богинята на атмосферните стихии. И всички останали.

— И Стифон — добави неохотно той. — Стифон е зъл бог, комуто служат злите хора, но той ги дарява с богатство и голяма власт.

5

Той започна да забелязва едва доловима промяна в държанието им с него. Понякога хващаше Рила да го наблюдава със страхопочитание, примесено със състрадание. Чартифон направо грабна ръката му и каза:

— Тук ще ти хареса, лорд Калван.

Забавляваше го, че бе приел титлата, сякаш бе роден с нея. Принц Птосфес подхвърли между другото:

— Ксентос ми каза, че има неща, за които не би искал да говориш. Никой няма да ти спомене за тях. Всички сме щастливи, че си при нас, и бихме искали това да стане твой дом завинаги.

Останалите се отнасяха към него с дълбоко уважение. Официалната история бе, че е принц от далечна страна отвъд Западния океан около Студените земи, свален от трона с измяна. Това бе древната и забравена земя на чудесата, Домът на боговете. А Ксентос каза на Митрон и той разказа на всички останали, че лорд Калван е изпратен в Хостигос от самия Дралм.

Щом се изправи на крака, го преместиха в жилище с по-големи стаи и му дадоха лична прислуга. Дадоха му дрехи, повече отколкото бе имал през живота си, и добри оръжия. Рила му подари два от своите пистолети — дълги по две стъпки, но не по-тежки от неговия колт и с тънки почти като хартия дула. Механизмът им бе опростен и много ефикасен.

— Застрелях те с един от тях — каза тя.

— Ако не беше — отвърна той, — след битката щях да замина и да не се върна никога в Тар-Хостигос.

— Може би щеше да е по-добре за теб.

— Не, Рила. Това е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало.

Щом започна да се придвижва без подкрепа, отиде да види военните упражнения. Войниците нямаха униформи, освен сини и червени пояси — цветовете на принц Птосфес. Флагът на Хостигос бе

синя алебарда на червен фон. Пехотинците носеха брезентови куртки без ръкави, обшити с метални плочи, а някои имаха ризници. Шлемовете им не се различаваха особено от каските, които използваха в Корея. Някои приличаха на редовна войска, но повечето бяха мобилизирани селяни. Само някои имаха дълги копия: другите бяха с алебарди, ловни копия, изправени остриета на коси с дръжки по осем стъпки или секири със сапове по четири.

На трима въоръжени с хладни оръжия се падаше по един въоръжен с огнестрелно. Някои от огнестрелните оръжия бяха огромни мускети, дълги пет-шест стъпки, калибър 6–8, със стойки за прицелване и стрелба. Имаше и аркебузи приблизително с размера и тежината на „М–1 Гарант“, калибър 16–20, и пушки като от времето на Френската революция и Наполеоновите войни. Имаше и няколко арбалетчици.

Кавалеристите носеха високи шлемове и брони и бяха въоръжени със саби и пистолети, поставени в прикрепени към седлото кобури и много често по още един чифт в конحوвете на ботушите. Повечето носеха и малки мускети или къси копия. Всички приличаха на редовна войска. Едно нещо го озадачи: докато арбалетчиците се упражняваха непрекъснато, така и не видя някой да стреля по мишена с огнестрелно оръжие. Може би недостигът на барут беше една от причините за тревогите им.

Артилерията беше достойна за присмех — изглеждаше архаично дори за шестнайсетия век на собственото му време. Всички топове бяха от ковано желязо и се състояха от свързани пръти, подсилени от метални скоби. Нямаха цапфи — явно „тук и сега“ на никого не му бе минавало през ума подобно нещо. Полевите топове бяха качени върху огромни мертеци, които приличаха на гигантски ложи, и ги придвижваха с четириколесни талиги. Стреляха с гюлета от четири до дванайсет фунта. Неподвижните топове по стените на двореца бяха по-големи и можеха да изстрелват каменни гюлета от петдесет, сто и дори двеста фунта.

Абсолютен петнайсети век. Хенри V беше превзел Харфлъор точно с такива, а Джон Бедфордски вероятно бе бомбардирал Орлеан с по-добри. Той реши да поговори с Чартифон по въпроса.

Отнесе кавалерийската сабя, която бе пленил в нощта на пристигането си „тук и сега“, на дворцовия ковач, за да я наточи до

рапира. Човекът го помисли за луд. Той намери две тренировъчни дървени саби и направи демонстрация с един кавалерийски лейтенант. Лейтенантът незабавно поиска рапира. Ковачът обеща да направи и за двамата истински според изискванията му. На следващата вечер бяха готови, а междувременно ковачът беше отрупан с поръчки за рапири.

Почти всичко, което използваша тези хора, можеше да се направи между стените на Тар-Хостигос или в град Хостигос, а той сякаш разполагаше с неограничено перо за разходи. Започна да се пита какво, освен че е гост от Земята на боговете, би трябвало да направи, за да го заслужи. Никой не искаше нищо от него. Може би очакваха да го направи сам.

Една вечер в кабинета на принц Птосфес, където заедно с принца, Рила, Ксентос и Чартифон пушеха край бутилка десертно вино, той заговори:

— Имате врагове и от двете страни — Гормот в Ностор и Сараск в Саск, — а това не е хубаво. Вие ме приехте и ме направихте един от вас. Как мога да ви помогна срещу тях?

— Виж, Калван — отвърна Птосфес, — може би ти по-добре ще ни кажеш това. Ние не искаме да говорим за онова, което те опечалява, но ти, изглежда, произхождаш от много мъдър народ. Вече ни научи на нови неща, като пробождащата сабя — той погледна с възхита новата си рапира, която бе оставил встрани — и това, което каза на Чартифон за монтажа на топовете. На какво друго можеш да ни научиш?

„На твърде много неща“ — помисли си той. Имаше един учител, чийто любим ученик беше той и който беше любимият му учител. Учителят по история, който наистина бе необикновен учител. Повечето представители на университетското съсловие от средата на двадесети век се отнасяха към войната по същия начин, както техните викториански опоненти се отнасяха към секса — една от непристойните теми, за която благовъзпитаните хора не разговарят, сякаш ако не обръщаш внимание на нещо противно, то не съществува. Този човек беше съвсем различен. Онова, което се случваше в манастирските обители, общинските съвети, парламентите и заседателните зали беше от значение, но нищо не влизаше в сила, докато не бъдеше утвърдено на бойното поле. Затова той изтъкваше военните аспекти на историята пред първокурсника по теология Морисън от Пенсилвания. Затова вместо да изучава хомилетика,

тълкуване на библейските текстове и методите на младежките организации, този първокурсник, а година по-късно вече второкурсник, четеше „Изкуството на войната“ от сър Чарлз Оман.

— Вижте, аз не мога да ви кажа как да правите оръжия като този револвер, който изстрелва шест куршума, или амуниции за него — започна той, след което се опита да обясни възможно най-опростено какво е серийно производство и машинна индустрия. Те го гледаха неразбиращо и учудено. — Мога да ви покажа някои неща, които да направите с онова, което имате. Например ние правим спирален нарез във вътрешността на цевта, за да придаде въртеливо движение на куршума около оста му. Такива оръжия стрелят по-скоростно, по-точно и по-надалеч от тези с гладка цев. Мога да ви покажа как да направите оръдие, което да бъде по-подвижно и да се зарежда и стреля много по-бързо от тези, които имате. И още нещо. — Той сподели, че никога не е виждал да тренират стрелба. — Имате много малко барут или огнено семе, както го наричате. Така ли е?

— Нямаме достатъчно огнено семе в целия Хостигос, за да заредим всички оръдия в този двор дори за един изстрел — призна Чартифон. — И няма как да намерим. Свещениците на Стифон са ни поставили под ембарго и не ни дават нищо, а изпращат талига след талига в Ностор.

— Искате да кажете, че получавате огнено семе от свещениците на Стифон? Не можете ли да си произвеждате сами?

Всички го изгледаха като побъркан.

— Никой освен свещениците на Стифон не може да прави огнено семе — обяви Ксентос. — Това имах предвид, когато ти казах, че Домът на Стифон разполага с огромна власт. Само те могат да го правят с помощта на Стифон и затова притежават огромна власт дори над Великите крале.

— Да ме прокълне Дралм!

Тези умни мошеници от Дома на Стифон наистина заслужаваха да бъдат уважавани. Това се казваше рекет. Нищо чудно, че „тук и сега“ бе разцепено на пет Велики кралства, а всяко от тях бе разделено между враждуващи принцове и дребни барончета. Домът на Стифон искаше да е така — добре беше за бизнеса. Много неща му станаха ясни. Ако например Домът на Стифон правеше и оръжията, това обясняваше защо малките огнестрелни оръжия бяха толкова добри и

защо пречеа на развитието на артилерията. На Дома на Стифон не му трябваха кървави и разрушителни войни — не беше добре за бизнеса. Само войни, в които се харчи повечко огнено семе.

Нищо чудно, че лицата на всички в Хостигос бяха така угрижени. Знаеха, че са изправени пред унищожителна война. Той остави чашата и се разсмя.

— Смятате, че никой освен тези свещеници на Стифон не може да прави огнено семе? — Измежду присъстващите нямаше нито един, който да не бе посветен в истинската версия на неговата история. — Е, в моето време дори децата можеха да го правят. — Все пак деца, които бяха стигнали до гимназиалния курс по химия, поради което веднъж за малко да го изключат. — Мога да направя огнено семе ето тук, на тази маса.

Той напълни отново чашата си.

— Но, това е чудо! Само силата на Стифон... — промълви Ксентос.

— Стифон е голям мошеник! — заяви той. — Лъжлив бог, който има свещеници-мошеници. — Думите му притесниха Ксентос. Добър или лош, всеки бог си беше бог и за него не можеше да се говори по този начин. — Искате ли да видите как става? Митрон има всичко необходимо в амбулаторията си. Трябва ми сира и селитра. — Митрон предписваше сира и мед („тук и сега“ меласата не бе позната), а се смяташе, че селитрата охлажда кръвта. — Освен това въглен, хаванче и чукало, сито за брашно, съд за пресяване и везни. — Той взе една неизползвана чаша. — Това върши работа за смесване.

Всички го гледаха, сякаш му бяха израснали три глави, на всяка от които имаше по една златна корона.

— Хайде, човече! По-бързо! — викна Птосфес на Ксентос. — Донеси веднага всичко.

И принцът отметна глава назад и се разсмя — може би малко истерично, но Морисън за първи път го чуваше да се смее. Чартифон тресна с юмрук по масата.

— Ха, Гормот! — извика той. — Сега да видим кой кого!

Ксентос излезе от стаята. Морисън поиска пистолет и Птосфес измъкна един от сандъка зад гърба му. Беше зареден. Отвори барутника, изсипа съдържанието върху парче пергамент и го докосна със запалена треска. То обгори пергаментата, което не биваше да прави,

като остави твърде много чернилка. Стифон не бе честен производител на барут — слагаше прекалено много дървени въглища и недостатъчно селитра. Морисън отпи от чашата си. Селитрата бе седемдесет и пет процента, петнайсет въглен и десет сяра.

След малко Ксентос се върна, придружен от Митрон, който мъкнеше цяла кофа въглища, две глинени гърнета и останалите неща. Ксентос беше като замаян, а Митрон полагаше максимум усилия да не покаже уплахата си. Келвин му възложи да стрие селитрата в хаванчето. Сярата беше на прах. След малко половинпинтовата смес бе готова.

— Но това е само прах — възкликна разочарован Чартифон.

— Точно така. Сега трябва да се навлажни, да се омеси на тесто, да се пресова в калъп, да се изсуши и да се стрие. Не можем да свършим цялата работа тук. Но това ще избухне.

Докъм края на петнадесети век барутът представлявал нещо подобно — наричали го барут на прах. Бил използван дълго време за оръдията, след което започнали да използват барут на зърна за малките огнестрелни оръжия. Ами да, през 1588 година дукът на Медина-Сидония бил безкрайно щастлив, че барутът за Армадата бил на зърна, а не на прах. Той зареди пистолета с щипка от сместа, прицели се в една полуизгоряла цепеница в камината и натисна спусъка. Гръмна изстрел. Някой отвън изкрещя, затропаха стъпки и в залата се втурна страж с алебарда.

— Лорд Калван ни показва нещо — успокои го Птосфес. — Може да чуеш още изстрели. Никой да не се безпокои.

— Така — каза той, щом стражът излезе и затвори вратата. — Сега да видим как улучва. — Зареди отново, пъкна парченце плат и го подаде на Рила. — Стреляй първо ти. Това е велик момент в историята на Хостигос. Надявам се.

Тя свали ударника, прицели се в камината и натисна. Този път гърмът не беше толкова силен, но имаше изстрел. След това направиха опит с топче, което проникна на половин пръст в цепеницата. Всички се съгласиха, че е много добре. Залата се изпълни с дим и всички започнаха да кашлят, но никой не обръщаше внимание на това. Чартифон отиде до вратата и викна за още вино.

Рила го стисна в прегръдката си.

— Калван! Ти наистина успя!

— Но ти не изрече никаква молитва — заекна Митрон. — Ти просто направи огнено семе.

— Точно така. И скоро всеки просто ще прави огнено семе. Както се вари супа.

„А когато настъпи този ден — помисли си той, — свещениците на Стифон ще застанат отстрани на пътя и ще просят милостиня.“

Чартифон искаше да разбере кога могат да тръгнат срещу Ностор.

— Ще ни трябва повечко огнено семе, отколкото Калван може да направи върху тази маса — отвърна Птосфес. — Ще ни трябват селитра, сяра и въглен. Трябва да обучим хора да добиват сяра и селитра и да ги мелят и смесват. Трябват ни още много неща, които нямаме в момента, както и инструменти, за да ги направим. И никой друг не знае как, освен Калван. А той е сам.

Е, слава богу! Все пак някой бе схванал нещичко от лекцията му за серийното производство.

— Мисля, че Митрон знае някои неща. — Той посочи гърнетата със сяра и селитра. — Как се снабдяваш?

Митрон бе гаврътнал първата си чаша на екс, втората на три глътки, а в момента се бе заел с третата и постепенно идваше на себе си. Обясненията му потвърдиха предположенията на Келвин. Нерафинираната селитра добиваше на буци изпод купчините тор и я пречистваше. Сярата се изпаряваше от серните извори във Вълчата долина. Когато това се изясни, Птосфес започна да ругае яростно Дома на Стифон. Митрон бе наясно и с двата процеса в обем четвърт гърне. Келвин обясни какви количества ще са им необходими.

— Но това изисква време — възрази Чартифон. — А чуе ли Гормот, че сами произвеждаме огнено семе, веднага ще ни нападне.

— Не му позволявайте да разбере. Заемете се със сигурността. — Наложите се да дава нови обяснения. „Тук и сега“ явно не познаваха подобно нещо като контраразузнаването. — Поставете конни патрули по всички пътища, които излизат от Хостинос. Пускайте всеки да влиза, но никой да не излиза. Не само по посока на Ностор, а също към Саск и Беца. — Замисли се за момент. — И още нещо. Ще се наложи да дам нареждания, които няма да се харесат. Ще бъдат ли изпълнени?

— От всеки, който иска да спаси главата си — отсече Птосфес. — Ти говориш с моя глас.

— И с моя! — провикна се Чартифон и му подаде сабята си, за да докосне ръкохватката. — Нареди ми и аз ще ти се подчиня, лорд Калван.

На следващата сутрин той се настани в едно помещение до централната врата на цитаделата срещу караулната — обширна зала с под от каменни плочи със смътното, но безпогрешно ухание на полицейски участък. Стените бяха измазани с хоросан и с въглен можеше да пише и чертае диаграми по тях. Никой „тук и сега“ дори не бе чувал за хартия. Напомни си да не забравя да направи нещо по въпроса, но засега не разполагаше с време. Рила се самоназначи за негов адютант и генерален помощник. Той събра Митрон, свещеника на Грант, всички майстори занаятчии в Тар-Хостигос, няколко души от занаятчийските съсловия в град Хостигос, двама-трима от офицерите на Чартифон и половин дузина кавалеристи, за да разнасят послания.

С въглена нямаше проблеми — имаше колкото искаш; въглища се използваша предимно в железолоярските работилници в долината на Листра, но и на много други места. Въглища имаше в открити рудници на север и на запад — използваша ги за различни цели, но съдържанието на сярата ги правеше неподходящи за железодобивните пещи. По някое време трябваше да направи нещо по отношение на кокса. Знаеше, че дървените въглища за производство на барут трябва да са от върба или елша, или нещо от сорта. И по този въпрос трябваше да направи нещо, но засега щеше да се задоволи с наличното.

За добиване на по-значителни количества сярата чрез изпарение му бяха нужни огромни тигани, а налице, изглежда, нямаше нищо по-голямо от тенджерки и нагръдници. Железариите бяха ковачници, а не прокатни цехове. Следователно щеше да се наложи да изковават железни листове от по две квадратни стъпки и да ги съединяват. Двамата с Митрон се заеха с планиране на дейността по изпаряването. За нещастие Митрон беше лишен от въображение и не схващаше почти нищо от чертежите и диаграмите, които му чертаеше.

Селитра можеше да се добива навсякъде. Най-добрият източник бяха купчините тор, а така също мазетата, конюшните и подземните отходни ями. Той назначи комисия по селитрата, оглавявана от един от офицерите на Чартифон, и му предостави пълномощия да обикаля и да има достъп навсякъде, а така също да обезглавява всеки свой

подчинен, който злоупотребява с барута, и да прилага бързата процедура към всеки, който се опита да попречи или да се противопостави. Създаде мобилни групи с фургони и волски талиги, натоварени с казани, каци, инструменти и всичко останало, които да обикалят от ферма на ферма. Нареди да се наберат селски жени и да бъдат обучени да филтрират нитратна почва и да пречистват нитрат. Снаряжение, производство.

Мелници: имаше предостатъчно и за късмет не бе нужно да измисля водното колело. Вече го използваха и майсторът на мелничарското съсловие почти веднага схвана какво трябва да се направи, за да се превърне една воденица в мелница за огнено семе. Специално мелничарско снаряжение, изобретяване. Сита, платнища. Миксатори — подходящи бяха огромните бъчви за вино с барабаните с перки в тях. Преси за пресоване на сместа в калъпи. Мелници за стриване на калъпите. Отдели значително време, за да обмисли предохранителни правила за предпазване от опасност от искра около тях и драконови мерки срещу нарушаването им.

Сутринта успя да стрие калъпа, който бе приготвил предната вечер от остатъците от първата експериментална смес, и го пресея през сито с голяма степен на пречистване. Сто зърна забиха сачма от осемкалибров мускет един пръст по-дълбоко в пън от канадска ела, отколкото равностойно количество от най-добрия барут на Стифон.

До обяд бе относително сигурен, че почти всички членове на неговия Военнопроизводствен управителен съвет разбират по-голямата част от онова, което им казва. Следобед се състоя среща във външния двор с всички, които щяха да са ангажирани в производството на огнено семе. Ксентос направи заклинание в името на Дралм, Вуйчо Вълк направи същото в името на Галзар, а свещеник на Трант направи заклинание в негово име. Птосфес се изказа — подчерта, че лорд Калван разполага с пълна власт да направи всичко необходимо и се ползва с безграничната му подкрепа винаги, когато се наложи. Чартифон произнесе реч, в която описа нечуваната пустош, в която скоро ще превърнат Ностор. (Продължителни възгласи.) Самият той също дръпна реч, в която изтъкна отсъствието на каквато и да било свръхестественост по отношение на огненото семе, описа подробно производствените етапи и се опита да обясни каква е причината за взрива. След това се разделиха на групички, за да бъдат разяснени

задълженията на всеки поотделно. През цялото време трябваше да тича насам-натам, за да разяснява на разяснителите.

Вечерта вдигнаха пир. До това време двамата с Рила вече имаха надраскана с въглен върху стената на неговата щабквартира най-обща организационна схема.

През следващите четири дни прекарваше по осемнайсет часа в това помещение, провеждайки последователно разговори с шестстотин до осемстотин души. Някои изслушваше търпеливо и дори със задоволство — полагаха всевъзможни усилия да проумеят нещо, което никога не им се бе налагало да вършат. С други срещаше сериозни проблеми. Занаятчийските гилдии се препираха по отношение на компетентността си и всички изказваха недоволството си от това, че много селяни са започнали да упражняват техните занаяти. Майсторите се оплакваха от неподчинението на калфите и чираците, което означаваше, че те са започнали да се грижат сами за себе си. Селяните протестираха срещу нахълтването в краварниците и ровенето из торищата им и че ги принуждават да вършат несвойствена за тях работа. Земевладелците възразяваха срещу отделянето на селяните от кърската работа и заплашваха, че реколтата ще се похаби.

— За това не се тревожете — повтаряше той. — Ако победим, ще изядем реколтата на Гормот. Ако загубим, няма да имаме нужда от храна.

И Желязната завеса се спусна. За няколко дни град Хостигос се напълни с негодуващи амбулантни търговци и каруцари, задържани под предлог, че са нарушили срока за пребиваване, протестиращи яростно, но безрезултатно. Рано или късно Гормот и Сараск щяха да се запитат защо никой не напуска Хостигос и да пратят промъквачи се през горите шпиони, за да разберат какво става. „Контрашпионаж — възможно по-скоро.“ и няколко негови шпиони в Саск и Ностор. И антистифонска пета колона в двете княжества. „Да обсъдя с Кентос.“

До петия ден фабриката за изпарена сярва във Вълчата долина бе готова да започне производство, а производството на селитра достигна десет фунта дневно. Той назначи Митрон за свой заместник в Тар-Хостигос с надеждата да не се случи най-лошото и облече новата си ризница. Двамата с Рила и половин дузина кавалеристи на Хармакрос излязоха в тръс през главната порта и се спуснаха от двореца към

дефилето Хостигос. За първи път, откакто бе докаран в безсъзнание на конска носилка, напускаше двореца.

Едва когато прекосиха дефилето и продължиха към града, проснал се край ниските хълмове над голямата падина, той извърна глава, за да погледне замъка. В първия момент не можа да проумее какво точно не е както трябва, но знаеше, че е така. След това се сети.

Нямаше никаква следа от огромните каменоломни.

А би трябвало да има. Независимо колко хилядолетия бяха изминали между попадането и измъкването му от купола с променяща се светлина, който го бе отвлякъл от неговото време, би трябвало да има някакво свидетелство за тях. Естествената ерозия би отнела не хиляди, а стотици хиляди години, за да заличи тези изваяни от човешката дейност канари, пък и ерозията би смалила и самите планини наполовина. Спомни си колко непроменена беше малката канара, под която с Лари, Джек и Стив бяха паркирали колата, когато се бе... появил. Не. Тази планина не бе прекопавана в нито едно от изминалите времена.

Следователно не се намираше в бъдещето. Това вече бе сигурно. А не се намираше и в миналото, освен ако всеки къс писана или изучавана история не беше манипулативна лъжа, в което той не можеше да повярва.

В такъв случай къде, по дяволите, се намираше?

Рила бе дръпнала юздата на коня си и бе спряла до него. Шестимата кавалеристи също спряха.

— Какво има, Калван?

— Просто... просто си спомних за последния път, когато видях тази гледка.

— Не бива повече да мислиш за това. — И тя добави: — Имаше ли някой... някой, с когото не би искал да се разделиш?

Той се разсмя.

— Не, Рила. Единственият подобен някой е точно до мен в този момент.

Дръпнаха поводите и препуснаха напред, последвани от трополенето на кавалерийските коне.

6

I

Въркън Вал наблюдаваше как Торта Карф върти празната револверна гилза върху бюрото си. Беше безценна гилза. Отне четирийсет дни и десет хиляди човекочаса пълзене по ръце и колене и ровене из нападали елови иглички, за да я открият.

— Това беше истинско чудо, Вал — каза Главният. — Арийско-транстихоокеанския?

— О, да. Бяхме сигурни от самото начало. Подсекторът на Дома на Стифон. — Той посочи точното цифрово обозначение на времепредела. — По същество всички са сходни — записите на езика, културата, забраните и отзвукът от случилото се, с които разполагаме, ще свършат работа.

Главният затършува из селектора на екранните карти. Когато намери географската зона и пробяга през пределите и секторите, на екрана се появи карта на източна Северна Америка, разделена на пет Велики кралства. Столицата на първото, Хос-Зигрос — предпочете да го идентифицира с термините, които би употребил човекът, когото търсеше — съвпаднаше с Квебек и обхващаше Нова Англия и югоизточна Канада до езерото Онтарио. Второто, Хос-Агрис — Ню Йорк, западната част на провинция Квебек и северен Ню Джърси. Третото, Хос-Харфакс, където бе станало проникването. Четвъртото, Хос-Ктемнос — Вирджиния и Северна Каролина. И накрая, Хос-Блета, на юг до ръба на Флорида и на запад до залива Мобайл. А също така Тригат, който не беше Хос, т.е. „велик“, в долината Охайо. Взирайки се в една бележка пред себе си, Торта Карф очерта светла точка в центъра на Хос-Харфакс.

— Тук е. Разбира се, стана преди четиридесет дни. Човек може да измине голямо разстояние дори пеша за толкова време.

Главният знаеше това.

— Домът на Стифон — каза той. — Това е барутната теокрация, нали?

Точно тя. Бе срещал теокрации навсякъде из паравремето и не му допадаше нито една. Обсебилото политическата власт духовенство

обикновено бе нетърпимо, по-лошо от всеки светски деспотизъм. Домът на Стифон беше особено неприятен случай в това отношение. Преди около пет столетия Стифон бил второстепенно божество-лечител и продължаваше да бъде в повечето Арийско-транстихоокеански сектори. Някакъв обожествен древен лекар, предполагаше Вал. След това в един времепредел, докато някакви свещеници правели опити с лекове, бяха смесили селитра, сярата и дървени въглища — съвсем малко количество, иначе не биха оцелели.

В продължение на около век барутът бил само храмово чудо, след което открили метателните му свойства и Стифон изоставил лечителската си практика и се насочил към бизнеса с муниции. Изследователи-духовници усъвършенствали барута и създали и усъвършенствали оръжия, които да го употребяват. Никой не бе открил бездимния барут и не бе изобретил ударния механизъм, но бяха на крачка. Сега, благодарение на монопола си над това абсолютно средство за запазване или промяна на политическото статукво, Домът на Стифон управляваше цялото атлантическо крайбрежие, докато светските суверени само послушно изпълняваха заповедите.

Запита се дали Келвин Морисън знае да прави барут и докато разсъждаваше наум, Главният изрече на глас:

— Ако знае, няма да имаме проблеми с установяването на мястото. Но впоследствие може да възникнат.

Обикновено така ставаше при случаите на измъкване — нещата или се опростяваха, или ставаха невероятно сложни. Много от тези паратемпорални двойници, захвърлени неочаквано в съвършено непознат свят, загубваха разсъдък, тъй като съзнанието им отказваше да приеме онова, което здравият разум им диктуваше като невъзможно. Други биваха ликвидирани от невежество. Трети биваха залавяни от туземците и затваряни в лудници, затвори, продавани като роби, екзекутирани като шпиони, изгаряни като магьосници или просто линчувани в зависимост от местните нрави. Мнозина приемаха новата си среда, приспособяваха се към нея и потъваха в безследна неизвестност. Минимален брой създаваха вълнения и се налагаше да се вземат мерки.

— Добре, ще разберем. Излизам лично в извънвремето, за да огледам.

— Не е нужно, Вал. Имаш достатъчно агенти, които могат да го направят.

Той поклати упорито глава.

— В Последния ден на годината, тоест след сто седемдесет и четири дни, ще бъде закопчан за този стол, в който седиш ти. Дотогава възнамерявам да имам колкото е възможно повече извънвремеви ангажименти. — Той се наведе и избра комбинация върху селектора. Появи се уголемена карта на Хос-Харфакс. Той я увеличи, ограничи района и посочи: — Ще проникна някъде тук. В планините в съседство на Саск. Ще бъде амбулантен търговец — обикалят навсякъде и никой не им държи сметка. Ще имам един кон за езда и три товарни със стока. Ще ми трябват пет-шест дни, за да проверя и събера, каквото ми трябва. Ще пътувам бавно, за да се движи мълвата пред мен. Може да стане така, че да чуя нещичко за този Морисън преди да стигна до Хостинос.

— А какво ще правиш с него, щом го намериш?

Това щеше да зависи. Понякога един „случайно попаднал“ можеше да бъде преместен жив в Полицейския терминал на Пето ниво, подложен на изтриване на паметта и върнат в собствения му времепредел. Случай на амнезия — това винаги беше правдоподобно обяснение. Или се налагаше ликвидиране със сигма-лъчев иглер, който не оставяше откриваеми следи. Сърдечен удар или „Просто умря“. Амнезията и сърдечният удар бяха чудесни неща от гледна точка на Паравремевата полиция. Всеки, който притежаваше здрав разум, бе склонен да приеме и двете. Здравият разум също беше чудесна работа.

— Все пак не ми се иска да го ликвидирам — в края на краищата той също е полицай. Но при обяснението, което скалпваме за изчезването му, завръщането му в неговия времепредел не би било ласкателно за него. — Той се замисли. — Боя се, че се налага да го ликвидираме. Знае прекалено много.

— Какво знае, Вал?

— Ами видял е вътрешността на конвейера — нещо съвършено чуждо на съвременните му научни постижения. Второ, знае, че е преместен във времето, пътуването във времето е често срещана идея в научната фантастика в неговия свят. Ако е в състояние да пренебрегне буквалността на фантазиите и невероятностите, ще заподозре наличието на раса, способна да пътува във времето. Само слабоумен,

какъвто не е нито един офицер от Пенсилванската щатска полиция, би бил толкова непросветен в собствената си история, за да си помисли дори за миг, че е преместен в миналото. А ще разбере, че не е преместен и в бъдещето, тъй като този район върху целия Евро-американски сектор е покрит с достоверно дълготрайни инженерни дейности, от които няма да открие нито следа. До какво води това?

— Паралелна промяна на времето и раса от паралелни пътници във времето — отвърна Главният. — А това е самата Паравремева тайна!

II

Тази вечер в Тар-Хостигос пируваха. Цялата сутрин докарваха мучащи говеда и квичащи прасета, за да бъдат заклани във външния двор. Секирите сечаха дърва за горене, траповете за печене бяха почистени от последния пир, от избите бяха извадени бъчви вино. На Морисън му се искаше в мелниците за огнено семе да кипи толкова активна дейност, каквато кипеше в дворцовата пекарница и дворцовата кухня.

Целодневна продукция, изстреляна по дяволите. Сподели го с Рила.

— Но, Калван, всички са толкова щастливи! — Тя самата беше безкрайно щастлива. — И толкова много труд положиха.

Нямаше как да не го признае, а може би моралната удовлетвореност щеше да компенсира производствената загуба. А и наистина имаше какво да празнуват: цели сто фунта огнено семе с петдесет процента по-добро от това на Стифон, половината от което произведено през последните два дни.

— Толкова отдавна нито един от нас не е имал причина да е истински щастлив — добави тя. — Когато устройвахме пир, всеки бързаше да се напие по-бързо, за да не мисли за предстоящото. А сега то може би изобщо няма да ни сполети.

Всички бяха опиянени от стоте фунта черен барут. Най-много пет хиляди изстрела с аркебузи. Трябваше да произвеждат повече от двайсет и пет фунта дневно — поне стотина. Производството на селитра бе задоволително, а Митрон бе направил някои усъвършенствания в изпарителната фабрика и сярата бе достатъчно. Бавеха ги смесването и калъпите, както и стриването на калъпите. Това изискваше повече техника, а нямаше достатъчно компетентни мъже, за да я измайсторят. Това означаваше спиране на работата и по другите неща.

Лафетите за новите олекотени оръдия. Железариите бяха изработили четири — засега от ковано желязо, разбира се, след като никой не умееше да лее желязо „тук и сега“, в това число и той. Тежаха

само четиристотин фунта — същите като тези на Густав Адолф — и с четири коня първият завършен прототип се носеше заедно с кавалерията по всеки що-годе сносен път. Това малко оръдие го правеше по-щастлив от всичко друго — освен Рила естествено.

Надяваше се да успее да направи статични полеви лафети и за по-големите оръдия. Щяха да са нужни по осем коня на парче и нямаше да могат да се придвижват успоредно с кавалерията.

И тезгяхи за витлови нарезки — дълги дървени рамки, в които цевта да бъде стегната със скоби, с дървени цилиндри, които да плъзгат във водачи въртящата се прорезна глава. Един оборот на четири стъпки — спомни си, че такава беше стъпката на пушките „Кентъки“. Засега имаше една в оръжейния магазин на Тар-Хостигос.

И строево обучение на войската — това също трябваше да направи самият той, докато обучи няколко офицери. Никой нищо не знаеше за взводно придвижване — „тук и сега“ войските се придвижваха на тумби.

Щеше да мине цяла година, за да създаде такава армия, каквато би искал. А Гормот от Ностор щеше да му остави най-много месец.

Следобед постави на обсъждане всичко това на заседанието на генералния щаб. Както нарезът на пушките и цапфите на оръдията, понятието „генерален щаб“ също не бе известно „тук и сега“. Мобилизация означаваше струпването и въоръжаването на тълпи от селяци. Стратегията се заключаваше в избор на сравнително проходим маршрут. Тактиката се изчерпваше със строяване на тълпата в редици и после тълпата удряше или стреляше по всичко, което ѝ се изпречеше. А разузнаването се състоеше в това препускащи пред войската конници, ако имаше такива, да донасят в последната минута какво са видели на около миля напред. Радваше го обстоятелството, че по всяка вероятност тъкмо такава бе представата и на принц Гормот за изкуството на военните действия.

Птосфес и Рила присъстваха в качеството си на принц и пряка наследница. Лорд Калван бе главнокомандващ на въоръжените сили на Хостигос. Чартифон, приел с готовност да се постави под командването на един чужденец, беше полеви маршал и командващ военните действия. Един застаряващ „капитан“ — което съответстваше приблизително на бригаден генерал — беше интендант, ковчезник, завеждащ строевото и бойното обучение, главен

надзирател и началник на комисията за военна повинност. Един граждански търговец, който не губеше пари от това, отговаряше за снабдяването. Митрон бе главен лекар, а свещеникът на Трант отговаряше за производството. Вуйчо Вълк Тарсес бе началник на капеланите. Хармакрос с кавалерията си охраняваше границите и пазеше Желязната завеса непроницаема, но трябваше да бъде махнат оттам. Беше отличен боец, за да го губят за кадрова работа, а и Ксентос в момента бе поел по-голяма част от разузнавателната дейност. Освен духовническата си роля като върховен свещеник на Дралм и политическата си функция като канцлер на Птосфес, той поддържаше контакти с религиозните си събратя в Ностор, които до един ненавиждаха безгранично Дома на Стифон и се бяха заели да организират действаща Пета колона. Подобно на Желязната завеса, изразът Пета колона бе станал неразделна част от тукашния речник.

Той с удовлетворение забеляза, че първият блясък на оптимизма сред най-висшия ешелон е помръкнал.

— Дяволски глупаци! — ръмжеше Чартифон. — Цяло буре огнено семе — ще го изстрелят всичкото, празнувайки тази нощ. И си мислят, че сме се спасили. Това, че сами си правим огнено семе, само ни дава известен шанс и толкоз. — И той отново изруга така, че Ксентос се навъси. — Имаме три хиляди под оръжие. Ако вдигнем всички момчета с лъкове и стрели и всички селяни с вилите, можем да го докараме най-много до пет хиляди, но няма да остане нито едно момче или изкуфял дъртак. А Гормот ще вдигне десет хиляди: четири хиляди негови поданици и шест хиляди наемници.

— Бих казал осем хиляди — обади се Хармакрос. — Няма да вдигне селяните от полето — трябват му там.

— Тогава няма да чака до жътва, а ще нахлуе по-скоро — каза Птосфес.

Той погледна релефната карта върху дългата маса. Представата, че картите са важно военно средство, бе другото, за което му се наложи да ги убеждава. Тази бе недовършена. Двамата с Рила бяха изработили по-голямата част от нея, открадвайки от времето, през което трябваше да бъдат свършени един куп други неща. Базираше се на онова, което той помнеше от подробните карти, които използваше в Щатската полиция, на разговорите със стотици войници, горски,

селяни и земевладелци, както и на значителни лични познания, придобити при обиколка на околността на кон.

Гормот можеше да нападне по долината на Листра, прекосявайки реката при Лок Хейвън, но това не би му гарантирало една трета от Хостигос. Цялата граница по Плешивите орли бе солидно защитена навсякъде, освен в падината на Домбра. Пазеше я Тар-Домбра, който преди седемдесет и пет години се бе предал на дядото на принц Гормот заедно с Долината на седемте хълма.

— Ще трябва да направим нещо, за да го забавим. Този Тар-Домбра... ако го превземем и окупираме Долината на седемте хълма, ще отрежем най-добрите му пътища за нахлуване.

Всички се вторачиха в него както първия път, когато заговори за направата на огнено семе. Първ успя да се обади Чартифон:

— Човече! Никога не си виждал Тар-Домбра, инак не би говорил така! Никой не може да превземе Тар-Домбра, освен ако не го купи, както постъпи принц Галтрат, а ние нямаме достатъчно пари за това.

— Точно тъй — обади се капитанът. — По-малък е от Тар-Хостигос, разбира се, но е два пъти по-силен.

— И носторите ли смятат, че не може да бъде превзет? Значи може. Принце, тук има ли някакви планове на този замък?

— Да. Върху голям свитък в едно от моите ковчежета. Беше на дядо ми и винаги сме се надявали, че някой ден...

— Искам да го видя след това. Знаете ли да са направени някакви промени, след като са го получили носторите?

Поне отвън не бяха. Попита за гарнизона. Петстотин, смяташе Хармакрос. Сто от редовната войска на Гормот и четиристотин наемническа кавалерия за охраната на Долината на седемте хълма за нахлуване в Хостигос.

— Тогава спираме да убиваме нападатели, които могат да бъдат заловени живи. Пленниците могат да бъдат накарани да говорят. — Той се обърна към Ксентос. — Има ли свещеник на Дралм в Долината на седемте хълма? Можеш ли да се свържеш с него и ще ни помогне ли? Обясни му, че това не е война срещу принц Гормот, а срещу Дома на Стифон.

— Той го знае и ще помогне с каквото може, но не може да влезе в Тар-Домбра. Там има свещеник на Галзар за наемниците и свещеник

на Стифон за господаря на замъка и неговите придворни, но за носторите Дралм е бог само на селяните.

— Не е малко. Може да говори с хора, които да влязат вътре, нали? И може да изпраща съобщения и да създаде шпионски апарат. Искам да знам всичко, което може да се научи за Тар-Домбра, няма значение колко незначително. Искам най-вече да знам как е построена охраната и как снабдяват двореца. И го поставете под непрекъснато наблюдение. Хармакрос, намери хора за това. Съгласен съм, че не можем да го превземем с бой. В такъв случай ще трябва да го направим с хитрост.

III

Амбулантният търговец Въркън напредваше нагоре по пътя, седнал върху бавно пристъпващия кон. Отзад един зад друг го следваха трите товарни коня. От горещината бе потен под металната ризница, а потта се стичаше и по лицето му под шлема към новата му брада, но тук никой не бе виждал невъоръжен амбулантен търговец и му се налагаше да търпи. Доспехите бяха от прилежащ, почти идентичен времепредел, както и дрехите под тях, късата пушка в кальфа на седлото, сабята и кинжала, конските такъми и стоките — изключение правеше единствено бронзовото ковчеже в един от пакетите.

Стигна гребена на хълма и бавно се запуска по другия склон. Забеляза някакво движение пред една варосана колиба със сламен покрив. Яхнали конете си мъже, проблесналите им под слънчевите лъчи брони и червено-сините цветове на Хостигос. Поредният кавалерийски патрул, третият, откак бе прекосил границата откъм Саск. Предишните два не му обърнаха внимание, но тези имаха намерение да го спрат. Двама бяха с кавалерийски копия, третият държеше мускет, а четвъртият — изглежда, командирът им — бе с разкопчани кобури. Други двама с мускети тръгнаха пеша.

Той спря, зад него послушно спряха и товарните коне.

— Добра среща, войници — поздрави той.

— Добра среща, търговецо — отвърна командирът им. Държеше ръка близо до пистолета си. — От Саск ли си?

— От Саск идвам. От Ултор съм. Роден съм в Грефтшар. — Ултор бе пристанище на езерото на север, а Грефтшар беше кралството около Великите езера. — Отивам в Агрис.

Един от групата се изкиска. Сержантът попита:

— Имаш ли огнено семе?

Той докосна барутницата на колана си.

— Около двацет изстрела. Смятах да купя в Саск, но когато свещениците разбраха, че ще мина през Хостигос, не ми продадоха нищо. Домът на Стифон май не ви харесва, хостиги.

— Под ембарго сме. — Сержантът не беше особено разтревожен от това. — Но се боя, че скоро няма да можеш да си тръгнеш оттук. Всеки момент ще избухне война с Ностор и лорд Калван не иска той да разбере за това, затова е наредил никой да не напуска Хостигос.

Той изруга, както се очакваше от него. Сега пък лорд Калван?

— И аз бих се чувствал онеправдан на твое място, но знаеш как е — изрази съчувствие сержантът. — Когато господарите заповядват, простите хорица изпълняват, ако искат да спасят главите си. Но въпреки това ще останеш доволен. Ще можеш да продадеш стоката си на добра цена, а ако си добър в някой занаят, можеш да си намериш и добре платена работа. Или да постъпиш на военна служба. Добри коне и снаряжение имаш и ще бъдеш приет добре от лорд Калван.

— Лорд Калван? Мислех, че Птосфес е принц на Хостигос. Или са настъпили промени?

— Не. Да го благослови Дралм, Птосфес все още е наш принц. Но лорд Калван, Дралм да благослови и него, е новият ни водач. Казват, че бил магьосник, но не ми се вярва.

— Прав си. За магьосници повече се разправя, отколкото ги има — съгласи се Вал. — Има ли други задържани търговци като мен?

— О, от стифоните има колкото щещ. Градът гъмжи от тях. По-добре иди в „Червената алебарда“ — по-свестните от тях са там. Кажу ми на ханджията моето име. — Той повтори името си няколко пъти, за да е сигурен, че Вал ще го запомни. — Там ще се справиш.

Побъбриха със сержанта и останалите за качеството на тукашното вино, дали могат да се намерят момичета и за пазарните цени на стоките. Накрая той им пожела късмет и продължи.

Ами да, лорд Калван! Би искал да престане да мисли за този мъж по различен начин. И не друго, а принц от далечна страна. Подмина още няколко фермерски къщи, около които работеха по няколко души. Мъжете копаеха из торищата, а над огньовете димяха казани. Това му подсказа причината за безразличието, с което кавалеристите коментираха ембаргото на Дома на Стифон.

Излизаше, че Стифон се е сдобил с конкурент.

Веднага забеляза, че град Хостигос е по-оживен и делови от Саск. Наемници не се виждаха, но имаше много редовна войска. Улиците гъмжаха от каруци и талиги, а занаятчийският квартал гърмеше от шумовете на ковачите и дърводелците. Той намери

странноприемницата, която му бе препоръчал сержантът, спомена името му, за да гарантира комисионната му, остави конете в конюшнията, прибра на сигурно място стоката и нареди да отнесат дисагите и пушката в стаята му. Крачеше зад прислужника с бронзовото ковчеже на рамо. Не искаше друг да го носи, за да не разбере колко е леко.

Щом остана сам, се наведе над ковчежето — с нищо неотличаваща се правоъгълна кутия, по която не се забелязваха панти или заключалка, и натисна с палци две светли метални кръгчета отгоре. Фотоелектрическата ключалка щракна, разпознавайки отпечатъците му, и капакът бавно се повдигна. Вътре имаше четири сфери от блещукаща медна мрежа, няколко уреда с циферблати и бутони и малък сигма-лъчев иглер — дамски модел, достатъчно миниатюрен, за да се скрие в шепя, но точно толкова смъртоносен, колкото големия, който носеше обикновено.

Към дъното на ковчежето бе закрепено антиграв-устройство, което бе включено и малката червена светлинка мигаше. Когато го изключи, дъските на пода отдолу изскърцаха — сега то тежеше над половин тон. Натисна капака и чу изщракването на ключалката.

Общото помещение на долния етаж бе пълно с народ и шумно. Той намери свободно място на една дълга маса срещу плешив мъж с червена брада на фитили, който му се усмихна.

— Нова рибка в мрежата, а? — попита той. — Добре дошъл, братко. Откъде си?

— От Ултор. С три конски товара стока от Грефтшар. Казвам се Въркън.

— Аз съм Скранга.

Плешивият се оказа от град Агрис на острова в устието на Хъдсън. Купувал коне в Тригат.

— Тия тук взеха повечето — петдесет. Платиха по-малко, отколкото поисках, но повече, отколкото очаквах, та предполагам, че взех добра цена. Имах четирима пастири в Тригат — всички отидоха в кавалерията. Работя в мелницата за огнено семе, докато ме пуснат да си вървя.

— В какво? — Той се престори, че не може да повярва. — Да не искаш да кажеш, че произвеждат собствено огнено семе? Само свещениците на Стифон могат да го правят.

Скранга се разсмя.

— И аз така мислех, но всеки може да го прави. Лесно е като да си свариш кленов сироп. Виж как става. Копаят селитрата от торищата...

И подробно описа процеса стъпка по стъпка. Мъжът до него се включи в разговора. Той познаваше в общи линии технологията: дървените въглища изгаряли, сярата служела за запалването, а селитрата раздухвала огъня и изстрелвала куршума от пушката. И всичко това не се пазеше в тайна, помисли си Вал, докато слушаше. Ако един полицейски ефрейтор, който преди това бе ходил на война, не поддържаше секретност, причината беше, че не се е погрижил за това. Лорд Калван искаше да не научат само в Ностор, докато натрупа достатъчно огнено семе, за да започне войната.

— Да бъде благословен Дралм, че ме доведе тук — каза Скранга. — Когато си тръгна, ще отида някъде и ще се хвана сам да произвеждам огнено семе. Хос-Ктемнос — не, не искам да съм близо до Дома на Стифон. Може би Хос-Блета или Хос-Зигрос. Но ще забогатея. И ти можеш, ако си държиш очите и ушите отворени.

Агрисецът довърши яденето си, каза, че трябвало да се връща на работа, и си тръгна. Един кавалерийски офицер, който бе седнал през няколко места, веднага взе чашата и каната си и се премести на освободеното място.

— Сега ли пристигаш? — попита той. — От Ностор?

— Не, от Саск. — Отговорът, изглежда, разочарова кавалериста. Вал повтори историята с Ултор и Грефтшар. — Колко трябва да остана тук?

Офицерът повдигна рамене.

— Само Дралм и Галзар могат да ти кажат. Докато не започнем война с носторите и не ги победим. Какво си мислят саските, че правим тук?

— Надяват се Гормот да ви отсеке главите. Не знаят, че правите огнено семе.

Офицерът се захили.

— Ха! Някои от тия педерастии ще останат без глави върху рамената, ако принц Сараск не внимава какви ги върши. Казваш, че имаш три коня грефтшарска стока. Саби намират ли ти се?

— Десетина. Продадох няколко в град Саск. Имам и кинжали, затвори за пушки, четири добри ризници и доста калъпи за отливане на куршуми. Освен това бижута, инструменти и посуда.

— Закарай нещата си в Тар-Хостигос. Всяка вечер има малък панаир във външния двор. От живеещите в двореца можеш да изкараш по-добри пари, отколкото тук в града. Иди раничко. И кажи името ми. — Той му го съобщи заедно с кавалерийския отряд, в който служеше. — Обади се на капитан Хармакрос. Ще е доволен да научи новини от теб.

Късно следобед той отново натовари конете и потегли по пътя към замъка в планината над дефилето. В работилниците покрай стената на външния двор кипеше дейност. Освен другите неща видя да сглобяват един лафет за полево оръдие — не някаква четириколесна каруца, а двуколесен, такъв, какъвто трябва да е. Оръдието за снаряди от четири фунта беше от запоено желязо, което бе обичайно за подсектор Дома на Стифон, но имаше и цапфи, което не бе обичайно. Отново лорд Калван.

Като всички местни придворни, Хармакрос поддържаше елегантна брадичка. Доспехите му бяха богати, но похвално очукани. Вместо обичайния посичащ меч имаше съвсем нова дълга рапира. Очевидно Калван бе въвел революционната идея, че сабите имат върхове, които би следвало да се използват. Той зададе на грефтшарския търговец няколко въпроса, след което изслуша подробен доклад какво е видял в Саск, включително информация за наемническите команди, наети напоследък от принц Сараск, заедно с имената на капитаните.

— Държал си отворени очите и ушите си — заключи той — и знаеш какво трябва да разкажеш. По-добре да бе минал през Ностор. Бил ли си някога войник?

— Всички свободни търговци са войници на собствена служба.

— Да, така е. Е, когато си продадеш стоката, добре дошъл при нас. Не като прост кавалерист — знам, че вие търговците сте много добри за това. Като разузнавач. Искаш ли да продадеш и товарните си коне? Ще ти дадем добра цена за тях.

— Ако успея да продам стоката, да.

— Няма да имаш проблеми. Ние самите ще купим ризниците, затворите, сабите и останалото от този род. Навъртай се наоколо.

Седни да похапнеш с офицерите. Ще намерим нещо за теб.

Имаше няколко инструменти както за дърводелска, така и за железарска работа. Разпродаде ги на занаячиите по работилниците покрай външната стена за добра цена в злато и още по-добра като информация. Освен рапири и подобрени оръдия, лорд Калван ги бе научил и на витловия нарез в огнестрелните оръжия. Никой не знаеше кога е пристигнал, а само че е от далечна страна отвъд Западния океан. По-набожните бяха сигурни, че към Хостинос го е насочила ръката на самия Дралм.

Офицерите, с които седна да се нахрани, изслушаха с изострено любопитство наученото от него в Саск. Изглежда, след Ностор идваше ред на Саск. Когато заговориха за лорд Калван, дори най-сдържаните изрази показваха дълбоко уважение, което стигаше у някои до възхита от героизма му. Но не знаеха нищо за него преди да се бе появил — тогава повел няколко побегнали селяни в контранападение срещу нахлули ностори и бил прострелян по погрешка от самата принцеса Рила.

Вал продаде ризниците, саблените остриета и затворите на едро и постави останалата стока за разпродажба на една сергия. Тълпата бе голяма и търговията вървеше. Видя лорд Калван да обикаля от сергия на сергия в пълно бойно снаряжение — вероятно не го сваляше от себе си, за да свикне с тежестта му. На колана си носеше колт 0.38, рапира и кинжал и бе прегърнал красиво русо момиче в ризница за езда. Това трябваше да е Рила, дъщерята на принц Птосфес. Щастливата фамилиарност, с която се бе притиснала до него, и нежността, с която той я поглеждаше, го накараха да се усмихне. Но при мисълта за мисията, с която бе пристигнал, усмивката върху лицето му замръзна. Не искаше да убие този мъж и да разкъса сърцето на това момиче, но...

Двамата приближиха до неговата сергия и лорд Калван взе един пиринчен хаван с чукало.

— Откъде ги караш? — попита той. — Откъде пристигат?

— Направени са в Грефтшар, лорде, прекарани са по езерото с лодка в Ултор.

— Това е лято. Няма ли леярни по-наблизо от Грефтшар?

— О, има, лорде. В град Зигрос има много.

Лорд Калван остави хавана.

— Разбирам. Благодаря. Капитан Хармакрос ми каза, че е разговарял с теб. И аз бих искал да поговорим. Утре цялата сутрин ще бъда в двореца. Обади ми се, ако си тук.

Когато се върна в „Червената алебарда“, Вал пропиля известно време и малко пари в общото помещение. Всички, доколкото успя да разбере, изглеждаха доволни, че тайнственият лорд Калван е пристигнал в Хостигос по съвсем нормален начин със или без божията помощ. Накрая се качи в стаята си.

Отвори ковчежето, извади една от мрежестите сфери и измъкна от нея говорителче, по което говори дълго.

— До този момент — заключи той, — изглежда, никой няма никакви подозрения за нещо паранормално, свързано с него. Предложиха ми да стана разузнавач в неговата войска. Мисля да го направя. Може да се наложи да ми бъде оказана помощ, докато изпълнявам задълженията си. Ще намеря място за приземяване на антиграв-конвейер някъде в гората близо до град Хостигос. Когато го направя, ще изпратя съобщение.

След това прибра говорителя, нагласи брояча на транспозиционнополевия генератор и включи антиграва. Занесе сферата до един отворен прозорец и я хвърли навън. Проследи я с поглед, докато не се стопи в нощта. Няколко секунди по-късно в отрупаното със звезди небе лумна мигновен блясък. Приличаше на метеор — ако някой хостиг го бе видял, сигурно си бе пожелал нещо.

Калван седеше на един камък под едно дърво. Пушеше му се и усещаше, че отново го обзема страх. Изруга наум. Не че бе кой знае какво — щом го завъртяха събитията, щеше да го забрави, но се случваше всеки път и това го вбесяваше. Беше нормално за някой тъп таен детектив или взводен сержант, или ченге, на което му предстои да арестува някой убиец, но не и за генерал с пет звезди, в името на Дралм!

Това го накара да си спомни как Чърчил бе нарекъл Хитлер: прост ефрейтор, който с един скок станал главнокомандващ. Ефрейтор Морисън бе успял да постигне същото, подобрявайки с няколко години времето на Хитлер, а бе станал и аристократ, което Хитлер не бе успял.

Намираще се почти на самия планински връх. Наоколо бяха наклекали и налягали двеста мъже, други петстотин под командването на Чартифон и принц Птосфес бяха на около петстотин метра зад него. А пред него на ръба на гората бяха пръснати в редица трийсет стрелци с пушки под командването на грефтшарския търговец Въркън.

Имаше възражения срещу предоставянето на толкова важен команден пост на чужденец. Той обаче бе припомнил с нетърпящ възражения глас, че доскоро и той е бил чужденец. Въркън беше най-подходящият. Откак бе преминал към разузнавачите на Хармакрос, бе успял да опознае Тар-Домбра и местността пред тях по-добре от всеки друг. Искаше му се да го убеди да остане в Хостигос. Както всеки търговец той се бе сражавал с разбойници къде ли не — и с тригати, и с номади в северните равнини — и беше отличен стрелец и роден воин. А имаше и качества на командир. Но свободните търговци не отсядаха никъде — вечно ги сърбяха краката и ги зовяха хоризонтите.

А още по-напред от Въркън и неговите кавалеристи-стрелци дузина мъже стискаха първите във военната история на „тук и сега“ 8-калиброви мускети с витлов нарез и точни мерници, насочени към сечицето пред вратите на замъка. Близостта на този осигурен подстъп беше най-благоприятното обстоятелство в цялата операция.

Беше прочистено донякъде — дърветата бяха изсечени и дънерите изкоренени. Но носторите бяха убедени в недостъпността на Тар-Домбра и се бяха отпуснали: местността не бе почитвана от няколко години. Навсякъде бяха израсли храсталаци на височина половин човешки бой, а зад доста от тях човек можеше да се изправи и в цял ръст. Макар че неговите мъже трудно можеха да бъдат съзрени, дори враговете да бяха поддържали полето като игрище за голф.

Шлемовете и ризниците бяха грижливо поръждавени, по повод на което се бяха надигнали болезнени протести. Същото бе направено с всяка цев и връх на копие. Всички бяха облечени само в зелено и кафяво, а повечето бяха намотали зеленикави парцали по шлемовете и дрехите си. Цялата операция бе репетирана четири пъти зад Тар-Хостигос, отначало с хиляда и двеста души, докато накрая останат най-добрите осемстотин.

Дочу шумолене, сякаш наблизо ходеше дива пуйка, и тих глас подвижна:

— Лорд Калван!

Беше Въркън. Държеше пушка и бе облечен със сиво-зелена куртка с качулка. Сабята и коланът му бяха замаскирани със зелени и кафяви парцали.

— Не те видях, докато не се обади — похвали го Морисън.

— Фургоните пристигат. В момента са на последния завой.

Той кимна.

— Тогава започваме.

Устата му бе пресъхнала. Какво беше онова в „За кого бие камбаната“ — да се изплюеш, за да покажеш, че не се боиш? Сега не би могъл да го направи. Кимна на приклеknалото до него момче. То вдигна аркебузата и забърза назад, където чакаха Птосфес и Чартифон.

И Рила. Изруга грубо — на английски, защото имената на местните божества все още не го удовлетворяваха напълно. Тя категорично заяви, че тръгва с тях. Каза й, че няма да стане. Същото направиха баща й и Чартифон. Тя изпадна в бяс и почна да троши каквото й попадне. И сега беше тук. Щеше да си има доста главоболия с това момиче след сватбата.

— Добре — тихо каза той на мъжете наоколо. — Да заслужим надниците си.

Мъжете около и зад него се надигнаха безшумно — по две копия или алебарди, или коси с дълги дръжки до всяка аркебуза, някои копиеносци имаха пистолети в коланите. Двамата с Въркън приближиха ръба на гората — зад всяко дърво бяха приклекли по двама мъже. На четиристотин метра отгатък сечището се извисяваха варовиковите стени на Тар-Домбра, непревземаемия замък над пропастта под планинския връх. Подвижният мост бе спуснат, а вертикалната решетката бе вдигната и няколко войници с черни и оранжеви шарфове и пояси — колежанските му цветове, поради което би трябвало да го е срам да ги убие — се мотаеха на входа или поглеждаха нехайно от назъбените стени.

Птосфес и Чартифон — и Рила, по дяволите! — се приближиха с останалата част от войската с безобразна тупурдия и дрънчене, но от замъка явно не ги чуваха. До всеки две аркебузи имаше копие, алебарда или нещо друго. Чартифон бе облечен в дълга широка дреха над ризницата с дупки за главата и ръцете. Птосфес бе облечен в кафява ризница и кафява дреха над нея, Рила също. Кимнаха за поздрав и се загледаха през храстите към пътя, който извиаше от Долината на седемте хълма към върха на планината.

Най-накрая се появиха четирима кавалеристи със знамена и шарфове в черно и оранжево. Само се преструваха на принстънци — надяваше се да захвърлят тази украса, преди да ги застреля по погрешка някой хостиг. След тях се влачеше дълга волска каруца, в която бяха скрити осем хостигски кавалеристи. Следваха още няколко преоблечени кавалеристи, друга талига със сено, пак кавалеристи, още две талиги и дузина кавалеристи най-отзад.

Първите четирима затрополиха по спуснатия мост, казаха си няколко думи със стражите и се вмъкнаха в крепостта. Следващите ги две каруци също изчезнаха през вратата. Галзар да е на помощ, ако някой забележеше нещо сега! Третата изгърмя по моста и спря точно под решетката — тази беше с дървената рамка под сеното и топуза отдолу. Четвъртата, натоварена догоре с камъни, спря на ръба на моста и го наклони под тежестта си.

Отвътре изтрещя изстрел, още един и се чува викове: „Хостигос!“ и „Птосфес!“ Той наду полицейската си свирка и шест мускета със слонски размери изтрещяха отпред от позиции, където би могъл да се закълне, че няма абсолютно никого. Целият стрелкови

взвод на Въркън започна да стреля, разтрисайки въздуха. Той наду свирката два пъти и се втурна напред.

Мъжете по стените бяха изчезнали, но един-два изстрела от мускети показаха, че снайперистите не са улучили всички. Той изтича покрай един с окичена с клонки мрежа за риба върху шлема, който тъпчеше куршум в мускета си. Друг наблизко стреля. Във входа висеше сив барутен облак. Всички хостиги вече бяха вътре. Чуваха се викове: „Хостигос!“, „Ностор!“, изстрели и дрънчене на саби. Той спря, за да погледне назад. Двестата воини препускаха след него заедно с копиеносците на Птосфес. Стрелците с аркебузите се бяха приближили на двеста метра и презареждаха и обстрелваха парапетите, без да се стараят да се целят. Насочената гладкоцевна стрелба от такова разстояние беше безполезна — те само се стараеха да изстрелят повече олово.

Над него изтрещя оръдие, тъкмо когато бе стигнал края на подвижния мост, и миг по-късно решетката се спусна с трясък и спря на осем стъпки от земята върху скритата под сеното в третата каруца дървена рамка. Бяха пробвали това няколко пъти с решетката в Тар-Хостигос. Шестте вола от последната талига бяха мъртви. Коларите и пехотинците бяха снабдени с къси секирки, за да гарантират това. Воловете от талигата под решетката бяха освободени и подкарани навътре. По земята бяха захвърлени много черно-оранжеви шарфове, още повече имаше по труповете. Вратата и двете входни кули бяха в ръцете им.

Но се чуха изстрели откъм цитаделата от другата страна на външния двор и от вратата ѝ се заизлива тълпа ностори. Сега бе моментът да похарчи няколко специални. Застанал леко разкراчен и с лявата ръка на хълбока, той извади колта и започна да стреля. С първите шест изстрела улучи шестимата (доста често го бе постигал със силуети-мишени), които бяха най-отпред. Другите се заковаха на място и не мръднаха достатъчно дълго, за да дотичат неговите — профучаха напред с трещящите си аркебузи. Той прибра в кобура празния колт — бяха му останали само осем патрона — и извади рапирата и кинжала. От външната стена изтрещя нов оръдеен залп. Дано Рила и Чартифон да не бяха отпред. Той си проби път през вратата на цитаделата рамо до рамо с принц Птосфес.

Откъм външния двор освен „Птосфес!“, „Гормот!“ и „Хостигос!“ се чуваше още: „Милост! Милост! Предавам се! Кълна се в Галзар!“

С напредването на сутринта подобни викове се чуваха все по-често. До обяд вече целият гарнизон или бе крещял за милост, или не бе имал възможност да го направи. Бяха изстреляни само два оръдейни залпа — а между тях те бяха убили или ранили петдесет души. Никой не бе толкова луд да напада Тар-Домбра и затова оръдията ги държаха празни и сега бяха успели да ги заредят и да гръмнат само два пъти.

Най-тежкото стълкновение беше в цитаделата. Именно там той зърна Рила и Чартифон, който се опитваше да търчи редом с нея. Забеляза светла резка от сабя върху шлема ѝ и кръв по леката ѝ рапира. Тя се смееше щастливо. След което навалицата ги раздели. Беше очаквал, че превземането на централната кула ще е по-трудната част, но щом цитаделата падна, тя капитулира. Беше употребил и последните си безценни патрони. Отсега нататък щеше да ползва само оръжия, които се пълнеха откъм дулото.

Смъкнаха черното знаме с оранжевата лилия на Гормот и издигнаха алебардата на Хостигос. Откриха четири огромни оръдия, които мятаха стофунтови каменни гюлета, заредиха ги, завъртяха ги на сто и осемдесет градуса и запратиха огромните гюлета да строят покривите на град Диса в устието на река Джордж, за да оповестят, че Тар-Домбра е под ново управление. Наредиха на дворцовите готвачи да одерат и нарежат на парчета мъртвите волове и да ги опекаат на открито. След което насочиха вниманието си към пленниците, които се бяха скупчили във вътрешния двор. Най-отпред бяха наемниците, които до един поискаха да преминат във войската на принц Птосфес. Не можеха да ги ползват, преди да изтече договорът им с Гормот. Решиха да ги изпратят да охраняват границата със Саск. След това идваха поданиците на Гормот. Те въобще нямаха право да носят оръжие, но можеха да работят, стига да им бъде осигурено заплащане като на войници и обноси като към военни. Дойде редът на управителя на замъка, някой си граф Феблон, братовчед на Гормот, и неговите офицери. Те щяха да бъдат освободени под клетва да изпратят откуп в Хостигос. Дворцовият свещеник на Галзар, след като благослови клетвите, предпочете да отиде в Хостигос с енориашите си.

Колкото до свещеника на Стифон, Чартифон пожела да бъде разпитан с подлагане на изтезания, а Птосфес смяташе, че трябва да

бъде обезглавен без много церемонии.

— Да го пратим в Ностор с Феблон — каза Морисън. — Не, да го пратим при Балф в Хос-Ктемнос с писмо до Върховния свещеник, Гласа на Стифон, за да му разкаже, че сами правим огнено семе, че ще научим всички как да го правят и че оставаме врагове на Дома на Стифон до пълното му унищожение.

Всички, включително и тези, които предлагаха необикновени и оригинални начини за умъртвяване на свещеника, нададоха одобрителни викове.

— И писмо до Гормот — продължи той, — с предложение за мир и приятелство. Да му кажем, че ще настаним войниците му на работа в мелниците за огнено семе и ще ги научим на всичко, а когато ги освободим, те ще обучат цял Ностор.

Птосфес се ужаси.

— Калван! Кой бог ти е размътил разума? Гормот е наш враг от рождение и ще си остане такъв, докато е жив.

— Ако се опита да направи огнено семе без нас, това няма да продължи дълго. Домът на Стифон ще се погрижи за него.

8

I

Въркън от Грефтшар предвождаше групата, която препускаше в галоп в късния следобед обратно към град Хостигос с добри новини — Тар-Домбра е превзет с над двеста пленници, сто и петдесет коня, четири тона огнено семе, двайсет оръдия и богата плячка от оръжия, доспехи и съкровища. А Долината на седемте хълма отново е част от Хостигос. Хармакрос бе победил цяла кавалерийска рота наемници, убивайки над двайсет от тях и пленявайки останалите. Бе превзел и храмовата ферма на Стифон, бе освободил робите и бе осъдил свещениците на смърт. А свещеникът на Дралм бе събрал селския народ и проповядваше, че хостигите са дошли не като завоеватели, а като освободители.

Това звучеше познато на Въркън Вал — бе чувал подобни неща на доста от времепределите, включително този на Морисън/Калван. Като се замислиш, във войната, в която Морисън бе победил, и двете страни твърдяха това.

Носеше и копия от писмата, които бе написал принц Птосфес — по-вероятно, които бе написал Калван, а Птосфес само бе подписал — до Гормот и Сескрос, Гласа на Стифон. Този човек бе умен — тези писма щяха да причинят доста пакости, които пък щяха да свършат най-голямото добро.

Той остави няколко кавалеристи да разпространят новината в града и продължи към двореца. Щом приближиха вратите, голямата камбана започна да бие. Отне му известно време да разкаже случилото се на Ксентос, като броеше прекъсванията, докато старият свещеник-канцлер преразказваше чутото на Дралм. Когато се раздели с него, го отвякоха в офицерската трапезария, където вече бяха избили чепа на едно буре с вино. Добре, че си бе взел противоалкохолни витамини от Първо ниво. Докато стигне до град Хостигос, се бе стъмнило, всички се бяха изпонапили, камбаната продължаваше да ехти, а някой прахосваше огнено семе на площада с малко оръдие за гюлета от два фунта.

Там също се струпаха около него. Кавалеристите, които бяха пристигнали преди него, го бяха представили като един от героите в битката за Тар-Домбра. Накрая успя да се добере до странноприемницата и до стаята си. Извади нова сфера и малък радиоактивен сигнал от ковчежето, пъкна ги под пелерината, изкара коня си, успя да се измъкне от града и препусна до едно малко сечище на две мили навътре в гората.

Извади микрофона и записа съобщението, което завършваше така: „Искам специално да благодаря на Скордран Кърв и хората му за осъществената разузнавателна акция в Тар-Домбра на този и съседните времепредели. Осигурената благодарение на това информация и произтеклият от нея успешен развой на тазсутрешните събития ми предоставя възможност да осъществя мисията си.

Нуждая се незабавно от помощници и снаряжение. Хората трябва да пристигнат веднага — в града се провеждат големи тържества в чест на победата, всички са пияни и никой няма да ги забележи. След три дни ще има официална благодарствена церемония в храма на Дралм, последвана от огромно празненство. Тогава ще бъде обявен и годещът на лорд Калван с принцеса Рила.“

След това нагласи транспозиционния брояч, включи сферата на антиграв и я побутна нагоре, както ловец пуска сокола си. Имаше лека облачност и сферата просветна точно под нея, но това нямаше особено значение. Подобни предзнаменования в небето на Хостигос не биха учудили никого тази нощ. След това той свали защитата на радиоактивния сигнал и го зарови, за да насочва конвейера. Накрая се облегна на едно дърво и запали лулата си. Половин час транспозиционно време до Полицейския терминал, може би час за събиране на хората и снаряжението и още половин час, за да ги прехвърлят.

Нямаше да скучае, докато чака. Хората от Първо ниво никога не скучаеха. Имаше твърде богат материал в паметта си, достъпен за тотално възстановяване.

II

След като го поканиха да седне, търговецът от Агриси се настани в стола с лице към писалището в стаята, превърната в частен кабинет на лорд Калван. Беше започнал да оплешивява и имаше рядка червена брада. Бе от типове, към които ефрейтор Келвин Морисън би проявил професионален интерес: сигурно имаше досие и някъде го търсеха за кражба на коне, да речем. Ако си обръснеш брадата, би бил копие на онзи препродавач на крадени коли, когото бе арестувал преди година. Година преди да попадне някак си в друкога. Търговецът на коне Скранга седеше, без да каже дума, озадачен защо е докаран тук и опитвайки се да отгатне каква би могла да е причината. „Поредната константна величина“, каза си Морисън.

— Конете, които купихме от теб, са чудесни — подхвана той. — Офицерите разграбиха повечето още преди да стигнат до конюшната.

— Радвам се да го чуя, лорд Калван — отвърна предпазливо Скранга. — Старая се да търгувам само с най-доброто.

— Оттогава работиш в мелницата за огнено семе. Казаха ми, че вече знаеш всичко за производството му.

— Старая се да науча това, което работя, милорд, когато очакват от мен да си върша работата.

— Наистина похвално. Сега имаме намерение да отворим границите. Няма смисъл да ги държим затворени след превземането на Тар-Домбра. Къде възнамеряваш да отидеш?

Скранга повдигна рамене.

— Обратно в Тригат за коне, предполагам.

— Ако бях на твое място, щях да отида в Ностор, преди Гормот да затвори границите си. Разговаряй лично с принц Гормот, без свещениците на Стифон да разберат за това. Кажи му, че можеш да правиш огнено семе, и му предложи да го правиш за него. Ще натрупаш състояние.

Това бе последното, което бе очаквал Скранга. Едва успя да скрие изумлението си.

— Но, лорд Калван! Принц Гормот е ваш враг. — И той спря, надушил някаква двойна игра от висок калибър. — Или поне на принц Птосфес.

— А враговете на принц Птосфес са и мои врагове. Но ми харесва моите врагове да имат колкото е възможно повече врагове, а ако Домът на Стифон разбере, че Гормот произвежда собствено огнено семе, те ще станат негови врагове. Почиташ ли Дралм? В такъв случай, преди да разговаряш с принц Гормот, иди в храма на Дралм в Ностор, разговаряй тайно с върховния жрец, кажи му, че аз те пращам, и поискай съвета му. Гормот не бива да разбере за това. Дралм или някой друг ще те възнагради богато.

За момент очите на Скранга се разшириха, след което той ги присви лукаво.

— Аха. Разбирам, лорд Калван. А ако проникна в палата на Гормот, ще намирам начини да съобщавам от време на време на свещениците на Дралм. За това ли става дума, лорд Калван?

— Чудесно разбираш, Скранга. Предполагам, че би искал да останеш за големия пир, но ако съм на твое място, не бих се бавил. Тръгни още утре сутринта. Но първо говори с върховния жрец Ксентос и му поискай благословията на Дралм, преди да потеглиш.

Трябваше да изпрати някого и в Саск и да въвлече и принц Сараск в производството на огнено семе. Това обаче не бе толкова лесно. А след пира всички тези търговци и каруцари, които бяха задържали отсам Желязната завеса, щяха да се пръснат навсякъде из петте Велики кралства. Той проследи Скранга, докато излезе, след което натъпка една лула — не друкогашна „Дънхил“, а местна, от царевичен кочан, модел „Дъглас Макартър“ — и я запали от свещта върху писалището.

Истинският враг беше Домът на Стифон. Да натупа Гормот хубавичко на негова територия. Сараск от Саск в сравнение с Гормот беше като Мусолини в сравнение с Хитлер — решителна победа над Ностор щеше да му вземе страха. Но Домът на Стифон нямаше да спре, докато не унищожи Хостигос. Изискваше го влиянието им, което бе най-големият им актив. А и Домът на Стифон бе огромен и се простираше над всички Велики кралства — от Сейнт Лорънс до Залива.

Огромен, но уязвим и той вече знаеше най-уязвимата им точка. Стифон не бе обичан бог като Дралм, Галзар или Ирта Всемайка. Свещениците на Стифон не търсеха последователи сред народа, а дори и сред дребните благородници и земевладелците, които бяха гръбнакът на обществото „тук и сега“. Управляваха чрез насилие над Великите кралства и принцовете и щом то отпаднаше с разрушаването на монопола над огненото семе, тези управници и народите им щяха да се опълчат срещу Дома. Войната срещу Дома на Стифон щеше да бъде спечелена в малки независими барутни работилници, пръснати из Петте кралства.

Но първата задача бе победата над Гормот. Не беше сигурен колко добра работа ще свършат Скранга или Петата колона на храма на Дралм на Ксентос. Човек не можеше да се доверява на подобни неща. Гормот трябваше да бъде победен на бойното поле. Превземането на Тар-Домбра бе добро начало. На следващата сутрин две-хилядна носторска армия, най-вече наемници, се бе опитала да форсира един брод на Дриса в устието на Пайн Крик и бе спряна с артилерийски огън. Същата нощ Хармакрос прекоси западния ръкав на долината Вилос с петстотин кавалеристи и нападна Западен Ностор, като изпепели сламените покриви, отмъкна добитъка и извърши обичайните зверства.

Той се намръщи. Хармакрос беше чудесен кавалерийски предводител и приятен събеседник за пийване, но много обичаше зверствата. Например клането в храмовата ферма в Седемте хълма. Но щом така се воюваше „тук и сега“, значи така щеше да воюва и той.

Замисли се над изкуството на войната „тук и сега“. Надяваше се превземането на Тар-Домбра да укроти Гормот поне до края на годината и да му даде възможност да организира истинска армия, обучена според тактическите военни знания, които си спомняше от историята на шестнадесети и седемнадесети век на своето време.

Леки оръдия като онези, с които Густав Адолф бе смазал тронавите части на Тили при Брайтенфелд. И огромен брой пушки, както и мъже, които да си служат с тях. „Тук и сега“ имаше огромни гористи райони и липсата на закони за дивеча бе странна — всеки бе ловец. Стандартизация на калибрите, за да се пуснат в обращение куршуми, вместо всеки войник да си носи собствен калъп. Запита се след колко време биха могли да се произвеждат непознатите „тук и

сега“ щикове. Не и до края на годината, като имаше предвид всичко останало. Но ако можеше да се отърве от всички тези копия за мечки, коси и така нататък и да въоръжи копиеносците с петметрови швейцарски копия, те щяха да държат кавалерията далеч от стрелците му.

Изтърси пепелта от лулата си и я остави. Стана и погледна часовника си (единственият на този свят — какво ще прави, ако го счупи?). Беше 17.00 — вечеря след час и половина. Излезе навън, като отвърна на поздравата на часовия на вратата, и се заизкачва по стълбата.

Прислужникът бе струпал нещата върху бял чаршаф на масата във всекидневната. Якето с деформираната значка, която бе спасила живота му, скъсаната и окървавена сива риза, бричовете. Напипа портфейла в джоба. Не можеше да изхарчи книжните пари на някакви несъществуващи Съединени щати, а личните документи принадлежаха на също толкова несъществуващ „тук и сега“ човек. Не му трябваха и ботушите — дворцовият обуцар правеше по-добри, след като се научи да изрязва ляво и дясно ходило. Коланът „Сам Браун“ с празните патронни гнезда, кобурът и калъфът с белезниците. Всеки, комуто се налагаше да се поставят белезници, „тук и сега“ халосваха по главата или го застрелваха. Захвърли и полицейската палка — не вършеше работа „тук и сега“. „Тук и сега“ вършеха работа рапирата и кинжалът.

Вдигна полицейския колт, завъртя барабана, за да го провери по навик, и дръпна няколко пъти „на сухо“ към една дупка от чеп в ламперията. С него не искаше да се раздели, независимо че вече нямаше патрони — но пък цялата купчина ставаше ненужна без него.

Пъхна го в кобура и закопча ремъчето.

— Това е — каза на прислужника. — Отнеси ги на Върховния жрец Ксентос.

Прислужникът събра всичко накуп между двата ботуша и го уви в чаршафа. Утре по време на благодарствената церемония това щеше да е оброк в храма на Дралм. Той не вярваше в Дралм или някое друго божество, но сега, освен че бе генерал, инженер-артилерист и индустриалец, трябваше да стане и политик, а никой политик не може да си позволи да не зачита религията на своите избиратели. Ако не друго, детството в дома на енорийския свещеник го бе приучило да помръдва престорено устни по време на молитва.

Проследи с поглед как прислужникът изнася вързопа. „С него си отива ефрейтор Келвин Морисън — мина му през ума. — Да живее лорд Калван от Хостигос.“

III

Въркън Вал приключи разказа си, отпусна се в стола и отпи от високата чаша. Върху терасата не падаше друга светлина освен отраженията от градските светлини и цигарата на Торта Карф проблясваше в сумрака. Бяха четирима около ниската маса: Главният на Паравремевата полиция, директорът на Паравремевата комисия, който винаги се съобразяваше с мнението на Главния, председателят на Паравремевия търговски борд, който вършеше, каквото му кажеше директорът на комисията, и самият той, който след сто и двацет дни щеше да поеме цялата власт и влияние на Торта Карф, а така също и главоболията му.

— И не предприе никакви действия? — запита директорът на Паравремевата комисия.

— Абсолютно никакви. Не се наложи. Човекът знае, че е попаднал в някаква машина на времето, която не го е преместила нито в миналото, нито в бъдещето на неговия свят, а в някакво паралелно времеизмерение, от което някога би могъл да стигне до извода за съществуването на някаква раса от паралелни пътници във времето. Това по същество е Паравремевата тайна, но този Келвин Морисън — сега лорд Калван — не представлява заплаха за нея. В неговия случай дори я защитава по-добре, отколкото бихме могли ние. Има сериозни причини да го прави.

— Само погледнете с какво разполага в новия си времепредел, което предишният никога не би могъл да му предложи — продължи той. — Той е изтъкнат благородник — в Евро-Америка вече не са на мода, понеже идеалът е обикновеният човек. Скоро ще се ожени за красива принцеса, каквито са излезли от мода дори и в детските приказки. Великолепен фехтовач е, каквито са изчезнали от един свят на ядрени оръжия. Командва чудесна малка армия, като я усъвършенства — любимо негово занимание. Има и кауза, за която си заслужава да воюва, и противник, който заслужава да бъде победен. Никога няма да рискува положението си при тези хора.

— Знаете ли какво е направил? — възкликна той. — Казал на Ксентос под обет за пазене на тайната, че бил изгонен от своето време с помощта на магьосничество — от хиляда години в бъдещето. Магьосничеството в този времепредел е перфектно обяснение за всичко. С негово разрешение Ксентос е съобщил това на Рила, Птосфес и Чартифон, а те са разпространили, че е принц-изгнаник от страна, свършено неизвестна за тамошните географски познания. Виждате ли с какво разполага? Защита отвътре. Самите ние не бихме могли да постъпим толкова добре.

— А ти как разбра? — поинтересува се председателят на борда.

— От Ксентос, по време на големия пир в чест на победата. Дръпнах го на една страна и го увлякох в теологическа дискусия, смесвайки питието му с хипно-истинно хапче. Дори не помни, че ми е казал.

— Никой в онзи времепредел няма да го възприеме по този начин — съгласи се председателят на борда. — А не рискува ли, като взе нещата му от храма?

Той поклати глава.

— Вкарахме конвейер през нощта на пира, когато храмът беше празен. На другата сутрин, когато свещениците установиха, че униформата, револверът и останалото са изчезнали, се развикаха: „Хвала! Дралм е приел obroka! Чудо!“ Бях там и видях. Калван не вярва в чудеса и смята, че някой от онези, които напуснаха Хостигос същия ден, когато отвориха границите, ги е задигнал. Знаем, че кавалеристите на Хармакрос са спирали всеки на всеки път, водещ през границата, претърсвали са каруците и пакетите. Публично, разбира се, Калван трябваше да поднесе благодарност на Дралм, че е приел obroka.

— А необходимо ли е?

— Не и в онзи времепредел. В неговия времепредел, да. Нещата ще бъдат намерени... първо дрехите и значката с номера върху нея. Не много далеч от мястото, където е изчезнал — мисля, че в Алтуна. Имаме внедрен човек в тамошната градска полиция. По-късно, може би след година, ще се появи револверът във връзка с убийство, което ще уредим. Регионалният секторен подначалник може да се погрижи за това. На всеки времепредел има достатъчно известни фигури, които не биха били кой знае каква загуба.

— Но това не би било никакво обяснение — възрази директорът на комисията.

— Не. Ще си остане нерешена загадка. Нерешените загадки вършат същата работа като обясненията, доколкото са загадка в обичайна конструкция.

— Е, господа, всичко е твърде интересно, но по какъв начин ме засяга служебно? — попита председателят на Паравремевия търговски борд.

Директорът на комисията се разсмя.

— Разочароваш ме! Рекетът на Дома на Стифон е чудесен повод за проникване в този подсектор и след два-три века, дълго преди някой от нас двамата да се е оттеглил, той ще е добра зона, в която да си проникнал. Просто ще влезем в Дома на Стифон и ще го поемем по същия начин, както храмовете на Ят-Зар в сектор Хулгун, установявайки всеобщ политически и икономически контрол!

— Ще трябва да стоите настрана от Морисъновия... Калвановия времепредел — каза Торта Карф.

— На всяка цена! Представяте ли си какво ще направим с него? Ще го предоставим на университета в Дергабар като изследователска зона заедно с пет гранични времепредела за надзор. Разбирате ли за какво става дума? — въодушеви се той. — Това е начало на съвършено нов подсектор, чиято точка на разклоняване е точно установена, което не сме успявали да постигнем никога досега, освен от историята. Вече съм регистриран в този времепредел като Въркън, грефтшарски търговец. Калван смята, че сега препускам към град Зигрос, за да набирам леяри, които да обучат народа му да лее топове. След около четиридесет дни мога да се върна с тях. Те, разбира се, ще бъдат университетският изследователски екип. А аз ще се връщам за толкова време, колкото съответства на правдоподобно пътуване с кон. Ще поставя един търговски склад, който да маскира конвейерната станция...

Торта Карф избухна в смях.

— Знаех си, че ще си измислиш някоя роля там! И естествено това е толкова важен научен проект, че ще се наложи Главният на паравремевата полиция да го контролира лично, тъй че ще прескачаш в извънвремето дори след като се оттегля и ти поемеш поста.

— Е, добре де. Всеки има своето хоби. Откак съм параченге, непрекъснато посещаваш фермата си в Сицилия на Пето ниво. Моето хоби пък ще е подсектор Калван на Арийско-транстихоокеанско Четвърто ниво. Само на сто и трийсет съм — докато дойде време да се оттегля...

9

I

Сред покоя на Най-вътрешния кръг в Дома на Стифон на Земята в Балф голямата статуя гледаше надолу и Сескрос, Върховен жрец и Глас на Стифон, се бе втренчил в издълбаните ѝ очи с почти равностойна вкамененост. Сескрос не вярваше в Стифон или в друг бог — в противен случай нямаше да е тук. Политиката на Дома на Стифон бе твърде важна, за да бъде поверена на вярващи и те не можеха и да се надяват да се издигнат над белите мантии на външния кръг — най-много да навлекат черните раса на нисши свещеници. Никой от тях не можеше да облече жълто расо, камо ли обагрената в огнени пламъци мантия на върховната власт. Сескрос знаеше, че статуята е на стария върховен жрец, който, разкривайки приложението на някакъв второстепенен храмов секрет, бе превърнал в култ някакво незначително божество-лечител, придавайки му мощта да властва над властниците на всичките Пет кралства. Ако въобще би могъл да изпитва уважение към някого, Сескрос би уважавал паметта на този мъж.

И сега първият Върховен жрец се бе втренчил в последния. Сескрос погледна пергаментовите листа пред себе си, приглади най-горния с ръка и отново зачете:

„ПТОСФЕС, Принц на Хостигос, до СЕСКЛОС,
наричащ себе си Гласът на Стифон:

Ти си лъжовен жрец на фалшиво божество,
безсрамен мошеник и измамник!

Знай, че ние в Хостигос чрез прости технически умения сега сами произвеждаме огненото семе, което лъжовно обявяваш за чудо на твоето лицемерно божество, че разпространяваме тези умения сред всички и отсега нататък кралете и принцовете, които са решили да воюват за своята защита и напредък, могат да го направят, без да обогатяват Дома на Порока на Стифон.

За доказателство изпращаме огнено семе наша собствена направа, достатъчно за зареждане на двацет мускета, и поясняваме как е било направено, а именно:

Три части пречистена селитра и три пети от една част дървени въглища, и две пети от една част сяр, всичко това смляно и пречистено като пресято брашно. Смеси старателно, навлажни сместа до гъсто тесто, след това го пресовай в кубчета и ги изсуши, а когато изсъхнат добре, стрий и пресей.

И знай, че считаме теб и всички в Дома на Порока на Стифон за наши смъртни врагове и врагове на всички хора, врагове, които трябва да бъдат изтребвани като вълци, и няма да намерим спокойствие, докато Домът на Порока на Стифон не бъде напълно разрушен и изтрет от лицето на земята.

ПТОСФЕС,
Принц на благородниците и народа на Хостигос.“

Това беше тайната на мощта на Дома на Стифон. Нито един властник, било велик крал или дребен лорд, не можеше да удържа своите врагове, ако те имаха огнено семе, а той нямаше. Никой властник не можеше да запази трона си без благословията на Дома на Стифон. На когото я дадяха, войските му побеждаваха. Когото лишаваша от нея, бе принуден да се съгласи с наложените насилни условия за мир. Домът на Стифон имаше решителната дума. Богатствата, които се вливаха като пълноводна река, бяха раздавани срещу огромна лихва, за да се превърнат в още по-голямо изобилие.

А сега този презрян принц на княжество, което можеше да прекосиш, без да се умори конят ти, посягаше на него, предизвикваше Дома на Стифон. В Хостигос имаше серни извори, а от Светата троица на Стифон сярата се добиваше най-трудно. Бяха му поискали земята и той бе отказал, а никому не бе разрешено да се противопоставя на Дома на Стифон, затова на неговия враг принц Гормот бяха дадени подаръци под формата на пари и огнено семе. Подобни неща се вършеха непрекъснато.

Преди три месеца Птосфес и народът му бяха изгубили надежда, а сега той си позволяваше да пише така на самия Глас на Стифон. Непочтителният тон изуми Сескрос. Той бутна настрана писмото на Птосфес и отново зачете писмото от Виблос, върховния жрец на град Ностор. Преди три месеца в Хостигос се появил някакъв чужденец на име Калван, който твърдял, че е принц, прогонен от далечна страна. Една луна след това Птосфес го направил главнокомандващ на армията и завардил границите си, които никой не можел да пресече навън. Бе получил тази информация, но не се бе замислил.

Преди шест дни хостигите превзели Тар-Домбра, замъка, който охраняваше най-прекия път за нахлуване в Хостигос, и един свещеник в черно расо бил пуснат да му отнесе това писмо. Виблос бе изпратил писмото си с бързи куриери, а свещеникът пътувал по-бавно, за да му разкаже лично цялата история.

Същият този Калван, разбира се, бе разкрил тайната на огненото семе на Птосфес. Той се запита дали този Калван не е някой изменник на Дома на Стифон, но тръсна глава. Не, цялата тайна, както я бе изложил Птосфес, бе известна само на свещениците с жълти раса от Вътрешния кръг, на висшите свещеници, на върховните свещеници и на архисвещениците. Ако някой от тях бе изчезнал, новината щеше да стигне до него за толкова време, за колкото биха я донесли галопиращи коне. Възможно бе някой свещеник от Вътрешния кръг да я е записал — което бе абсолютно забранено — и написаното да бе попаднало в ръцете на неверник, но той се съмняваше в това. Пропорциите бяха различни: повече селитра и по-малко дървени въглища. Трябваше да изпробва мострата на Птосфес — подозираше, че огненото му семе е по-добро от тукашното.

А може би някой просто сам бе стигнал до тайната? Не бе невъзможно, макар усъвършенстването на процеса и най-вече пресоването и стриването да бе отнело много години и усилията на маса свещеници. Той повдигна рамене. Не беше особено важно. Важното бе, че тайната е разкрита. Скоро всеки щеше да произвежда огнено семе и един ден от Дома на Стифон щеше да остане само името, чието споменаване да бъде единствено повод за насмешки.

Все пак той би могъл да отложи този ден, доколкото това го засягаше. Наближаваше деветдесетата си година и не му оставаше да живее още дълго, а за всеки мъж светът приключва със смъртта му.

Спешни писма до архисвещениците на петте Велики храма, в които да им разкаже всичко, а те да разкажат на подчинените си, каквото преценят за нужно. Сред светските управници да се разпространи слухът, че огненото семе е било откраднато от разбойници, които са го изнесли и продали контрабанда. Незабавно разследване дали някой добива сярра или селитра, строи или преустройва мелници. Смъртно наказание за всеки заподозрян, че тайната му е известна.

Знаеше, че това ще е достатъчно само за момента. Трябваше да се измисли нещо по-добро, при това веднага. И да се направи всичко възможно да не се разпространява новината, че някой извън Дома на Стифон произвежда огнено семе. Велик събор на всички архисвещеници, но това по-нататък.

И, разбира се, незабавно ликвидирани на Хостигос и всичко в него — нито един да не бъде продаден дори в робство. Гормот чакаше поданиците му да съберат реколтата — да бъде накаран да нападне веднага. В Ностор да бъде изпратен архисвещеник от Дома на Стифон, тъй като това е абсолютно свръх възможностите на нещастника Виблос. Крастоклес, мина му през ума. Разточителни подаръци от огнено семе, сребро и оръжия за Гормот.

Погледна още веднъж писмото на Виблос. Копие от писмото на Птосфес до него бе занесено на Гормот от ръката на кастелана на Тар-Домбра, пуснат под клетва за откуп. Птосфес бе издал тайната на огненото семе на своя неприятел! Упрекна се, че не бе забелязал това. Това бе дръзка и пъклено умна постъпка.

С Крастоклес да тръгнат петдесет конни стражи от Храма, а техен командир ще е висш свещеник без расо. И още сребро за подкупване на придворните и наемническите капитани на Гормот.

И специално писмо до върховния свещеник на храма в град Саск. Бе запланувано принц Сараск да бъде използван срещу Гормот, когато той стане твърде мощен след завоюването на Хостигос. Моментът за това бе настъпил. Гормот ще съсипе Хостигос. Веднага след това той също трябва да бъде унищожен.

Сескрос удари гонга три пъти и отново се замисли за този тайнствен Калван. Това не биваше да се отлага. Бе важно да узнае кой е, откъде е пристигнал и с кого е общувал, преди да се „появи“ — използваната от Виблос дума го бе впечатлила — в Хостигос. Може да

е пристигнал от далечна страна, където производството на огнено семе е общоизвестно. Не познаваше такава, но светът можеше да е по-обширен, отколкото си мислеше той.

Или съществуваха и други светове? Подобна идея му се бе мяркала от време на време като случайно възникнала мисъл.

II

Мъжът, наречен лорд Калван — освен в спомените си той вече не се възприемаше като някой друг, — отпи от чашата си и я остави върху поставката до стола си. Беше така наричаното зимно вино: наливаха го в каци да замръзне и изхвърляха леда, докато не станеше трийсетина градуса, напитката с най-високо спиртно съдържание „тук и сега“. „Дестилация — добави той в дългия списък за запомняне, — изобретяване и въвеждане в практиката.“ „Бърбън“, мина му през ума. Отглеждаха много зърно.

Минаваше полунощ. Хладен вятър поклащаше завесите пред отворения прозорец и пламъчетата на свещите потрепваха. Чувстваше се уморен, но знаеше, че трябва да стане на зазоряване и че ако легне, дълго ще остане буден в леглото. Твърде много неща имаше да обмисли.

Войскова мощ: повече от две към едно срещу Хостигос. Ако Гормот изчакаше прибирането на реколтата и мобилизираще всички селяни, още повече. Разбира се, ако изчакаше, щяха да се подготвят по-добре като обучение и материална част, но не кой знае колко. Три хиляди редовна пехота, организирани в роти и преминали минимално военно обучение. Две хиляди бяха копиеносци и алебардисти, но голям брой от копията бяха къси ловджийски и много от алебардите всъщност бяха онези приспособени от коси неща (така и не знаеше как да ги нарече), както и хиляда стрелци с аркебузи и мускети. И петдесет оръдейници, които след трийсетина дни щяха да се увеличат с още сто. И осемстотин души кавалерия, която би могла да се нарече редовна войска — благородници, фермери и помощниците им.

Артилерия — това беше най-светлата точка. Четирите леки оръдия за четирифунтови гюлета бяха готови и екипите се обучаваха на тях, а още две щяха да бъдат завършени до осем-десет дни. Старите оръдия бяха ремонтирани основно и бяха поне триста процента по-добри от най-доброто, с което щеше да разполага Гормот.

Добре, с числеността не можеше да се направи нищо. Тогава да противопостави на численото превъзходство подвижност и огнева

мощ. Няма особено значение кои са по-многобройни — просто стреляй по-често и по-точно. Но не му се мислеше за това точно в този момент.

Изпразни чашата и се запита дали да си налее още, докато палеше лулата. Но вместо това се замисли за нещо, върху което не се бе замислял напоследък: в кое точно „сега“ се намира.

Не беше нито миналото, нито бъдещето на 19 май 1964, когато бе попаднал в купола от светлина. Това бе категорично. В такъв случай кога? Друго времеизмерение?

Да кажем, че времето е плоскост — като лист хартия. „Хартия — опит за производство“ — моментално отстрани възникналата мисъл. Искаше му се да е чел повече научна фантастика. Времевете измерения бяха обичайна тема за научната фантастика, при това задълбочено обмислена. Да речем, че е насекомо, в състояние да се движи само в една посока, пълзейки по една черта върху хартията, и някой го вземе и го постави върху друга черта.

Това бе възможно обяснение. И да речем, че много отдавна, преди началото на писаната история, някоя от тези посоки на времето се е разклонила. Или пък тези посоки винаги са съществували в безкрайно количество и върху всяка от тях нещата са се случвали по различен начин. Може би бе тъкмо така. Усети, че го обхваща вълнение. Дралм да му помага — щеше да бодърства поне половината нощ, мислейки върху това. Стана и си напълни чашата.

Бе узнал някои неща за историята на тези хора. Предшествениците им живели по атлантическото крайбрежие в продължение на повече от пет столетия. Всички говорели на един език и произлизали от рода зартани. Не били пристигнали през Атлантическия океан, а от запад, през континента. Някои неща бяха исторически документи, които бе прочел, а други — устни легенди. Всичко се потвърждаваше от картите, върху които бяха отбелязани всички важни крайбрежни градове в речните устия. Нямаше нито един град на такива отлични места за пристанища като Бостън, Балтимор или Чарлстън. Имаше кралство Грефтшар в западния край на Великите езера и Дорг, където се сливаха Мисисипи и Мисури, и Ксифлон на мястото на Ню Орлиънс. Но в устието на Охайо имаше само едно пазарско градче, а долината Охайо гъмжеше от полудиваци. Пътища бяха реките на изток и юг.

Следователно тези хора бяха дошли отвъд Тихия океан. Но не бяха азиатци в смисъла, в който той използваше думата. Бяха руси хора от бялата раса. Арийци! Разбира се, арийците бяха тръгнали от Централна Азия преди хилядолетия, заливайки Индия и Средиземноморието на югозапад и стигайки чак до Скандинавия на северозапад. А тук бяха тръгнали в обратната посока.

Имената напомняха гръцките — с всички тези „-ос“, „-ес“ и „-он“ окончания, — но езикът не напомняше дори силно развален гръцки. И граматически нямаха нищо общо. В колежа бе учил малко гръцки и макар винаги да се измъкваше от предмета, поне дотолкова го знаеше.

Момент. Думите „баща“ и „майка“. На немски „ватер“, на испански „падре“, на латински „патер“, на гръцки почти същото, на санскрит „патр“. На немски „мутер“, на испански „мадре“, на латински „матер“, на гръцки „метер“, на санскрит „матр“. На зартански — „фадрос“ и „мавра“.

III

Беше една от онези следобедни сбирки, на които присъстващите сякаш нямаха никакви грижи — отпиваха мързеливо от високите си чаши, похапваха сандвичи с пържен хляб, бърбеха и се смееха. Въркън Вал подаде запалка на съпругата си Хедрън Дала, след което запали и своята цигара. От другата страна на дългата ниска маса Торта Карф си правеше коктейл със съсредоточеността на алхимик, който смесва Еликсира на живота. Хората от Университета в Дергабар — възрастният професор по Паратемпорална теория, професорката по Извънвремева история и младият мъж, директор по Извънвремеви изследователски дейности — се усмихваха до един като три котета над паничка с каймак.

— Разполагате с него изцяло — каза Вал. — Паравремевата комисия обяви този времепредел за изследователска зона и той е под абсолютна карантина за всеки, освен за университетския персонал и акредитираните студенти. Спазването на карантината ще бъде под мой личен контрол.

Торта Карф вдигна очи.

— След оттеглянето ми ставам член на Паравремевата комисия — добави той. — Ще се погрижа карантината да не бъде отменена или смекчена.

— Бих искал обяснение за онези четири часа от момента на напускането на транспозиционното поле до момента на пристигането в селската къща — каза паратемпоралният теоретик. — Нямаме никаква представа какво е правил през това време.

— Скитал е из гората, опитвайки се да се ориентира — отвърна Дала. — Предполагам, че през по-голяма част от времето е седял и е мислил. Да бъдеш хванат от конвейерно поле би трябвало да е доста разтърсващо преживяване, ако не знаеш за какво става дума, но той, изглежда, се е приспособил доста добре до момента на сражението с тези ностори. Не допускам да е променял историята съвсем сам.

— Не говорете така — повиши тон старият професор. — Може да е застрелял гърмяща змия, която иначе би ухапала и умъртвила дете,

което инак би станало високопоставена личност. Може да звучи преувеличено и банално, но паратемпоралната алтернативна правдоподобност е построена върху различни баналности. Кой може да каже какво е насочило арийското преселение в този сектор на изток вместо на запад, както във всички останали? Махмурлукът на някой племенен вожд или кошмарът на някой магьосник?

— Именно затова получавате петте гранични времепредела за надзор — поясни директорът по Извънвремеви изследователски дейности. — И бих стоял настрана от Хостигос във всички тях. Не бихме искали хората ни да бъдат изпоклани наред с постоянното население от бандата на Гормот или да бъдат принудени да се защитават с оръжия от Родния времепредел.

— Това, което ме притеснява — обади се историчката, — е брадата на Вал.

— И мен ме притеснява — отвърна Дала, — но свиквам.

— Не я е бръснал, откакто се върна от времепредела на Калван, и тя заприличва на нещо постоянно. А виждам, че сега Дала е руса. Блондинките са по-малко подозрителни на Арийско-транстихоокеанския. Двамата постоянно ще влизат в онзи времепредел и ще излизат от него.

— Вижте, ниции изключителни права по отношение на каквото и да в извънвремето не изключват Паравремевата полиция. Вече казах, че поемам този времепредел под лично наблюдение. А служебно Дала е специален помощник на специалния помощник на Главния и получава автоматично повишение заедно с мен.

— Нали не смятате да въвеждате излишно много замърсяваща правдоподобност? — попита обезпокоен възрастният теоретик. — Бихме искали да проучим ефекта от появата на този човек в този времепредел...

— Познавате ли проучване, което не замърсява проучвания обект, професоре? — запита Торт Карф, който вече бе приготвил напитката си.

— Аз по-скоро ще сведа до минимум замърсяващите фактори от дейността на изследователския тим. Вече съм регистриран там като Въркън, търговец от Грефтшар. Лорд Калван ми предложи и офицерски чин в армията като командващ на оръдеен полк, който сега се обучава, а в момента се предполага, че набирам леяри на месинг в

Зигрос. — Вал се обърна към директора по изследванията. — Мога да се завърна правдоподобно в Хостигос най-рано след трийсет дни. Можете ли да подготвите първия екип дотогава? Трябва да са майстори в своя занаят. Ако излеят оръдие, което се пръсне при първия изстрел, знам какво ще се случи с главите им и няма да се опитам да се намеся в тяхна защита.

— О, да. Вече имат всичко освен местна леярска техника и правилен зигроски акцент. Трийсет дни са предостатъчни.

— Но това е замърсяване! — възрази паратемпоралният теоретик. — Вие обучавате хората му да правят оръдия и...

— Просто по-добри оръдия, а ако не закарам фалшиви леяри от Зигрос, Калван ще прати някой да му докара истински. Ще му помагам и с всичко друго, с което би могъл да му помага един пътуващ търговец — информация и от този род. Дори може отново да участвам в сражение с него — с някоя кремъклияка. Но искам той да победи. Твърде много се възхищавам от този мъж, за да му сервирам на поднос незаслужена победа.

— Напомня ми повечето мъже — подхвърли историчката. — Бих искала да се срещнем лично.

— По-добре недей, Елдра — предупреди я Дала. — Тази негова принцеса е отличен стрелец и ми се струва, че не се замисля особено към кого да насочи оръжието си.

10

I

Заседателната зала на Генералния щаб се намираше точно зад вратата на централната кула. Релефната карта бе завършена и разпъната. За целия Генерален щаб всичко представляваше новост. Както и за самия него, но той имаше някаква смътна представа какво трябва да върши един Генерален щаб, което го поставяше по-високо от останалите. Ксентос докладваше за донесеното от Петата колона в Ностор.

— Пекарните работят денонощно. Мляко не може да се намери на никаква цена — всичкото го правят на сирене. А от месото правят пушени суджуци.

Суша храна, която всеки войник може да носи в раница: полеви порцион. Всичко, дори хлябът, можеше да се трупа на склад, помисли си Калван, но Ксентос продължи, че се реквизирали фургони и волове, а селяните се вербували насила за колари. Това не се предприемаше кой знае колко време предварително.

— Значи Гормот не смята да чака прибирането на реколтата — заключи Птосфес. — Ще удари скоро и падането на Тар-Домбра въобще не го спря.

— Забави го, принце — каза Чартифон. — Сега щеше да залее Ностор с наемници пред Долината на седемте хълма, ако не бяхме превзели Тар-Домбра.

— Признавам го. — Върху устните на Птосфес се появи усмивка. Откакто барутните мелници започнаха да действат и особено след падането на Тар-Домбра, той се учеше отново да се усмихва. — Трябва да се подготвим да го посрещнем малко по-рано, отколкото очаквах, това е всичко.

— Ще трябва да сме готови най-късно утре — обади се Рила. Беше заела този израз от него. — С какво смятате, че ще ни удари?

— От известно време размества войските си — съобщи Хармакрос. — Изглежда, придвижва всички наемници на изток, а своите войници на запад.

— Бродът Маракс — предположи Птосфес. — Ще хвърли първо наемниците срещу нас.

— О, не, принце! — не се съгласи Чартифон. — Да обикалят цялата планина и целия път през източен Хостигос? Не би го направил. Ще влезе оттук.

Той измъкна огромния си меч — не признаваше новомодните ръженчета, — завъртя го леко във въздуха, за да го хване удобно, и посочи на картата, където Листра се вливаше в Атан.

— Ето тук, при устието на Листра. Може да придвижи цялата си армия на собствена територия нагоре по течението и да форсира тук — ако му разрешим, — превземайки долината на Листра до границата със Саск. Тук са всичките ни железарии.

Това вече беше напредък. До неотдавна оръжието за Чартифон не бе нищо повече от онова, с което се сражаваш — даденост сама по себе си. Сега започваше да разбира, че то следва да бъде произведено.

Това предизвика спор. Някой предположи, че Гормот ще се опита да форсира някоя от клисурите. Не Домбра — бе здраво укрепена. Може би дефилето на Врилос.

— Ще нападне там, където не го очакваме — обяви Рила.

— Но това означава, че трябва да го очакваме навсякъде.

— Велики Галзар! — избухна Птосфес и измъкна рапирата. — Това означава, че трябва да го очакваме навсякъде оттук — той посочи устието на Листра — дотук. — Този път посочи мястото, където в света на Келвин Морисън се намираше Луисбърг. — Това означава, че с половината от силата на Гормот трябва да сме по-силни от него във всяка възможна точка.

— Значи трябва да разместим хората по-бързо — каза дъщеря му.

Умно момиче! Бе разбрала онова, което другите не бяха разбрали и за което Калван бе мислил цяла нощ — че подвижността може да компенсира числеността.

— Да — обади се той. — Хармакрос, за колко пехотинци можеш да подсигуриш коне? Може и да не са добри коне, а само да ги пренесат до полесражението.

Хармакрос се възмути — воини върху коне са кавалерия. Всеки знаеше, че са нужни години, за да обучиш кавалерист. Трябваше да си роден за тази работа. Чартифон също се възмути — пехота са воини, които се сражават пеша, и не им е мястото върху конете.

— Това означава — продължи той, — че в бой един на всеки четирима ще държи конете на останалите, но ще влезат в бой преди битката да е свършила и могат да носят по-тежка броня. Та за колко пехотинци можеш да намериш коне?

Хармакрос го изгледа, видя, че говори сериозно, замисли се за момент и се усмихна. На Хармакрос винаги му трябваше малко време, за да се окопити от шока на някоя нова идея, но винаги се окопитваше навреме.

— Една минутка, сега ще видя.

Дръпна офицера по запасните коне встрани, а Рила се присъедини към тях с дъска и креда. Освен другото, Рила бе математикът. Бе научила арабските цифри. Начело в списъка „Причини да обичам Рила“ бе обстоятелството, че момичето имаше мозък и не се боеше да го използва.

Той се обърна към Чартифон и заговориха за защитата на устието на Листра. Все още обсъждаха, когато Рила и Хармакрос дойдоха при тях.

— Две хиляди — съобщи Рила. — Всички имат четири крака и до снощи всички бяха живи.

— Хиляда и осемстотин — съкрати ги Хармакрос. — Ще ни трябват за багажа и за замяна.

— Хиляда и шестстотин — реши Калван. — Осемстотин копиеносци с бойни, а не ловджийски копия и онези неща от коси, и осемстотин аркебузири с аркебузи, а не пушки за зайци. Можеш ли да го направиш, Чартифон?

Можеше. Както и всички, които нямаше да паднат от конете.

Освен тази лекоподвижна сила оставаха още хиляда и двеста копиеносци и двеста стрелци. И запасняците, разбира се: всеки, който можеше да извърви един час пеша, без да издъхне, въоръжен с каквото му попадне. Те наброяваха две хиляди селяни и щяха да воюват сърцато, макар и неумело. Много от тях щяха да загинат.

А според най-добрите изчисления на разузнаването Гормот разполагаше с шест хиляди наемници, четири хиляди от които кавалеристи, и четири хиляди свои поданици — без да се включват застарелите и младежите, — като нито един от тях не бе въоръжен със земеделски сечива или арбалети. Той погледна отново картата. Гормот щеше да нападне там, където превъзходството на кавалерията щеше да

му осигури най-голямо предимство. Или при устието на Листра, или при брода Маракс.

— Добре. И всички стрелци. — Бяха петдесет души. — Качете ги върху най-добрите коне — те ще трябва да са навсякъде едновременно. И петстотин редовни кавалеристи.

Сега всички се развикаха. Не разполагаха с толкова. Над картата засвяткаха саби, които сочеха местата, където имаше наполовината на това. Избухнаха спорове. Някой ден по време на тези спорове някой можеше да използва сабята и за нещо друго, освен да сочи по картата. Накрая стъкмиха петстотин души за бързоподвижния батальон.

— И искам всички мускети и кавалерийски копия да бъдат върнати — нареди той. — Кавалерийските копия са по-добри от онези, които имат половината ни копиеносци, а мускетите са добри почти колкото аркебузи. Няма да товарим кавалерията с пехотинско въоръжение, когато пехотата отчаяно се нуждае от такова.

Хармакрос се поинтересува с какво ще се сражава кавалерията.

— Със саби и пистолети. Задачата на кавалерията е да разузнава и събира информация, да неутрализира вражеската кавалерия, да възпрепятства придвижването и комуникациите на противника и да преследва бегълци. А не да воюва пеша — именно затова организираме конна пехота: да извършва самоубийствени атаки срещу струпани на едно място копиеносци, — тъкмо за тази цел правим леките оръдия за четирифунтови гюлета. Копията и мускетите ще се раздадат на пехотата, а ловджийските пушки и косите могат да се раздадат на запасняците.

— Ти командваш лекоподвижния батальон, Хармакрос — продължи той. — Предай дейността си по разузнаването на Ксентос. Принц Птосфес и аз ще му помагаме. Твои са четирите леки оръдия и двете, които правим, веднага щом са готови. Вземи и четирите най-леки от старите осемфунтови. Заемаш позиции в Долината на седемте хълма. Бъди в готовност да тръгнеш на изток или на запад веднага щом получиш заповед за това.

— И още нещо: бойни викове. — Трябваше да бъдат подвиквани постоянно, за да не се избиват помежду си. — Освен „Птосфес!“ и „Хостигос!“, ще викаме: „Долу Стифон!“

Това бе посрещнато с всеобщо одобрение. Всички знаеха кой е истинският враг.

II

Гормот, принц на Ностор, остави чашата и избърса мустаците си с опакото на ръката си. Свещите по дългата маса потрепваха. Приборите тракаха и гласовете се извисяваха.

— Всичко загубих! — оплакваше се един барон, пропъден от Долината на седемте хълма при падането на Тар-Домбра преди малко по-малко от една луна. — Къща, двайсет ферми, село...

— Да не мислиш, че ние не сме загубили нищо? — запита друг благородник. — Прекосиха реката на другата нощ, след като те изгониха, и изпепелиха всичко върху земята ми. Само по чудото на Стифон се спасих, без да ми изпият кръвчицата.

— Срамота! — викна Виблос, върховният жрец на храма на Стифон, който седеше до него на високата маса. — Бърборите за краварници и селски колиби. А какво ще кажете за стопанството на храма на Седемте хълма, плякосано и осквернено свято място? Петнайсет миропомазани свещеници и послушници и двайсет стражи, всички изклани до един! „Изтребвани като вълци“ — цитира той.

— Това е работа на Стифон — нека той си поеме грижата — намеси се лордът от Западен Ностор. — Искам да разбера защо нашият принц не се погрижи за защитата на Ностор.

— Това може да бъде спряно, принце — каза кметът на град Ностор, най-преуспяващият търговец. — Принц Птосфес предложи мир, след като Хостигос си възвърна Тар-Домбра. Той е мъж, който държи на думата си.

— Да приемем мир, подхвърлен като милостиня на просяк? — изрева Нецигон, главнокомандващият на Ностор. — Приятелска ръка, подадена ни като изстрел на оръдие?

— Мир с един осквернител на свещени места и касапин на свещеници на Стифон? — развика се и Виблос. — Мир с богохулник, който има претенцията да върши с ръцете си на смъртен чудесата на самия Стифон и да произвежда огнено семе без неговото благоволение?

— Не само претенции! — намеси се граф Феблон, братовчедът на Гормот. — В името на Дралм, когато превзеха Тар-Домбра, хостигите изгориха повече огнено семе, отколкото си мислехме, че има в цял Хостигос. Бях там, за разлика от вас. И когато отвориха военните складове, се усмихнаха презрително и казаха: „Този гаден боклук! Не го смесвайте с нашето.“

— Това е друг въпрос — взе думата и баронът от устието на Листра. — Аз искам да знам какво е направено, за да не влязат в Ностор. Та те опустошиха всичко от планината до реката — не остана нито една колиба.

Пред вратата изтракаха оръжия и някой каза подигравателно:

— Ето го и Птосфес! Всички под масите!

Влезе мъж с ризница и черни кожени бричове, който отдаде поздрав — капитанът на тъмницата.

— Принце, принудихме специалния затворник да говори. Ще разкаже всичко.

— Ха!

Гормот знаеше какво означава това. Разсмя се, като забеляза угрижените погледи на насядалите около страничните маси. Не един и двама от придворните му имаха причини да изпитват страх от някой, който има намерение да разкаже всичко за нещо. Той извади кинжала си и направи резка върху свещта пред себе си — на един пръст от върха.

— Носиш добра новина. Когато свещта се стопи до чертата, ще дойда да го чуя.

Кимна му, че го освобождава, и капитанът се поклони и излезе заднишком. Принцът удари по масата с дръжката на кинжала.

— Млъкнете всички. Разполагам с малко време, тъй че наострете уши. Клестреус — обърна се той към главнокомандващия на наемническите роти, — имаш четири хиляди коне, две хиляди пешаци и десет оръдия. Прибави към тях хиляда от моята пехота и каквито от моите пушки смяташ за подходящи. Ще прекосиш Атан при брода Маракс. Тръгни утре, преди росата да се е вдигнала от тревата. До следващия изгрев вземи и задръж брода, пусни най-добрите си кавалеристи напред, а другите да ги последват, колкото могат по-бързо.

— Нецигон — обърна се след това той към своя главнокомандващ, — събери всички мъже до последния селяк и вземи

оръдията, които ти остави Клестреус. Разположи роти на всяка планинска пътека откъм реката, като използваш за това селяните. С останалите войски стигни устието на Листра и дефилето на Вринос. Докато Клестреус напредва през източен Хостигос, той ще атакува всяка клисура в тил, а твоите хора да му се притекат на помощ. Тар-Домбра ще уморим от глад. Другите ще ги превземем с пристъп. Когато Клестреус стигне до дефилето на Вринос, ще прегaziш Атан и ще прекосиш долината на Листра. След това ще превземем Тар-Хостигос. Само Галзар знае колко време ще ни отнеме това, но до половин луна останалата част от Хостигос би трябвало да е наша.

Покрай масата се понесе доволно мърморене. Това бе добра новина, която отдавна чакаха да чуят. Единствено върховният жрец Виблос остана неудовлетворен.

— Но защо толкова скоро, принце?

— Скоро ли? В името на жезъла на Галзар, та ти настояваш за това като дамгосано говедо, откак се разлистиха дърветата. Ето ви вашето нахлуване сега — а ти протестираш. Защо?

— Още няколко дни няма да променят нищо, принце — отвърна Виблос. — Днес получих съобщение от Дома на Стифон върху Земята от перото на Негово светейшество самия Глас на Стифон. Негова святост архисвещеник Кростоклес пътува насам с богати дарове и благословията на Стифон. Ще бъде дълбоко неуважение да не изчакаме пристигането на Негова святост.

Поредният проклет храмов плъх, по-едър, по-тлъст и по-нагъл от този тук. Е, нека пристигне след победата и се задоволи с кокалите, които му подхвърлят.

— Чухте ме — обърна се той към двамата военачалници. — Тук управлявам аз, не този свещеник. Изпълнявайте. Разпоредете се веднага и утре потегляйте.

След това се надигна, като блъсна стола, преди прислужникът да успее да го отмести. Резката върху свещта все още се виждаше.

Стражи с факли в ръце го съпроводиха по извитата стълба към тъмницата. Въздухът миришеше на тежко. От дъха му се образуваше пара — лятната горещина никога не проникваше в подземиеето. Крясъците, които долитаха от стаята за изтезания, подсказваха, че разпитват някой нещастник, и той се запита кой ли може да е. Спряха

пред желязна врата, която той отключи със закачен на колана си ключ и влезе сам, като я затвори зад гърба си.

Стаята бе обширна, затоплена от огъня в камината в ъгъла и осветена от закачен на тавана огромен фенер. На отрупаната с боклуци маса приведен мъж блъскаше с чукало в един хаван. Щом вратата се затвори, мъжът се изправи и се обърна. Беше плешив, с червеникава брада, а на колана му имаше съвсем необичаен за един затворник кинжал. На масата бе оставен ключ от вратата, а до него два тежки пистолета. Мъжът се усмихна.

— Поздрав, принце. Готово. Опитах го и е добро като произведеното в Хостигос и много по-добро от боклука, който продават свещениците.

— И без никакви молитви към Стифон, Скангра?

Скангра, който дъвчеше тютюн, изплю една кафява хрчка на пода.

— Плюл съм в мутрата на Стифон! Искаш ли да го опиташ, принце? Пистолетите са празни.

Върху масата имаше наполовина напълнена с огнено семе купа. Принцът отмери един заряд и сипа в единия, зареди, тикна куршум, натъпка подсипа и нагласи кремъка и ударника. Прицели се в една цепеница до камината и стреля, след което остави пистолета и отиде да измери дупката със сламка. Куршумът бе проникнал на дълбочина почти колкото кутре. Семето на Стифон не можеше да постигне подобно нещо.

— Отлично, Скангра! — засмя се той. — Ще трябва да те крием още известно време, но от този час ти си първият благородник в Ностор след мен. Титулувам те херцог. Ще имаш най-богатите земи в Хостигос, когато Хостигос стане мой.

— А храмовите стопанства в Ностор? — запита Скангра. — Ако ми възложиш да правя огнено семе за теб, там има всичко, от което се нуждая.

— Да, в името на Галзар, тях също! След като приключа с Птосфес, ще си уредя сметките с Виблос и преди да го оставя да умре, ще започне да завижда на Птосфес.

Грабна една калаена чаша и без да провери дали е чиста, отиде до бурето с вино и я напълни. Опита виното и го изплю.

— Тази помия ли са ти дали да пиеш? Който и да го е допуснал, няма да види утрешния залез! — Той блъсна вратата и изрева: — Вино! Вино за принц Гормот и херцог Скранга! И сребърни чаши! — И запрати все още пълната с вино до половината калаена чаша по един от стражите. — Размърдай си задника, нещастнико! И го опитай дали става за благородници!

11

I

В главна квартира на лекоподвижния батальон бе превърнат господарският дом на един носторски благородник, прогонен от Долината на седемте хълма в деня на десанта в Домбра. Докато Калван препускаше през осветеното от факли и гъмжащо от войски село, всички крещяха името му. Хармакрос и някои от офицерите му го посрещнаха на вратата.

— Велик е Дралм, Калван! — засмя се Хармакрос. — Не ми казвай, че вече можеш да присаждаш и крила на коне. Пратениците ни потеглиха само преди час.

— Срещнах ги в долината на Врилос. — Прекосиха външния хол и влязоха в стаята. — В Тар-Хостигос новината стигна след мръкване. Какво сте чули оттогава?

На централния канделабър горяха най-малко петдесет свещи. Явно в деня на десанта кавалерията бе пристигнала преди селяните и те не бяха плякосали всичко. Хармакрос го заведе до една инкрустирана маса, върху която бе простряна перфорирана с горещи игли карта от еленова кожа.

— Имаме съобщения от всички планински наблюдателници. Доста далеч са от реката, за да се види нещо освен прах, но колоната е по-дълга от три мили. Най-отпред кавалерията, отзад пехота, след нея оръдия и фургони и накрая още пехота и кавалерия. На смрачаване са спрели в Нирфе и са запалили стотици лагерни огньове. Дали са ги оставили запалени и са продължили в тъмното и колко се е придвижила кавалерията до този момент, не знаем. Очакваме ги при изгрев около брода на Маракс.

— Знаем още нещо. Свещеникът на Дралм в Ностор е изпратил вестоносец малко след обяд, но той не е прекосил реката до смрачаване. Колоната е под командването на Клестреус, главнокомандващия на наемниците. Всички наемници на Гормот — четири хиляди кавалерия и две хиляди пехота, петнайсет оръдия, но не каза какви, и цял обоз от фургони, които просто пращят от плячка. В същото време Нецигон се придвижва на запад към устието на Листра с

изцяло носторска войска. Пратеникът се е забавил, за да ги заобиколи. Чартифон е при устието на Листра с каквото може да събере. Птосфес е с малка войска при дефилето на Врилос.

— Така — каза Хармакрос. — Атака от две страни, но от изток ще е по-масирана. Нищо не можем да направим, за да помогнем на Чартифон, нали?

— Да ударим Клестреус, колкото е възможно по-силно. Друго не мога да измисля. — Междувременно той бе извадил лулата си и щом я напълни, един от щабните офицери му поднесе огън. Поредната константна величина. — Благодаря. Какво е направено тук досега?

— Изпратих фургоните и осемфунтовите оръдия по главния път на изток. Ще спрат западно от Фитра, ето тук. — Той посочи малко фермерско селище върху картата. — След като струпам всичко ето тук, ще тръгна по черния път, който се съединява с главния път при Фитра. Имам двеста запасници — обичайната сбирщина, половината с арбалети, — които напредват с фургоните.

— Това е добре.

Той отново огледа картата. Черният път, подходящ за кавалерията и четирифунтовите оръдия, но не и за фургоните и тежките оръдия, вървеше успоредно на планината, след което завиваше на юг, за да се слее с главния път в долината. Хармакрос бе изпратил първо тежкоподвижната част и нямаше да има затруднения при придвижването, а сега чакаше да се събере цялата му войска.

— Къде смяташ да влезеш в сражение?

— При Атан, разбира се — изненада се Хармакрос, че му задават подобен въпрос. — Част от кавалерията на Клестреус ще е прегазила, преди да стигнем, но няма как да предотвратим това. Ще ги унищожим или ще ги изтичаме обратно и ще защитаваме фронта по реката.

— Не. — Калван докосна с тръбичката на лулата си кръстовището при Фитра. — Тук ще се бием.

— Но, лорд Калван! Това е много мили навътре в Хостигос! — противопостави се един от офицерите. Вероятно имаше имот някъде там. — Не можем да ги пуснем толкова навътре!

— Лорд Калван — започна с нетърпящ възражения тон Хармакрос. Този път нямаше намерение да се подчинява. — Не можем да си позволим да отстъпим и педя хостигска земя. Достоинството на Хостигос ни го забранява.

Отново се връщаха в Средните векове! Сякаш чуваше гласа на професора по история да изрежда стотици битки, загубени поради съображения за опазване на достойнството. Най-вече от французите, но не само от тях. Реши да побеснее.

— Стифон да ви тръшне с тези глупости! — изрева той и удари с юмрук по масата. — Не воюваме нито за достойнство, нито за имена. Воюваме, Дралм да ви тръшне, за да оцелеем, и единственият начин да спечелим е като изтрепем колкото можем повече ностори и загубим колкото се може по-малко наши мъже.

— Ето тук — продължи по-кратко той, след като яростта си свърши работата. — Това е най-доброто място. Познавате местността. Клестреус ще пресече Маракс ето тук. Ще пусне най-добрата кавалерия отпред и след като си осигури брода, ще напредне в долината. Кавалерията ще избърза да събере плячката преди пехотата. Докато пехотата прегази, ще са се разтегли по целия източен Хостигос. Освен това ще са уморени и — най-важното — конете им също ще са уморени. На дневна светлина ще сме стигнали до Фитра и до появяването им ще успеем да заемем позиции, конете ни ще са отпочинали, мъжете ще са поспали около час и ще са похапнали топла храна. Няма ли да е по-различно според вас? С какви войски разполагаме на изток оттук?

— Стотина души кавалерия до реката, сто и петдесет редовна пехота и приблизително два пъти повече запасници. И още петстотин запасници и малко редовна войска на позиция по дефилетата.

— Добре... моментално пратете ездачи. Войската покрай реката да се върне назад, пехотата възможно по-бързо, а кавалерията малко пред носторите и с отделни сражения. Но да не се опитват да ги забавят — ако забавим тези отпред, задните ще ги настигнат, а не искаме това.

Хармакрос гледаше картата и преценяваше тактиката. Накрая кимна и каза:

— Източен Хостигос ще бъде гробницата на носторите.

Това вече бе достойно за честта на Хостигос.

— По-скоро на наемниците от Хос-Агрис и Хос-Ктемнос. Все пак кой ги е наел — Гормот или Домът на Стифон?

— Гормот, разбира се. Домът на Стифон е дал парите, но военачалниците наемници са подписали договора с Гормот.

— Глупаво от страна на Стифон. В съобщението, което получих от преподобния — как му беше името, — има една интересна клюка. Изглежда, тази сутрин Гормот е усмъртил един свой подуправител. Тикнал насила една фуния в гърлото му и му излял почти половин бъчонка долнопробно вино, предназначено за един затворник или по-скоро предполагаем затворник, към когото Гормот разпоредил да се отнасят добре.

Един от офицерите направи гримаса.

— Съвсем в стила на Гормот.

Друг офицер се разсмя и изброи няколко ханджии в град Хостигос, които заслужавали същото. Хармакрос поиска да разбере кой е този привилегирован затворник.

— Познаваш го. Скранга, агриският търговец на коне.

— Да, купихме добри коне от него. Яздя един от тях — отвърна Хармакрос. — Хей! Та той работеше в мелницата за огнено семе. Мислиш ли, че е почнал да прави огнено семе за Гормот?

— Ако е постъпил, както му казах, да.

Всички се развикаха. Дори Хармакрос го изгледа опулено.

— Ако Гормот започне да произвежда собствено огнено семе — продължи Калван, — Домът на Стифон ще разбере и знаете какво ще последва. Затова се питам кой срещу кого ще използва наемниците. И още нещо. Нямаме възможност да се грижим за носторски затворници, но задръжте всички наемници, които се предадат. Ще ни потрябват, когато дойде редът на Сараск.

II

На изток едва се развиделяваше и варосаните стени се още бяха само смътни петна под тъмните сламени покриви, но градчето Фитра вече беше будно и щом той приближи, отвсякъде се понесоха викове:

— Лорд Калван! Дралм да благослови лорд Калван!

Вече бе попривикнал и не усети същото вълнение, както първия път. От отворените врати и прозорци се изливаше светлина, потрепваха пламъците на откритите огънове и се бе струпала тълпа от местни хора и препуснали напред кавалеристи. Зад него тътнеха конските копита, а по-назад по дървения мост до мелницата трещяха четирифунтовите оръдия. Трябваше да произнесе реч от седлото, докато се раздаваха заповеди и се препредаваха на стоящите отзад, а хора и коне отстъпваха, за да направят път на оръдията.

След това заедно с Хармакрос и още петима-шестима офицери препуснаха до мястото, където пътят се спускаше в падината. Слабата виделина на изток се бе превърнала в искряща жълта ивица. Вляво тъмнееше плоският силует на планината Хостигос, безразборно разхвърляните ниски хълмчета вдясно също започваха да се виждат. Той посочи клисурата по средата.

— Пратете двеста кавалеристи около онзи хълм към малката долина с трите стопанства — каза той. — Да не палят огънове и да не се показват. Да изчакат, докато имаме работа тук и докато се появи втората вълна ностори. Тогава да ги ударят в гръб.

Единият от офицерите препусна в галоп, за да изпълни заповедта. Жълтото сияние се засили и само най-ярките звезди все още блещукаха. Пътят пред тях отвеждаше до малък ручей, който прекосяваше долината и се вливаше в по-широк поток, течащ на изток покрай подножието на планината. Склоновете стигаха до тераса, а над нея се извисяваше върхът. Вдясно местността бе неравна и предимно обрасла с гори, а пред тях се бяха ширнали фермерските земи. Около тях, в падинката и отсреща имаше малко дървета. Не би могло да бъде по-добре дори ако бе молил Дралм да подреди пейзажа.

Жълтото зарево достигна зенита и на изток вече не можеше да се гледа. Хармакрос присви очи и измърмори, че слънцето щяло да ги заслепява по време на битката.

— Няма страшно — докато пристигнат, ще е над главите ни. А сега подремнете. Ще ви събудя навреме. Щом фургоните пристигнат, ще раздадем топлата храна.

На отсрещния хребет се показа натоварена със слама волска каруца, до която пристъпваха уморено жена и момче; друга жена и няколко деца бяха в каруцата. Преди да стигнат до ручея, се показа и фургон. Това беше само началото — скоро щеше да се проточи цяла върволица. Не можеха да стъпят на главния път западно от Фитра, докато не преминеха фургоните и осемфунтовите оръдия.

— Отклонете ги — нареди той. — Използвайте фургоните и каруците за барикади, а с воловете да се довлекат дървета.

Откъм селото заизлизаха селяни с впрягове по четири и шест вола. Заехтяха секири. Прииждаха все повече бежанци. Надигнаха се шумни протести, че ги спират и реквизират каруците и воловете. Дърварите вече бяха от другата страна на падината и мъжете подвикваха на воловете, които влачеха отсечените дървета към прегражденията.

Той присви очи срещу слънцето. Не се виждаха пушечи, но той бе сигурен, че има пожари. Вражеската кавалерия със сигурност вече бе прегазила Атан, а палезите бяха любимо забавление на наемниците — както и грабежите. Прегражденията започнаха да се оформят с пространство за по три от шестте шестфунтови оръдия от двете страни на пътя и барикада от фургони и каруци малко по-напред. От време на време той препускаше напред, за да провери какво се вижда от гледната точка на неприятеля. Не искаше съоръжението да изглежда твърде заплашително или твърде професионално, а и искаше да е сигурен, че оръдията са маскирани добре. Най-последно започна да забелязва струйки пушек по линията на хоризонта на разстояние седем-осем мили. Все пак наемниците на Клестреус нямаха намерение да го разочароват.

Пристигна рота пехотинци. Бяха сто и петдесет души редовна войска с по две копия (едното истинско) към всяка пушка и маршируваха в добър строй. Пристигаха чак от Атан и донесоха новини за сражения. Бяха недоволни, че са се отдалечили от

полесражението. Той им каза, че ще си получат желаното до обяд, а сега да развалят строя и да си починат. Мяркаха се и въоръжени с арбалети запасняци. Пушеците на изток ставаха все повече, но все още не се чуваше стрелба. В седем и трийсет пристигнаха фургоните с продоволствието, четирите осемфунтови оръдия и двеста запасняци. Това беше добре. Бежанците, сега вече постоянен поток, можеха да бъдат пренасочени нагоре по пътя. Той се погрижи да бъдат запалени огньовете и да почне раздаването на гореща храна и отиде в селото.

Намери Хармакрос заспал в една от колибите, събуди го и му описа ситуацията.

— Прати някой да ме събуди — каза накрая, — щом видиш пушечи на три мили отук и щом започнат да пристигат нашите кавалеристи, но най-късно след два часа и половина.

След това свали шлема и ботушите, разкопча колана и легна с останалото снаряжение върху освобождения от Хармакрос царевичак с надеждата, че в него няма дребни гадинки или ако има, няма да успеят да минат през ризницата му. В заграденото с каменни стени помещение бе хладно. Топлата влага върху тялото му се превърна в лепкав хлад. Няколко пъти смени позата, докато се увери, че най-малко неща му убиват, когато е по гръб, и затвори очи.

Дотук всичко вървеше отлично. Единственото му притеснение беше кой ще го издъни и до каква степен. Надяваше се някой храбър глупак да не се втурне в порив на излишно достойнство да напада, когато би трябвало да стои като закован, както саксонците при Хейстингс.

Ако постигнеше поне половината от планираното — нормалното за всяка битка, — след смъртта си щеше да отиде във Валхала и да пие на една маса с Ричард Лъвското сърце, Черния принц и Анри IV Наварски. Пълен успех щеше да му даде право да бъде поздравен от героя от Гражданската война Стоунуол Джаксън. Заспа в момента, в който получаваше похвала от генерал Джордж Патън.

III

Малко преди десет часа го събуди един капитан от пехотата.

— В момента опожаряват Систрос — докладва той. В градчето живееха около две хиляди души и се намираше приблизително на две мили и половина. — Двама от кавалеристите, които се движат пред тях, пристигнаха току-що. Първата вълна от около хиляда и петстотин души се движи бързо насам, а останалите около хиляда са на миля и половина зад тях. А преди малко чухме големите оръдия в дефилето на Нарза.

Това беше между Монтурсвил и Мънси — пехотата на Клестреус от тази страна и вероятно бандитите на Нецигон от другата. Той нахлузи ботушите и закопча колана си, а в това време някой му донесе купа говежда яхния с много лук и чаша кисело червено вино. Докараха коня му и той препусна към фронтната линия. Пътъом забеляза, че Вуйчо Вълк, селският свещеник на Дралм и жрицата на Ирта са устроили лазарет на открито; имаше носилки от прътове и одеяла. Надяваше се да не го ранят. „Тук и сега“ нямаше никакви обезболяващи и жреците на Галзар използваша за целта торби с пясък.

Над Систрос бе надвиснал огромен облак от пушек. Тъпи копелета — беше го опожарила първата банда. Наемниците „тук и сега“ бяха същите като тези на Тили и Валенщайн. Сега следващите трябваше да го заобиколят, което още повече щеше да ги дезорганизира, докато стигнат до Фитра.

Преграждението бе довършено и той излезе напред, за да го огледа още веднъж. Не забеляза и най-малка следа от оръдията. Приличаше на оградите, които селяните струпваха около колибите си, точно както бе искал да изглежда. От двете страни на укреплението и барикадите от каруци имаше проходи, достатъчно широки за атаките на кавалерията. По-зле въоръжените запасници от конната пехота бяха разположени зад страничния път.

Отдалеч изтрещя едно от оръдията в дефилето на Нарза — все още удържаша позицията. След това до слуха му започна да достига приближаващата се пукотевица на малокалибрениите оръжия.

Кавалерията се пръсна нагоре по пътя, а някои презареждаха пистолетите си, препускайки насам. Изстрелите станаха по-мощни. Кавалерията се носеше все по-наблизо. Най-послед четирима кавалеристи изскочиха на билото и се спуснаха по склона. Последният се извърна върху седлото и стреля назад. Докато прецапваха ручея, зад тях изскочиха десетина носторски кавалеристи.

Един 8-калибров мускет с витлов нарез изтрещя иззад преграждението, след него още един и още един. Конят му затанцува изящно в кръг. Един от конете от отсрещната страна на падината рухна, ритайки с копита във въздуха, друг — вече без ездач — се вдигна на задните си крака, а трети — също с празно седло, се спусна в тръс до ручея и спря, за да пие вода. Наемниците завиха и се отдалечиха в галоп оттатък възвишението. Тъкмо се питаше къде е разположил останалите стрелци Хармакрос, когато от ръба на терасата над потока вляво разцъфтяха цяла редица облачета пушек и изстрелите изтрещяха като фишеци. От другата страна на котловината се чува викове и в отговор издумкаха мускети. Само прахосваха огненото семе на Стифон — гладките цеви не можеха да улучат нищо от четиристотин метра.

Сега да имаше петстотин пушки там горе! По дяволите, защо не и двайсет танка и две реактивни ескадрили?!

Кавалерията от наемници на Клестреус изникна в плътен фронт върху билото — черно-оранжеви хоругви, пера върху шлемовете, шарфове и лъскави нагръдници. Копията отпред, мускетите отзад. По цялата линия сякаш премина тръпка, щом копията се спуснаха надолу.

Сякаш по сигнал или именно по сигнал шест четирифунтови и четири осемфунтови оръдия изтрещяха едновременно. Гърмът бе осезаем като физически удар. Конят му заподскача на място. Докато успее да го укроти, пушекът бе започнал да се издига над дерето в идеално кръгли пръстени към небето, а иззад преграждението се понесоха крясъци: „Долу Стифон!“

Сачми. Видя как се бе разкъсала редицата на черно-оранжевата кавалерия. Мъже ревяха, коне се вдигаха на задните си крака или рухваха, цвилейки ужасяващо, както може да цвили само ранен кон. Атаката спря, преди да започне. Офицерите закрепяха: „Картеч! Картеч!“, а топчиите скочиха към оръдията с шомполите.

Кавалерийската атака се спусна в разпокъсани групички по склона към дерето. Когато стигнаха на двайсет метра от ручея, треснаха четиристотин аркебузи. Целият фронт рухна, а конете отзад изпопадаха върху предните. Стрелците, които бяха стреляли, отстъпиха назад, измъквайки със зъби запушалките на барутниците си. „Пружина за барутник, стандартна мярка, направа и производство възможно най-скоро.“ Към точката за хартия добави: „Плътна хартия за патрони“.

Когато бяха презаредили до половина, гръмнаха другите четиристотин. Кавалерията така се бе приклезила, че щеше да е чудо дори един куршум да не улучи. Пушекът в дерето бе плътен като разпръснат във въздуха памук, но той все пак успя да види върху отсрещния хребет да изниква нова вълна кавалеристи. Едно от четирифунтовите оръдия избълва картеч срещу тях, а след него едно подир друго и останалите пет.

Разчетите на четирифунтовите оръдия на Густав Адолф са можели да зареждат и стрелят по-бързо от стрелците с мускети, му нашепваше сухият глас на учителя. Хората на лорд Калван се справяха не по-зле: първото четирифунтово оръдие бе гръмнало веднага след третия залп на аркебузите. След това изтрещя осемфунтовото, което си бе истинско малко чудо.

Изненадващо голям брой от кавалеристите на Клестреус бяха оцелели след падането на конете им. Всъщност не бе чак толкова изненадващо — конете бяха по-едри мишени и нямаха брони. Понеже нямаха избор, мъжете нападаха пеша, използвайки кавалерийските копия като пехотински. Някои от ариергарда имаха и мускети. Някои бяха застреляни, а повечето пронизани с копия, докато се опитваха да преминат през преграждението. Неколцина действително успяха. Докато галопираше, за да помогне с обезвреждането на една такава групичка, чу тромпет вляво от себе си, после друг отдясно, след което от двете страни се понесоха крясъци: „Долу Стифон!“ Сигурно кавалерията се оттегляше.

Неочаквано се озова пред десетина носторски кавалеристи без коне, дръпна юздите и насочи пистолета си към тях.

— Предайте се, приятели! Ние щадим наемниците!

След секундно колебание един от тях пристъпи напред с отпуснат надолу мускет.

— Предаваме се. Кълнем се в Галзар.

Тази клетва биха спазили. Галзар не обичаше клетвопрестъпниците и ги оставяше да бъдат убити при първа възможност. „Да наложа култ към Галзар.“

Няколко селяни се втурнаха, размахвайки брадви и вили. Той им махна да спрат и обърна дулото на пистолета към тях.

— Задръжете оръжията си — каза на наемниците. — Ще намеря някой да ви охранява.

Нареди на двама аркебузири от лекоподвижния батальон да ги пазят. Към тях се присъединиха и няколко запасняци. Наложих му се да спасява един ранен наемник от обезглавяване. Проклетите цивилни! Трябваше да разполага със затворническа охрана. Ако разоръжеше наемниците, селяните щяха да им отрежат главите, а ако ги оставеше въоръжени, изкушението да се сбият можеше да надделее над страха от Галзар.

Стрелбата край прегражденията бе спряла, но в дерето отпред бе истински ад — пистолетни изстрели, звън на метал, крясъци „Долу Стифон!“ и от време на време „Гормот!“ Зърна през рамо селяни, дори жени и деца, да застават на мястото на запасняците. Капитани крещяха: „Копия напред!“ и копиеносците се провираха между клоните, за да преминат през преграждението. През дима върху отсрещния хребет видях сините и червени цветове на конниците. „Униформи — да направя нещо. Кафяво или тъмнозелено.“

Пътят беше свободен и той препусна към потока. От гледката в дерето му се доповръща. Особено от това, което се случваше с конете. Напредващата пехота ги посичаше, обезглавяваше или стреляше по тях. Не трябваше да го правят, но и той не можеше да понесе мъченията на животните.

Отзад пристигаха санитарии с носилки и търсеци плячка селяни. Претърсването на труповете „тук и сега“ беше единственият им начин да възстановят частица от собствените си загуби на бойното поле. Повечето използваша сопи и брадви, за да са сигурни, че плякосват труповете.

По земята лежах купчини отлично оръжие. Трябваше да бъдат събрани, преди да са се превърнали в негодно за нищо ръждясало желязо, но за това сега нямаше никакво време. Именно това бе една от малкото грешки, допуснатата един-единствен път от Стоунуол Джаксън.

Все пак арбалетчиците се бяха въоръжили с мускетите на вражеската кавалерия.

Битката се бе преместила на изток. Останалата без неприятел насреща си пехота се строяваше в блокове от копиеносци с блокове аркебузири между тях, мъже притичваха назад да докарат конете. Далеч напред се чуваше гърмът на сражението — двестата кавалеристи, които бе оставил на десния фланг, бяха ударили поредната вълна наемници на Гормот, които сигурно бяха объркани от втурналите се в обратна посока бежанци, побягнали от видяното в дерето. Стрелците на планинската тераса напредваха на изток, като не спираха да стрелят в движение.

На групи заприиждаха вражески кавалеристи, вдигнали шлемовете си върху остриетата на сабите и с викове:

— Предаваме се. Кълнем се в Галзар.

Един офицер заедно с четирима кавалеристи водеше стотина пленници и съжаляваше, че много се били измъкнали. Всички пехотинци, които пристигаха от Атан, и много от местните запасняци язدهа конете на пленниците.

Чу трополене зад гърба си и дръпна коня си встрани от пътя, за да пропусне четирифунтовите оръдия да минат в колона край него. Офицерът махна с ръка и му каза през смях, че осемфунтовите щеше да дойдат след ден-два.

— Къде има нещо за обстрел? — попита той.

— По-нататък. Продължавайте по пътя и ще ви покажем доста неща за обстрел.

Дръпна маншета на ръкава си и погледна часовника. Оставаха още десет минути до обяд — Хостигско стандартно слънчево-часовниково време.

До 17.30 бяха покрили голямо разстояние с много стрелба по пътя. Вече се намираха на две мили западно от Атан в посока към брода на Маракс и редицата изоставени носторски фургони и оръдия бе дълга по половин миля пред и зад тях. Той бе свалил шлема и седеше на едно обърнато с дъното нагоре буренце до маса, направена от поставена върху няколко сандъка врата от един навес, върху която бе разгъната пирографираната карта на Хармакрос. Покрай пътя все още пушеха няколко фермерски сгради, а огромните дъбове, чиито корони му правеха сянка, бяха обгорели от едната страна. Няколкостотин пленници бяха насядали из полето отсреща — хранеха се с провизии от фургоните си.

Хармакрос, командващият конната пехота Фрамес, командващият кавалерията бригаден генерал и командващият лекоподвижния батальон Вуйчо Вълк — малко по-млад от жреца на Галзар в Тар-Хостигос и с чин, който отговаряше приблизително на главен капелан — бяха насядали или налякали наоколо. Пратеникът от Долината на седемте хълма крачеше напред-назад, за да се освободи от напрежението в изтръпналите си крака. Докато говореше, отпиваше от чашата си. Чинът му отговаряше на лейтенант първи ранг от армията на САЩ.

„Урегулиране на званията и чиновете.“ Това, дето всички — от ротен командир до главнокомандващия — се наричаха капитани, просто не ставаше. Щеше да започне от висшия ешелон и да стигне до низшите чинове. „Звания, отличителни знаци — утвърждаване.“ Помисли си да използва структурата на Конфедеративната армия — беше опростена, без никакви дъбови и кленови листа и никакви златни и сребърни разграничения. Отново насочи вниманието си към това, което казваше пратеникът.

— Това е всичко, което знаем. Цяла сутрин, още преди тръбата за закуска, нагоре по реката се чуваше стрелба. Първо оръдейна, а след това по-малокалибрена, а когато вятърът духаше от тази посока,

чувахме и викове. По-късно пристигнаха няколко кавалеристи, които се придвижвали по горното течение, и докладваха, че Нецигон прекосил реката преди дефилето на Врилос и те не могли да се доберат до Птосфес и принцеса Рила.

Той изруга — първо на зартански, а след това на английски.

— И тя ли е в дефилето на Врилос?

Хармакрос се разсмя.

— Трябваше да опознаеш това момиче досега, Калван — нали ще се жениш за нея. Само се опитай да я държиш настрана от сраженията.

Щеше да го направи, в името на Дралм! Друг въпрос беше — с какъв успех.

Намерил време да отпие голяма глътка, пратеникът продължи:

— Накрая пристигна ездач от тази страна на планината. Каза, че носторите са оттатък и притискат принц Птосфес обратно към дефилето. Искал да разбере дали капитанът на Тар-Домбра може да му изпрати подкрепа.

— Е?

Пратеникът повдигна рамене.

— Имахме само двеста редовни войници и двеста и петдесет запасници и е десет мили до Врилос по реката, а обиколният път южно от планината е още по-дълъг. Така че капитанът остави само няколко сакати и кухненски прислужнички да държат замъка и тръгна да прекоси реката при Диса. Тъкмо тръгнаха, когато препуснах. Чух оръдейна стрелба, когато напусках Долината на седемте хълма.

— Това е най-доброто, което е можел да направи.

Гормот бе разполагал с двеста-триста души при Диса, с които бе можел само да удържи позициите. Бяха се отказали от офанзива срещу дефилето на Домбра. Ако можеха да ги изпреварят и да опожарят града, това би предизвикало паника и би намалило натиска и срещу Птосфес, и срещу Чартифон.

— Предполагам, никой не очаква подкрепа от нас — обади се Хармакрос. — Нашите коне са преуморени, половината ни мъже яздят пленнически коне, а те са в по-тежко състояние и от тези, които са ни останали.

— Някои от пехотинците ми са по двама на кон — добави Фрамес. — Можеш да си представиш как ще се придвижим. Все едно

да тръгнем пеша.

— И ще стигнем в дефилето на Врилос не по-рано от полунощ — не повече от хиляда души.

— Петстотин според мен — обади се бригадният командир. — Непрекъснато намаляваме от изтощение.

— Чух, че загубите ви са съвсем леки.

— Така ли? От кого?

— От охраната на задържаните. Велик да е Галзар, лорд Калван — никога не съм виждал толкова много пленници...

— Тъкмо това са загубите ни: охранителни групи. Всички те са извън бройката, все едно са убити.

Но войската, която Клестреус бе прекарал през Атан, вече не съществуваше. Вероятно около петстотин бяха прекосили при брода на Маракс. Шестстотин се бяха измъкнали от Хостигос по долината на Нарза. Вероятно още няколкостотин — един по един и на малки групи — се промъкваха през горите на юг. Те трябваше да бъдат прочистени. Всички останали бяха или избити, или пленени.

Най-напред безразборното преследване източно от Фитра. Например двайсет стрелци, заели позиции зад скали и дървета, бяха отблъснали двеста, които се опитваха да се промъкнат през следващата клисура по-надолу. Повечето застигани просто смъкваха шлемовете или обръщаха цевта надолу и се предаваха.

На него само веднъж му се наложи да се сражава. С още двама кавалеристи застигнаха десет отстъпващи наемници и им извикаха да се предадат. Може би бяха уморени от тичане, може би се засегнаха, че се опитва да ги плени толкова малоброен противник, или просто бяха твърдоглави, но вместо да изпълнят заповедта, те се обърнаха и стреляха. Той успя да отбие копие то на единия и го прободде в гърлото, и докато се занимаваше с други двама със саби им се притекоха на помощ десетина запасняци.

След това имаше малко сражение на половин миля на изток от Систрос. Хиляда и петстотин пехотинци и петстотин кавалеристи, само наемници, тъкмо излизаха на главния път, след като бяха заобиколили от двете страни горящия град, и бежанците от Фитра се втурнаха насреща им. Кавалерията бе пометена, а пехотата се опитваше да ги избути с копията, но в този момент пристигна хостигска конна пехота, слезе от конете, изстреля залп от аркебузите и

нападна с копията. След тях пристигнаха две четирифунтови оръдия и започнаха да обстрелват с картечен огън — пълни с куршуми за пистолети кожени торби. Бегълците от Фитра никога не бяха виждали картечен огън и щом жертвите стигнаха около двеста, започнаха да вдигат шлемовете и да призовават Галзар.

Въобще Галзар много помагаше днес. Трябваше да направи нещо за него.

Така беше и при пленяването на генерала на наемниците Клестреус. Фрамес бе поел неговото залавяне, тъй като Калван и Хармакрос бяха твърде заети с преследването на бегълците. Много от тях се бяха насочили към дефилето на Нарза.

Хестофес, който командваше хостигските войски на тази позиция, имаше двеста и петдесет мъже, две стари тежки оръдия и пет по-леки. Пехотата на Клестреус атакува дефилето на Нирфе в най-ниското и с помощта на хората на Нецигон от другата страна го завзе. Няколко оцелели бяха успели да се измъкнат по билото и го предупредиха. Час по-късно бе нападат от двете страни едновременно.

Бе отбил три атаки вероятно на около двехилядна армия и се стягаше за четвърта, когато наблюдателите от планината му докладваха, че виждат пристигащите бегълци от Фитра и Систрос. Той веднага изтегли хората си нагоре в планината. Обсадилата го от юг пехота бе пометена от препускащата кавалерия, което предизвика безпорядък сред носторите. Хестофес ги подложи на силен обстрел и ги пусна да разпространят паниката и от другата страна. Сега вече я разпространяваха чак в град Ностор.

След това западно от реката налетяха на конвоя от фургони и артилерия, които напредваха, влачени от волове и придружени от хилядна войска, от поданици на Гормот и още петстотин наемни кавалеристи. Кавалерията на бегълците се бе опитала да си пробие път, пехотата ги бе отбила, четирифунтовите оръдия — бяха само пет, тъй като на едното му се беше счупил валът под Систрос — пристигнаха и започнаха да обстрелват, а след малко се появиха и осемфунтовите. Някои от наемниците се опитаха да се сражават — по-късно откриха в един фургон сандъците с парите и разбраха причината, — но носторите само изпразниха аркебузите и отстъпиха. Наред с „Долу Стифон!“ преследвачите се разкрещяха „Дралм и никаква милост!“ и

той се запита какво ли би си помислил Ксентос, ако ги чуе — Дралм в никакъв случай не беше немилостив бог.

— Нали знаете — каза той, като извади лулата и тютюна, — че не започнахме с кой знае колко голяма армия. В момента какво имаме?

— Петстотин. И четиристотин край реката — отвърна Фармес. — Имам около петстотин убити и ранени. Останалите охраняват пленниците по целия път до Фитра. — Той погледна към слънцето. — Сега са стигнали до град Хостигос.

— Можем да помогнем на Птосфес и Чартифон оттук — каза той. — Бандата, която Хестофес е пуснал през дефилето на Нарза, вече е стигнала град Ностор и всички разправят задъхано какво се е случило, преувеличавайки петократно ужасиите. — Той погледна часовника си. — Гормот се готви да се сражава за Ностор. — Обърна се към Фрамес. — Ти оставаш тук. Колко души ти трябва да удържиш? Двеста?

Фрамес огледа пътя в двете посоки, след това пленниците, а накрая с крайчеца на окото си сандъците под импровизираната маса. Досега не им бе останало време да измерят колко тежи среброто в тях, но явно беше много и той не можеше да си позволи да е лекомислен.

— Трябват ми два пъти повече.

— Пленниците са наемници и са съгласни да минат под знамената на принц Птосфес — намеси се жрецът на Галзар. — Разбира се, те не могат да вдигнат оръжие срещу принц Гормот или хората, които са на служба при него, докато не бъдат освободени от клетвата. От гледна точка на бога на войната охраната на тези фургоци ще е същото, тъй като би освободило твои мъже да влязат в бой. Но аз ще поговоря с тях и гарантирам да не нарушат капитулацията. Но ще ти трябва хора, които да пазят от грабеж от страна на селяните.

— Двеста — съгласи се Фрамес. — Някои от ранените могат да помогнат.

— Добре. Вземи двеста. Тези с най-уморените коне и които яздят по двама. И пази багажа. Хармакрос, ти вземи триста души и две от четирифунтовите оръдия и прекоси на следващия брод надолу по течението. Аз ще взема останалите четиристотин и три оръдия и ще тръгна на североизток. Можете да се разделите на две колони — по сто души и едно оръдие, но не по-малко. Ще срещнете подразделения, които се опитват да се преструктурират — разпръснете ги. И

опожарете цялата местност — всичко, което може да гори и да пуши през деня и да свети през нощта. Ако срещнете бегълци, подгонете ги нагоре по течението, вземете им страха и ги оставете да избягат. Нека Гормот да си помисли, че сме пресекли реката с три-четири хилядна армия. Дралм да ни помага, това ще намали натиска срещу Птосфес и Чартифон!

Той се изправи, а Фрамес зае мястото му. Докараха конете и двамата с Хармакрос ги яхнаха. Пратеникът от Долината на седемте хълма седна и изпъна краката си напред. Той бавно подкара коня си покрай върволицата фургони, пълни с храна, която носторите нямаше да вкусят тази зима — и щяха да проклинат Гормот за това, както и с огнено семе — робите в храмовото стопанство на Стифон трябваше доста да се потрудят, за да го заместят. Приблужи до оръдията и едно от тях го впечатли: издължен месингов топ за осемнайсетфунтови гюлета върху двуколесна платформа, опашката на тежката дървена лежа бе поставена върху четириколесна каруца. Зад него имаше още две. Един офицер с тъмночервена брада бе приседнал върху предницата на едното и пушеше мрачно лулата си. Като го видя, се изправи.

— Твои ли са оръдията, капитане?

— Бяха. Предполагам, че сега са на принц Птосфес.

— Ще си останат твои, ако минеш под нашите знамена заедно с добро заплащане за ползването им. Знаеш, че Гормот не ни е единственият неприятел.

Капитанът се ухили.

— И аз така съм чувал. Добре, минавам под знамената на Птосфес. Вие сте лорд Калван, нали? Истина ли е, че сами си правите огнено семе?

— С какво мислиш, че стреляме срещу вас, с трици? Познаваш материала на Стифон. Опитай нашия и виж разликата.

— В такъв случай — „Долу Стифон!“

Побъбриха още малко. Капитанът се казваше Алкидес. Домът му, доколкото един наемник имаше такъв, беше в град Агрис на остров Манхатън. Оръдията му, с които бе изключително горд и почти се разплака от щастие, че ще може да запази, бяха излети в град Зигрос. Бяха наистина добри. Ако Въркън успееше да наеме няколко мъже, способни да леят такива оръдия, с цапфи...

— Добре, иди до онази изгоряла къща до големите дървета. Там е един от офицерите ми, граф Фрамес, а така също и Вуйчо Вълк. Ще намериш и едно буре с нещо. Къде са ти хората?

— Някои загинаха, преди да се предадем. Другите са с останалите пленници.

— Събери ги. Кажи на граф Фрамес да ти даде волове — нямаме свободни коне — и тръгвайте към град Хостигос колкото можете побързо. Ще си поговорим пак. Късмет, капитан Алкидес.

Или „полковник“ Алкидес, а ако беше толкова добър, колкото изглеждаше, че е — защо не и бригаден генерал Алкидес.

Целият път бе осеян с трупове на пехотинци, повечето избити в гръб. Поредният случай, който доказваше последиците от страха. Пехота, която се изправеше срещу кавалерия, имаше шанс, понякога много добър, но пехота, която побегнеше, нямаше никакъв. Не изпита никакво състрадание.

С приближаването на реката ставаше все по-зле — оръдейните команди търкаха и лъскаха оръдията си, а черни птици излитаха с грак и крясък. Сякаш се бяха събрали всички врани, гарвани и лешояди. Видя дори и орли.

Дълбоката до конско коляно вода на брода подмамваше — конят му непрекъснато се спъваше в облечени в броня трупове. „Това е от картечните снаряди“ — мина му през ума.

13

I

— И вашето момче се справи съвсем само — тъкмо казваше историчката.

Въркън Вал се усмихна. Седяха в една семинарна стая в Университета с лице към голяма карта на Хостигос, Ностор, Североизточен Саск и Северна Беща в сектор Арийско-транстихоокеански на Четвърто ниво.

— Нали ви казах, че е гений.

— И колко трябва да си гениален, за да се справиш с шепа глупаци? — подхвърли Талган Дрет, директорът по Извънвремеви изследвания. — Доколкото успях да разбера, сами са се изтрепали.

— Доста, за да предвидиш грешките им и да се възползваш от тях — възрази професор Шалгро, теоретик по паратемпорална правдоподобност. За него това беше брилянтно теоретическо постижение, а самата битка бе само експериментът, който го бе доказал. — Съгласен съм с помощника на Главния — този човек е гений, а фактът, че в собствения си времепредел е стигнал само до низш полицейски чин, показва как тези нискоразредни култури прахосват гениите си.

— Той познава военната история на собствения си времепредел и разбира как да я приложи в Арийско-транстихоокеанския — не позволяваше да бъде пренебрегнат собственият ѝ предмет историчката. — Всъщност мисля, че Гормот е планирал отлична кампания — срещу противници като Птосфес и Чартифон. И ако не беше Калван, щеше да победи.

— Но Чартифон и Птосфес водиха своя собствена битка и победиха, нали?

— Повече или по-малко. — Той започна да натиска бутоните по страничната облегалка на стола си, осветявайки картата с червени и сини петна. — Нецигон трябва да чака тук, при устието на Листра, докато Клестреус стигне ето дотук. Чартифон започна да го обстрелва — с артилерийската техника на лорд Калван, — Нецигон не можа да пробие и атакува прибързано.

— Защо просто не се е оттеглил? Имало е цяла река пред него. Чартифон не би могъл да прекара оръдията си през нея, нали? — попита Талган Дрет.

— О, не би било достойно. А и не искаше наемниците да спечелят войната. Искаше той да грабне славата от победата.

Историчката се разсмя.

— Колко често съм го чувала! А тези хостиги не се ли впечатляват от подобни фарсови елементи като достойнство и слава?

— Естествено — докато Калван не ги отучи. Щом започна да произвежда огнено семе, той придоби нравствено превъзходство. А след това и новата тактика, нов тип фехтовка, усъвършенстване на артилерията. Сега за всеки е валидно: „Лорд Калван е винаги прав. Вярвайте на лорд Калван.“

— Сега ще му се наложи да се потруди — каза Дрет. — Не бива да допуска никаква грешка. Какво стана с Нецигон?

— Направи три опита да прекоси реката, която е широка сто метра, изправен срещу артилерийското превъзходство. Така загуби по-голямата част от кавалерията си. След това хвърли пехотата отгук през Врилос, избута Птосфес обратно в дефилето и предприе флангова атака по южния бряг срещу Чартифон. Птосфес не остана да чака, а щом Нецигон беше на половината разстояние между реката и планината, контраатакува. Тогава Рила прекоси с останалата кавалерия реката, опожари лагера на Нецигон, изкла няколко прислужници и предизвика паника в тила му. В този момент всичко започна да се разпада, а командващият на Тар-Домбра подпали Диса, което причини нова паника.

— Но Рила си изпати — каза историчката.

Той вдигна рамене.

— Такива неща стават по време на сражение. — Дала тъкмо затова се безпокоеше, когато той участваше в някое. — След като се стъмни, спуснахме два конвейера. Трябваше да останат на височина двайсет хиляди стъпки, тъй като нямаше нужда и от небесни предзнаменования като капак на всичко, но с тях станаха няколко добри инфрачервени телефотоизображения. Големи пожари из целия Западен Ностор и около Диса и още на югозапад — това бяха Калван и Хармакрос. А също голям брой укрепления и окопи около град Ностор — изглежда, Гормот очаква, че следващото сражение ще е там.

— Но това е смешно — възкликна Талган Дрет. — След тези сражения ще минат поне две-три седмици, преди армията на Калван да е в състояние да започне офанзивни действия. А и колко барут мислите, че му е останал?

— Шест-седем тона. Пристигнаха в град Хостигос точно преди да се върна. След като прекосил реката вчера вечерта, Хармакрос пленил голям обоз. Един архисвещеник от Дома на Стифон пътувал за град Ностор с четири тона огнено семе и седем хиляди унции злато. Субсидии за Гормот. И приблизително още един тон в продоволствения обоз на Клестреус със сандъците с парите за наемническата армия. Хостигос спечели от всичко това.

— Изчакайте само да обработя резултатите — зазлорадства старият професор Шалгро. — Абсолютно доказателство за решаващата роля на една изявена личност върху хода на историята. Къде е Калтар Морт с неговата „историческа неизбежност“ и неговите „слепи обществени сили“!?

— И какво ще предприемем сега? — запита Талган Дрет. — Изследователският екип е готов — петимата леяри и трите конструкторки.

— Разполагаме с времето за придвижване с коне от град Зигрос до град Хостигос. Нали се приспособяват в граничещ близък по идентичност времепредел? Пратете ги в град Зигрос в Калвановия времепредел. Там вече има две параченгета. Да установят местни контакти и да привлекат вниманието към себе си. Двамата с Дала ще направим същото. Така няма да се притесняваме, че някой пътник от Зигрос в град Хостигос може да ни разконспирира.

— А конвейерните станции?

Той поклати глава.

— Екипът трябва да се установи в град Хостигос преди въвеждането им там. Имате времепредел за операции на Пето ниво — работете оттам. Ще се наложи да проникнете в Калвановия времепредел с антиграв-конвейерно спускане.

— С коне и всичко останало?

— С коне и всичко останало. Това означава коне за мен и Дала, за две параченгета, които ще се правят на наета охрана, и за вашия екип. Седемнайсет оседлани коня. И дванайсет товарни със стока от

Зигрос и Грефтшар. Въркън, приятелят на лорд Калван, е търговец, а търговците трябва да карат стока.

Талган Дрет подсвирна.

— Това означава поне шейсетметрови конвейери. Къде смятате да ги приземите?

— Някъде...

Той завъртя шайбата и картата се плъзна. Появи се южният ъгъл на княжество Никлос, северозападно от Хостигос.

— ... някъде тук — довърши той.

II

Гормот се бе изправил пред входа на залата си за аудиенции, праметнал ръка върху рамото на току-що получилия благороднически сан херцог Скранга, и двамата оглеждаха навалищата вътре. Нецигон, който пристигна залитайки след полунощ заедно с всички оръдия, но само с половината си обезумяла от ужас сбирщина. Братовчед му граф Феблон с все още неплатения откуп, тъй като се надяваше Птосфес да не доживее до края на луната, за да му го плаща. Благородниците от Елитната гвардия, които го бяха придружили в Тар-Хостигос, бяха очаквали новини за победа, а дочакаха новини за поражение. Трима офицери на Клестреус, които се бяха измъкнали от дефилето Нарза, за да ги донесат, и още няколко, които бяха прекосили брода на Маракс и бяха успели да се доберат живи до Ностор. И Виблос, върховният жрец, а с него и архисвещеник Кростоклес от Дома на Стифон върху Земята с неговия капитан-охранител в черна ризница, пристигнали при изгрев с половин дузина кавалеристи върху съсипани коне.

Ненавиждаше ги до един — а най-вече двамата свещеници. Прекъсна рязко поздравленията им.

— Това е херцог Скранга — обяви той. — Първият благородник в Ностор след мен. Той превъзхожда всички присъстващи тук. — Лицата пред него зинаха от изумление, след което се вкамениха от ярост. Ропотът на негодувание стихна почти с появяването си. — Някой да има нещо против? Ако има, дано да е такъв, който ми е служил поне наполовина толкова добре, колкото ми служи този мъж, но не го виждам между вас. — Той се обърна към Виблос. — Какво искаш и кой е този до теб?

— Аз съм негова святост архисвещеник Кростоклес, пратеник на негово светейшество Гласа на Стифон — отвърна вбесен Кростоклес. — И какво ми се случи, откак влязох в твоето княжество? Нападнат от езичниците на Хостигос, преследван като сърна по хълмовете, хората ми бяха избити, фургоните ми плячкосани...

— Фургоните ти, казваш? Велик да е Галзар, а как се погрижи той за моето злато и моето огнено семе, изпратено ми от Гласа на

Стифон?

— Богохулстваш! — изкрещя архисвещеник Кростоклес. — Това не бяха твоето злато и огнено семе, а божиите, за да ти бъдат дарени по божия воля и по мое усмотрение.

— И загубени поради твоето неблагоприятие. Ти, тъпоумен глупако в жълта нощница, за първи път ли влизаш в битка?

— Светотатство!

Изрекоха го десетина гласа едновременно: Виблос и Кростоклес, както и Нецигон между останалите. В името на боздугана на Галзар, няма нямаше абсолютно право да отвори най-последно уста? Почти му приля от ярост и му се стори, че ще повърне от озлобление. Пристъпи към Нецигон и сграбчи златната капитанска верига върху рамото му.

— Всички богове да те прокълнат и да те грабнат всички дяволи! Казах ти да изчакаш Клестреус при устието на Листра, а не да прахосваш армията си заедно с неговата. В името на Галзар, би трябвало да те одера жив! — Той го удари с веригата през лицето. — Махай се от очите ми, докато все още си жив! — След което се извърна към Виблос. — И ти вълн оттук заедно с твоя архисводник Кростоклес. Върви в храма си и не мърдай оттам. Можеш да се върнеш тук само по моя заповед или на свой риск.

Проследи ги с поглед, докато излизаха: Нецигон — олюлявайки се, капитанът с черната ризница — влачейки крака, Виблос и Кростоклес вдървени от гняв. Някои от офицерите на Нецигон го подкрепяха, а останалите се отдръпваха встрани като от прокажен. Той пристъпи до Феблон и метна златната верига върху главата му.

— Все още не ти благодаря за загубата на Гар-Домбра, но то е шепа сушен грах в сравнение с това, което ми струва този син на дъщерята на конски доктор. Нека Галзар ти помага да вдигнеш армия от това, което ти остави той.

— Откупът ми все още не е платен — напомни му Феблон. — Докато това не стане, съм обвързан с клетва към принц Птосфес и лорд Калван.

— Знаем го — двайсет хиляди унции сребро за теб и пленените заедно с теб. А знаеш ли къде мога да ги намеря? Аз не.

— Аз знам, принце — обади се Скранга. — В съкровищницата на храма на Стифон има десет пъти по толкова.

III

Граф Нецигон изчака да излезе навън, преди да попие с кърпа страната си. Кървеше обилно и бе накапало по жакета му. В името на Стифон, Гормот скъпо щеше да си плати за това петно!

Вината не бе негова, така или иначе. Трябваше ли да си седи спокоен, докато Чартифон го обстрелваше от отсрещния бряг на реката? А и откъде можеше да знае какви оръдия има той? Хостигите, изглежда, наистина произвеждаха огнено семе — до вчера не можеше да го повярва. Три пъти прати кавалерията да прегази реката и трите пъти оръдията ги оставиха под водата. Никога не бе виждал толкова дребни оръдейни снаряди, изстреляни толкова надалеч. Тогава изпрати пехотата във Врилос и набута принц Птосфес обратно в дефилето, а когато се хвърли срещу десния фланг на Чартифон и победата изглеждаше сигурна, Птосфес успя да контраатакува с войниците си, които се биеха като пантери, а и тази негова дяволска дъщеря — покъсно чу, че била убита. Стифон да благослови онзи, който го е направил!

След това всичко тръгна наопаки. Изтикаха го обратно през реката, хостигите ги преследваха, конниците от град Ностор дойдоха със слуховете, че армията на Клестреус в източен Хостигос е разбита, после заповедите да се оттегли, които послуша, и опожарената навсякъде около тях земя, пушеците над Диса и крясъците на бегълците, че от дефилето на Домбра настъпват хиляди хостици, при което неговите за нищо не ставащи запасници захвърлиха оръжията и си плюха на петите...

Магия, само това беше! Този проклет чуждестранен вещер Калван!

Някой го докосна по ръката. Той посегна към кинжала си и видя, че е капитанът на архисвещеника. Това го успокои.

— Оскърбиха ви неоправдано, граф Нецигон — каза мъжът с черната ризница. — В името на Стифон, бях възмутен, че се отнасят с един храбър воин като с презрян роб!

— И към негова святост не проявиха нужната почит, както и към негово светейшество Виблос. Бях поразен да чуя подобни думи по адрес на служители на Стифон — отвърна той. — Какво добро може да очаква едно княжество, чийто принц си позволява да обижда божиите избраници?

— О! — усмихна се капитанът. — Удоволствие е да се чуят в този двор подобни благочестиви думи. Вижте, граф Нецигон, ако бихте могли да се срещнете с негова святост — тази вечер в храма. Елате, след като мръкне, облечен в обикновени дрехи.

14

I

Конят се препъна и Калван се сепна от дрямката си. Зад него топуркаха конете на петдесетина ездачи, повечето ранени, но не сериозно. Двайсетината върху носилки и тези, които едва се крепяха на седлата, оставиха във военната болница в Долината на седемте хълма. Не помнеше откога не е свалял дрехите от гърба си. Освен почивките от по четвърт час от време на време, се клатушкаше върху седлото от зазоряване, когато прекоси Атан в обратната посока и остави пушеците на южен Ностор зад гърба си.

Изостанали войници на Хармакрос му разказаха за петнайсетте фургона с по осем коня, за четирите тона огнено семе и седемте хиляди унции злато — това правеше около \$150 000, — за двата фургона доспехи, за триста нови пушки и шестстотин пистолета и целия личен багаж и олтарни одежди на архисвещеника на Дома на Стифон. Съжالياваше, че самият той се бе измъкнал — екзекутирането му би било интересно допълнение на празненствата по случай победата.

Беше подминал придвижващи се на изток пленени наемници, въоръжени и в добро настроение, над които стърчаха няколко окичени с червено-сини знамена копия. Повечето закрепяха „Долу Стифон!“, докато минаваше покрай тях. Обратният път от Фитра до Долината на седемте хълма не бе толкова тежък, но в това място, което по-рано знаеше като долината на Нитани, трафикът отново бе претоварен: запасняци от устието на Листра и Врилос, които маршируваха като редовна войска, каквато бяха сега; обози от каруци и фермерски фургони, натоварени с чували и варели или със зелки и картофи, или с покъщнина от господарските къщи. Стада добитък и тълпи невъоръжени пленници в недобро настроение и под тежка охрана: носторски поданици, които отвеждаха в трудови лагери или за усилена психическа обработка „Стифон е измамник“. Както и оръдия върху четириколесни каруци, които не бе виждал в инвентарите за артилерийско въоръжение на Хостигос.

Задръстването в град Хостигос бе рекордно за цялата му история. Той се натъкна на Алкидес, наемника артилерист, който носеше синя лента, откъсната сякаш от кувертюра за легло, и отпорена от женска фустанела червена ивица плат. Беше пиян.

— Лорд Калван! — развика се той. — Видях оръдията ви. Чудесни са! Кой бог ви научи на това? Можете ли да нагласите и моите по този начин?

— Мисля, че мога. Ще поговорим за това утре, ако се събудя дотогава.

Хармакрос бе яхнал коня си в центъра на площада и се опитваше с извадена рапира да сложи ред в бъркотията от фургони, каруци и ездачи. Калван надвика врявата:

— В името на Стифон — откога генерали с три звезди започнаха да изпълняват функциите на регулировчици?

„Военна полиция — да се организира възможно по-скоро. Наемници — яки.“

— Искам да въведа малко ред. Моите ги изпратих нагоре с фургоните. — Изведнъж млъкна и след малко попита: — Чу ли за Рила?

— Не, в името на Дралм. — Усети, че го облива студена пот. — Какво е станало?

— Ранена е — късно вчера оттатък реката. Конят я хвърлил — каза ми го един от адютантите на Чартифон. Тя е в замъка.

— Ще се видим по-късно там.

Обърна коня и препусна през тълпата, като извади сабята и закрепя да му направят път. Народът се разстъпи и закрепя името му. Извън града пътят беше задръстен от войски и тежки товари, които нямаше как да бъдат отместени, и той яздеше почти в канавката. Пленените от Хармакрос фургони — огромни, покрити с платница — се придвижваха към Тар-Хостигос. Струваше му се, че никога няма да успее да ги задмине — пред него изникваха все нови и нови. Най-накрая мина през портата и препусна в галоп през външния двор.

Хвърли юздите в нечии ръце на стъпалата на централната крепост и се втурна нагоре по тях. Откъм стаята на Генералния щаб дочу весели гласове, между които и гласа на Птосфес. За момент изтръпна от ужас, но след това се успокои — щом Птосфес бе в състояние да се смее, не беше толкова зле.

Щом влезе, всички се струпаха около него, поздравяваха го и го тупаха по гърба. Добре, че беше с бронята. Чартифон, Птосфес, Ксентос, Вуйчо Вълк — почти целият Генерален щаб. Както и десетина офицери, които не бе виждал до този момент — всички до един с нови червено-сини шарфове. Птосфес му представи едър мъжага с червендалесто лице и посивели коса и брада.

— Калван, това е генерал Клестреус — доскоро на служба при принц Гормот, а сега при нас.

— И изключително щастлив от промяната, лорд Калван — добави наемникът. — Чест е да те победи такъв воин.

— Чест за нас, генерале. Сражавахте се майсторски и храбро. — Бе го направил на луд и цялата му армия бе накълцана като хамбургери, но предпочете учтивостта. — Съжалявам, че не се срещнахме по-рано, но нещата бяха малко напрегнати. — Той се обърна към Птосфес. — Как е Рила? Какво се е случило?

— Ами счупи си крака... — започна Птосфес.

Обхвана го ужас. От счупване на крак бяха умирали и в неговия свят, когато медицината била на нивото на „тук и сега“. Прибягвали до ампутация...

— Извън опасност е, Калван — увери го Ксентос — Нямахте да сме тук, ако не беше така. Брат Митрон е при нея. Ако е будна, ще иска да те види.

— Отивам веднага при нея. — Чукна чаша с наемника и отпи. Беше зимно вино, отлежавало доста години и очевидно замразявано през една от най-студените зими. Стопли го и го отпусна. — За вашата сполука в Хостигос, генерале. Вашето залавяне — излъга той — е най-тежката загуба за Гормот и най-голямата придобивка за нас. — Той остави чашата, свали шлема и шапчицата под него, откачи сабята от колана, след което взе чашата и я пресуши. — А сега моля да бъде извинен, господа. Ще се видим по-късно.

Рила, която очакваше да види издъхваща, се бе облегла на купчина възглавници в леглото и пушеше една от инкрустираните си със сребро лули от червен камък. Беше облечена в широка дреха, а изопнатият ѝ ляв крак беше омотан в дебели кожи — „тук и сега“ не познаваха гипсирането. Митрон, бузестият като херувимче доктор-свещеник, беше при нея, както и няколко от жените, които служеха

като акушерки, билкарки и медицински сестри. Рила го видя първа и лицето ѝ светна като слънце.

— Здравсти, Калван! Добре ли си? Кога пристигна? Как мина сражението?

— Рила, скъпа! — Жените отскочиха встрани като скакалци. Той се приведе над нея и тя обви ръце около врата му, а Митрон пристъпи и пое лулата зад гърба му. — Какво се случи?

— Бил си в Щабната зала — промълви тя между целувките. — Подушвам го.

— Как е тя, Митрон? — попита той през рамо.

— О, една малка фрактурка, лорд Калван! — отговори ентусиазирано той. — Един от свещениците на Галзар я намести — справи се чудесно...

— И ми направи краставица на главата — добави Рила. — Конят се стовари отгоре ми. Опожарявахме едно село в Ностор и той стъпи върху горещ въглен. Почти ме хвърли, след това падна върху нещо и се срутихме на земята, но конят се оказа отгоре ми. Бях напъхала два пистолета в ботушите и паднах върху единия. Конят също си счупи крака. Застреляха го. А за мен решиха, че си заслужава да се опитат да ме спасят... Калван! Не прегръщай толкова силно момиче, когато си с ризница!

— Няма причини да се притеснявате, лорд Калван — бърбореше Митрон. — А и на младата дама не ѝ е за първи път. Счупи глезен, когато беше на осем години, докато се опитваше да се изкачи по една канара, за да си открадне яйце от гнездото на един ястреб, и рамото си на дванайсет, когато стреля с мускет.

— А сега — прекъсна го Рила — трябва да изчакаме най-малко една луна за сватбата.

— Можем да я направим веднага, скъпа...

— Нямам намерение да правя сватба в спалнята си — обяви тя. — Хората си правят шеги с момичета, на които им се налага това. А и няма да куцукам с патерици в храма на Дралм.

— Добре, принцесо, това е вашата сватба. — Надяваше се очакваната от всички война със Саск да е приключила, преди тя да е в състояние да язди отново. Трябваше да каже две-три думи на Митрон по този въпрос. — Някой да занесе вана с гореща вода в покоите ми и

ми кажете, когато я пригответе. Вонята ми сигурно стига чак до носа на Дралм.

— Тъкмо се чудех кога ще се сетиш, скъпи — подхвърли Рила.

II

На следващия ден поприказва с Митрон — издебна го между едно посещение при Рила и работата му във военната болница в града. Отначало Митрон помисли, че Калван няма търпение Рила бързо да се възстанови за сватбата.

— О, лорд Калван, съвсем скоро. Вие знаете, разбира се, че на счупените кости им трябва време да заздравеят, но нашата Рила е млада, а младите кости заздравяват бързо. В рамките на една луна, бих казал.

— Виж, Митрон, знаеш, че ни предстои битка със Сараск от Саск. Когато тя започне, бих бил безкрайно щастлив, ако тя е все още в леглото с превръзките на крака си. Същото се отнася и за принц Птосфес.

— Да. Нашата Рила, ако мога да кажа, е малко безгрижна към безопасността си. — Изказването му беше сдържано на петстотин процента. Митрон го погледна със строг професионален израз. — Трябва да имате предвид естествено, че за никой пациент не е добре да се залежава прекалено дълго. Би трябвало да стане и да се разхожда, колкото е възможно по-скоро. А и носенето на шина никак не е приятно.

Знаеше го. Не бе някаква лека гипсова отливка, а рамка от тежки стоманени подплънки, изковани от стари саблени остриета, привързани с ремъци. Тежеше поне десет фунта и със сигурност стягаше и държеше по-горещо от бронята му. Но следващото нещо, което можеше да си счупи, би могло да е вратът или пък да я улучи някой куршум от мускет и това би поставило точка на неговото и нейното щастие. Мислите му се замяха като подплашен кон при мисълта, че с неговата прекрасна, любима Рила може да се случи нещо.

— Ще направя всичко по силите си, лорд Калван, но не мога да я оставя в леглото завинаги.

Войната със Саск също нямаше да се проточи толкова дълго. Ксентос поддържаше контакт със свещениците на Дралм в град Саск

— те съобщаваха, че новините за Фитра и устието на Листра парализирали за кратко обкръжението на Сараск, след което той започнал бясна подготовка. Наети били още наемници, а между Сараск и Балтар от Беща се водели преговори с неясна цел. Един свещеник на Стифон, някой си Зотнес, пристигнал в град Саск с обоз фургони, голям колкото пленения от Хармакрос в Южен Ностор.

В Тар-Хостигос пристигна един свещеник на Галзар заедно с ескорт и хиляда унции злато — изглежда, „тук и сега“ златото и среброто бяха в съотношение едно към двайсет — за откупа на граф Феблон и останалите пленени благородници в Тар-Домбра. И с новината, че Феблон е станал главнокомандващ на Гормот и се опитва да реорганизира остатъците от армията на Ностор. Гормот щял да бъде готов за ново настъпление през пролетта, което означаваше, че трябва да се справят със Сараск наесен.

Той също имаше проблеми по реорганизацията. Бяха понесли тежки загуби, отколкото му се искаше, най-вече сред слабо въоръжените и зле обучени запасници, които участваха в битката при устието на Листра. Но пък се бяха сдобили с хиляда наемни пехотинци и над две хиляди кавалерия. Те създаваха главоболия и трябваше да се влеят в армията на Хостигос. Той не искаше никаква войска от наемници. Наемниците като отделни войници бяха добри като всички останали — всъщност всеки войник на редовна служба беше просто наемник на служба в собствената си страна. Но наемническите войски като цяло бяха лошо нещо. Те не воюваха за принца, който ги е наел, а за своите капитани, които им плащаха от онова, което бе платил принцът на тях. „Наемническите капитани — сякаш чуваше учителя си по история да цитира Макиавели — са или много способни мъже, или не. Ако са, не можеш да разчиташ на тях, защото винаги се домогват до собственото си величие или като потискат своя господар, или като потискат други пряко вашите намерения. Но ако капитанът не е кадърен, в повечето случаи ще ви погуби.“ Повечето от пленените капитани в източен Хостигос изглеждаха достатъчно кадърни.

Клестреус беше изключение. Беше некомпетентен като боен командващ — Фитра го доказа. Въобще не беше войник, а военен бизнесмен. Можеше да се занимава с продажби, промоции и обществени връзки, но не и с управление и бойни операции. Тъкмо затова бе избран за главен капитан в Ностор. Но отлично познаваше

политическата ситуация, повечето принцове в Хос-Харфакс, както и устройството и командването на всички наемнически части в Петте кралства. Затова Калван го назначи за началник на разузнаването, където действително щеше да е полезен и нямаше да има възможност да предвожда войските в сражение. Клестреус бе твърде поласкан.

Нищо не можеше да се направи за раздробяването на наемническите кавалерийски команди, наброяващи над две хиляди души. Все пак пехотата бе разпръсната сред запасните роти в съотношение един наемник на трима запасници. Това почти доведе до бунтове, докато той не успя да ги убеди, че им се дава положение с ранга и отговорността на редник първи клас със значка. Сержантите бяха сформирани набързо в офицерски групи с ранг втори лейтенант.

Артилериста Алкидес назначи за капитан на Тар-Есдрет на Хостигос и го изпрати там с неговите три осемнайсетфунтови месингови оръдия, сега вече прикрепени върху съответни полеви лафети. Тар-Есдрет на Хостигос беше чувствително място. Границата между Саск и Хостигос вървеше по източното разклонение на Джуниата, Беш и прекосяваше дефилето на Есдрет. От двете му страни се извисяваха два замъка и докато не паднеше един от тях, то щеше да бъде затворено и за Хостигос, и за Саск.

Десет дни след битките при Фитра и устието на Листра в Тар-Хостигос се появи един незачислен наемник, облечен в бяло-черните цветове на безработен. Такива имаше много и бяха нещо като италианските наемни убийци. Този носеше препоръчителни писма от принц Арманес от Никлос, които Ксентос сметна за достоверни. Клиентът му, пишеше в тях, искал да купи огнено семе, но да го запази в тайна, тъй като все още не бил готов открито да скъса с Дома на Стифон. Запитан дали би търгувал с кавалерийски и артилерийски коне, неофициалният пратеник моментално се съгласи.

Е, започваше се.

15

I

Сескрос опря лакти на масата и покри с длани смъдящите го очи. Около него по пергаментите скриптяха пера и тракаха плочки. Той жадуваше за хладната тишина и уединеност на Най-вътрешния кръг, но имаше толкова много работа, а и всичко трябваше да свърши сам.

Отвсякъде пристигаха безумни писма. Това пред него беше от архисвещеника на Великия храм в Хос-Агрис. Новината за поражението на Гормот се разпространяваше светкавично заедно със слуховете, че принц Птосфес, който бе удържал победа над него, произвежда собствено огнено семе. Агенти-инквизитори докладваха, че съставката и дори пропорциите се коментират по кръчмите. Нужна била цяла армия от наемни убийци, която да се справи с всички, които ги знаели. Дори чумна епидемия не можела да изтрие от лицето на земята всички, които знаели по нещичко от тайната. И странно, тя била по-известна в отдалечения северен град Зигрос, отколкото където и да било другаде. Всички искаха да разберат от него как да забави разпространението на това знание.

Да бъдат проклетии! Защо трябваше да го питат за каквото и да било? Не можеха ли да мислят със собствените си мозъци?

Отвори очи. По-добре да признае, отколкото да се опитва да отрича нещо, което скоро ще се знае навсякъде. Нека всички в Дома на Стифон, дори миряните гвардейци, узнаят цялата тайна, но за тези отвън и за малкото вярващи вътре в него да се твърди, че специалните церемонии и молитви, известни само на жълтите роби от Вътрешния кръг, са от особено значение.

Но защо? Скоро щеше да се разбере, че огнено семе, произведено от неосветени ръце, стреля също толкова добре, а ако се съдеше по мострата на принц Птосфес, с по-голяма сила и по-малко боклук.

Но нали имаше дяволи и зли духове в долния свят — всеки го знаеше. Усмихна се, като си ги представи как се тълпят наоколо — мършави тела, крила на прилепи, щръкнали бради, ноктести и зъбати. В огненото семе бе пълно с тях — те правеха то да избухва — и

единствено молитвите на миропомазани свещеници на Стифон можеха да ги жигосат. Ако бъдеше произведено огнено семе без помощта на Стифон, щом то изгореше, дяволите щяха да изскочат на свобода, за да вършат многобройните си пакости и злини в света на човеците. И, разбира се, проклятието на Стифон щеше да застигне всеки, който се е осмелил богохулно да прави огнено семе.

Но Птосфес бе направил огнено семе, бе плякосал храмовото стопанство, бе избил свещениците по жесток начин, а след това бе победил армията на Гормот, който воюваше под благословията на Стифон. Това как да го обясни?

Чакай, чакай! Гормот не беше по-стока от Птосфес. И той правеше огнено семе — Кростоклес и Виблос бяха сигурни в това. Освен това Гормот бе изрекъл богохулство срещу Стифон, бе се отнесъл непочтително към свят човек, бе измъкнал насила сто хиляди унции сребро от храма в Ностор. Вярно, че повечето от тези неща се бяха случили след деня на поражението, но кой извън Ностор знаеше тази подробност? Гормот, реши той, бе претърпял поражение заради греховете си.

Върху устните му се появи щастлива усмивка и той се запита защо не се е сетил досега. Това, което се знаеше в Ностор, едва ли щеше да има повече значение от онова, което се бе знаело в Хостигос преди известно време — и двете княжества щяха да бъдат унищожени напълно.

Запита се колко още княжества трябва да бъдат подложени на опожаряване и изколване. Не чак толкова много — няколко драстични примера в началото трябваше да са достатъчни. Може би само Хостигос и Ностор, а Сараск от Саск и Балтар от Беца можеха да изпълнят поръчката. В съзнанието му започна да се оформя идея и той отново се усмихна.

Балтамес, братът на Балтар, искаше да бъде принц. Достатъчна беше чашка отрова или наемен убиец, за да стане принц на Беца, и Балтар го знаеше. Трябваше отдавна да убие Балтамес. Ако Сараск отстъпеше едно ъгълче от Саск, а Балтар дадеше подобно съседно парче от Беца, и двете граничещи със Западен Хостигос, можеше да се оформи ново княжество — да речем, Саща. Към него след това можеше да се добави целият Западен Хостигос на юг от планината — това би било чудесно малко княжество за всяка млада двойка. Той се

усмихна добронамерено. А бащата на булката и братът на младоженеца можеха да вземат в замяна за щедростта си съответно богатата на желязо долина на Листра и наторената с кръвта на наемниците на Гормот земя на Източен Хостигос.

Всичко трябваше да се свърши веднага, преди зимата да е сложила точка на всякакви военни действия. А през пролетта Сараск, Балтар и Балтамес щяха да насочат обединената си мощ срещу Ностор.

Междувременно трябваше да се направи нещо във връзка с производството на огнено семе. Откровението за дяволите трябваше да стане известно навсякъде. И да се свика Велик събор на архисвещениците тук в Балф — не, в град Харфакс: нека Великият крал Каифранос поеме разходите, — за да обсъдят как да се справят със заплахата от богохулно производство на огнено семе и да начертаят план за бъдещето. Все пак, помисли си обнадежден той, Домът на Стифон може би имаше шанс да оцелее.

II

Въркът Вал наблюдаваше как Дала натъпква тютюн в малка бамбукова лула. Тя предпочиташе цигари, но в Арийско-транстихоокеанския сектор те не съществуваха. Нямахме хартия — чудно защо Калван не предприемаше нищо по въпроса. Зад тях тупна нещо тежко. В наподобяващия хамбар навес от сглобяеми плоскости отекнаха гласове. Тук всичко бе временно — докато не бъдеше установена конвейерна станция в град Хостигос, никой не можеше да знае кое къде ще отиде в еквивалент Хостигос на Пето ниво.

Седнал на ръба на един сандък с папка върху коленете, Талган Дрет вдигна поглед и видя как Дала извади кутийка за прахан, направи искра, разпали праханта, запали една борова тресчица и само след петнайсет секунди вече подръпваше от лулата.

— Цял живот ли го правите? — засмя се той.

— Какво толкова — отвърна Дала. — Само диваците трият съчки и само магъосниците могат да направят огън без кремък и метал.

— Провери ли багажа, Вал? — попита той.

— Да. Всичко е на мястото си — всичко необходимо за Калвановия времепредел. Хареса ми усещането от допира на еленова и мечка кожа. Ще трябва сами да си изкарваме прехраната, докато се придвижваме на юг, а и никой търговец не изхвърля продаваеми кожи.

Талган Дрет едва успя да прикрие задоволството си. Колкото и извънвремеви операции да бе провеждал, потупване по рамото от Паравремевата полиция винаги беше приятно.

— В такъв случай да се спуснем довечера — каза той. — Разузнавателен екип провери няколко съседни времепредела, а снощи огледахме и целевия времепредел. Ще бъдете въведени на около петнайсет мили източно от пътя Хостигос — Никлос.

— Отлично. Откарват барут в Никлос и връщат коне. Пътят се охранява от кавалерията на Хармакрос. Ще направим лагер на петнайсет мили встрани от пътя и ще тръгнем около изгрев слънце. Трябва да се натъкнем на хостигски патрул преди обяд.

— Нямах намерение да участваш в нови сражения, нали? — попита Дала.

— Няма да има повече сражения — отвърна Талган Дрет. — Калван спечели войната, докато Вал отсъстваше.

— Спечели *една* война. Колко време ще се радва на победата, не знаем нито аз, нито той. Но войната няма да приключи, докато не унищожи Дома на Стифон. А това ще отнеме още известно време.

— Вече го унищожи — отвърна Талган Дрет, — като доказа, че всеки може да прави огнено семе. То си беше обречено от самото начало. Крепеше се на една тайна, а нито една тайна не може да се опази завинаги.

— Дори Паравремевата тайна? — невинно попита Дала.

— О, Дала! — извика ученият. — Знаеш, че това е съвсем различно. Не може да се сравнява с номер като смесването на селитра, дървени въглища и сяр.

III

Късното сутрешно слънце напичаше открития конски пазар. Жега, прах, ослепителна светлина и мухи, които караха конете непрекъснато да размахват опашки. Беше необичайно топло за това време на годината — доколкото можеше да прецени по оцветяването на листата, трябва да беше средата на октомври. „Тук и сега“ имаха два календара — лунен за дните и слънчев за сезоните, — които постоянно се разминаваха. „Календарна реформа — да направя нещо.“ Май вече си го бе отбелязвал.

Бе плувнал в лепкава пот под четирийсетфунтовата броня — ватиран жакет с метални ръкави и ризница, ватирана подшлемова шапка с метален подбрадник, броня на плочки, бедрени пластини до високите до коляно ботуши, шлем с висок гребен, рапира и кинжал. Не беше въпросът в теглото — беше мъкнал и по-голям и не така добре балансиран товар като пехотинец в Корея, — но се запита дали човек може някога да свикне с жегата и липсата на телесно охлаждане. „Тъй както тежка броня в зноен ден, която те попарва с безопасност“ — Шекспир може и никога да не беше навличал броня, освен на сцената, но сигурно бе познавал доста мъже, които са носили.

— Стоката не е лоша! — възкликна Хармакрос, който яздеше до него. — Има и десетина по-едри, които стават за оръдията.

И петдесетина кавалерийски на втора и трета ръка за пехотата, когато се наложеше да заемат позиции на фронтната линия в по-тежки доспехи. А довечера пристигаше още една партида — запита се откъде купува всички тези коне принц Арманес срещу контрабандно огнено семе. Обърна се към Хармакрос, за да му каже нещо по въпроса.

В същия момент нещо го удари в нагръдника и дъхът му спря, и той едва се задържа върху коня. Мина му през ума, че е чул изстрела. Втория чу със сигурност, докато измъкваше пистолета от кобура на седлото. Видя две облачета пушек да се разпръсват пред горните прозорци на една от редицата сгради — странноприемници, винарски магазини и бордеи — в дъното на уличката. Хармакрос се разкрещя. Крещеше и тълпата наоколо. Конете се разритаха и зацвилиха. Той

вдигна пистолета, от което усети болка в гърдите, и стреля в единия прозорец. Хармакрос също стреляше. Зад него изрева аркебуза. Надяваше се да не е счупил друго ребро. Прибра пистолета и измъкна другия.

— Хванете ги! — изрева той. — Хванете ги живи, да ги вземат мътните! Трябва да ги разпитаме.

Изтезания. Ненавиждаше ги — дори относително умерените третостепенни методи в собствения му свят, но когато искаш да узнаеш истината, се налага да я изтръгнеш независимо как. Някакви мъже размахваха пръти на вратата на оградения пазар за добитък. Той профуча покрай тях, конят му прескочи оградата от другата страна на уличката и се приземи в застлания със слама заден двор. Хармакрос прескочи зад него заедно с един аркебузир; двама-трима коняри с тояги ги следваха пеша.

Реши да остане върху седлото, докато не разбере каква беля е направил куршумът; не беше сигурен дали ще може да се държи на краката си. Хармакрос се хвърли от коня, блъсна една полуразсъблечена повлекана, изтегли сабята си и се втурна през задната врата в къщата, последван от останалите. Развикаха се мъже, запищяха жени, зад всички прозорци се забелязваше паника, освен зад двата, от които бяха дошли изстрелите. Опулена право насреща му, една девойка вресеше, че лорд Калван е убит.

Той се запромъква с коня между къщите към улицата, където се бе струпала тълпа. Повечето се вмъкваха през предната врата на къщата, а отвътре долитаха резове, писъци и шумове от трошене.

В горната част на улицата се бе струпала друга тълпа. Чу яростни викове: „Убий го! Убий го!“ Изруга, прибра пистолета и измъкна рапирата, събори един мъж, пришпорвайки коня напред, и започна да крещи да му направят път. Конят му бе смел и послушен, но не бе обучен как да действа при размирици. Прииска му се да е яхнал щатски полицейски кон и да стиска дълга почти метър палка от бяла акация вместо рапирата. В този момент се появи обединеният в едно длъжностите началник на военната полиция и началник на полицията в град Хостигос с десетина мъже, които разблъскаха тълпата с приклади. Влачеха двама души — окървавени, почти в безсъзнание, полуразсъблечени. Тълпата отстъпи, продължавайки да настоява за кръв.

Сега вече можеше да огледа себе си. В дясната страна на нагръдника си видя хлътнатина и следи от олово, но плочката не бе пробита. „Която те попарва с безопасност“ — напомни му Шекспир. Добре, че не беше някой разкъсващ всяка броня 8-калибров мускет. Той извади празния пистолет и се зае да го презареди. Хармакрос се приближи пеша с извадена рапира и придружен от двама-трима войници, които побутваха пред себе си облечен в нечиста риза шкембест мъж с набола брада, раздърпана жена с щампосан върху дрехата ѝ надпис „Мадам“ и две момичета в прозрачни парцали.

— Ето ги! Ето ги! — забърбори мъжът, докато се приближаваха.

Жената се присъедини:

— Дралм да ме порази на място, нищичко не знам!

— Откарайте тези двамата в Тар-Хостигос — заповяда Калван на началника на военната полиция. — Ще бъдат разпитани щателно. — Полицейски евфемизъм — още една константна величина. — Тия също. Да дадат показания, но не им причинявайте нищо, освен ако не се опитат да лъжат.

— По-добре върви в Тар-Хостигос да те прегледа Митрон — посъветва го Хармакрос.

— Мисля, че е само натъртено — плочката не е счупена. Ако пак съм счупил ребро, нагръдникът ще ме крепи известно време. Първо нека отидем до храма на Дралм и да поднесем благодарност за спасението ми. И в храма на Галзар.

От нощта на своето пристигане си бе създал репутация на благочестивост, когато се поклони на трите икони в селската къща. Щеше да е необичайно, ако не го направеше тъкмо сега.

— Ще се движим бавно и по най-дългия път. Нека ме види колкото е възможно повече народ. Не искам в цял Хостигос да се приказва, че съм убит.

I

Като дете бе слушал праведния си баща да обсъжда с презрение правенето на политика в изпълнени с цигарен пушек стаи и будоарната дипломация. Преподобният Александър Морисън трябваше да види това тук — и от двете имаше в изобилие, при това вземаха участие и двама свещеници. Бяха в спалнята на Рила, защото бе по-лесно членовете на тайния съвет на принц Птосфес да се съберат там, отколкото да местят нея някъде другаде. Всички пушеха, а понеже октомврийските нощи бяха толкова студени, колкото горещи дните, всички прозорци бяха затворени.

Обикновено усмихнатите очи на Рила сега излъчваха тревога.

— Можеше да те убият, Калван.

Вече го бе казала няколко пъти. И беше напълно права. Той повдигна рамене.

— Малко хлътноло на нагръдника и голямо черно-синьо петно на ребрата. Другият изстрел уби цял кон — това истински ме ядосва.

— И какво направихте с тях? — попита тя.

— Бяха разпитани — намръщи се баща й. Той също не обичаше изтезанията. — Признаха всичко. Стражи от храма — ще рече главорези от Дома на Стифон, — изпратени от град Саск от архисвещеник Зотнес със знанието на принц Сараск. Казаха ни, че е обявена награда от петстотин унции злато за главата на Калван и толкова за моята. Утре ще бъдат обезглавени на градския площад.

— Значи война със Саск. — Тя погледна към сараческия шедьовър върху крака си. — Надявам се да се освободя от това, преди да започне.

Както се бяха разбрали с Митрон, по-добре само да се надява. Калван подмина засега темата.

— Война със Саск означава война и с Беща — подхвърли гневно Чартифон — А заедно те ни превъзхождат по численост пет към две.

— Тогава няма да се бием едновременно с двете княжества — отвърна Хармакрос. — Можем да ги смажем поотделно. Да започнем със Саск.

— Непрекъснато ли трябва да воюваме? — каза умолително Ксентос. — Никога ли няма да има мир?

Ксентос бе жрец на Дралм, а Дралм бе богът на мира, а и в качеството си на канцлер Ксентос разглеждаше воюването като доказателство за слабо управление на държавата. Може да беше прав, но всяка държавническа дейност се осъществява на кредит, а рано или късно той се изчерпва и трябва да плащаш в твърда валута или да разпродаваш.

Птосфес мислеше по същия начин.

— Не и със съседни като Сараск от Саск и Балтар от Беца — отговори той на Ксентос. — А напролет ще се наложи отново да воюваме с Гормот, както знаеш. Ако дотогава не приключим със Саск и Беца, това ще ни е краят.

Другият свещеник, тъй нареченият Вуйчо Вълк, се съгласи. Както обикновено, бе свалил одеждата си от вълча кожа и пак както обикновено отпиваше начесто от една чаша, докато си играеше с едно от котетата, превърнали спалнята на Рила в свое свърталище.

— Вие имате трима неприятеля. — „*Вие*“, а не „*ние*“, тъй като жреците на Галзар можеха да съветват, но никога не вземаха страна. — Поотделно можете да унищожите всеки от тях, но ако се обединят, те ще ви унищожат.

А след като ги победят и тримата, тогава какво? Хостигос бе твърде малко княжество, за да оцелее само. Хостигос, господстващ над Саск и Беца с победения Ностор и Никлос за съюзник можеше, но ето ти тогава Великият крал Каифранос, а след него и след всичко останало Домът на Стифон.

Следователно ставаше въпрос за империя. Отдавна бе стигнал до това заключение.

Клестреус се окашля.

— Ако първо нападнем Балтар, Сараск от Саск ще се придържа към съюза и ще го възприеме като нападение срещу себе си — каза той. — Той така или иначе иска война с Хостигос. Но ако нападнем Саск, Балтар ще започне да шикалкави, да се консултира със своите гадатели, които ще подкупим, и няма да направи нищо, докато не стане прекалено късно. Познавам ги и двамата. — Той пресуши чашата си, наля си нова и продължи: — Балтар от Беца е най-страхливият, най-алчният, най-мнителният и най-коварният принц на света. Служих му

веднъж и дано да ме пази Галзар от такава служба. Разхожда се в овехтяла черна роба, която не става и за парцал за бърсане на прах и цялата е накичена с магьоснически амулети. Дворецът му прилича на заложна къща и не можеш да направиш три крачки, без да се наложи да изблъскаш от пътя си някой нахален шарлатанин гадател. Във всяка сянка му се привиждат убийци, а щом трима души престанат да се поздравяват — това вече е сигурен заговор. — Гаврътна още вино, сякаш искаше да изплакне устата си. — А Сараск от Саск е суетен глупак, който мисли с юмруците и с търбуха си. В името на Галзар, познавам велики крале, които не притежаваха и половината от грубостта му. Заборчал е на Дома на Стифон извънредно много и всички пари са похарчени за карнавални шествия, пирове и посребрени брони за стражите му и бижута за любовниците му, и единственият начин да се издължи е, като превземе Хостигос за тях.

— А дъщеря му се омъжва за брата на Балтар — добави Рила. — И двамата ще си получат, каквото заслужават. Принцеса Амнита харесва яки кавалеристи, а дук Балтамес харесва момчета.

Калван, както и всички останали, знаеше какво стои зад тази сватба — новото княжество Саща, за което се говореше и което да стане трамплин за завоюването и подялбата на Хостигос, и когато това стане — съвместно нападение срещу Ностор. Откакто Гормот бе започнал да произвежда собствено огнено семе, Домът на Стифон искаше и той да бъде унищожен.

Всичко водеше към Дома на Стифон.

— Ако смажем Саск сега и вземем под свое командване наемниците на Сараск, платени от Стифон, това може да уплаши Балтар да се държи добре, без да се налага да воюваме с него.

Не му се вярваше, че е възможно, но изражението на Ксентос се разведри.

Птосфес пушеше замислено лулата си.

— Ако подкрепим младия Балтамес — каза той, — можем да свалим Балтар и да поставим Балтамес на трона. Мисля, че него можем да контролираме.

Ксентос наистина бе доволен. Знаеше, че ще се наложи да воюват със Саск, но изглежда, се очертаваше възможност за безкръвна — е, почти — победа над Беща.

— Балтамес ще склони — намеси се той нетърпеливо. — Можем да направим тайно споразумение с него и да му заемем, да речем, две хиляди наемници. Тогава цялата армия на Беща и знатните благородници ще се присъединят към него.

— Не, Ксентос. Ние не искаме да помагаме на Балтамес да заема трона на брат си — прекъсна го Калван. — Искаме сами да свалим Балтар, след което да накараме Балтамес да демонстрира почитта си към Птосфес, за да го получи. А ако ударим достатъчно тежко Сараск, можем да го детронираме и да го принудим да отстъпи Саск.

За това Ксентос, изглежда, не бе помислил. Преди той да заговори, Птосфес обяви категорично:

— Каквото и да направим, първо ще се заемем със Сараск и ще го победим, преди онази дърта скръндза Балтар да успее да му се притече на помощ.

Птосфес също настояваше за война, преди Рила да има възможност да яхне коня. Калван се запита колко ли държавнически решения в изучаваната от него история са били вземани поради подобни причини.

— Аз ще се погрижа за това — обеща Чартифон. — Той няма да изпрати войски нагоре по Беш.

Ето защо Хостигос разполагаше с две войски сега: армията на Листра, която щеше да предприеме главното нападение срещу Саск, и армията на Беш, командвана лично от Чартифон, която щеше да прегази Южен Саск и да пази границата с Беща.

— А какво ще правим с Тар-Есдрет? — попита Хармакрос.

— Имаш предвид Тар-Есдрет в Саск? Предполагам, Алкидес ще направи на пух и прах всеки, който се завърти нагам. Чартифон може да прати малка войска, която да държи долния край на дефилето, а ти можеш да направиш същото откъм Листра.

— А кога можем да започнем? — поиска да знае Чартифон. — Колко време трябва да изпращаме и получаваме пратеници с писма?

Вуйчо Вълк остави чашата си, вдигна котето от скута си и го постави на земята. То измяука тихичко, огледа се, хукна към леглото и скочи при майка си и останалите си братчета и сестричета, които правеха компания на Рила.

— Ако говорим стриктно — започна той, — в момента вие сте в мирни отношения с принц Сараск. Не бихте могли да го нападнете,

преди да му изпратите писма за предизвикателство, излагайки причините за своята враждебност.

Изглежда, Галзар не гледаше благосклонно на необявени военни действия. Хармакрос се разсмя.

— И какво да му пишем? — попита той. — Да вземем да му изпратим нагръдника на Калван по-добре.

— Това е справедлива причина — кимна Вуйчо Вълк. — Имате и много други. Лично аз ще занеса писмото. — Освен другите си задължения, свещениците на Галзар изпълняваха и мисии на пратеници. — Направете го под формата на списък от изисквания, които следва да бъдат изпълнени под заплаха от незабавна война — това е най-бързият начин.

— Оскърбителни искания — уточни Клестреус.

— Някой да ми даде плоча и креда — обади се Рила. — Да видим как бихме могли да го оскърбим.

— А също и писмо до Балтар — напомни Ксентос. — Не предизвикателно, а приятелско предупреждение по повод заговорите и подлостта на Сараск и Балтамес. Двата заговорничат да го въвлекат във война срещу Хостигос и да го оставят да понесе последиците от нея, след което да се нахвърлят срещу него и да разделят княжеството му помежду си. Той ще повярва — на тяхно място би постъпил по същия начин.

— Това е твоя работа, Клестреус — каза Калван. Една дипломатическа задача беше тъкмо за него, а и щеше да го държи настрана от командна дейност, без да засегне чувствата му. — Замини за град Беща още утре. Ти най-добре знаеш на какво ще повярва Балтар и на какво няма да повярва. Постъпи по собствена преценка.

— Тази вечер ще напишем писмата — каза Птосфес. — Сутринта ще проведем заседание на Разширения съвет на Хостигос. Благородниците и народът трябва да дадат думата си при обявяване на война.

Сякаш решението вече не бе взето в изпълнения с пушек будоар на принцеса Рила. Ето това беше истинска демокрация. Също като в Пенсилвания.

II

Разширеният съвет на Хостигос се събра в дълга зала с ламперия върху едната стена и отворени към вътрешната цитадела прозорци на другата. Представителят на селяните, съсухрен от работа селяк със сива брада, казваше се Фосг, седеше в края на масата, а от двете му страни бяха седнали представителите на пастирите и говедарите, на секачите и въглищарите. Следваха занаятчиите, майсторите, търговците, чифликчиите, свещениците, едрите земевладелци и благородниците, чак до принц Птосфес, който бе седнал начело на масата във великолепна кожена мантия с тежка златна верига върху раменете. От лявата му страна седеше лорд Калван в не по-малко великолепна мантия и съвсем малко по-малка златна верига. Мястото срещу него бе свободно и всички гледаха натам.

Говореше се — Калван, Ксентос, Чартифон и Хармакрос се бяха погрижили за това, — че заради нараняването си принцеса Рила няма да присъства. Затова щом двойната врата се отвори и шестима войници внесоха облегатата на кушетка принцеса Рила, се понесоха възторжени възгласи и аплодисменти. Принцесата наистина бе обичана в Хостигос.

Тя махна с ръка за поздрав и кушетката бе нагласена от дясната страна на Птосфес. Птосфес изчака глъчката да утихне, след което извади кинжала си и удари с дръжката по масата.

— Всички знаете защо сме тук — започна направо той. — Последния път, когато се срещнахме, бе за да решим дали да се оставим да ни прережат гърлата като на овце, или да умрем като мъже. Е, не се наложи нито едно от двете. Сега въпросът е дали да нападнем Сараск от Саск веднага, което ще ни даде преимущество, или да изчакаме Сараск и Балтар да се обединят, което ще даде преимущество на тях. Нека чуя мнението ви по този въпрос.

Напомняше военен съвет. Фосг бе нисичък и стана прав.

— Ами такава, лорд принце. Ще кажа същото като миналия път. Ако трябва да се бием, да се бием.

— Още една вълча глутница, това е — добави представителят на пастирите и говедарите. — Ще направим още една гонка на вълци като при Фитра и устието на Листра.

Изказванията по цялата маса бяха горе-долу едни и същи. Представителят на съдиите поиска да се осведоми, разбира се, дали са сигурни, че принц Сараск ще нападне. Някой го попита защо да не изчакат да му прережат гърлото, да опожарят къщата му и да изнасят дъщеря му, за да се убеди, че наистина е така. Жрицата на Ирта се въздържа — една служителка на Всемайката не можела да гласува за проливане кръвта на родени от майки синове. Вуйчо Вълк се разсмя. Дойде ред на благородничеството.

— Добре, кой иска тази война със Саск? — запита един от благородниците. — Искам да кажа, освен този чужденец, който стана толкова велик за толкова кратко време сред нас, този лорд Калван.

Калван се приведе леко, за да погледне. Да, Стентрос. Беше някакъв роднина на Птосфес... имаше баронско владение, където би трябвало да е Боулсбърг. Беше се противопоставил при създаването на мелниците за огнено семе — отказа да разреши на селяните си да събират селитра. Тогава Калван го заплаши да му отреже главата и Стентрос бе хукнал да се оплаква на Птосфес. Разговорът протече насаме и никой не знаеше какво му бе казал Птосфес, но баронът си бе тръгнал видимо объркан. Селяните бяха пратени да събират селитра.

— Но кой всъщност е този Калван? — не спираше Стентрос. — Защо допреди пет луни никой в Хостигос не бе чувал за него!

Двама-трима от останалите благородници, единият от които току-що се бе закълел да газии във вражеска кръв до ръба на ботушите си, замърмориха в знак на съгласие. Друг един, който се беше бил при Фитра, се обади:

— Ами никой в Хостигос не беше чувал и за теб, докато сестрата на жената на вуйчо ти не се омъжи за нашия принц.

Вуйчо Вълк отново се разсмя.

— За Калван са чували чак в Ностор, в името на жезъла на бога на войната!

— Да — обади се друг благородник. — Признавам това. Но пък вие трябва да признаете, че този мъж е чужденец и че е малко странно да го гледаме как се издига толкова бързо през главата на

благородници от стари хостигски родове. Та когато се появи сред нас, той не можеше да каже нито една дума, която да разберем.

— В името на Дралм, нали сега го разбираме чудесно! — Този присъстваше за първи път на Разширения съвет — представителят на производителите на огнено семе. Чуха се одобрителни мърморения. Все повече започваха да се усещат.

Стентрос не спираше.

— Откъде да знаем, че не е някой избягал свещеник на самия Стифон?

Митрон, който присъстваше като представител на лекарите, хирурзите и аптекарите, скочи.

— Когато Калван пристигна тук, аз лекувах раните му. Той не е обрязан, а всички свещеници на Стифон са обрязани.

И си седна. Това вече не можеше да се опровергае. Добре, че преподобният Морисън бе отказал на доктора да завиши сметката при раждането на сина си заради манипулация, която бе сметнал за несъществена. Повече никога нямаше да каже лоша дума срещу шотландско-ирландската пестеливост. Стентрос обаче не се отказваше.

— А може би това е още по-зле. Действието на огненото семе е абсолютно противоестественно. Мисля, че в него има дяволи, които го карат да избухва, а може би свещениците на Стифон правят нещо, за да не изскачат дяволите, когато избухва... нещо, което не знаем.

Представителят на производителите на огнено семе отново скочи на крака.

— Аз го произвеждам и знам какво има в него. Селитра, сяра и дървени въглища, тъй че там няма никакви дяволи. — Човекът не знаеше нищичко за окисляването, но знаеше, че селитрата е причината за експлозията. — После той ще почне да ни разправя, че има дяволи и във виното или пък в тестото, затова хлябът втасва, или пък...

— Някой да е чул за дяволи около Фитра? — попита някой. — Бая огнено семе изгорихме там.

— Какво ли пък, в името на Галзар, знае Стентрос за Фитра — да не е бил там!

— Ще си поговоря с това приятелче, когато свършим тук — прошепна Птосфес на Калван. — Всичко, което представлява в Хостигос, е благодарение на благосклонността ми, а тя вече започва да се изчерпва.

— Дали има, или няма дяволи, става дума за мястото на лорд Калван сред нас — върна се на темата подкрепият Стентрос. — Той не е хостиг — какво право има да седи на масата на Съвета?

— Фитра! — викна някой през две-три места от Стентрос.

— Тар-Домбра! — добави друг отсреща.

— Той е седнал тук — заговори Рила с леден глас — като мой годеник по мой собствен избор. Поставяте ли това под въпрос, Еуклестес?

— Седнал е тук като брачен партньор на наследничката на трона на Хостигос и като мой осиновен син — добави Птосфес. — Надявам се, никой няма да си позволи да постави това под въпрос.

— Седи тук като командващ нашата армия — изрева Чартифон — и като войник аз се гордея да му се подчинявам. Ако поставите това под въпрос, направете го със сабя срещу моята!

— Седнал е между нас като пратеник на Дралм. Ще зададете ли въпрос на Великия бог? — запита Ксентос.

Еуклестес метна поглед към Стентрос, който означаваше „видя ли в какво ме забърка“.

— Велик е Дралм, не!

— Добре тогава. Все още предстои гласуването на войната със Саск — напомни Птосфес. — Ти как гласуваш, лорд Стентрос?

— О, война, разбира се. Аз съм лоялен хостиг като всички присъстващи тук.

Нямаше повече спорове. Вотът беше единодушен. Веднага, след като Птосфес благодари, Хармакрос скочи.

— В такъв случай, за да докажем, че сме лоялни в подкрепата си към нашия принц, нека всички гласуваме, че каквито и действия да предприеме той по отношение на Саск, Беща или Ностор във връзка с обявяването на война или установяването на мир след това, има предварителното одобрение на Разширения съвет на Хостигос.

— Какво?! — попита шепнешком Птосфес. — Това пак някоя твоя идея ли е, Калван?

— Да. Ние не знаем как ще ни се наложи да действваме, но така или иначе ще ни се наложи да предприемаме спешни действия и няма нужда след това някои като Стентрос или Еуклестес да се оплакват, че не са били питани.

— Това е мъдро. Щяхме да действаме така при всяко положение, но сега поне няма да има възражения.

Предложението на Хармакрос също бе прието единодушно. Организационният валяк не срещна нито едно камъче.

III

Пътуващият търговец Въркън от Грефтшар изчака, докато останалите — принц Птосфес, старият Ксентос и мъжът, за когото никога и при никакви обстоятелства не трябваше да мисли като за Келвин Морисън — седнат, и едва след това се отпусна върху един стол до масата в кабинета на Птосфес.

— Добре ли пътува? — запита го лорд Калван.

Той кимна и набързо прехвърли измислените подробности около пътуването до град Зигрос, престоя си там и завръщането в Хостигос, съобразявайки ги с реалните факти. След това възбуди зрителна представа във въображението си, като посегна с ръка и натисна черния бутон. Други паравреми използваша друга образност, но резултатът бе един и същ. Псевдоспомените, с които бе зареден под хипноза, изскочиха, действителните спомени от посещенията му в град Зигрос в този времепредел се оттеглиха и бе блокирано всичко, което знаеше за Евро-американския и Испано-колумбийския подсектори на Четвърто ниво.

— Не лошо — отвърна той. — Имах малък проблем в град Гларт в Хос-Агрис. Бях продал двете бурета с огнено семе от Тар-Домбра на един търговец и моментално хукнаха по петите ми — принцът на войните от Гларт и агентите на Дома на Стифон. Изглежда, Домът на Стифон е разпространил слуха, че един от обозите му е плячкосан от разбойници, и всички са нащрек за огнено семе с неясен произход. Арестували и измъчвали търговеца, а той ги насочил към мен. Един убих, друг раних и се измъкнах.

— Кога се случи това? — запита рязко Ксентос.

— Три дни след като потеглих оттук.

— Осем дни след като падна Тар-Домбра и изпратихме писмото на Сескрос — вметна Птосфес. — Тази история досега сигурно се разправя из всичките Пет кралства.

— О, тази я подминаха. Сега имат нова. Допускат, че някой принц в Хос-Харфакс прави собствено огнено семе, но то не е добро.

Калван се разсмя.

— То стреля само с половината сила на тяхното и с два пъти повече боклук.

— О, но във вашето има дяволи. Разбира се, дяволи има във всяко огнено семе, но жреците на Стифон правят тайни церемонии, които карат дяволите да пукнат веднага след като са си свършили работата. А когато стреля вашето, дяволите побягват живи. Бас ловя, че Източен Хостигос в момента е претъпкан с дяволи.

Той се разсмя, но спря, щом забеляза, че никой от останалите не го последва. Калван изруга, а Птосфес спомена нечие име.

— Тази история стигна дотук — обясни Ксентос. — Надявам се, че никой от нашите хора няма да ѝ повярва. Тя идва от град Саск.

— Един от благородниците, Стентрос, мой родственик по сребрена линия — каза Птосфес, — ревнува Калван заради издигането му при нас. Говорих с него и добре го наплаших. Твърдеше, че сам го е измислил, но знам, че лъже. Някой от Саск е бил при него. Проблемът е, че ако го подложим на изтезания, всички останали благородници ще се нахвърлят отгоре ми като стършели. Под наблюдение е.

— Придвижват се бързо — каза Ксентос — и действат като един. Храмовете им са навсякъде и всеки храм има пощенска станция с бързи коне за смяна. Гласът на Стифон може да говори днес в Балф в Хос-Ктемнос и след четвърт луна думите му ще бъдат чути във всеки храм на Петте кралства. Лъжите им могат да пътуват толкова бързо и надалеч, че истината никога не може да ги изпревари.

— Да. И вижте какво ще стане — каза Калван. — Отсега нататък причината за всичко — чумата, гладът, сушата, наводненията, градушките, горските пожари, ураганите — ще са дяволите, изскочили от нашето огнено семе. Така, измъкна се от Гларт. И после?

— Реших, че е по-добре да пътувам нощем. Отне ми осем дни, за да стигна до град Зигрос. Съпругата ми Дала ме чакаше там, както се уговорихме, когато тръгнах на юг от Ултор. В град Зигрос завербувахме пет леяри на месинг — двама отливат оръдия, един камбани, един е иконописец и познава метода за изтичане на восък и един е общ майстор леяр. Намерих и три момичета дърворезбарки и конструкторки и двама наемни сержанти, които наех като охрана. Съобщих тайната на огненото семе на оръжейната гилдия в град Зигрос срещу дванайсет дълги пушки с нарез и направата на витлов

нарез на няколко пистолета. Ще ви изпратят цеви с витлов нарез за цената на гладкоцевни. Чули са историята с дяволите, но никой не вярва. Съобщих тайната и на търговци в моята страна и те ще я разпространят.

— И по това време догодина грефтшарско огнено семе ще се продава надолу по Великата река чак до Ксифлон — добави Калван. — Добре. Сега кажи кога могат да започнат да леят оръдия твоите хора.

— Две луни. Ще бъде истинско чудо да съкратим дори един ден. Той заобяснява за пещите и пясъка за отливане. Калван разбра.

— В такъв случай трябва да водим тази война с това, което имаме. Мисля, че ще започнем до четвърт луна. Днес изпратихме Вуйчо Вълк за град Саск с исканията към принц Сараск. Щом той ги чуе, ще се наложи да го оковат, за да не ухапе някого.

— Освен другите неща, настояваме архисвещеник Зотнес и върховният свещеник на град Саск да ни бъдат изпратени във вериги, за да бъдат съдени за заговор за убийство срещу лорд Калван и мен — съобщи Птосфес. — Ако Зотнес има влияние върху Сараск, както предполагам, това ще е достатъчно.

— Ще поемеш отново командването на конната пехота, нали? — попита Калван. — Включена е в армейския списък като полк, така че ще си полковник. Разполагаме със сто и дващест пушки.

Дала нямаше да го одобри. Това беше неприятно, но тук не уважаваха хората, които не помагаша на приятелите си в боя. На Дала щеше да ѝ се наложи просто да се съобрази с това, както свикна и с брадата му.

Птосфес довърши виното си и попита:

— Ще отидем ли до стаята на Рила? Радвам се, че доведохте съпругата си, Въркън. Чудесна жена и Рила я харесва. Веднага станаха приятелки. Ще ѝ прави компания, докато сме надалеч.

— Рила ни е обидена — каза Калван. — Смята, че държим шините на крака ѝ, за да не тръгне да воюва с нас. — Той се усмихна. — И е права, защото е така. Може би Дала ще успее да я ободрява.

Вал не се съмняваше в това. Рила и Дала щяха да си паснат чудесно. Притесняваше го, че ще си паснат *прекалено* добре. Бяха големи хитруши и за каквото не би се досетила едната, щеше да се досети другата.

17

I

В селската кръчма бе топло и задушно въпреки отворената врата. Миришеше на сушени вълнени дрехи, на газ и овча лой, с които мажеха броните при дъжд, на изгорели дърва, тютюн и вино, на неокъпана човешка плът, на храна и подправки. Селището бе задръстено от Армията на Листра. Кръчмата бе претъпкана с офицери, които надигаха чашите с греяно вино или силен дафинов чай около дългата маса до камината, върху която бе разгъната картата, сърбаха яхния от купите или отхапваха мръвки от набученото на върховете на кинжалите им месо. Хармакрос повтаряше за стотен път:

— Дралм да те прокълне, дръпни този кинжал, не капи лой върху това!

Тук бе и свещеникът на Галзар, който бе занесъл ултиматума в град Саск, а на връщане бе стигнал до селището и след като прекара известно време сред войската навън, сега седеше само по риза с гръб към огъня, проснал качулката от вълча кожа и пелерината да съхнат, докато две-три момчета подсушат и намажат бронята му. В едната си ръка държеше чаша, а с другата галеше главата на едно куче, което бе клекнало до него. И се смееше жизнерадостно.

— Трябваше да ги видите, когато започнах да им чета вашите искания! Когато стигнах до разпускането на новонаетите наемници, капитан-генералът на три роти измуча като теле, което жигосват. Поех отговорността да му кажа, че ще ги наемете всички до един без финансова щета. Правилно ли постъпих, принце?

— Съвсем правилно, Вуйчо Вълк — отвърна Птосфес. — Когато тръгнем на бой, освен „Долу Стифон“ ще викаме и „Милост за наемниците“. Как реагираха на исканията по отношение на Дома на Стифон?

— Ха! Архисвещеник Зотнес бе седнал до Сараск, а канцлерът бе избутан по-встрани, за да му направи място, което ви показва кой управлява Саск в момента. Той не изруга като теле, а изрева като пантера. Поиска от Сараск да ме окове и да ми отреже главата направо в тронната зала. Сараск му каза, че собствените му войници ще го

гръмнат в трона му, ако издаде такава заповед, което те наистина щяха да направят. Наемният капитан-генерал поиска главата на Зотнес и изтегли сабята си наполовина. А Зотнес пищеше, че няма никакви други богове освен Стифон. Е, как ви се струва?

Надигнаха се възгласи на възмущение и на засегнато благочестие. Един офицер прояви великодушие — заяви, че Зотнес сигурно е ненормален.

— Не. Просто е... монотеист — опита се да обясни Калван, но в техния език нямаше такава дума. — Човек, който почита единствено собствения си бог. Така е и в моята страна... — Спря се точно преди да продължи с „в моето време“. От присъстващите само Птосфес знаеше тази версия на историята му. — Тези хора вярват в един-единствен бог и че той е единственият истинен бог, а всички други са неистински, и че този единствен бог трябва да бъде почитан по един-единствен начин, а тези, които почитат по различен начин, са гнусни чудовища, които следва да бъдат убити.

Инквизицията, кървавите кръстоносни походи, Вартоломеевата нощ, Харлем, Магдебург.

— Не искаме подобно нещо да се случи тук.

— Лорд принце — обърна се свещеникът на Галзар към Птосфес, — ти ни познаваш, нас, които служим на бога на войната. Той е Съдия на принцовете, а негово съдилище е бойното поле. Ние не заставаме на ничия страна. Грижим се за ранените, без да ни интересуват цветовете на знамената им, храмовете ни са подслон за всеки пострадал в сражение. Проповядваме истината на Галзар: бъди храбър, бъди предан, бъди добронамерен, подчинявай се на офицерите си, уважавай себе си и своето оръжие, както и всички добри войници, бъди верен на ротата си и на този, който ти плаща.

— Но, принце, това не е обикновена война — на Хостигос срещу Саск или на Птосфес срещу Сараск — продължи той. — Това е война на всички истинни богове срещу вероломния Стифон и неговата гнусна пасмина. Може би има дявол, наречен Стифон, не знам, но ако има, нека истинните богове го стъпчат под светите си крака, както трябва да постъпим ние с тия, които му служат.

Някой извика „Долу Стифон!“ Точно това беше нещото, за което бе казал, че не бива да се случи тук, но един застаряващ мъж в нечиста риза и с чаша вино в ръка го бе изрекъл. Религиозна война — най-

отвратителното проявление на една в същността си отвратителна дейност. Свещеници на Дралм и Галзар, които проповядват огън и жупел срещу Дома на Стифон. Свещеници на Стифон, които насъскват тълпите срещу дяволските неверници. „*Стифон иска така!*“ Зверства. Кланета. „*Дралм е с нас и никаква милост!*“

Тъкмо това донесе той „тук и сега“. Но може би за добро — ако Домът на Стифон запазеше властта си още век, „тук и сега“ нямаше да има друг бог освен Стифон.

— И после?

— Сараск побесня, разбира се. В името на Стифон, щял да изпълни исканията на принц Птосфес, където би трябвало да бъдат изпълнени — на бойното поле, — а войната ще започне веднага, щом изчезна от погледа му. Това бе точно преди обяд. Почти претрепах коня и себе си, докато се добера дотук. Напоследък не бях яздил така — подхвърли той между другото. — Щом пристигнах, Хармакрос изпрати конници.

Пристигнаха в Тар-Хостигос по коктейлно време — още една чуждестранна церемония, въведена от лорд Калван — и го завариха заедно с Птосфес и Ксентос в стаята на Рила, където бе и Дала. Мъжете светкавично навлякоха броните, оседлаха конете, сбогуваха се набързо — и последва отвратителното препускане през плискащата се кал през долината на Листра, за да стигнат в селцето по мръкнало. Войната беше започнала — до слуха им достигаше глухият тътен на оръдията в дефилето на Есрет.

Навън Армията на Листра продължаваше да напредва. Пехотна рота маршируваше с песен:

*— Я буре ново отпуши, сега започва пир!
Разбихме на Гормот войските, всички просят мир!
И с бой пресякохме Атан, и по-подир
прегазихме Ностор.*

Тропот на копита, викове: „Варда! Куриер!“ Песента бе заглушена от ругатните на опръсканите с кал пехотинци. Галопирацията кон спря отвън. Пехотата отново поде песента:

*— Селата в пушеци горят, предава се врагът,
прасета, крави, пилци, брави караме на път.
Ура, бойци! Напред, бойци! Оръдия реват.
Прегазихме Ностор!*

Един оплескан с кал кавалерист залитна през вратата, огледа се, примигна и тръгна към дългата маса, отдавайки чест.

— От полковник Въркън, конна пехота. Той и мъжете му са взели Фик. Отбили са една контраатака и сега цялата армия на Саск се насочва към тях. Срещнах няколко от Лекоподвижния и едно четирифунтово оръдие, които тръгнаха да му помогнат.

— В името на Дралм, цялата Армия на Листра ще му се притече на помощ. Къде се намира този Фик?

Хармакрос посочи на картата — отгатък дефилето на Есдрет, на главния път за град Саск. Малко по-нататък имаше голям град — Гур. Калван закопча подбрадника си. Някой вече бе отишъл до вратата и крещеше през поройния дъжд да докарат конете.

II

Когато след един час пристигнаха във Фик, дъждът вече бе спрял. Беше малко селце, пълно с войници и осветено от запалените на открито огънове. Цивилното население бе изчезнало — всички побягнали, когато започнала стрелбата. Дулото на едно четирифунтово оръдие, маскирано в импровизирана барикада, бе насочено към отсрещния мрак. Далеч напред от време на време изтрещяваха изстрели и той различаваше по-отсечените взривове на произведения в Хостигос барут от по-приглушените на този от Дома на Стифон. Вуйчо Вълк може и да бе прав, че това е война между истинните богове и коварния бог Стифон, но беше и война между две технологии на производство на барут.

Откри Въркън и един майор от лекоподвижните войски в една селска къща. Въркън беше облечен в широка дреха от кафяв брезент с качулка и носеше къса сабя на колана, а на рамото му висяха барутница и торбичка за патрони. Бронята на кавалерийския майор бе боядисана в кафяво и намазана с лой. На масата пред тях бе разтворена една от пирографираните карти от еленова кожа. „Хартия — изнамиране“. Това си го бе отбелязвал вече хиляди пъти.

— Когато пристигнахме, имаше петдесетина кавалеристи — каза Въркън. — Някои убихме, други успяха да побягнат. След половин час се върнаха към двеста. Отблъснахме ги — тогава изпратих ездачите. След малко пристигна майор Леукестрос с хората си и едно оръдие — тъкмо навреме, за да отблъснем следващата атака. Разполагаме с малко кавалерия и аркебузири на коне отпред и по фланговете — оттам се чува стрелбата. В Гур има няколкохилядна кавалерия, а зад нея може би настъпва и цялата армия на Сараск.

— Боя се, че ще се понаквасим тази нощ — отвърна Калван. — Първо трябва да оформим фронтвата линия. Не можем да разчитаме на късмет.

Той отмести картата встрани и започна да чертае реда на бойните действия върху белия плот на масата. Оръдията в тила в една колона покрай страничен път северно от селото с четирифунтовите най-

отпред. Конете да бъдат нахранени и да са готови в пълно снаряжение за незабавно потегляне. Пехотата в една редица от двете страни на пътя на хиляда метра пред селото. Лекоподвижните войски в средата. Кавалерията на фланга, конете на конната пехота в тила. Боен ред, който мигновено може да се трансформира в ред за придвижване, ако сутринта се наложи да тръгнат напред.

През следващия час войските продължиха да пристигат на групи и заеха позиции встрани от пътя по склона южно от селото. Въздухът чувствително се затопли. Това не му харесваше — предвещаваше мъгла, а му се искаше добра видимост за утрешната битка. Предните кавалерийски подразделения започнаха да се връщат, докладвайки за напредването на големи вражески сили.

Един час след оформянето на фронтовата линия от мъже, налягали върху влажната трева по одеялата или каквото бяха успели да измъкнат от селото, саските се зададоха. Щом наближиха предните му редици, се чуха разпокъсани изстрели от малокалибрени оръжия, след което неприятелят се оттегли, за да оформи бойния си ред.

Отвратителна ситуация, мислеше си той, легнал върху сламеника, който бяха отмъкнали с Птосфес и Хармакрос от едно изоставено селско легло. Две слепи армии на не повече от хиляда метра една от друга, очакващи да се съмне, а когато се съмнеше...

Отпред и вляво глухо избоботи оръдие и нещо изсвистя и прехвърли фронтовата линия. Той се надигна на ръце и колене, броейки секундите, докато се взираше в мрака. Видя оранжев блясък отляво, а след две секунди чу и тътена. На около осемстотин метра — плюс-минус сто. Свирна на четиримата офицери върху одеялото близо до него.

— Стрелят малко зад нас. Съобщи по линията в двете посоки да се придвижим триста крачки напред. И нито звук. Намушкай всеки, който говори по-силно от шепнешком. Хармакрос, изтегли кавалерията и конете на конната пехота от другата страна на селото. Вдигнете тупурдия на петстотин метра зад нас.

Офицерите се отдалечиха — по двама в двете посоки. Двамата с Птосфес вдигнаха сламеника и го понесоха напред, отброявайки триста крачки, преди отново да го пуснат на земята. Мъжете от двете им страни се придвижваха задоволително безшумно.

Оръдията на саските продължиха обстрела. В началото се дочуваха крясъци на престорена уплаха — Хармакрос и тълпата му. Накрая едно оръдие изтрещя почти пред него. Гюлето изсвистя над главата му и глухо тупна някъде назад — като сатър на палач. Следващият гръм беше далеч вляво. Осем оръдия през двуминутен интервал — значи петнайсет минути за зареждане. Не бе лошо за тъмнината и това, с което разполагаха. Отпусна се, легнал по корем и подпрял брадичка на ръцете си. След малко Хармакрос се върна и се плъосна до него и Птосфес върху сламеника. Канонадата продължи на равни интервали отляво надясно и отново отляво надясно. Веднъж блесна ярък пламък вместо мътен проблясък и се чу много по-остър трясък. Чудесно! Едно от оръдията се бе пръснало! След това залповете се заредиха по седем. Веднъж отзад се чу разцепващ звук, сякаш снарядът бе улучил дърво. Всеки гръм отчиташе пропусната цел.

Най-последно обстрелът секна. Далечните разпокъсани престрелки между двата замъка на Есдрет също престанаха. Той се отпусна и заспа.

До него Птосфес се размърда и го събуди. Тялото го болеше. Той усети отвратителния вкус в устата си — усещаха го всички от двете страни на фронтната линия. Все още бе тъмно, но небето над тях не бе така черно и той различи смътни силуети около себе си. Мъгла.

Само това не биваше да се случва, в името на Дралм! Мъгла и цялата армия на врага на по-малко от петстотин метра пред тях. Цялото им превъзходство на подвижност и артилерийска мощ не струваше пукната пара. Отсъствие на възможност за придвижване, никакво пространство за маневриране, видимост до един пистолетен изстрел, поради което предимството на стотината пушки с нарез се свеждаше до нула.

Очертаваше се лош ден за Хостигос.

Задъвкаха твърдия хляб и студеното свинско и сиренето, които си носеха, и отпиха от учудващо доброто вино в една манерка. Разговаряха шепнешком. Офицерите допълзяваха до сламеника на главната квартира, докато накрая се събраха около двайсетина.

— Не може ли да се изтеглим малко назад? — попита Мнестрос, капитанът наемник — приблизително генерал-майор, — който командваше запасняците. — Това е ужасна позиция. На педя от гърлата им сме.

— Ще ни чуят — отвърна Птосфес — и ще ни почнат отново с оръдията, но този път ще знаят къде да стрелят.

— Да докараме нашите оръдия и да започнем да стреляме първи — предложи някой.

— Същото възражение — ще ни чуят и ще започнат преди нас. И в името на Дралм, говорете по-тихо — изсъска Калван. — Не, Мнестрос го каза — на педя от гърлата им сме. Да скочим и да ги изкорвим.

Наемникът бе учил военно дело по учебниците. За кратко се поколеба, след което призна:

— На позиция за атака сме. Ние знаем къде са те, но те не знаят къде сме ние. Сигурно предполагат, че сме отзад в селото, където обстрелваха снощи. Кавалерията по фланговете ли е? — Той не одобряваше това. Според военните учебници „тук и сега“ кавалерията трябваше да е разположена по целия фронт, между пехотата.

— Да, наемниците са от двата края заедно със солиден фронт от пехотинци, две редици копиеносци и аркебузири, които да стрелят над рамената им — поясни Калван. — Въркън, хората ти да предадат по фронта: всички да останат по местата си и да пазят тишина, докато не тръгнем заедно напред. Всички оръжия заредени и готови за стрелба. Тръгваме заедно и нито един изстрел, преди да ни е видял противникът. Аз поемам десния фланг. Принц Птосфес, по-добре вземете центъра, Мнестрос, поеми левия фланг. Хармакрос, вземи редовната кавалерия и лекоподвижния кавалерийски батальон заедно с петстотин пехотинци от лекоподвижните войски и се изтеглете на петстотин метра. Ако ни заобиколят по фланговете или пробият в центъра, погрижи се за тях.

Вече можеше да разпознава лицата около себе си, но на повече от двайсетина метра мъглата поглъщаше всичко. Докараха оседланите им коне. Той презареди pistolетите в кобурите си, извади двата от дисагите на седлото, презареди и тях и ги пъкна в ботушите си. Фронтвата линия се размърда и кръвта му се смрази, но си даде сметка, че саските вдигат по-голяма гюрултия и не могат да ги чуят.

Дръпна маншета под ръкава на ризницата и погледна часовника. Пет и четирийсет и пет. Изгрев след половин час. Стиснаха си ръцете и той тръгна към десния фланг.

Войниците се надигаха, сгъваха и привързваха плащове и одеяла. По земята бяха проснати юргани, дюшеци и всевъзможни завивки — във Фик сигурно не бе останала нито една постеля. Някои се молеха на Дралм или на Галзар. По израженията им можеше да разбере, че се оставят в божиите ръце, без да очакват, че боговете ще се вслушат в недостойни човешки прищевки.

Спря най-вдясно при петстотинте души редовна пехота, подредени в четири редици, както по цялата фронтова линия — две копиеносци и две стрелци. Отзад и вдясно приближаваше наемническата кавалерия в блок от двайсет редици, по петдесет в редица. Първите няколко бяха тежковъоръжени, с метални брони по ръцете вместо ръкави на ризници, масивни овални пластини върху рамената и шлемове с процепи за виждане; язدهа едри кавалерийски коне — същински старовремски товарни коне за фургоните с бира. Спряха точно зад него. Той даде парола за готовност по фронтовата линия и зачака — потупваше коня по шията и му говореше тихичко.

След малко паролата се върна и фронтовата линия се размърда в мъглата. Той извади дългия пистолет от десния си кобур, вдигна петлето и дръпна юздата. Линията се плъзна напред — начело първата редица копиеносци с копия на височината на кръста, втората с върховете на копията на равнището на гърдите и на един метър зад първата, и отзад стрелците с вирнати цеви на пушките. Зад него ритмично пристъпваше кавалерията. През мъглата започна да се провижда — малки борчета, храсталаци, изгнило колело на каруца, белезникав волски череп, — но сивата празнота се придвижваше точно на двайсет метра пред тях.

Тъкмо така, мерна му се в съзнанието, е напредвал в Люцен през мъглата Густав Адолф към смъртта си.

Вляво от него тресна аркебуза — Стифонов барут. В отговор изтрещяха няколко изстрела, повечето от неговия „неосветен“. Чу викове „Долу Стифон!“ и „Сараск и Саск!“ Копиеносците се вцепениха. Някои объркаха крачката и заподскачаха, за да се подредят отново. Всички се приведоха над копията и цевите на пушките

щръкнаха напред. Стрелбата се превърна в пороен дъжд; далеч вляво сякаш метален лист се строполи в каруца със старо желязо.

Фабриката за трупове във Фик заработи на пълни обороти.

Но пред тях сред леко разреждащата се мъгла цареше тишина и се провиждаше осеяно тук-там с борчета пасище, набраздено от малки вади, в които се отцеждаше жълтеникавата вода от снощния дъжд. Отцеждаше се надолу от тях — това не бе редно. Позицията на саските би трябвало да е на склона пред тях, в чието подножие бяха налягали под траекторията на оръдейните залпове, а сега шумът от битката бе не само вляво, но и зад гърба им. Той вдигна ръка и позлатеният пистолет лъсна.

— Спри! — извика той. — Предай наляво: никой да не отстъпва!

Разбра какво се е случило. Двата подредени в мрака фронта бяха застъпили взаимно левите си флангове. Така че той ги бе обградил, а Мнестрос на левия хостигски фланг също бе обграден.

— Вие двамата — обърна се той към двама лейтенанти от кавалерията. — Препуснете наляво, докато стигнете до сражението. Намерете добра позиция и единият да остане там. Другият да се върне по фронтовата линия и да съобщава всички да тръгнат наляво. Започваме придвижването от този край. И намери някой да съобщи на Хармакрос какво се е случило, ако все още не е разбрал. Сигурно вече е разбрал. Без заповед — да действа по собствена преценка.

От този момент всеки трябваше да преценява сам. Запита се какво ли се случва при Мнестрос. Нямаше никакво доверие в способността на Мнестрос да преценява, когато изпаднаше в ситуация, за която в учебниците не пишеше нищо. След това седна и зачака — сякаш минаха векове, — докато най-после единият лейтенант не се върна. Тогава даде заповед да започне придвижването наляво.

Хоризонталните копия и косо наведените пушки държаха линията вляво от него, а кавалерията тупкаше зад гърба му. Склонът беше стръмен, после теренът под краката им стана хоризонтален и той усети свежия полъх на вятъра по страните си.

Тъкмо изкрещя да внимават, когато мъглата на стотина метра се разцепи и от нея изникна тълпа пехотинци в зеленикавозлатните цветове на Сараск. Той дръпна коня назад, стреля срещу тях, пъкна пистолета в кобура и измъкна другия от левия кобур. Командващият редовната пехота майор наду свирката си и надвика врявата:

— Стрелба напред! В редици, само нечетни номера!

Първата редица копиеносци приклезна, сякаш всички едновременно получиха диария. Втората редица приклезна на коляно с вдигнати копия. Половината трета редица изстреля залп над раменете им, след това се сниши, за да открие фронт за стрелба на четвъртата. Веднага след втория залп копиеносците скочиха и се спуснаха към разпокъсания фронт на саскската пехота с викове: „Долу Стифон!“

Той пришпори коня и препусна напред; крещеше: „Атакааа!“ Тежковъоръжената кавалерия затътна зад него — размахваха дълги саби и стреляха с пистолети с дължината на къси карабини; връхлетяха саскската пехота във фланг, преди да е успяла да образува нов фронт. Той стреля по един копиеносец, който се метна срещу коня му, и измъкна сабята.

Мъглата отново се спусна и край конете се замъркаха смътни силуети. Един саскски кавалерист се изпречи отпреде му и стреля почти в лицето му. Куршумът не го улучи, но той усети как горещият барут го лизва по бузата. „Ще ми остане миньорска татуировка“, мина му през ума и усети болка в китката, докато промушваше кавалериста в гръкляна. „Шийна броня — производство и снабдяване на конните войски.“ Измъкна върха на сабята и саскът плавно се свлече от седлото.

— Напред! — изкрещя той на кавалеристите си. — Не им позволявайте да ви забавят!

В подобна бъркотия обкръжената пехота бе почти напълно безпомощна. Най-ефикасното ѝ оръжие беше стремителността на галопирация кон. Кавалерийските коне би трябвало да се кръстосват с едри зайци, но по този въпрос не можеше да направи нищо. Купчина кавалеристи — копиеносците и мускетарите, които язدهа зад тежковъоръжения фронт — се бяха наблъскали безнадеждно пред гъста гора от копия. Той извъртя светкавично коня си и се озова във фланга на лекоподвижната пехота с къси аркебузи и кавалерийски вместо пехотински копия. Прати ги на помощ на блокираната кавалерия и осъзна, че прекосява пътя под прав ъгъл. Това означаваше, че той — а и цялата битка, след като цялата врява идваше или отдясно, или отляво на пътя — в момента е с лице на изток вместо на юг. От тежковъоръжената наемническа кавалерия, която се придвижваше с него в началото, нямаше и помен.

От мъглата изникна конник и с вик „Долу Стифон!“ се втурна насреща му с вдигната сабя. В последния миг той успя да отбие с вика: „Птосфес!“, след което добави:

— Птосфес! Как попадна тук, в името на Дралм?

— Калван? Радвам се, че успя да парираш. Къде се намираме?

Той му обясни накратко.

— Цялата проклета битка се е усукала под прав ъгъл. Знаеш ли го?

— Никак не е чудно. Цялото ни ляво крило пропадна. Мнестрос е мъртъв — чух го от един офицер, който видял тялото му. Редовната ни пехота на левия фланг е унищожена почти напълно. Малкото останали и каквото остана от запасниците до тях, са прегрупирани в това, което беше тилът ни. Ето това представлява в момента лявото ни крило.

— Тяхното ляво крило не е в по-добро състояние. Заобиколих ги и ги разбих. Какво става с кавалерията вляво?

— Само Дралм знае — аз не. Предполагам, че са си плюли на петите, като са видели какво става. — Птосфес измъкна един от пистолетите си и откачи барутницата от колана си. — Нали ще ме пазиш в гръб, Калван?

Той също извади един от своите и го зареди. Битката, изглежда, се бе изтеглила встрани от тях, макар че през мъглата от двете посоки долитаха крясъци, стрелба и дрънчене на стомана. Гръмна оръдеен залп — първият тази сутрин — откъм селото, доколкото можа да прецени Калван. Осемфунтово, помисли си той, и с положителност заредено с „Произведено в Хостинос“. Последван от още един и още един.

— Това трябва да е Хармакрос — каза Птосфес.

— Дано да знае къде стреля. — Зареди пистолета, пъкна го в кобура и се зае с другия. — Къде бихме могли да помогнем най-ефикасно?

Птосфес бе заредил двата в седлото и зареждаше единия от ботуша.

— Да се опитаме да намерим няколко кавалеристи и да потърсим Сараск — предложи той. — Ще ми се сам да го утрепя или заловя. Ако успея, мога да претендирам за трона на Саск. Само да се бе вдигнала тази проклета мъгла.

Далеч отдясно в южна посока се чуваха шумове като от клокочене на котел. Нямаше много стрелба — пушките бяха изпразнени и нямаше време за презареждане, — а само дрънчене на метал, примесено с отекващите вълни на виковете. Мъглата се носеше на влажни валма и се спускаше все по-плътно. Все пак в един момент трябваше да се вдигне — над главите им бе започнала да се процежда жълтеникава слънчева светлина.

— Хайде, Литрис, хайде! — призова той богинята на атмосферните стихии. — Вдигни това чудо оттук! На чия страна си все пак?

Птосфес приключи с последния пистолет. Калван също привършваше.

— Иде някой! — предупреди го Птосфес и Калван едва не разсипа заряда.

Бяха двайсетина от тежковъоръжената кавалерия, които се придвижваха рано сутринта с него. Сержантът им поиска да разбере къде се намират.

Той не бе по-наясно от тях. Пъкна пистолета в ботуша си и измъкна сабята. Препуснаха към шумотевицата от битката. Продължаваше да си мисли, че се придвижват на изток, докато не забележа, че препускат под прав ъгъл върху редица оплескани с кал юргани, дюшеци и сламеници, които бяха задигнали от селото предната вечер. Огледа се наляво и надясно. Птосфес също разбра и изруга.

Битката се бе усукала на сто и осемдесет градуса и двете армии бяха с лице към посоките, откъдето бяха пристигнали.

„Галзар — мерна му се богохулна мисъл — сигурно се е успал тази сутрин.“

Но пък мъглата бе започнала да се вдига, позлатена от слънчевата светлина над главите им, а сивите фъндъци наоколо бяха понамалели и изтънели. Имаше видимост на повече от сто метра. Видяха, че линията на бойните действия се простира право на изток от Фик, и препуснаха към някаква бъркотия от запасняци, редовна и лекоподвижна войска — за организация изобщо не можеше да става и дума. Лекоподвижните команди се носеха напред-назад в тръс зад тях, търсейки място за пробив в двете посоки. Той викна на един капитан от лекоподвижните сили, който се сражаваше пешком:

— Кой е пред вас?

— Откъде да знам? Навсякъде е една и съща каша. Тази прокълнатата от Дралм битка...

Официално би трябвало да се нарича „Битката при Фик“, но никой от участвалите в нея никога нямаше да я нарече другояче освен „Прокълнатата от Дралм битка“.

Преди да отговори, вляво нещо изтреця така, сякаш гръмнаха всички котли на света. Двамата с Птосфес се спогледаха.

— Това е нещо ново — промълви той. — Да вървим да погледнем.

Препуснаха, но не прекалено бързо, с кавалерията зад гърба си и с извадени пистолети. Чуваха се всевъзможни викове — „Долу Стифон!“, разбира се, но и „Птосфес!“, и „Сараск и Саск!“ Имаше и „Балтамес!“ Това беше свитата, която братът на Балтар, вероятният принц на Саща, бе довел в град Саск — около двеста и петдесет души, доколкото той бе чул. Понесоха се и викове: „Измяна! Измяна!“

Учуди се кой на кого би могъл да изменя и в същия момент забеляза, че пътят е задръстен от гърбове на хостигски пехотинци под прав ъгъл на бойната линия. Не отстъпваха, а просто нещо пред тях ги избутваше от пътя им. През разпръсващата се мъгла забеляза над главите им препускаща кавалерия, част от която бе облечена в туники в черно и бледожълто над броните. Трябваше да са бежанците на Балтамес. Стреляха и кълчаха безразборно всичко пред себе си, а сред тях имаше и саски в зеленикавозлатно, които се биеха едновременно с тях и с хостигите. Всичко, което той, Птосфес и наемниците с тях можеха да направят, бе да останат върху конете си и да стрелят над главите на собствените си пехотинци.

Най-накрая пробивът, ако действително беше пробив, бе направен. Пехотата на Хостигос затвори кръга зад тях, стреляйки и мушкайки с копията, и се понесоха крясъци: „Предаваме се!“, „Кълнем се в Галзар!“ и „Пощада за наемниците!“

— Да ги подгоним ли? — запита Птосфес, докато наблюдаваше отдалечаващите се саски-бещанци или каквото бяха.

— Не мисля. Нападат в правилната посока. Какво според теб, в името на Стифон, беше това?

Птосфес се разсмя.

— Как бих могъл да знам? Чудя се дали наистина е измяна.

— Давай да се махаме отгук. — Той повиши глас: — Хайде, напред! Направиха път — да пробием!

Внезапно мъглата се вдигна. В безоблачното небе грееше слънце. Планината — по-близо, отколкото очакваше — преливаше от багрите на есента. Единствените бели облачета, които се носеха над земята, бяха от пушечните изстрели. Оградено от военни фургони, между които стърчаха дулата на оръдията, село Фик приличаше на огромен южноафрикански лагер. Тъкмо това беше мощната позиция, от която Хармакрос беше превъзмогнал унищожаването на левия фланг.

Пред него хостигите се придвижваха напред, а саските отстъпваха безредно поединично, на малки групи и цели роти, опитвайки се да стигнат до „таралежа“, който бяха направили другарите им — две-три хилядна скупчила се на едно място тълпа. От своята друговремева история той го знаеше като „швейцарски таралеж“: празен кръг с насочени навън копия. Кавалерията на хостигите препускаше около него и стреляше, стреляха от прикритията си и стрелците на Въркън. Не се забелязваше никаква саска кавалерия. Сигурно бе препуснала на юг при атаката след пробива.

Трите четирифунтови оръдия бяха изтеглени от селото в галоп, спряха на около триста метра и започнаха да обстрелват „таралежа“ с картеч. Когато потеглиха и две осемфунтови оръдия, бойците в кръга започнаха да вдигат шлемовете на върховете на копията и цевите на пушките.

Зад него вече не се водеха никакви сражения. Хостигите се бяха пръснали из храстите и изпотъпканите ниви, за да се погрижат за ранените, да отведат пленените, да претършуват труповете, да съберат оръжията и да предприемат всички останали рутинни дейности след края на всяко сражение, макар битката да не бе приключила. Той бе обезпокоен къде се е дянала цялата саска кавалерия и дали няма да се върне, за да контраатакува. В същия момент забеляза голяма конна колона да приближава от юг. Ето на, сега вече щяха да ги направят на пух и прах. Закрещя на мъжете, които се намираха най-близо около него, да захвърлят всичко и да се организират, но видя синьо-червените цветове на копията, седлата и шарфовете и препусна в тръс да посрещне конниците.

Някои бяха наемници, други редовна войска. Водеха и голям брой пленници в зеленикавозлатно с окачени на седлата шлемове. Един капитан, който яздеше най-отпред, извика:

— Е, благодаря на Галзар, че сте жив, лорд Калван! Къде е принцът?

— В селото. Опитва се да въведе някакъв ред. Докъде стигнахте?

— Почти до Гур. Повече от хиляда души се измъкнаха и няма да спрат преди град Саск. Пленените бяха с по-бавни коне. Сараск може също да се е измъкнал, а за Балтамес сме сигурни.

— Дралм и Галзар и всички истинни богове да прокълнат това бещанско копеле! — извика един от пленените. — Дяволите да му изядат душицата! Заради проклетата им тъпотия загубихме битката и само Галзар знае колко са убитите ни.

— А какво стана? Чух викове за измяна.

— Да. И цялата торба с дяволи се стовари върху нас — отвърна саскът. — Искаш да знаеш какво е станало? Добре, в тъмнината ви заобиколихме дълбоко отляво с дясното си крило, както сте постъпили и вие — от това, което се вижда. Отдясно подгонихме кавалерията ви и премазахме пехотата. И тогава този любовник на момченца от Беща — можем да се справим с враговете си, но Галзар да ни пази от съюзниците ни — отмъкна своите и почти хиляда наши наемнически кавалеристи и подгони вашата кавалерия почти до Есдрет. Знаеш какво се случи междувременно. Нашето дясно крило удари вашето ляво, а вие нашето, и цялата битка се завъртя като колело и всички се обърнахме натам, откъдето бяхме дошли, и тогава се върна Балтамес от Беща и ни удари в тил — реши, че е спечелил битката.

— А за да забърка окончателно кашата, тъпанарът му с тъпанар, вместо да вика „Сараск и Саск!“, както бе уточнено, се разкрещя „Балтамес!“ — той и всички заедно с него, както и наемниците, които бяха с него, за да му се подмажат — продължи той. — Велик да е Дралма, знаеш колко може да се довери някой от Беща на друг от Беща. Помислихме, че онзи педераст се е пребоядисал, и някой се развика „Измяна!“ Не отричам, че и аз се развиках, след като едва не ме намушка едно бещанско копие, докато с цяло гърло крещях: „Сараск!“ След това бяхме увлечени в хаотично бягство и налетях на наемници от Хос-Ктемнос. Стигнахме почти до Гур и се опитахме да заемем позиция, но бяхме прегазени и пленени.

— Сараск измъкна ли се? Галзар знае, че искам да пролея кръвта му, но честно.

Саскът не знаеше. Никой от облечените му в сребърни ризници лични стражи не се бе сражавал близо до него.

— Не стоварвай цялата вина върху дук Балтамес. — Той се огледа и видя наблизко двайсетина саски и пленени наемници. Ако ще води религиозна война, да я започва веднага. — Това беше — обяви той — дело на истинните богове! Кой мислите вдигна мъглата, ако не Литрис, богинята на въздушните стихии? Кой заблуди вашите капитани при подреждането на бойната линия и направи така, че вашите артилеристи да стрелят над главите ни, без да ни ранят дори, ако не Галзар Вълкоглавият, Съдникът на принцовете? И кой, ако не сам Великият Дралм размъти разума на окаяния Балтамес, повеждайки го в глупашко преследване, за да ви удари в гръб? Най-последно — извика той — истинните богове издигнаха мощните си десници срещу коварния Стифон и богохулниците от Дома на Стифон!

Дочуха се прошепнати одобрения, включително и от групата на пленените саски. Стифон беше загубил няколко точки.

Птосфес беше потресен от загубите. Те действително бяха шокиращи — само четири хиляди и двеста останали в наличност от пет хиляди и осемстотин пехота и хиляда и осемстотин от малко над три хиляди кавалерия. Преброяването на телата обаче не съответстваше на последната цифра и той си спомни какво му бе казал саският офицер за преследването на Балтамес почти до дефилето на Есдрет. Повечето наемници на левия фланг просто бяха офейкали. Сега вече сигурно препускаха през долината на Листра и разпространяваха слухове за съкрушителното поражение на хостигите. Той изруга — нищо повече не можеше да направи.

Част от кавалерията се върна от дефилето на Есдрет: армията на Чартифон от Беш. Разказаха, че през нощта пехотата от Армията на Беш и Армията на Листра се изкачила от обратната страна на Тар-Есдет в Саск и го превзела с щурм точно преди разсъмване. Алкидес бил прехвърлил трите си осемнайсетфунтови и няколко по-малки оръдия в дефилето и го удържал от двете страни със смесена войска. Щом мъглата започнала да се вдига, значителна саскска кавалерийска част се опитала да си пробие път, но била отблъсната с оръдеен огън. Смутен от присъствието на неприятелски войски толкова дълбоко на север, той изпратил да разберат какво става. Изпратили конници да го увещават и да му наредят да се появи лично заедно с оръдията.

Хармакрос потегли в десет по главния път към град Саск заедно с лекоподвижната войска и всички четирифунтови оръдия. Всички пленени наемници се съгласиха да минат под знамената на принц Птосфес и бяха освободени под клетва и поставени в бойна готовност. Поданиците на Саск бяха разоръжени и ги накараха да копаят масови гробове и да събират трофеи. Митрон и персоналът му превърнаха поносните къщи и по-чистите обори в лазарети. Калван тръгна малко преди обяд с петстотин души от останалата част от кавалерията и остави Птосфес да изчака пристигането на Алкидес и осемнайсетфунтовите оръдия.

Гур беше пазарен град с пет хиляди жители. На площада видях трупове, на които бяха свалили бойните доспехи, а тълпа жители и разоръжени саскски пленници гасяха няколко пожара, охранявани от леко ранени конни стрелци. Той остави два взвода да им помогнат и продължи.

Мислеше, че познава този район — бе командирован в окръг Блер преди пет друкогашни години. Не беше се замислял колко е променена долината на Логан от дейността на Пенсилванската железопътна компания. Около мястото, където би трябвало да се намира Алигенската пещ, ги спря преден отряд от лекоподвижната кавалерия и ги предупреди да заобиколят надясно и да подходят към град Саск отзад. Тар-Саск или се държеше от или беше за принц Сараск и обстрелваше града. Докато разговаряха, той чу на няколко пъти далечния тътен на тежко оръдие.

Тар-Саск се възпряваше в южния край на планината Бруш и върху наблюдателната кула се развяваше флаг със златно слънце на зелен фон. Придвижването на кавалерията му от противоположната страна на града явно не бе останало незабелязано. Четири тежкобойни оръдия мятаха сто и петдесет фунтови каменни гюлета по къщите. Това, помисли си той, не би допринесло особено за добрите отношения на Сараск с поданиците му. Хармакрос, който разполагаше единствено с четирифунтовите оръдия, което бе почти нищо, не отвърщаше. „Почакай — мина му през ума — да се появи Алкидес.“

„Тежкобойни оръдия, трийсет и две фунтови, шест на брой — да се излеят, щом заработи леярницата на групата на Въркън; лети снаряди — да направя нещо.“

В града нямаше стълкновения. Светкавичната атака на Хармакрос бе осуетила всякаква възможност за организиране на съпротива. Имаше малко обири — това трябваше да се очаква, — но нито един пожар. На палежи без сериозни тактически причини, както в Ностор, в армията на Хостигос не се гледаше благосклонно. В по-голямата си част цивилното население или бе напуснало града, или се криеше по мазетата.

Най-напред превзеха храма на Стифон. Издигаше се почти на мястото на съда в Холидейсбърг — кръгла сграда със златен купол с правоъгълни крила от всяка страна. Ако, както очакваше, куполът бе наистина златен, можеше да изиграе важна роля при заплащане на

военните разходи. Някакъв пехотинец се бе покатерил на една стълба с ведро и четка и изписваше на стената „ДОЛУ СТИФОН“. Първото нещо, което видя вътре, беше двайсетметрова статуя с наскоро разбито лице и цялата надупчена от куршуми. Пуританите бяха любители на подобни упражнения, спомни си той, а така също и хугенотите. Имаше богата златна украса и бяха поставени стражи.

Завари Хармакрос в Най-вътрешния кръг — беше поставил шпорите си върху бюрото на върховния жрец. Той скочи на крака.

— Калван! Докара ли оръдия?

— Не, само кавалерия. Птосфес ще докара трите на Алкидес. Ще бъде тук след около три часа. Какво стана тук?

— Ами, както виждаш, Балтамес пристигна малко преди нас и се затвори в Тар-Саск. Изпратихме тукашния Вуйчо Вълк да преговаря с него. Казва, че държи двореца от името на Сараск и няма да отстъпи без заповед на Сараск, докато има огнено семе.

— Значи и той не знае къде е Сараск.

Възможно бе Сараск да е мъртъв и трупът му да е бил разсъблечен от обикновени войници — положително би си заслужавало труда — и захвърлен в някой масов гроб. Ако бе така, никога нямаше да узнаят със сигурност и през следващите трийсетина години от време на време в някое от Петте кралства щеше да се появява някой Лъжесараск и да изнудва глупаците да финансират негова военна кампания, за да се възкачи отново на трона си. Беше се случвало в друговремевата история.

— Залови ли и свещениците в храма?

— О, да, Зотнес и всички останали. Тъкмо си стягаха багажа, когато пристигнахме, и се караха какво да откънат със себе си. Бутнахме ги оковани във вериги в градската тъмница. Искаш ли да ги видиш?

— Нямам особено желание. Утре или вдругиден, когато ни остане време, ще им отрежем главите. Какво е положението с мелницата за огнено семе?

Хармакрос се разсмя.

— Въркън я държи в обсада със стрелците си. Трябва да облечем десетина мъже в свещенически одежди и още стотина души да влязат с тях. Ако успеем така да ги накараме да отворят вратата, може да ги

хванем, преди някой фанатик да е вдигнал всичко във въздуха. Някои от тия низши свещеници и послушници наистина вярват в Стифон.

— Тук какво намери?

Харакрос описа широк кръг с ръка.

— Всичкото това злато и украса. В мазетата има още злато, сребро, пари и кюлчета на стойност около петдесет хиляди златни унции, доколкото можах да преценя.

Това бяха много пари. Приблизително един милион щатски долара. Но можеше да се очаква: освен че се занимаваше с производство на огнено семе, Домът на Стифон беше и в лихварския бизнес с десет процента сложна лихва за лунен месец. „Закони срещу лихварството — да направя нещо.“ Освен няколко дребни собственици на заложни къщи свещениците бяха единствените лихвари в Саск.

— Плюс това — продължи Хармакрос — има фабрика и склад за оръжия. Още не сме направили инвентаризация, но има десетина тона огнено семе, триста-четирисотин стойки с аркебузи и огромно количество брони. Едно от крилата е натъпкано с всевъзможна стока, вероятно от рушвети. Дори още не сме ги огледали, но поставих стража. Има много бурета, сигурно с вино. Войската не бива да ги надушва засега.

Оръдията от Тар-Саск продължаваха да обстрелват нарядко, срутвайки от време на време по някоя къща. Нито едно гюле не бе паднало близо до храма. Балтамес явно все още изпитваше страхопочитание към Дома на Стифон. Основните сили пристигнаха към четири и половина. Алкидес разположи оръдията си и започна отведен обстрел. Не мятаха огромните гранитни кълба, които изстрелваха тежкобойните оръдия на Балтамес, но обстрелваха на всеки пет минути, вместо на половин час, с доста задоволителна точност. Малко след това дойде Въркън и събщи, че мелницата е взета непокътната. Нямахше какво да каже за техническото оборудване — почти цялото производство се осъществяваше с робски труд, — но имаше в наличност двайсет тона огнено семе и над сто селитра и сярра. Наложило се да предотврати масово изколване на свещениците, когато освободили робите.

На смрачаване, в 18.15, пристигнаха конници от Есдрет и докладваха, че Сараск е заловен в долината на Листра, докато се

опитвал да достигне границата на Ностор и да се остави под съмнителната закрила на принц Гормот.

— Бе пленен — каза накрая командващият сержант — от принцеса Рила и от Дала, съпругата на полковник Въркън.

Калван, Птосфес, Хармакрос и Въркън извикаха в хор. В същия миг оръдието на Алкидес изрева, сякаш изпращайки салют.

— И точно тази жена ме караше да стоя далеч от боя! — възкликна Въркън.

— Но Рила е на легло — възрази Птосфес.

— Това не мога да знам, принце — отвърна сержантът. — Вероятно принцесата нарича седлото легло, тъй като я видях да седи именно върху такова.

— А беше ли с кожена превръзка на крака? — попита Калван.

— Не, сър — с нормални ботуши за езда, със затъкнати в тях пистолети.

Двамата с Птосфес изругаха в един глас. Е, поне бяха успели да я опазят от безразборната касапница във Фик.

— Дайте сигнал „Прекрати огъня“, а след това „Преговори“ — нареди Калван. — Вуйчо Вълк да се качи отново на хълма и да съобщи на Балтамес, че сме хванали милото му тъстче.

Бе постигнато споразумение за преговори. Балтамес изпрати парламентъори и дипломатически посредници от други княжества да преговарят и наблюдават. Покрай пътя към двореца бяха запалени огньовете. Бе паднал пълен мрак, когато пристигнаха Рила и Дала заедно със сборна рота от конна гарнизонна войска от Тар-Хостигос, избягали наемници, които бяха събрали по пътя, и грохнали селяни върху грохнали коне. Водеха със себе си стоте елитни гвардейци на Сараск в сребърни брони, които приличаха по-скоро на подноси за сервиране, отколкото на бойни доспехи. И самия Сараск в позлатената му броня.

— Къде е онзи шарлатанин Митрон? — викна Рила отдалеч. — Пипна ли го, хубаво ще го излекувам — двойна орхидектомия! Знаете ли защо? Как да не знаете — вие сте го подучили! Но Дала погледна крака ми тази сутрин и макар да е забравила повече за докторството, отколкото той някога е научил, ми каза, че това чудо е трябвало да го свалят от мен още преди половин луна.

— Добре, казвай какво стана — промълви Калван. — Как хванахте тази тълпа?

Той посочи към Сараск, който ги гледаше навъсено от седлото, и натруфените му в сребърни подноси гвардейци зад него.

— Всичко започна с тази банда герои, с които предпочетохте да тръгнете на бой, а мен да държите надалеч — отвърна сърдито Рила. — Около обяд пристигнаха с гръм и трясък в Тар-Хостигос — тези от тях с най-бързите коне и най-острите шпори — и се разкрещяха, че всичко е загубено, армията е разбита, ти си убит, баща ми е убит, Хармакрос е убит, Въркън е убит, Мнестрос е убит, че даже и Чартифон е убит чак на границата с Беца!

— Съжалявам, но Мнестрос наистина загина — промълви баща й.

— Изобщо не им повярвах, но все пак допуснах, че може да се е случило нещо лошо, тъй че събрах мъжете в двореца, които можеха да яхнат коне, назначих Дала за мой лейтенант — тя беше най-свестният мъж около мен — и препуснахме на юг, като подбирахме когото срещнем по пътя. Точно пред Даракс налетяхме на тази тълпа. Помислихме, че са прикритие за саскско нахлуване, и ги нападнахме. И тогава Дала плени принц Сараск.

— Не аз — отрече Дала. — Само застрелях коня му. Заловиха го няколко фермери, на които дължите доста пари или някой им ги дължи. Налетяхме на тази банда на пътя и имаше доста стрелба, а този едър мъжага с позлатената броня се хвърли насреща ми, размахал сабята си, която е по-дълга от мен. Стрелях, но конят му се вдигна на задните си крака и го улучих в корема. Конят падна по гръб и докато господинът се опитваше да се измъкне, няколко селяни се нахвърлиха с ножове и секири отгоре му, и той започна да крещи: „Аз съм принц Сараск от Саск — дават сто хиляди унции сребро за мен!“ В този момент те загубиха желание да го убият.

— Знаеш ли кои са? — попита Птосфес. — Ще се наложи да им направя тази добрина.

— Стифон ще плати — подхвърли Калван.

— И така би трябвало — нали той забърка Сараск в тази каша — съгласи се Птосфес. — После какво стана?

— След като Сараск бе заловен, останалите започнаха да си смъкват шлемовете, да вдигат сабите си с дръжките нагоре и да крещат: „Кълнем се в Галзар!“ Признаха, че са понесли огромно

поражение при Фик и се опитвали да влязат в Ностор. Нали щеше да е доста приятно?

— Нашият брониран в злато приятел не искаше да тръгне с нас — добави Дала. — Рила му каза, че и без това е излишно, защото ще ни е по-лесно да донесем главата му, отколкото него целия. Нали знаете, принце, че дъщеря ви не обича да се шегува. Поне Сараск разбра това.

— После го качихме на един от конете на гвардейците му, който вече нямаше нужда от него — продължи Рила, — и го докарахме тук. Помислихме си, че може да му намерите някаква работа. В дефилето на Есдрет видях нашето знаме върху двореца на Саск. Стоеше много красиво, но Сараск не се съгласи...

— Принц Птосфес! — избухна Сараск. — И аз съм принц, както и вие. Нямайте никакво право да позволявате на... тези момиченца... да се подиграват с мен!

— Те са точно толкова добри войници, колкото и вие — отвърна рязко Птосфес. — Те ви заловиха, нали?

— Истинните богове се подиграха с вас, принц Сараск! — заговори високопарно Калван, както пред пленените при Фик офицери, прибягвайки до изобличителния, проповеднически стил на починалия си баща. — И се моля на истинните богове, след като ви унижиха, да ви простят.

Сега вече Сараск се укроти. Беше изключително плашлив — точно толкова плашлив, колкото всеки грешник, над когото преподобният Александър Морисън бе изливал гръмотевични проклетия. От време на време поглеждаше страхливо нагоре, сякаш се питаше какво ли още ще стоварят боговете върху главата му.

Когато Калван и Птосфес най-после успяха да седнат насаме в една стаичка зад предназначените за високопоставени гости луксозни покои, бе вече почти полунощ. Тар-Саск бе паднал, войските бяха разквартирувани, наемниците бяха минали под знамената на Птосфес, саскските пленници бяха разоръжени и затворени. Пристигаха и заминаваха конници със съобщения. На границата с Беца Чартифон преговаряше с офицерите на Балтар за незабавно спиране на бойните действия и бе изпратил кавалерията да превземе оловните мини в долината Син-кинг. Щом нещата се стабилизираха, Калван щеше да

прехвърли Армията на Беш под командването на заместника си и да се върне в град Саск.

Лулата на Птосфес бе угаснала. Прикривайки прозявката си, той се наведе, за да я запали от свещта.

— Държим змия за опашката тук, Калван, нали разбираш? — попита той. — Какво ще правим сега?

— Първо изчистваме Саск от Дома на Стифон. Ще обезглавим всички свещеници от Зотнес надолу. — Заедно с всички докарани от различните храмови стопанства излизаха към петдесет. Трябваше да се погрижат за палачи. — Отсега нататък това е политика. Няма да оставим жив нито един от тази шайка.

— О, разбира се — съгласи се Птосфес. — Трябва да бъдат изтрепани като гниди. Но какво ще правим със Сараск и Балтамес? Ако ги обезглавим, ще настроим останалите принцове срещу нас.

— Не, и двамата ни трябва живи — като твои васали. Балтамес ще се ожени за онази проститутка на Сараск, дори да се наложи да застана с пушка зад гърба му. Ще го направим принц на Саща и ще вземе цялата територия, която Балтар се съгласи да му отстъпи. За отплата той ще ни гарантира целия добив от оловните мини. Боя се, че оловото ще стане основният ни обменен метал за дълго време. А за да стане Саща по-мощно кралство, ще отстъпим малка част от Хостигос източно от планините — до ръба на Берънс, да кажем...

— Да не си луд, Калван? Да отстъпваме хостигска земя? Не и докато съм принц на Хостигос!

— О, съжалявам. Пропуснах да ти кажа. Вече не си принц на Хостигос. Аз съм принцът.

Птосфес го изгледа слисано. След миг скочи с ръка върху наполовина извадения си кинжал.

— Не ме разбра — продължи Калван, преди бъдещият му тъст да направи нещо глупаво. — Сега вие сте Негово величество Птосфес I, Велик крал на Хостигос. Като принц на старото княжество Хостигос и годеник на дъщеря ви, позволете ми пръв да поднеса почитанията си на ваше величество.

Птосфес отново седна, принуден единствено от земното привличане, взе чашата си и я изпразни.

Това вече беше друга работа.

— Ако хората там не желаят да живеят под управлението на Балтамес, за което не бих ги обвинил, ще ги откупим и ще ги заселим другаде. Ще напълним тази област с наемници, които са приключили с военната служба. Офицерите могат да станат барони, а всички редници ще получат по четирийсет акра и едно муле и ще им подсигурирм нещо, с което да могат да стрелят. Това ще ги предпази от вредителство и ще създава постоянни грижи на Балтамес. Ако ни потрѣбват, винаги можем да ги свикаме. Както обикновено, ще плаща Стифон.

— Не знам колко време ще ни трѣбва да вземем Беца — вероятно около една луна — продължи той. — Ще оставим Балтар да разбере колко злато и сребро измѣкваме от този храм. Балтар обича парите и след като скѣса с Дома на Стифон, ще проумее, че трѣбва да се присѣдини към нас.

— Както и Арманес — каза замислено Птосфес, като си играеше със златната си верига. — Той дължи на Дома на Стифон много пари. Как ще постѣпи в този случай Каифранос?

— Няма да се зарадва много, но какво от това? Разполага само с някаква си петхилядна войска. Ако иска да воюва с нас, или трѣбва да събере наемническа войска — а за всеки има ограничения колко войска може да наеме, дори да е финансиран от Дома на Стифон, — или да свика подчинените си принцове. Половината от тях няма да изпратят войски срещу принцове, с които са в добри отношения — след това може да дойде техният ред, — а останалите едва ли ще се унижат да изпълняват заповедите му. При всички положения няма да може да трѣгне срещу нас до пролетта.

Птосфес измѣкна веригата през главата си.

— Не, Калван — заяви с категоричен тон той, — аз ще си остана принц на Хостигос. Ти трѣбва да станеш Велик крал.

— Чуй ме, Птосфес, ти *трѣбва* да станеш Велик крал! — За момент се почувства отново като десетгодишно хлапе, което се препира с останалите момчетии кой да бѣде стражар и кой апаш. — Ти имаш авторитет, ти си принцът. Никой в Хос-Харфакс не ме познава, по дяволите!

Птосфес удари по масата и чашата му се разклати.

— Там е работата, Калван! Познават ме много добре. Аз съм само един принц и с нищо не съм по-добър от тях. Всеки от тях би могъл да каже, че има точно толкова право да стане Велик крал,

колкото и аз. А теб не те познават, но чудесно знаят какво си направил. Това и историята, която разказа в началото, че пристигаш далеч отвъд Западния океан, където е Студената земя. Та това е Домът на боговете! Не можем да твърдим, че ти самият си бог — на истинските богове това няма да се хареса. Но всеки ясно вижда, че са те научили и изпратили боговете. Истинско богохулство е да го отричаш!

Птосфес беше прав. Никой от високомерните принцове нямаше да прегъне коляно пред равен на самия себе си. Но Калван, който бе ученик на Галзар и пратеник на Дралм, беше друга работа. Бащата на Рила се надигна, за да падне на колене пред него.

— О, сядай, моля ти се. Седни! Остави Сараск и Балтамес да вършат глупости. Довечера трябва да разговаряме с някои от нашите хора — най-добре в залата за аудиенции.

Хармакрос бе все още сравнително буден. Прие съобщението съвсем спокойно — вече нищо не бе в състояние да го учуди. Наложиха се да събудят Рила — бе доста уморена от първия си ден на крака и само кимна сънено. След това очите ѝ се разшириха.

— А това не ме ли прави Велика кралица или нещо такова?

И пак си легна.

Информираха и Чартифон, който пристигна от бещанската граница.

— А защо не Птосфес? — попита той, но кимна в знак на съгласие, щом му обясниха причините. Нямаше никакви колебания по отношение на необходимостта да бъде установено Велико кралство. — Сега какво предстои? Трябва да превземем Беща, нали?

Двайсетина хостигски благородници и висши офицери бяха събрани в залата за аудиенции. Присъстваше и Стентрос. Може би не бе взел участие при Фитра, но никой не можеше да твърди, че не е бил при Фик. Към лорд Калван може и да изпитваше завист, но Великият крал Калван бе отвъд каквато и да било завист. Всички едва се крепяха на крака — бяха изминали огромни разстояния, бяха се опитали да подремнат върху едно влажно пасище с трещящите над главите им оръдия, на сутринта бяха водили „великата усукана битка“, след което бяха изминали още петнайсет мили, за да превземат град Саск и Тар-Саск — но до един искаха да празнуват. Убедиха ги да изпият по едно питие за новия върховен владетел и да си легнат.

19

I

На следващата сутрин ординарецът на Калван — не изглеждаше да е спал кой знае колко — го събуди в девет и трийсет. Трябваше да го направи по-рано, но той самият се бе събудил току-що. Калван се изкъпа, облече дрехи, които не бе виждал досега — „Възможно по-скоро да си донеса нещата от Тар-Хостигос“ — и закуси с Птосфес, който също се бе нагласил с дрехите от гардероба на някой благородник саск. Имаше новини. От Клестреус в град Беща, който бе принудил Балтар да се съгласи на примирие и да изтегли войските си до линията, за която се бяха споразумели със Сараск, и от Ксентос в Тар-Хостигос, който бе обезпокоен от съобщения за мобилизация на войски в Ностор — знаеше, че Гормот наскоро е наел петстотин кавалеристи. Това моментално притесни и Птосфес и той поиска веднага да тръгне към долината на Листра.

— Не, в името на Дралм! — възрази Калван. — Нали държим змията за опашката. След ден-два, когато нещата се успокоят и ги овладеем, можем да поведем новите наемници към устието на Листра, но точно сега никой не бива да разбере, че сме уплашени, за да не скочат отгоре ни.

— Но ако Гормот е тръгнал към Хостигос...

— Не мисля. Но за да се уверим, ще изпратим Фармес с половината лекоподвижни сили и четири четирифунтови оръдия, с които ще задържи Гормот няколко дни, каквото и да е повел със себе си.

Той издаде необходимите заповеди, погрижи се войските да напуснат град Саск спокойно и се опита да не мисли повече за това. Беше доволен все пак, че Рила бе свалила шините и бе дошла в град Саск — тук щеше да е в по-голяма безопасност.

Наредиха да докарат Сараск и Балтамес.

И двамата, изглежда, очакваха да бъдат предадени на палача и се стараеха да изглеждат спокойни. Птосфес ги информира безцеремонно, че сега са васали на Великия крал на Хос-Хостигос.

— Кой е той — попита Сараск с неоправдана за обстоятелствата надменност. — Ти ли?

— О, не. Аз съм принц на Стария Хостигос. Великият крал е Негово величество Калван Първи.

И двамата се успокоиха. Птосфес се бе оказал прав — върховенството на тайнствения и вероятно свръхестествен Калван бе приемливо, но това на самопровъзгласил се равен на тях — в никакъв случай. Когато изясниха условията, при които щяха да управляват като принцове съответно Саща и Саск, Балтамес остана доволен. За него нещата биха били същите, ако бе спечелил Саск. Сараск не остана особено доволен, докато не му съобщи, че всичките му задължения към Дома на Стифон отпадат, че ще участва в подялбата на плячката от храма и ще получи мелницата за огнено семе.

— Дралм да пази ваше величество! — извика той и изстреля цял порой ругатни срещу Дома на Стифон и всичко в него. — Ще ми разрешите да умъртва тези лъжливи свещеници, нали, ваше величество?

— Те извършиха престъпление срещу Великия крал и неговата справедливост ще се стовари върху тях — сухо каза Птосфес.

След това приеха чуждестранните дипломатически представители на принц Кестофес от Ултор на езерото Ер, Армандрес от Никлос, Титанес от Киблос, Балтар от Беща и други съседни княжества. В Тар-Хостигос нямаше подобни дипломатически представителства поради ембаргото на Дома на Стифон. Посланикът на Ултор веднага поиска да узнае какво включва новото Велико кралство.

— В момента княжество Стар Хостигос, княжество Саск и новото княжество Саща. Всеки принц, който желае да се присъедини към нас, е добре дошъл под нашето управление и закрила. Тези, които не желаят, ще бъдат зачитани като суверенни владетели, доколкото зачитат нас като такива. Или по-скоро като васали на Великия крал на Хос-Харфакс Каифранос.

Той подхвърли името му като нещо твърде незначително, за да се има предвид. Неколцина от присъстващите се засмяха. Посланикът на Беща попита гневно:

— А това княжество Саща включва ли територия, управлявана от моя господар принц Балтар от Беща?

— Включва територия, която вашият господар отстъпи на нашия васал принц Балтамес в договор с нашия васал принц Сараск, който ние признаваме и потвърждаваме и който сме готови да приведем в действие. Колкото до това как смятаме да го приведем в действие, вярвам, че не е нужно да ви напомням какво се случи при Фик вчера сутринта.

И той се обърна към останалите.

— Ако съответните ви принцове откажат да признаят върховната ни власт, надяваме се да приемат нашето приятелство и да предложат своето. Надяваме се също така, че ще постигнем взаимноизгодни търговски споразумения. Например не след дълго очакваме да произвеждаме огнено семе в достатъчни количества за износ с по-добро качество и на по-ниска цена от това на Дома на Стифон.

— Знаем това — отвърна посланикът на Никлос. — Аз естествено не мога да се ангажирам, че моят принц ще приеме върховенството на Хос-Хостигос, макар че ще положи всички усилия да го убедя да го направи. Винаги сме отдавали почитта си на крал Каифранос, без да получим нищо в замяна. Но при всички положения ще се радваме да закупим всичкото огнено семе, което сте в състояние да ни предложите.

— Искам да знам — започна и посланикът на Беща — каква е цялата тази история с дяволите? Свещениците на Стифон правят така, че да умират, когато огненото семе изгаря, а вашето ги оставя на свобода.

Улторецът кимна и каза:

— Ние също чухме за това. Нямаме никаква полза от крал Каифранос и поради всичко, което върши, може би е по-добре да няма никакво Велико кралство. Но не искаме Ултор да се напълни със зли духове.

— Използвахме хостигско огнено семе в Никлос — обади се посланикът на Никлос — и не сме имали никакви проблеми с дяволи.

— Никакви дяволи няма в огненото семе — каза Калван. — Нищо друго освен селитра, дървени въглища и сяра, смесени без никакви молитви, ритуали или магии. Знаете колко много изгорихме при Фитра и устието на Листра. Никой не е видял нито един дявол досега.

— Да, но дяволите са невидими — възрази посланикът на Киблос. — Те изпълват въздуха, развалят времето и правят така, че семето да изгние в земята. Изчакайте до пролетта и ще видите какво ще поникне около Фитра. А също и около Фик.

Бещанецът бе откровено враждебено настроен, улторецът се колебаеше. Трябваше да се направи нещо с тази дяволска история, но как би могло да се докаже несъществуването на нещо, при това невидимо, което не съществува? Ето защо бе агностик вместо атеист.

Освободиха се от дипломатическото тяло и приеха жреците и жриците на всички официални божества с изключение на Стифон. Единственото добро нещо на монотеизма беше, мина му през ума, че опростява духовническия проблем. Католиците не бяха ли решили този проблем с официално утвърден върховен папа? „Да помисля сериозно.“ Доброто при политеизма беше, че божествата действяха в неконкурентни области и техните жреци споделяха обща религиозна основа и взаимно уважение към божествата на другите. Върховният жрец на Дралм, изглежда, бе общопризнатият доайен на жреческата колегия. Асистирани от всички свои братя, именно той щеше да направи освещаването и обявяването на Калван за Велик крал в името на всички богове. След това приеха голям брой придворни служители на Сараск, които се препираха безкрайно по въпросите за протокола и йерархията. Направиха необходимото и всеки наемнически капитан да се закълне отново в служба на Великия крал.

След обяда всички се събраха в тронната зала на принц Сараск.

В Корея един от сержантите в ротата на Келвин Морисън бе виждал тронната зала на Наполеон във Фонтенбло.

— Знаеш ли — беше му казал той, — никога не можех да разбера Наполеон, докато не видях това място. Ако Ал Капоне го бе видял, моментално щеше да се върне в Чикаго и да си поръча два пъти по-голям, защото не би могло да има два пъти по-крещящо безвкусен.

Това абсолютно подхождаше на тронната зала на Сараск.

Върховният жрец на Дралм обяви Калван за Велик крал, избран от всички истинни богове, а останалите жреци и жрици го потвърдиха от името на своите божества. Божественото право на краля бе друга новост „тук и сега“. След това той настани Рила на трона до себе си и постави короната на Стария Хостигос върху главата на баща ѝ, като подчерта, че той е Първи принц във Великото кралство. След това прие

почитанията на Сараск и Балтамес и ги провъзгласи за принцове на своите княжества. Останалата част от следобедна премина в поднасяне на клетви за вярност от по-изтъкнатите благородници.

Когато слезе от трона, му връчиха съобщения от Клестреус в Беща и от Ксентос. Клестреус съобщаваше, че принц Балтар е обградил храма на Стифон с войски, за да го защити от тълпите, подстрекавани от жреците на Дралм и Галзар. Ксентос съобщаваше за объркани междуособици в Ностор и за липса на инциденти по границата под контрола на Фармес.

Вечерта бе даден пир.

На другата сутрин, след като се събраха придворните, жреците и жриците на всички официални божества, както и всички едри търговци и други пристигнали в град Саск, в залата бяха докарани жреците на Стифон — от Зотнес надолу. Бяха достойна за окайване тълпа — мръсни и едва тътрещи окованите си във вериги нозе. Блъскани с дръжките на копията, те се подредиха в редица с лица към трона под възторжените дюдкания на всички присъстващи.

— Вижте ги! — подвикваше Балтамес. — Вижте как се грижи Стифон за своите жреци!

— Хвърлете главите им в мутрата на Стифон! — изкрещя Сараск.

Имаше и други предложения, които биха ужасили дори най-злите божества. Неколцина висши свещеници в черни раса и низши свещеници в бели раса се държаха предизвикателно. Той си спомни казаното му от Хармакрос, че някои от долния ешелон наистина вярват в Стифон. Повечето не вярваха и нямаха особено желание да бъдат измъчвани. Зотнес, който трябваше да бъде пример за подражание, изпитваше унизителен страх.

Най-после Калван заповяда да запазят тишина.

— Това — започна той — са престъпници срещу всички хора и срещу всички истинни божества. Те трябва да бъдат умъртвени по особен начин, определен за тях и за такива като тях. Нека бъдат изстреляни от дулата на оръдия!

Британците го бяха приложили по време на бунта в Сепой при царуването на просветената кралица Виктория, а нима можеше да има

по-достоеен пример за подражание? Надигна се общ одобрителен възглас — оригинално, ефективно, простичко и напълно съответстващо решение. Един от висшите жреци в жълто расо припадна.

Калван се обърна към командващия наемната артилерия:

— Алкидес, ако използваме трите осемнайсетфунтови и трите дванайсетфунтови оръдия, колко ще им трябва на твоите мъже да свършат с цялата пасмина?

— По шестима наведнъж — огледа навалищата Алкидес. — Ако започнем веднага след обяда, до вечеря ще сме приключили. — Той се замисли за момент. — Вижте, лорд Калван, извинете ме — ваше величество. Ако използваме големокалибрени оръдия, можем да напъхаме по-кльощавите целите, а по-тлъстите до бедрата. — Той посочи Зотнес. — Мисля, че този като нищо ще влезе в петдесетфунтово.

Калван се намръщи.

— Само че аз искам да го направиш на градския площад. Хората трябва да гледат.

— На площада ще се струпа огромна тълпа — възрази Рила.

— Хората могат да излязат да гледат извън града — предложи услужливо Сараск. — Така ще видят много повече, отколкото на площада. А и търговците могат да отидат да продават медени пити и баници с месо.

Припадна още един свещеник. Калван не искаше това да продължава и погледна дискретно към Птосфес.

— Ваше величество — каза Първият принц, — съгласен съм, че жреците на коварния бог Стифон заслужават тази жестока съдба. Но да предположим, че тези престъпници се отрекат от своя фалшив бог, разкаят се за греховете си и признаят истинните богове. Тогава какво?

— О, в такъв случай нямаме никакво право да ги осъждаме на смърт. Ако публично се отрекат от Стифон, отхвърлят своето свещеничество, приемат вярата в Дралм, Галзар, Ирта Всемайка и останалите истинни богове, а така също се отрекат от лъжовните си проповеди, ще ги освободим. А на тези от тях, които пожелаят да преминат на служба при нас, ще бъде осигурена достойна работа, която да отговаря на положението им. Ако, да речем, Зотнес реши да

постъпи така, мисля, че някъде около петстотин унции злато годишно...

Един от нисшите свещеници в бяло расо се разкрещя, че никога няма да се отрече от своя бог.

— Затваряй си глупавата човка! — изсъска му един от висшите жреци и го фрасна през лицето със свободния край на веригата си.

Зотнес се кикотеше в полуистерично облекчение.

— Дралм да благослови ваше величество, разбира се, че ще го направим, всички до един! — забърбори той. — Плюя в лицето на Стифон! Мислите ли, че един истинен бог ще позволи неговите жреци да бъдат подлагани на такива мъки?

Ксентос пристигна в град Саск още същата вечер. Новините от Ностор бяха малко по-категорични: според източниците му при първите фалшиви слухове за разгрома на хостигите при Фик Гормот предприел мобилизация за светкавично нападение срещу Хостигос. След като се осведомил по-добре, превзел с войските храма на Стифон в Ностор и храмовото стопанство при притока на Ликоминг. Сега из цял Ностор се водели яростни сражения между новите наемници на Гормот и привържениците на Дома на Стифон, а редовната носторска войска се раздирала от бунтове и контрабунтове. Нападението срещу Тар-Ностор не успяло. Гормот, изглежда, все още държал нещата под контрол.

Цялото свещеничество в град Саск мина под разпореждането на Ксентос. Стана абсолютно ясно, че той е архиепископ на Великото кралство — нещо като архиепископ на Кентърбъри. „Господстващо положение на църквата на Хос-Хостигос — да се обмисли внимателно.“ Той веднага свика църковен събор и започна да разработва програма за аутодафе.

Състоя се на следващия ден. Процесията от овъргалани в пепел грешници в чували се проточи от Тар-Саск до храма на Дралм в града — пазеха ги копиеносци, които не разрешаваха на тълпата да ги измеря с по-смъртоносни предмети от развалено зеле и умрели котки. Символично бичуване. Отричане от всички ереси и най-вече от тази за свръхестествената и дяволска природа на огненото семе. Той изпита удовлетворение от реакциите на дипломатическия корпус. Проповед за

Вярата, произнесена от хостигския Вуйчо Вълк — поне като представление преподобният Александър Морисън щеше да признае, че бе подготвено професионално. И най-накрая, след приемането на правата вяра и опрощението, тържествена процесия по улиците на новопомазаните в бели раса и увенчани с гирлянди. И вино на корем за всички. Беше много по-забавно от това да ги изстрелват от оръдията. Публиката бе удовлетворена.

И тази нощ имаше пир.

На следващия ден Клестреус докладва, че Балтар е превзел храма на Стифон и е изклат жреците, а тълпата се разхождала със забучените им на копия глави. В края на краищата Балтар отказа да се подчини на Великия крал Калван. Очевидно никога не се бе смятал за васал на Великия крал Каифранос, което не бе изненадващо. Късно следобед пристигна кавалерийска войска от град Никлос, която ескортираше един от най-изтъкнатите благородници на принц Арманес с петиция за присъединяването на Никлос към Великото кралство Хос-Хостигос и натоварен с няколко глави кон. Принц Арманес бе заинтересован по-скоро от ликвидирането на кредиторите си, отколкото от спечелване на нови души за правата вяра. Принц Кестофес от Ултор изстрелял своите свещеници на Стифон от оръдията на укреплението на брега на езерото. Заедно с предаността си той даваше на Хос-Хостигос едно от пристанищата на Великите езера. По същото време започна срутването на храма на Стифон в град Саск — пръв беше златният купол. Беше истинско злато, дванайсет хиляди унции, от които Сараск, след като заплати откупа си, получи три хиляди.

Когато се върна в Тар-Хостигос, Калван завари Клестреус, който се нуждаеше от инструкции. Принц Балтар вече бил готов да приеме господството на крал Калван. Вероятно след превземането на храма, изколването на жреците и анатемата на Дома на Стифон бе установил, че в Беца изобщо няма мелница за огнено семе — всичкото семе, което му бяха доставяли жреците, бе правено в Саск. Независимо от аутодафето в град Саск обаче продължаваше да го тревожи възможното съдържание на дяволи в Калвановото „неосветено семе“. Бившият архиепископ Зотнес — сега вече служител в Държавното министерство с годишна заплата шест хиляди унции злато — бе изпратен да го убеди.

Наложиха се повече увещания да бъде накаран да пристигне в Тар-Хостигос и да поднесе почитта си — Балтар изпитваше ужасяващ страх от открити пространства. Все пак пристигна във фургон с метални завеси, пазен от двеста кавалеристи на Хармакрос.

От Ностор продължаваха да пристигат объркани новини. Беше ясно, че бушува гражданска война, но не бе съвсем ясно кой срещу кого е. Малко напомняше Франция от времето на Войната между тримата Анри. Нецигон, бившият главен капитан, и Кростоклес, който бе успял да се спаси от касапницата при превземането на храма от Гормот, се бяха разбунтували, макар да се твърдеше, че отношенията помежду им били обтегнати. След провалилия се опит за превземането на двореца битките продължили по улиците на град Ностор. Граф Феблон, братовчед на Гормот и наследник на Нецигон, командвал почти половината армия. Другата половина останала вярна на предишния командващ. Поддържани от значителен брой последователи, благородниците се били разцепили приблизително поравно. Имало и по-дребни фракции: антигормотска и антистифонска, простифонска и прогормотска и антигормотска и профеблонска. Като капак на всичко няколко значителни наемнически роти нахлули в Ностор и по пътя си плячкосвали безразборно наред с обичайните зверства, докато търсели на кого да продадат услугите си.

На Калван не му харесваше подобна анархия в съседство и имаше желание да се намеси. Чартифон и Хармакрос го подкрепяха, както и Алманес от Никлос, който се надяваше да присвои някои територии по южната си граница. Ксентос естествено искаше да изчака да видят как ще се развият събитията и доста изненадващо бе подкрепян от Птосфес, Сараск и Клестреус. Последният по всяка вероятност най-добре познаваше ситуацията в Ностор в сравнение с останалите. Това убеди Калван да изчака.

Придружен от голяма свита, Титанес от Киблос пристигна да поднесе почитта си и доведе двайсетина жреци на Стифон, оковани за вратовете като гвинейски роби. Барон Зотнес се срещна с тях и последва аутодафе и публично отричане. Някои отидоха да работят в мелницата за огнено семе, а други станаха послушници в храма на Дралм, но всички останаха под строго наблюдение. След няколко дни пристигна Кестофлес от Ултор. Балтар от Беца бе все още в Тар-Хостигос, който вече бе претърпял с народ. „Кралски дворец — да се

построй.“ Нещо, което да подслони навалицата васални принцове и прислугата им, но не като някой от тукашните замъци. Почнеше ли да лее оръдия, да произвежда гилзи и тежки месингови оръдия, замъците щяха да се превърнат в декори, така както обкованите с обръчи тежкокалибрени оръдия щяха да се превърнат в бойни реликви. Нещо опростено и уютно като дом, помисли си той. Като Версай, да речем.

Щом всички принцове се събраха в Тар-Хостигос, двамата с Рила вдигнаха двудневен сватбен пир плюс един допълнителен ден за махмурлиите. Не се беше женил досега. Хареса му. Не би могъл да намери по-прекрасна съпруга от Рила.

По време на празненствата се ожениха и принц Балтамес и Амнита, дъщерята на Сараск. След това той короняса Птосфес като Първи принц на Великото кралство, както и останалите принцове по реда на тяхната подчиненост. След това бе прочетена Прокламацията за Великото кралство. Доста ръце, които сега вдигаха чаши между фразите, се бяха потрудили над нея. Неговият принос изхождаше най-вече от Декларацията на независимостта и — в пунктовете за Дома на Стифон — от Мартин Лутер. Всички я приветстваха възторжено.

Някои от принцовете не бяха особено ентусиазирани от Великата харта. На първо място, на никой не му се искаше да се лиши от правото си да обявява война на някой от другите принцове, каквото имаха при Великия крал Каифранос, макар да им се хареса затягането на контрола над подвасалните им лордове и барони, повечето от които бяха непокорна тълпа разбойници. На тях пък не им се хареса отмяната на крепостничеството, а в Беща и Киблос и на робството. Но пък това гарантираше сигурността на всички, без да им се налага да прибегват до скъпи наемници или да мобилизират селяните, когато трябваше да се грижат за земята. Това щеше да е грижа на редовната армия на Великото кралство.

А и всеки виждаше какво се случва в Ностор в момента. Сега Калван разбра защо Ксентос се бе противопоставил на интервенция — Ностор бе ужасяващ пример на жертвоприношение.

Тъй че всички подписаха и подпечатаха прокламацията. „Тайна полиция, която да следи за съблюдаването ѝ; да помисля за шеф.“

Пируваха още няколко дни, имаше турнири и лов. Както и един грижливо потулен дребен скандал, свързан с принцеса Амнита и един от кавалерийските офицери на Титанес. Накрая благородниците

започнаха да се сбогуват и да потеглят за своите княжества, като всеки носеше знамето на Великото кралство — тъмнозелено с червен ключов камък на свод.

II

Времето се запази хубаво до, според неговите изчисления, първата седмица на ноември — „Календарна реформа — веднага“, — след което застудя и заваляха дъждове, които накрая преминаха в сняг. Вятърът духаше в прозорците — „Чисто стъкло — дали не може да се направи нещо?“. Свещите бяха запалени, но той продължаваше да работи. Петиции — да се връчат или отхвърлят. Доклади. Зигросите на Въркън напредваха с леярната по-бързо, отколкото би могло да се очаква, и първата отливка щеше да е до десетина дни. Трябваше непременно да присъства. Фабриката за оръжия произвеждаше по петнайсет цеви на ден, което бе истинско чудо. Производството на огнено семе също бе скочило и задоволяваше и военните, и цивилните нужди за ловуване във всички княжества на Великото кралство, скоро щяха и да изнасят големи количества. Въркън и съпругата му заминаха за Грефтшар, за да организират търговията с Ултор по езерото. На него и на Рила двамата им липсваха.

Крал Каифранос се опитваше да вдигне армия, за да си възвърне загубените княжества, но не срещаше почти никакъв отклик от страна на останалите му верни принцове. Проблемите с него щяха да възникнат напролет, но не и преди това. Сескрос, Гласът на Стифон, бе свикал всичките си архисвещеници в град Харфакс. „Съборът в Трент“ — сети се Калван — надигаше се Контрареформация.

Бунтове в Киблос — освободените роби започваха да проумяват какво бе имал предвид Самюъл Джонсън, дефинирайки свободата като правото на труд или на гладна смърт.

Принцът на Факсос пожела да се присъедини към Великото кралство, но поставяше един куп условия, от които трябваше да бъде разубеден.

Помилвания и смъртни присъди. Трябваше да внимава да не подписва прекалено много от първите и прекалено малко от вторите. Именно така един куп крале бяха загубили тронове си.

Един прислужник обяви пристигането на конник от дефилето на Врилос. Въведоха го и той съобщи, че група от Ностор току-що е

прекосила Атан. Един свещеник на Дралм, един свещеник на Галзар, двайсет наемни кавалеристи и херцог Скранга, първият благородник на Ностор.

Той прие херцог Скранга в частните си покои и си спомни, че бе казал на търговеца на коне от Агрис, че Дралм или някой друг ще го възнагради. Дралм или някой друг, със значителната помощ на Скранга, явно го бяха направили. Бе облечен в скъпи одежди, мантията му бе подплатена с кожи от норки, на врата му висеше златна верига, а на пояса му от златни халки бе препасан кинжал с позлатена дръжка. Брадата му беше грижливо подстригана.

— Е, поиздигнал си се — посрещна го Калван.

— Както и вие, ако ми позволите, ваше величество.

След това извади пръстен-печат — даден като залог от граф Феблон при неговото залавяне и освобождаване в Тар-Домбра и върнат при представянето на откупа му.

— Както и собственикът на това. Сега той е принц Феблон и ме изпраща да обявя от негово име желанието му да предостави себе си и своето княжество под властта и покровителството на ваше величество.

— Дълбоко съм удовлетворен, ваша светлост. Но какво, ако имам право да запитам, се случи с принц Гормот?

На благородническото лице на търговеца на коне се изписа дълбока скръб.

— Принц Гормот, Дралм да приеме душата му, вече не е между нас, ваше величество. Беше убит по най-предателски начин.

— Аха. И кой свърши това, ако смея отново да попитам?

Скранга повдигна рамене.

— Тогавашният граф Феблон заедно с жреца на Дралм в Ностор и носторският Вуйчо Вълк бяха заедно с мен в частните ми покои в Тар-Ностор, когато до слуха ни достигнаха множество изстрели откъм покоите на принц Гормот. Грабнахме оръжията си и се втурнахме натам. Намерихме в покоите му тълпа стражи, които бяха влезли преди нас, а в спалнята си любимият ни принц лежеше сред изтичащата от десетките му рани кръв. Беше мъртъв. Вуйчо Вълк и жрецът на Дралм, когато ваше величество познава, ще потвърдят, че бяхме заедно в моите покои, когато чухме изстрелите, и че принц Гормот бе мъртъв, когато влязохме. Ваше величество няма да се усъмни в думите на тези свети мъже, нали?

— Не, разбира се. И после?

— По правото на най-близко родство граф Феблон веднага се обяви за принц на Ностор. Подложихме на леки изтезания двама-трима прислужници — не прибягваме много до тях, откакто нашият любим и благороден принц... С една дума, ваше величество, те всички потвърдиха, че шайка облечени в черни наметала и маски мъже нахлули в покоите на принц Гормот, убили го и избягали. И при най-щателно издирване не открихме никаква следа от тях.

— Крайно мистериозно. Фанатизирани поклонници на коварния Стифон, без съмнение. И казвате, че принц Феблон, когото признаваме като законен принц на Ностор, ни поднася почитанията си?

— При известни условия, разбира се, най-същественото от които ваше величество вече удовлетвори. Освен това би искал да бъде потвърдено правото му да притежава храма на Стифон в град Ностор и мелниците за огнено семе и серните извори, които неговият предшественик конфискува от Дома на Стифон.

— Това вече е уредено. Както и актът на починалия принц Гормот, с който той ви присъжда титлата херцог и Първи благородник на Ностор.

— Ваше величество е изключително снизходителен!

— Ваша светлост го е заслужил. А какво е положението с наемническите роти в Ностор?

— Абсолютни разбойници, ваше величество! Негово височество умолява ваше величество да изпрати войски да се справят с тях.

— Ще бъде направено. Ще изпратя главнокомандващия силите на вътрешния ред херцог Чартифон да се заеме с това. Какво стана с Кростоклес, между другото?

— О, двамата с Нецигон са хвърлени в тъмницата на Тар-Ностор. Бяха заловени преди четвърт луна. Ако ваше величество желае, ще ги доведем в Тар-Хостигос.

— С Нецигон не се занимавайте — сами вземете главата му, ако смятате за необходимо. Но искаме архиепископа. Предполагам, че нашият лоялен барон Зетнос би могъл да ни спести неприятността да го изстрелваме от оръдие, като влее малко разум в главата му.

— Сигурен съм в това, ваше величество.

Запита се кой ли е организирил убийството на Гормот — Скранга или Феблон, или и двамата заедно. Все едно — тогава Ностор не бе

под негова власт. Но сега вече беше и ако някой от тези двамата имаше намерение да ликвидира партньора си, трябваше веднага да вземе мерки. От дворцови интриги нямаше да може да се спаси, но нямаше да допусне убийства — не и в границите на Великото кралство.

След като изпрати Скранга, той се върна на бюрото си, отвори една кутия и извади пура — по-скоро пурета, направена при това доста грубовато. Все пак беше добро начало. Отхапа края, запали я от една от свещите и взе друг доклад — покрит с восък дървена плочица. Все още не бе предприел нищо за производството на хартия. Ако го направеше обаче, някой проклет от Дралм бюрократ щеше да открие бумащината и тогава трябваше да прекарва цялото си време в четене и аотиране на доклади.

Разбира се, че бе доволен за Ностор — това означаваше, че няма да се наложи да водят междусъседска война през пролетта, когато крал Каифранос щеше да започне да създава проблеми. Добре, че Феблон бе уловил Кростоклес и щеше да му го предаде. Двама архиепископи, равностойни почти на кардинали, дезертирали от Дома на Стифон, бе сериозен удар. Това отслабваше религиозната му власт над великите крале и техните принцове, която единствено им бе останала след загубата на монопола върху огненото семе. Предполагаше се, че жреците вярват в своите богове.

Ксентос например вярваше в Дралм. Може би някой ден щеше да има проблеми със стареца, ако Ксентос сметнеше, че дългът му към Дралм е в конфликт с дълга му към Великото кралство. Надяваше се това никога да не се случи.

Трябваше да научи повече неща за другите Велики кралства. Шпиони — това беше работа за херцог Скранга и щеше да го държи настрана от зловредна дейност във вътрешната политика на Ностор. Шеф на секретната служба. Скранга бе достатъчно безчестен, за да може да върши тази работа. И някой да го наблюдава, разбира се. Това можеше да бъде едно от задълженията на Клестреус.

И да разбере истинското положение в Ностор. Да отиде сам — Макиавели го препоръчваше при опазването на ново владение. Да направи носторите свои приятели — нямаше да е трудно, след като бяха живели под тиранията на Гормот. И...

„Обща заповед. До всички войски. Влиза в сила незабавно! Престъпление, наказуемо с военен съд, за всеки воин от въоръжените сили на Великото кралство Хос-Хостигос е публичното пеене, речитиране, представяне, подсвиркване, тананикане или всяко друго словесно и/или музикално изразяване на песента, известна под заглавието «Така прегазихме Ностор»!“

Въркърн Вал погледна часовника си и му се прииска Дала да побърза, но тя се занимаваше с разкрасяването си за приема. Загубено време, мина му през ума — тя си беше родена красавица. Но я се опитай да го кажеш на която и да било жена. От другата страна на ниската маса Торта Карф също погледна часовника си и се усмихна доволно. Правеше го, откакто бяха седнали да вечерят, и всеки следващ път усмивката му беше все по широка и щастлива, тъй като минутите до полунощ оставаха все по-малко.

Надяваше се все пак приготвленията на Дала да им позволят да пристигнат в Главната квартира на Паравремевата полиция поне един час преди полунощ. Залата за срещи щеше да е претъпкана — всеки, който бе на някакъв пост от параченгетага и в Паравремевата комисия, политици, общественици и специално поканеният университетски екип по Проекта Калван. С повечето от тях щеше да се наложи да се ръкува и да се чукне с колкото е възможно повече народ, а точно преди полунощ всички щяха да нахълтат в кабинета на Главния, Торта Карф щеше да седне зад бюрото си и точно в 24.00 часа щеше да стане и двамата щяха да си стиснат ръцете, Торта Карф щеше да направи крачка встрани, той щеше да седне на стола и всички щяха да запеят варварския псалм от Четвърто ниво, който използваша за такива случаи.

И от този момент щеше да седи там като арестуван — Дралм да го прокълне дано!

Изглежда, го бе произнесъл на глас. Оттеглящият се Главен се усмихна равнодушно.

— Продължаваш да ругаеш на арийско-транстихоокеански зартански. Кога мислиш да се върнеш там?

— Само Дралм знае, а той няма влияние в Родния времепредел. Ще се наложи да свърша доста работа тук. На първо място трябва да се заема и да реша проблема с инцидентното прихващане. Десет нови случая през последните осем дни. И не ми повтаряй какво си казал на

Зарван Тарг, когато се оттеглял, и какво той казал на Хишан Галт при неговото оттегляне. В името на Дралм, трябва да направя нещо!

— За късмет на работещите ченгета, ние сме дълголетна раса. Имаш доста време до встъпването на следващия Главен.

— Знаем каква е причината. Трябва да се заемем с нейното отстраняване. Сега съм на сто и четири. В този твой стол ме очакват около две столетия. Ако не ни стигнат хора, работи и компютри да елиминираме някои от тези взаимопрониквания, можем да се откажем и да напуснем.

— Би било доста налудничаво.

— Виж какво, знаеш, че не е в стила ми да морализаторствам, но искам за момент да си помислиш за моралното ни право да изтръгваме хората от единствения свят, който познават, и да ги изтърсваме в съвършено различен свят, само наподобяващ техния...

— Замислял съм се от време на време за това — прекъсна го Торта Карф, сякаш се опитваше да го разубеди. — Този приятел Морисън, лорд Калван, Великият крал Калван, е един на милион. Това беше най-хубавото, което би могло да му се случи, и той сам би го потвърдил, ако си позволи да го коментира. Но останалите — тези, които конвейерните оператори облъчват с иглерите — са късметлии.

— Но какво бихме могли да направим, Вал? — Той въздъхна. — Населението върху тази планета, която е била абсолютно съсипана преди дванайсет хиляди години, е десет милиарда. В един отделен момент в Родния времепредел се намират не повече от милиард и половина. Останалите са пръснати навсякъде из Пето ниво и по конвейерните станции из Четвърто, Трето и Второ. Не можем да си позволим да ги зарежем — това също е въпрос на морал. А и не можем да ги докараме всички тук и да измрем от глад, след като прекратим паравремирането. Онзи твой арийско-тихоокеански израз е доста подходящ: „Държим змия за опашката“.

— Правим всичко, което можем. Внимавах много за това при университетската операция „Калван“. Проверихме всички конвейерни станции, еквивалентни с град Хостигос във всеки проникван паравремепредел. Никъде не съвпадат.

— Обзалагам се, че едва си смогнал. — Торта Карф отпи от кафето и запали нова цигара. — Обзалагам се, че в Конвейерната регистрационна служба те обичат. Колко души бяха там?

— Малко повече от три хиляди на площ от четири квадратни мили. Не знам какво ще направят с конвейерната станция в град Агрис. На всеки времепредел, в който строят градове, на този речен остров има град, а върху повечето от останалите — племенни поселища.

— Значи не установяват конвейерна станция само в град Хостигос?

— О, не. Подготвят цяла операция. На няколко места са разположени полицейски служби, включително и в Грефа, столицата на Грефтшар, откъдето се предполага, че сме двамата с Дала. Университетът ще разположи изследователски групи или най-малкото наблюдатели в столиците на петте Велики кралства. А сега вече шест с Хос-Хостигос. Трябва да внимават — до пролетта ще има война, в сравнение с която завладяването на Саск ще заприлича на ученическа крамола.

Известно време двамата не казаха нищо. Доволно усмихнат, Торта Карф си мислеше за фермата си в Сицилия на Пето ниво, където щеше да бъде утре по това време и нямаше да се занимава с нищо друго, освен с пакостите, които зайците нанасяха на зеленчуковите му градини. Въркън Вал се замисли за приятеля си, Великия крал Калван, и безбройните му тревоги. Той действително държеше змия за опашката.

Внезапно се сети за нещо друго — обезпокоителната мисъл, която постоянно го човъркаше, откакто Дала бе споменала нещо сутринта преди спускането.

— Главен — каза той и си помисли, че по този начин щяха да започнат да се обръщат към него само след два-три часа. — Този проблем с прихващането е само външна и незначителна страна на нещо много голямо и сериозно, а и фундаментално. От нас очакват да опазим Паравремевата тайна. Колко добра е тази тайна?

Торта Карф го погледна рязко, наполовина вдигнал чашата кафе към устните си.

— Какво не е наред с Паравремевата тайна, Вал?

— Как беше открито Паравремеовото прехвърляне?

Торта Карф направи кратка пауза. Беше го научил твърде отдавна и се бяха натрупали огромно количество инфопластове.

— Галдрон разработвал пътуването през изкривено пространство, за да достигнем до звездите, а Хестор работел върху

възможността за линейно пътуване през времето, тоест назад към миналото, когато предшествениците му още не били изчерпили енергийните запаси на планетата. Преди дванайсет хиляди години условията в този времепредел били доста отблъскващи. А две-три столетия преди това Рогом разработил теория за многоизмерното време, за да обясни предпознанието. Дала би могла да ти обясни всичко по този въпрос — в нейната област е. По това време науката била твърде тясно специализирана, но Хестор попаднал на някои от старите изследвания на Рогом, а и чул за проучванията на Галдрон и се свързал с него. Така двамата успели да открият паравремовото прехвърляне. Защо?

— Доколкото знам, никой извън Родния времепредел не е разработвал какъвто и да било тип машина на времето — линейна или паралелна. Има цивилизации на Второ ниво и една на Трето, които разполагат със свръхсветлинна енергия за междузвездни кораби. Но идеята за многоизмерното време и за светове с алтернативна правдоподобност присъства навсякъде на Второ и Трето нива, а се среща също така и на Четвърто — сино-индуските мистични представи и евро-американската научна фантастика.

— И си мислиш какво би могло да стане, ако някой сино-индуски мистик или евро-американски фантаст бъде прихванат и захвърлен, да речем, в Интерсветовната империя на Второ ниво?

— Като нищо би могло да стане. Може би дори не е наложително. Знаеш, че не съществуват еднократни открития — всяко открито нещо може да бъде преоткрито. Затова винаги се забавлявам, като науча, че някоя военнотехническа служба е класифицирала някой природен закон като свръхсекретен. Барутът беше тайната на Дома на Стифон и виж докъде я докараха. Разбира се, барутът е дребно и елементарно откритие, преоткривано десетки хиляди пъти из цялото паравреме. Паравремовото прехвърляне е колосално, сложно откритие, направено един-единствен път преди дванайсет хиляди години върху един-единствен времепредел. Но нито една тайна не може да бъде опазена завинаги. Каза го един от членовете в университетския екип, като имаше предвид Дома на Стифон. И доста се вбеси, когато Дала спомена Паравремовата тайна в тази връзка.

— Обзалагам се, че ти не си се вбесил. Това е чудесна мисъл за сбогуване с един излизащ в пенсия Главен на Паравремовата полиция.

Сега ще сънувам кошмари за...

Той млъкна и се надигна с усмивка на уста. Един параврем винаги намираше начин да се усмихне, когато бе необходимо.

— Най-последно, Дала! Каква рокля! И как успя да постигнеш тази прическа?

Вал стана и се обърна. Дала бе излязла на терасата и направи бавен пирует на фона на светлината от стаята зад гърба ѝ. Все пак не си беше губила времето.

— Накарах ви да ме чакате цяла вечност! Търпението ви е очарователно. Тръгваме ли?

— Да. Приемът вече сигурно е започнал. Ще пристигнем тъкмо навреме — нито прекалено рано, нито прекалено късно.

А след два часа Въркън Вал, Главен на Паравремевата полиция, щеше да поеме отговорността за опазване на Паравремевата тайна.

Това наистина беше като да държиш змия за опашката.

Издание:

Х. Бийм Пайпър. Паравреме

ИК „Бард“, 2003

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN: 954-585-462-6

H. Beam Piper. The Complete Paratime. Ace Books, New York, 1981

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.